

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN MARIE
MONING

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

Yabani ruhuna yalnızca onun aşkı şefkat gösterebilirdi...

YENİLMEZ
SAVAŞÇI

Yabani ruhuna yalnızca onun aşkı şefkat
gösterebilirdi...

Gavrael McIlloch, doğaüstü güçleri olan savaşçıların yetiştği bir klanda doğmuştu ama adını ve kalesini terk ederek soyunun karanlık kaderinden kaçmaya kararlıydı. Onu avlamaya kafasına koymuş, düşmanları olan acımasız bir klandan saklanıyordu. Önem verdiği insanları ve aşkını asla belli etmeyeceğine yemin ettiği güzel Jillian St. Clair'i korumak için kendine Grimm adını verdi. Jillian'ın babası ona "Jillian için gel" mesajını yolladığında, sevdiği kadını bunca yıl uzaktan uzağa korumaya devam etmiş olsa da hemen yola düştü. Ve böylece kendini, sonunda kazananın Jillian ile evleneceği bir yarışmanın ortasında buldu.

O içindeki öfkeli canavarı sakinleştirebilen tek kadındı ama tehlikeli düşmanlar ikisini de yok etmek için planlar yapıyordu...

"Bu kitabı elimden bırakamadım." Rendezvous

"Kendinizi bu kitabın büyüsüne kaptırın" Romantic Times

9 789944 827591

25

www.epsilonyayinevi.com

YENİLMEZ SAVAŞÇI

Orijinal Adı: To Tame A Highland Warrior

Yazarı: Karen Marie Moning

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Editör: Eren Abaka

Çeviri: Abbas Bozkurt

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2013

ISBN: 978-9944-82-759-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1999 Karen Marie Moning

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

YENİLMEZ SAVAŞÇI

Karen Marie Moning

*Çevirmen
Abbas Bozkurt*

epsilon®

BİR KELT EFSANESİ

Efsaneye göre, Berserker'in* olağanüstü kuvveti, gözüpekliliği, cinsel gücü ve şeytani zekâsı bir insan ruhu karşılığında satın alınabilir.

Viking Tanrısı Odin, Kuzey İskoçya'nın yüksek tepelerinde gölgelere çekilir ve ona yardım için yakaran bir ölümlünün acı çığlığını duymak için bekler.

Efsane şöyledir; eğer bir ölümlü buna layıkça, tanrıların kutsal nefesi o adamın yüreğine doğru üflenir ve onu yenilmez bir savaşçı kılar.

Kadınlar Berserker'in eşi benzeri olmayan bir âşık olduğunu kulaktan kulağa fısıldarlar; efsaneye göre onun için yalnızca tek bir gerçek eş vardır. Nasıl bir kurt yalnızca bir kez sever ve sonsuza dek sadık kalırsa, o da öyledir.

İskoçya'nın sarp dağlarını mesken tutan bilge kişiler, Berserker bir kez çağrılıp da bir adamın ruhunu ele geçirdi mi bunun bir daha geri dönüşü olmadığını söyler. Eğer adam, içindeki hayvanın vahşi içgüdüleriyle barışık yaşamayı öğrenemezse, ölüm kaçınılmazdır.

* İskandinav efsanelerinde adı geçen, cesareti ve kuvvetiyle meşhur bir savaşçı. (ç.n.)

ÖNSÖZ

MALDEBANN KALESİ KUZEY İSKOÇYA 1499

Çıgölköler artık son bulmalıydı.

Bir dakika daha dayanacak gücü yoktu fakat onları kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğinin de farkındaydı. Ailesi, halkı, daha bir gün önce yaylalarda beraber at sürdüğü en yakın arkadaşı Arron, annesi... Gerçi annesi apayrı bir hikâyeydi, annesinin ölümü başlarına gelen tüm bu barbarlığın habercisi gibiydi.

Bir korkak olduğu için kendine lanetler okuyarak geri döndü. Eğer onları kurtaramıyorsa ya da onlarla beraber ölemiyorsa, en azından onların başına gelenleri hafızasına kazımalıydı; onlara bu kadarını borçluydu, intikamlarını alacaktı.

Gerekirse her birininkini teker teker.

İntikam ölenleri geri getirmez. Babası bunu ona kaç defa söylemişti? Gavrael bunu söylediğinde babasına inanmıştı, ona güvenmişti. Bu sabah o güçlü, bilge, muhteşem babasını, annesinin bedeni üzerine eğilmiş halde gördüğün-

devse bu sözlerin hiçbir anlamı kalmamıştı. Babasının giysileri kan lekeleriyle bezeliydi ve üstünden kan damlayan bir hançeri elinde tutuyordu.

Gavrael McIlloch, Maldebann Lordu'nun tek oğlu, orada Wotan* Tepesi'ne karşı hareketsizce durdu, dik kayalıklardan aşağı, yüzlerce metre uzaklıktaki Tuluth Köyü'ne doğru baktı. Bugünün nasıl olup da bu kadar acıyla dolduğuna hayret etti. Oysa dün çok güzel bir gündü; gelecekte tüm bu verimli arazileri yönetecek olan genç bir delikanlının hissedebileceği kadar coşkuyla doluydu. Sonra, güneşin görünmesiyle birlikte acımasız bir sabah bütün bu hayalleri ve delikanlının kalbini delik deşik etmişti. Babasını, annesinin zalimce doğranmış bedeninin yanında bulduktan sonra, Gavrael gür ormanın içindeki tapınağa doğru kaçtı ve bütün günü öfke ve keder arasında savrularak geçirdi.

Zamanla bu iki duygu da geçti ve yerini tuhaf bir boşluğa bıraktı. Hava kararınca, geldiği yoldan geri dönerek Maldebann Kalesi'ne doğru yürümeye başladı. Babasıyla yüzleşecek ve onu cinayetle itham edecekti; şahit olduklarından ancak böyle bir anlam çıkarabilirdi, tabii çıkarılabilecek bir anlam kaldıysa. Ronin McIlloch'un on dört yaşındaki oğlu, Tuluth Köyü'nün kayalıklarına geldiğinde, kâbusun henüz yeni başladığının farkına vardı. Maldebann Kalesi işgal altındaydı, köy alevlerle çevrelenmişti ve insanlar alevler arasında çılgınca koşuşturuyorlardı. Ufacık bir oğlan çocuğu bir kulübenin yanından hızla geçip dosdoğru onu bekleyen bir McKane kılıcına doğru iler-

* *German mitokojünde Viking tanrısı Odine karşılık gelen bir tanrı. (ç.n.)*

lerken, Gavrael yalnızca çaresizce seyredebildi. İrkilerek geri çekildi. Henüz o da bir çocuktü belki ama çocuklar büyüyüp intikam alabilirlerdi. McKane'ler zalimlikleriyle tanınırlardı, ileride yeşerip büyüyebilecek zehirli bir meyvenin tohumlarını hiçbir zaman sağ bırakmazlardı.

Kulübelerin etrafını saran ateşin ışığında, McKane'lerin onun halkından sayıca çok daha fazla olduğunu gördü. Her bir McIlloch'un karşısına, düşmanın o ayırt edici yeşil-gri renklerinde ekose desenli üniformasına sahip bir düzine adam dikilmişti. *Sanki bizim ne zaman hazırlıksız ve savunmasız olacağımızı biliyor gibiydiler*, diye düşündü Gavrael. McIlloch'ların yarısından fazlası bir düğüne katılmak üzere kuzeye gitmişti.

Gavrael on dört yaşında olmaktan nefret ediyordu. Yaşına göre uzun boyuna, kalıplı bedenine ve ileride sahip olacağı sıra dışı kuvvetin habercisi gibi duran geniş omuzlarına karşın, yine de irikiyım McKane'lere rakip olamayacağını biliyordu. Her biri iyi yetiştirilmiş, sağlam vücutlara sahip güçlü savaşçılardı ve saplantılı bir nefretle besleniyorlardı. Doğdukları andan bu yana hiç durmadan eğitim görüyorlardı, tek varlık nedenleri yağmalamak ve öldürmektü. Gavrael onların karşısında, bir ayya kafa tutan inatçı bir köpek yavrusundan farksızdı. Aşağıda sürüp giden savaşın ortasına dalabilirdi, ne var ki bu onun, biraz önce anlamsız bir şekilde ölen çocukla aynı kaderi paylaşmasını sağlamaktan başka bir işe yaramazdı. Eğer bu gece ölecekse, bu ölümün bir anlamı olacağına dair yemin etti.

Berserker, diye fısıldamıştı sanki rüzgâr. Gavrael kafasını kaldırıp kulak verdi. Bütün dünyasının başına yıkıldığı yetmezmiş gibi şimdi de gaptten sesler duyuyordu. Zih-

ni bu korkunç gün sona ermeden önce onu yarı yolda mı bırakacaktı? Berserker'lar hakkında anlatılanların yalnızca birer efsane olduğunu biliyordu, daha fazlası değillerdi.

Tanrılara yalvar, diye fısıldadı hışırdayan çam ağaçları.

“Evet, tabii,” diye homurdandı Gavrael. Dokuz yaşından bu yana, bu korkutucu öyküyü her dinlediğinde böyle derdi. Berserker diye bir şey yoktu. Bu, yaramaz çocukları korkutup yola getirmek için uydurulmuş bir öyküydü.

Ber... serk... er. Bu kez sesi açıkça seçebiliyordu, onun zihninin bir oyunu olamayacak kadar yüksekti.

Gavrael kendi etrafında döndü ve arkasındaki dev yükseltiye doğru baktı. Wotan Tepesi, dolunayın altında, iri çakılların ve garip bir şekilde yan yana dizilmiş gibi duran taşların oluşturduğu gölgelerle doluydu. Buranın kutsal bir mekân olduğu söylenirdi. Kadim zamanlarda, klanların liderleri burada toplanır ve savaş planları yaparak halklarının kaderlerini tayin ederlerdi. Gencecik bir delikanlıyı şeytani güçlerin varlığına inandırabilecek türden bir yerdi. Dikkatlice dinledi fakat rüzgâr yalnızca onun halkının çığlıklarını taşıyordu.

Pagan hikâyelerinin gerçek olmaması ne kadar da üzücüydü. Efsaneye göre, Berserker'lar gözle görülemez kadar hızlı hareket ederlerdi; ancak size saldırdıklarında onları fark edebilirsiniz. Doğüstü duyuları vardı: Bir kurt kadar keskin koku alabilir, bir yarasa kadar iyi duyabilirlerdi; kartal gibi gözlere ve yirmi adamın gücüne sahiptiler. Berserker'lar yaklaşık yedi yüzyıl önce, İskoçya toprakları üzerinde yürümüş en gözüpek ve en korkulan savaşçılardı. Onlar, Tanrı Odin'in özenle seçtiği Viking ordusuydu. Efsaneye göre, kolaylıkla bir kurdun ya da bir adamın kı-

lığına bürünebiliyorlardı ve her birinde ayırt edici ortak bir özellik vardı: Meşum bir şekilde, elmas gibi parıltıyan mavi gözler.

Berserker, diye hafifçe inledi rüzgâr.

“Berserker diye bir şey yok,” diye gecenin karanlığına doğru yanıt verdi Gavrael. Karşı konulmaz bir gücün hayallerini kuran o saf çocuk değildi artık; ölümsüz ruhunu mutlak güç ve kontrol karşısında sunmaya hazır olan o genç adam değildi. Dahası, onun gözleri koyu kahverengiye ve hep öyle olagelmmişti. Tarih hiçbir zaman kahverengi gözlü bir Berserker’ın öyküsünü yazmamıştı.

Bana seslen.

Gavrael irkildi. Travma geçiren zihni bunu, inkâr edilemez ve karşı konulamaz bir emir gibi duymuştu. Ensesine inen saçları dikleşti, cildi karıncalandı. Berserker çağırma oyunları oynadığı onca yıl boyunca, kendini hiç böylesine tuhaf hissetmemişti. Kanı damarlarında dalgalandı. Onu aynı anda hem cezbeden hem de iten bir uçuşunun kenarında sendeliyormuş gibi hissediyordu.

Çılgınlık vadiyi doldurmuştu. O, savaş alanının tepesinde dikilirken, aşağıda olayların seyrini değiştirmek için çırpınan çocuklar biçare bir şekilde ardı ardına can veriyordu. Onları kurtarabilmek için her şeyi yapardı: çalardı, öldürürdü, takas ederdi, satardı - ne olursa.

Sarı buklelere sahip narin bir genç kız son nefesini verirken Gavrael’in gözünden yaşlar boşaldı. O kızcağız için artık ne annesinin şefkatli kolları, ne onunla evlenmek isteyen gülbüz bir delikanlı, ne evlilik, ne de bir bebek hayali olacaktı - bu hayatta alacağı bir tanecik nefes bile kalmamıştı geriye. Kızın elbisesinin önü kanla kaplanır-

ken, Gavrael sadece durup olanları büyülenmiş bir şekilde izleyebiliyordu. Kızın göğsünden fışkıran kan, onu içine çeken kızıl bir girdaba dönüştü, derine ve daha derine çekiliyordu...

İçinde bir şeyler cız etti.

Kafasını geriye doğru attı ve bağırırmaya başladı. Ağzından dökülen kelimeler Wotan Tepesi'ndeki kayalara çarparak yankılandı: *"Duy beni ey Odin, Berserker'ı çağırıyorum. Ben, Gavrael Roderick Icarus McIlloch, yaşamımı -dahası ruhumu- intikam için sana sunuyorum. Berserker'a hükmetmek için sana sesleniyorum!"*

Usulca esen rüzgâr bir anda sertleşti, yerdeki yaprakları ve tozu havaya doğru savurdu. Gavrael kollarını kaldırıp, havada uçuşan nesnelerden kendini korumak için yüzünün önünde siper etti. Şiddetli rüzgârla baş edemeyen ağaç dalları, gövdelerinden kurtulup onun vücuduna doğru beceriksizce uzatılmış mızraklar gibi çarptılar. Gece vakti gökyüzünde kümelenen kara bulutlar, bir an için ay ışığını gizlediler. Bu gizemli rüzgâr, Wotan Tepesi'ndeki kayaların arasından sertçe geçerek, kısa bir süre için vadinin aşağısından gelen çığlıkları bastırdı. Ansızın baş döndürücü mavi bir ışık çaktı ve Gavrael kendi bedeninde bir farklılık hissetti. Değişmişti.

Dişlerini gıcırdatıp hırladı; içinde, derinlerde bir yerde, geri çevrilemez bir değişime uğradığını biliyordu.

Aşağıdaki savaş alanından gelen onlarca kokuyu -kan, çelik ve nefretin o paslı, metalik kokusunu- alabiliyordu artık.

Ta uzaklardan, McKane'lerin konuşlandığı kamp alanından gelen fısıltıları işitebiliyordu.

İlk kez, aşağıda savaşan adamlar ağır çekimde hareket

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ediyorlarmış gibi göründü gözüne. Daha önce bunun nasıl farkına varamamıştı? Onlar ıslak kumda debelenir gibi ağır ağır hareket ederken, aralarına dalıp onları yok etmek o kadar kolay olacaktı ki. Yok etmek o kadar kolaydı ki. O kadar kolay...

Gavrael, vadiden aşağıya inmeden önce, hızlı ve derin nefesler alarak ciğerlerini doldurdu. O, aşağıya doğru önüne geleni biçmek için yıldırım gibi inerken, bir kahkaha, vadinin altındaki havzada çınladı. Gavrael, bu kahkahanın kendi dudaklarının arasından çıktığını, McKane'ler onun kılıcının altında can çekişmeye başladığında fark etti.

Saatler sonra Gavrael, Tuluth'un halen yanmakta olan kalıntıları arasında dolanıyordu. McKane'lerin hepsi ya öldürülmüş ya da geri püskürtülmüştü. Hayatta kalan köylüler yaralılarla ilgileniyorlar ve geniş, ihtiyatlı çemberler çizerek McIlloch'un genç oğlunun etrafında yürüyorlardı.

"Neredeyse altmış adamı yere serdin evlat," diye fısıldadı gözleri parıldayan yaşlı bir adam. "Baban bile en ihtişamlı günlerinde böyle bir şeyi beceremezdi. Onun bile bu kadar zıvanadan çıktığını görmemiştim. Bir Berserker'dan bile daha vahşiydin."

Gavrael ona doğru baktı ve ürperdi. Ona ne demek istediğini sormadan adam dumanların arasında ortadan kaybolmuştu.

"Kılıcının tek bir darbesiyle üç adamı indirdin delikanlı," dedi bir başka adam.

Bir çocuk kollarını Gavrael'in dizlerine doladı. "Benim

hayatımı kurtardın, sen kurtardın!” diye ağlamaya başladı. “Sen olmasaydın o kudurmuş McKane beni akşam yemeği niyetine yiyecekti. Sağ ol! Annem de sana teşekkür ediyor!”

Gavrael çocuğa gülümsedi, sonra çocuğun annesine doğru dönünce kadının hiç de minnettar bir şekilde bakmadığını gördü. Gülümsemesi kayboldu. “Ben bir canavar değilim- ”

“Senin ne olduğunu iyi biliyorum delikanlı.” Kadın bakışlarını onun üzerinden bir an olsun ayırmadı. Kadının sözleri Gavrael’e oldukça merhametsiz ve suçlayıcı geldi. “Senin ne olduğunu gayet iyi biliyorum ve bu fikrim asla değişmeyecek. Hadi yürü şimdi! Babanın başı belada.” Kadın titreyen parmağıyla en arka sırada yanan kulübelerin ötesini işaret etti.

Gavrael gözlerini kısarak dumanın geldiği yöne doğru baktı ve ileri atılırken tökezledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar bitkin hissetmemişti kendini. Ağır aksak yürüyerek, halen ayakta kalan kulübelerden birinin etrafında döndü ve ani bir hareketle durdu.

Babası yerde kıvrılmış yatıyordu, her tarafı kanla kaplıydı, kılıcı ise yanındaki çamur birikintisinin içinde duruyordu.

Keder ve öfke yüreğinde birbirlerine üstünlük kurmaya çalıştıkça, Gavrael’i tuhaf bir boşluk duygusu içinde bırakıyorlardı. Yerde yatan babasına bakınca, annesinin cansız bedeni zihninde yeniden canlandı.

“Neden baba? Neden?” Kelimeler ağzından sertçe çıkarken sesi çatladı. Bir daha annesinin gülümsediğini göremeyecek, şarkı söylediğini duyamayacaktı. Hatta onun

cenazesine bile katılamayacaktı, çünkü babası ona cevap verir vermez Maldebann'ı terk edecekti. Aksi takdirde, geriye kalan tüm öfkesini babasına yöneltmesi gerekirdi ki bu da onu babasıyla aynı konuma düşürürdü.

Ronin McIlloch inledi. Kurumuş kanla dolan gözlerini yavaşça açtı ve oğluna baktı. Güçlkle konuşmaya çalışırken, kan kıpkırmızı bir şerit gibi ağzından aşağı süzül-
dü. "Biz... doğuştan- " Derinden gelen sinir bozucu bir öksürük onu durdurdu.

Gavrael eğilip güçlü elleriyle babasının yakasını kavradı ve suratını buruşturmasına aldırmış etmeden onu sertçe salladı. Gitmeden önce istediği cevabı almalıydı; babasının ne tür bir delilik sonucu annesini öldürdüğünü öğrenmeliydi, yoksa hayatı boyunca cevaplanmamış sorular ona işkence edecekti. "Neden baba? Söyle! Bana bunu neden yaptığını söyle!"

Ronin'in kızarmış gözleri Gavrael'in gözlerine sabitlendi. Hızlı ve kesik kesik nefes alırken göğsü yükselip alçaldı. Konuştuğunda sözlerinin altında tuhaf bir şefkat vardı. "Oğlum, bizim elimizden bir şey gelmez... McIlloch erkekleri... doğuştan böyledir."

Gavrael dehşet içinde babasına baktı. "Bunu bana nasıl söylersin? Beni, senin gibi delinin teki olduğuma inandırabileceğini mi sanıyorsun? Ben senin gibi değilim! Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Yalan!" Doğruldu ve hızlı adımlarla geri gitmeye başladı.

Ronin McIlloch dirseklerinden güç alarak kalkmaya çalıştı ve Gavrael'in vahşiliğini kanıtlamak için başıyla McKane savaşçıların vücutlarından geriye kalan parçaları işaret etti. "Bu, senin eserin oğlum."

“Ben acımasız bir katil *değilim!*” Gavrael bakışlarını parçalanmış bedenlerin arasında gezdirdi.

“Bu, McIlloch olmanın bir parçası oğlum, elinden bir şey gelmez.”

“Bana oğlum deme! Bir daha asla senin oğlun olmaya-
cağım. Ben bu sapkınlığının bir parçası değilim. Ben senin
gibi değilim. *Hiçbir zaman* senin gibi olmayacağım!”

Ronin anlaşılmayan sözler sayıklayarak gerisin geri yere düştü. Gavrael onu duymamak için kulaklarını tıkadı. Babasının yalanlarına bir an daha katlanamazdı. Ona sırtını döndü ve Tuluth’tan geriye kalanların arasında dolaşmaya koyuldu. Hayatta kalan köylüler küçük gruplar halinde bir araya gelmiş, çıt çıkarmadan onu izliyorlardı. Bundan sonra daima kınayıcı bakışlarla anımsayacağı bu insanlardan bakış-
larını kaçırıp, gözlerini Maldebann Kalesi’nin kara taşlarına dikti. Dağın yamacına oyulmuş olan kale, kuleleriyle köyün üzerinde yükseliyordu. Bir zamanlar tek arzusu, büyüdü-
ğünde babasına Maldebann’ı idare etmesinde yardımcı ol-
mak ve zamanı gelince halkına liderlik etmektir. Annesinin kahkahalar eşliğinde mırıldandığı şarkıların geniş salonda yankılanmasını ve babasının şakayla karışık bağırarak ona cevap vermesini sonsuza kadar dinleyebilmeyi istemişti. Halkının dertlerini bilgece çözmenin, günü gelince evlenip kendi oğullarına sahip olmanın hayalini kurmuştu. Evet, bir zamanlar tüm bunların gerçekleşeceğine gerçekten de inan-
mıştı. Ayın Tuluth’un üzerindeki gökyüzünü arşınlaması için gerekenden çok daha kısa sürede, tüm bu hayalleri, on-
dan kalan son insani tarafla birlikte yok olup gitmişti.

★★★

Gavrael için günün geri kalan kısmı, harap olmuş bedenini gür ormanın içindeki tapınağa sürüklemekle geçmişti. Bundan sonra eve dönemezdi. Annesi ölmüş, kaleleri yağmalanmıştı ve köylüler ona korkuyla bakıyorlardı. Babasının sözleri zihninde yankılandı -*biz doğuştan böyleyiz*- âşık oldukları insanları bile öldürebilen katiller... Gavrael, babasının onun kanında da bulunduğunu söylediği şeyin, zihinsel bir hastalık, bir tür delilik olduğunu düşündü.

Kendini hiç olmadığı kadar susamış hissediyordu, neredeyse zorlukla Wotan Tepesi'nin ötesindeki küçük bir göle ulaştı. Yumuşak otların üzerine çöküp bir süre dinlendi. Biraz gücünü toparlayıp kendine geldiğinde, uzanıp su içmek için dirsekleri üzerinde ilerledi. Eğilip ellerini bir kâse gibi birleştirdi; köpürerek akan berrak suya doğru yöneldiğinde, suyun üzerinde dalgalanan yansıması karşısında donup kaldı.

Buz mavisi gözler ona bakıyordu.

1. Bölüm

DENİZİN-ÜSTÜNDEKİ-DALKEITH KUZEY İSKOÇYA 1515

Grimm, çalışma odasının açık kapılarının önünde duraksadı ve bakışlarını geceye doğru çevirdi. Yansıyan yıldızlar okyanusu benek benek yapmıştı, ışıklar dalgalarda iğne ucu gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Suyun kayalara çarptığında çıkardığı ses normalde onu rahatlatırdı, bu akşamsa onu garip biçimde huzursuz etmişti.

Hızlıca yürümeye devam ederken, içindeki bu huzursuzluğun nedeni üzerine kafa yordu ama bir sonuca varamadı. Dalkeith'te kalıp Douglas'ın birliğine komutanlık etmeyi kendisi seçmişti.

İki yıl önce o ve en yakın dostu Hawk Douglas, Edinburgh'u terk etmişler ve Kral James'in hizmetinden ayrılmışlardı. Grimm, Hawk'ın karısı Adrienne'e büyük saygı

duyardı – Adrienne’in onu evlendirmeye çalıştığı zamanlar dışında. Adrienne ve Hawk’ın küçük oğulları Carthian’a da delicesine düşkündü. Burada tam anlamıyla mutlu olmasa da hayatından memnundu. En azından yakın zamana dek öyleydi. Peki, şimdi onu rahatsız eden neydi?

“Bu kadar hızlı yürümeye devam edersen en sevdiğim halımı delik deşik edeceksin Grimm. Ayrıca, oturmamak konusunda inat edersen ressam senin portreni hiçbir zaman bitiremeyecek,” diye takıldı ona Adrienne. Grimm’i, dalıp gittiği hülyalardan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Grimm derin bir iç çekti ve elini gür saçlarının arasından geçirdi. Zihni uzaklardaydı, eliyse şakaklarının üstündeki bir noktayla oynayıp duruyordu. Denize bakıp düşüncelere daldığı sırada, bir saç tutamını alıp elinde çevirerek örgü haline getirmişti.

“Grimm dilek tutmak için bir yıldızın kaymasını mı bekliyorsun yoksa? Nedir orada aradığın?” Hawk Douglas’ın kapkara gözleri neşeyle parlıyordu.

“Pek değil. Senin şu muzip karın, geçenlerde dilek tutarken beni nasıl bir lanete bulaştırdığını söylerse daha mutlu olacağım.” Bir süre önce, Adrienne kayan bir yıldızı görüp dilek tutmuş ve ikisinin ısrarlarına karşın, dileği gerçekleşene kadar ne dilediğini söylemeyi kesin bir dille reddetmişti. Verdiği tek ipucu, dileğinin Grimm’le ilgili olduğuydu. Bu da Grimm’i huzursuz etmeye yetmişti. Kendini batıl inançlara sahip biri olarak görmezdi fakat bir şeyin çok uzak bir ihtimal gibi görünmesinin bunun imkânsız olduğu anlamına gelmeyeceğini bilecek kadar çok şey geçmişti başından.

“Ben de söylemesini isterdim Grimm,” dedi Hawk,

sesi pek de coşkulu değildi. “Ne var ki bu konuda ağzını açmıyor.”

Adrienne güldü. “Hadi ama, sizin gibi iki korkusuz savaşçının bir kadının basit bir dileği yüzünden bu halde olduğunu söylemeyeceksiniz, değil mi?”

“Benim için, senin yaptığın hiçbir şey basit değil Adrienne,” diye cevapladı Hawk, yüzünde alaycı bir sırıtişla. “İşin içinde sen olunca evren normal bir şekilde hareket etmiyor.”

Grimm hafifçe gülümsedi. Hakikaten de öyleydi. Adrienne, Hawk’tan intikam almak isteyen bir perinin kötücül planının parçası olarak, Hawk’ı yok etmek üzere ta 20. yüzyıldan bu zamana gönderilmiş, zamanda yolculuk yapmıştı. Adrienne’in etrafında hep olağandışı olaylar gelişirdi. Bu yüzden de Grimm onun ne dilediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Dilek gerçekleşip de kıyamet koptuğunda hazırlıklı olmalıydı.

“Otur artık Grimm,” diye ısrar etti Adrienne. “Bu portrenin en geç Noel zamanı bitmesini istiyorum ve Albert’in eskizlerine bakıp da tablosunu bitirmesi aylar sürüyor.”

“Benim sanatım kusursuzluk ister de ondan,” diye söylendi ressam, gücenmiş bir şekilde.

Grimm geceye sırtını döndü ve şömine ateşinin önünde Hawk’ın yanındaki koltuğuna geri döndü. “Yine de bunun neden gerekli olduğunu anlayamıyorum,” diye homurdandı. “Portreler genç kızlar ve çocuklar içindir.”

Adrienne kızmıştı. “Hayatım boyunca karşıma çıkan en muhteşem iki erkeği ölümsüzleştirmek için gidip bir ressam tuttum...” Adrienne bu noktada baş döndürücü bir şekilde gülümsedi ve Grimm bu gülümseyişin etkisini bil-

diğinden gözlerini devirip kaderine razı oldu. “Oysa onların tek yaptığı sızlanmak. Emin olun ki bir gün bu yaptığımı şey için bana minnettar olacaksınız.”

Grimm ve Hawk birbirlerine alaycı gözlerle baktılar ve sonra pozlarına, onların kaslı fiziğini ve karanlık görünümünü öne çıkaran duruşlarına geri döndüler.

Adrienne, “Grimm’in gözlerinin maviliğini layıkıyla resmettiğinden emin ol,” diye Albert’i uyardı.

“Sanki ben resim yapmaktan anlamıyormuşum gibi...” diye mırıldandı ressam. “Burada sanatçı olan benim, tabii gelip onları kendin çizmek istiyorsan başka...”

Hawk, “*Benim gözlerimi sevdiğini sanıyordum,*” diyerek kara gözlerini kısıp Adrienne’e doğru baktı.

Adrienne gülümseyerek, “Seviyorum zaten. Nihayetinde seninle evlendim, değil mi?” diye takıldı ona. “Dalkeith’teki hizmetçilerin hepsi, hatta on iki yaşında olanları bile senin en yakın arkadaşının mavi gözlerinden bahsediyorsa ben ne yapabilirim? Kıymetli safirlerimi gün ışığına tuttuğumda onlar da aynen bu mavi gözler gibi ateşle parlıyorlar.”

“Benimkiler neye benziyor öyleyse? Cılız kara cevizlere mi?”

Adrienne güldü. “Şapşal, seninle ilk tanıştığımızda senin kalbini böyle tarif etmiştim. Sen de sürekli kıpırdanıp saçlarınla oynamayı bırak artık Grimm,” diye çıkıştı. “Yoksa şakaklarındaki örülmüş saçların portrede çıkmasını özellikle mi istiyorsun?”

Grimm bir an için dondu kaldı, sonra inanamayarak elini saçlarına götürdü.

Hawk gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Aklından neler geçiyor Grimm?” diye sordu merakla.

Grimm yutkundu. Saçlarına savaş örgüleri yaptığının farkında bile değildi. Bir adam saçlarını ancak en karanlık zamanlarda savaş örgüleriyle donatırdı - kaybettiği dostunun yasını tuttuğunda ya da savaşa hazırlandığında. Şimdiye kadar iki kez savaş örgüleri yapmıştı. Saçlarını örerken aklından ne geçiyordu? Grimm yere doğru boş boş baktı, kafası karışmıştı, düşüncelerini dile getirecek kelimeleri bulamıyordu. Son zamanlarda geçmişin hayaletleri aklına üşüşüp duruyordu. Bunlar yıllar önce büyük bir öfkeyle derin bir mezarın dibine gömmeye uğraştığı, üzerini ince bir inkâr tabakasıyla kapatmaya çalıştığı anılardı. Rüyalarında gördüğü gölgeden cesetler yeniden ayaklanmaya başlamıştı, beraberlerinde, Grimm'i tüm gün boyunca huzursuz eden bir hissi de taşıyorlardı.

Muhafızlardan biri çalışma odasının kapılarından hışımla içeri daldığında Grimm düşüncelerinden zorlukla sıyrıldı.

“Lordum, leydim.” Odaya aceleyle giren muhafız başını öne eğerek Hawk ve Adrienne’e saygıyla selam verdi. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle Grimm’e doğru yaklaştı. “Komutanım, bu size geldi.” Resmî görünümlü bir parşömeni Grimm’in ellerine bıraktı. “Ulak, mesajın acil olduğunu ve doğrudan size teslim edilmesi gerektiğini ısrarla vurguladı.”

Grimm zarfı yavaşça elinde çevirdi. Kırmızı bal mumunun üzerine Gibraltar St. Clair’in mührü zarıfça işlenmişti. Bastırılmış anılar bir anda zihnine doğru hücum etti: *Jillian*. O, hiçbir zaman sahip olamadığı bir güzellik ve mutluluk vaadiydi. O da gömmeye çalıştığı diğer anılar gibi yerin altından fişkırmaya kararlı görünüyordu.

“Hadi, aç artık şunu Grimm,” diye ısrar etti Adrienne.

Grimm yavaşça, sanki dişlerini ona geçirebilecek yaralı bir hayvana dokunur gibi mührü kırıp zarfı açtı. Gergin bir şekilde, kısa ve öz olan mektubu okudu: yalnızca üç kelimeden oluşan bir emir. Elleri istemsizce yumruk halini aldı ve ince parşömeni buruşturdu.

Ayağa kalkarak muhafıza doğru döndü. “Atımı hazırla, bir saat içinde yola çıkıyorum.” Muhafız başıyla onayladı ve çalışma odasını terk etti.

“Evet?” Hawk iyice meraklanmıştı. “Ne yazıyordu?”

“Seni ilgilendiren bir durum değil Hawk, endişe etme.”

“En yakın dostumu ilgilendiren mesele beni de ilgilendirir,” dedi Hawk. “Ver şunu da bakalım, sorun neymiş.”

“Hiçbir şey dedim ya, unut gitsin.” Grimm’in sesinde güçsüz bir adamın hemen geri çekilmesine neden olacak bir uyarı tonu vardı. Ne var ki Hawk, hiçbir zaman güçsüz biri olmamıştı ve şimdi de öyle davranmayacaktı. Beklenmedik bir çeviklikle Grimm’i gafil avladı ve elinden parşömeni kaptı. Hınzırca sıratarak geri çekildi ve buruşmuş parşömeni düzeltti. Sırıttığı tüm yüzüne yayıldı ve Adrienne’e doğru göz kırptı.

“ ‘Jillian için gel,’ diye yazıyor. Kız meselesi ha? Olay iyice ilginç bir hale geliyor. Ben kadınlara tövbe ettin sanıyordum, davasından dönen sevgili arkadaşım. Kimmiş bu Jillian?

“Bir kadın mı?” diye coşkuyla bağırdı Adrienne. “Genç, evlenmeye müsait bir kadın?”

“İkiniz de kesin şunu, sandığınız gibi değil.”

“Öyleyse neden bir sır olarak saklamaya çalışıyorsun Grimm,” diye üsteledi Hawk.

“Çünkü benim hakkında bilmediğiniz şeyler var ve bunları açıklamak için zaman gerek. Size hikâyenin tamamını anlatacak kadar da vaktim yok, birkaç ay içinde size bir mektup yollarım,” diye soğukkanlılıkla geçiştirdi.

“Bu işten bu kadar kolay kurtulamazsın Grimm Roderick.” Hawk çenesine düşen sakallarını düşünceli bir şekilde kaşıdı. “Jillian kim ve sen nasıl oluyor da Gibraltar St. Clair’i tanıyorsun? Senin Saray’a doğrudan İngiltere’den geldiğini, Saray’da tanıştıkların dışında İskoçya’da kimseyi tanımadığını sanıyordum.”

“Sana hikâyemin tamamını anlatmadım Hawk ve şu an bunun için vaktim yok.”

“Ya şimdi anlatırsın ya da seninle gelirim,” diye tehdit etti Hawk. “Bu da demek oluyor ki Adrienne ve Carthian da bizimle birlikte geliyor. Ya şimdi anlatmaya başla ya da yol arkadaşların için hazırlan. Ve unutma ki Adrienne bizimle yolculuk ederse, başımıza neler gelebileceğini hiçbir zaman kestiremeyiz.”

Grimm kaşlarını çatı. “Bazen gerçek bir baş belası oluyorsun Hawk.”

“İnsafsız ve karşı konulmaz,” diye onayladı Adrienne sevecenlikle. “Artık pes edebilirsin Grimm. İnan bana, kocam reddedilmekten hoşlanmaz.”

“Hadi ama Grimm, bana güvenmeyeceksen kime güveneceksin?” diye dil dökmeye çalıştı Hawk. “Nereye gidiyorsun?”

“Bu güven meselesi değil Hawk.”

Hawk yüzünde sabırsız bir ifadeyle bekliyordu ve Grimm onun geri adım atmayacağını biliyordu. Ona tatmin edici bir yanıt vermezse Hawk’ın dediğini yapaca-

ğından ve onunla beraber geleceğinden emindi. Belki de gerçekleri açıklamanın zamanı gelmişti. Ancak bir kez konuştu mu Dalkeith'te artık hoş karşılanmama ihtimali de vardı. "Eve gidiyorum, sayılır..." diye baklayı çıkardı ağzından.

"Caithness mı senin evin?"

"Tuluth," diye fısıldadı Grimm.

"Ne?"

"Tuluth," diye yineledi Grimm. "Tuluth'ta doğdum."

"Edinburgh'ta doğduğunu söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

"Neden? Bana tüm ailenin öldüğünü söylemiştin. Bu da mı yalandı?"

"Hayır, hepsi öldü, o konuda yalan söylemedim. Yani tam olarak değil," diye aceleyle düzeltmeye çalıştı. "Babam halen hayatta ama onunla konuşmayalı on beş yıldan fazla oldu."

Hawk'm çenesindeki kaslardan biri seçirdi. "Otur şuraya Grimm. Her şeyi anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun. Sanırım bize çok uzun zaman önce anlatman gereken bir hikâye bu."

"Bunun için vaktim yok Hawk. Eğer St. Clair acil di-yorsa bu, haftalar önce Caithness'ta olmam gerektiği anlamına gelir."

"Caithness'ın bu işle ve seninle nasıl bir alakası var? Otur ve *hemen* anlatmaya koyul!"

Grimm kaçışı olmadığını anlayınca anlatmaya başladı ve bir başlayınca da gerisi geldi. Onlara katliam gecesinin ardından Tuluth'u nasıl terk ettiğini, kuzeydeki ormanlarda iki sene boyunca saçında savaş örgüleriyle nasıl gezindiğini

ve başta kendisiyle babası olmak üzere, tüm insanlıktan nasıl nefret ettiğini anlattı. En kanlı ve acımasız kısımları atladı; annesinin öldürülmesinden, açlıkla baş ettiği günlerden ve sayısız kez canına kastedilmesinden bahsetmedi. On altı yaşındayken Gibraltar St. Clair'in evini yuvası bellediğini, orada huzur bulunduğunu anlattı. Kendini ve değer verdiği insanları korumak adına ismini Grimm olarak değiştirmişti. McKane'lerin onu Caithness'ta bulduklarını ve onu yetiştiren aileye nasıl saldırdıklarını da anlattı. Ve nihayet, korkunç bir sır verircesine, onlara gerçek ismini söyledi.

"Ne dedin?" diye sordu Hawk boş gözlerle bakarak.

Grimm derin bir nefes aldı ve bir hışımla dışarı verdi. "Gavrael dedim. Gerçek adım Gavrael." Tüm İskoçya'da yalnızca bir tek Gavrael vardı; başka kimse bu isme sahip olup da onun taşıdığı lanete bulaşmak istemezdi. Kendini Hawk'ın öfkesine karşı hazırladı, fazla beklemesi de gerekmiyecekti.

"McIllloch?" Hawk'ın gözleri inanamayarak kısılmıştı.

"McIllloch," diye onayladı Grimm.

"Peki ya Grimm?"

"Grimm, Gavrael Roderick Icarus McIllloch'un kısaltılmışı." Grimm'in Kuzey İskoçya aksam, kelimeler ağzından çıkarken öylesine belirginleşti ki söyledikleri anlaşılmasa birtakım R'ler ve L'ler ile kesik kesik ama vurgulu okunan K'lerden ibaret oldu. "Her kelimenin baş harfini alırsan ortaya çıkan kelime bu işte: G-R-I-M."

"Gavrael McIllloch bir Berserker'dı!" diye bağırdı Hawk.

"Benim hakkımda o kadar da çok şey bilmediğini söylemişim," dedi Grimm kasvetlice.

Hawk, üç adımda çalışma odasını boylu boyunca geçti ve vücudunu dikleştirip Grimm'in birkaç santim ötesinde durarak onun yüzünü incelemeye başladı. Sanki onun içindeki canavarı, yıllar önce ele vermesi gereken bir şeylerin izini arıyor gibiydi. "Nasıl oldu da anlayamadım?" diye fısıldadı Hawk. "Yıllar boyunca tuhaf özelliklerin beni hayrete düşürmüştü... Tanrı aşkına, hiçbir şeyden değilse bile mavi gözlerinden tahmin etmeliydim."

"Birçok insan mavi gözlere sahip Hawk," diye karşılık verdi Grimm, fazla üzerinde durmadan.

"Seninkiler gibi değil Grimm," diye belirtti Adrienne.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye konuştu Hawk yavaşça. "Sen insan değilsin."

Grimm geriye doğru birkaç adım attı.

Adrienne kocasının gözlerinde karanlık bir bakış yakaladı ve kolunu Grimm'inkine doladı. "O elbette bir insan Hawk. Tek fark... onda bundan daha da fazlasının olması."

"Bir Berserker." Hawk kafasını iki yana doğru salladı. "Yüzü savaş boylarıyla kaplı bir Berserker. William Wallace'ın da hep bir Berserker olduğunu söylerlerdi."

"Ve ne kadar olağanüstü bir yaşam sürdü, değil mi?" dedi Grimm acı bir alayla.

Grimm bu olaydan kısa bir süre sonra yola çıktı. Diğer sorularını cevaplamayarak Hawk ile ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Hatıralar şiddetli bir şekilde zihnine üşüşmeye başladığından, orayı mümkün olan en hızlı şekilde terk etti. Grimm her şeyi berrak bir şekilde hatırladığında,

yalnız başına olması gerektiğini biliyordu. Tuluth'ı düşünmeye kendi arzusuyla başlamamıştı. Ona bıraksalardı, hiçbir şey üzerine düşünmemeye çalışırdı.

Tuluth onun belleğinde sislerle kaplı bir vadiydi. Sis o kadar yoğundu ki yanmakta olan evlerden ve insan etinden gelen ekşi dumandan gözleri yanıyordu. Çocuklar çığlık atıyorlardı. *Tanrı aşkına!*

Grimm, atı Occam'ı önlerindeki bayır boyunca dörtnele koştururken sertçe yutkundu. Kuzey İskoçya gecesinin güzelliği bile onu etkilemiyordu. Kanın rengi ve ruhunu kemiren keder dışında, hiçbir şeyin hissedilmediği başka bir zamanda kaybolmuştu - bu karanlığın içinde altın gibi parıldayan tek bir nokta vardı.

Jillian.

O bir hayvan mı baba? Bizimle yaşayabilir mi? Lütfen? O kadar muhteşem bir yaratık ki!

Grimm'in zihni, on altı yaşındaki haline geri dönmüştü. Kendini, sapsarı saçlara sahip minicik bir genç kıza bakarken bulmuştu. Anılar tüm bedenini sarstı ve onu utanç duygusuyla doldurdu. Kız onu ormanda, vahşi bir hayvan gibi avlanırken bulmuştu.

O, benim Savana TeaGarden'ımdan bile daha vahşi baba!

Kızın yavru köpeği Savana TeaGarden, daha çok İrlanda'da bulunan cins bir av köpeğiydi ve yavru olmasına karşın oldukça irikiyimdi.

Beni korur hem baba, eminim ki beni her şeyden korur!

Bu sözler kızın ağzından çıktığı an, bunu gerçekleştirmek üzere sessiz bir yemin etmişti. Bir gün gelip de bu yeminin kızı bizzat kendinden korumak anlamına geleceğini bilememişti.

Grimm elini tıraş edilmiş çenesinin üzerinde gezdirdi ve başını rüzgâra doğru çevirdi. Kısa bir an için, o günü tüm varlığıyla hatırladı; keçe gibi olmuş saçını, pisliği, teri, savaş örgülerini ve öfkeyle dolup taşan delici gözlerini yeniden hissetti. O saf ve tatlı kız ona bir bakışta güvenmişti. Ne var ki bunu tersine çevirmesi uzun sürmeyecekti.

HASRET e-kıtaplıane

2. Bölüm

Gibraltar ve Elizabeth St. Clair, bir haftayı aşkın bir süredir oğullarının Kuzey İskoçya'daki evine ulaşmak için at sürüyordu. Gibraltar, sonunda planını karısına itiraf etmeye karar verdi. Aslında hiç söylemeyecekti ama bunu karısından saklamaya gönlü elvermedi.

“Duydun mu şunu?” diyerek konuşmaya başladı Elizabeth. Kısrağını döndürdü ve kocasına doğru yavaşça sürmeye devam etti. “Duydun mu?”

“Neyi duydum mu? Hiçbir şey duymadım, çok uzaktaydım,” diye karşılık verdi kocası.

“Yetti artık Gibraltar, burama kadar geldi!”

Gibraltar sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. “N’oldu hayatım?” Öfkeden deliye dönmüşken, sessiz sedasız olduğundan bile daha cezbediciydi karısı. Bunun tadını çıkarmak için onu nazıkçe kışkırtmaya bayılırdı.

Elizabeth hararetli bir şekilde başını iki yana savurdu.

“Erkeklerin bizim kızımızdan sürekli kusursuz bir azize, hiç evlenmemiş bir kız kurusu olarak bahsetmelerinden bıktım usandım artık Gibraltar!”

“Yine birilerinin konuşmasına kulak misafiri oldun, değil mi?” diye sordu Gibraltar tatlılıkla.

“Kulak misafiri ya da değil, eğer birileri benim kızım hakkında konuşuyorsa, bunlar muhafız bile olsalar...” Sinirli bir şekilde o yöne doğru işaret etti. “Onları dinlemeye her türlü hakkım var. Bizim korku salan muhafızlarımız ki her birinin oldukça sıhhatli, güçlü kuvvetli erkekler olduğunu belirtmeliyim, biricik kızımızın ne kadar erdemli olduğundan söz edip duruyorlar. Erdem derken kast ettikleri şey, onun göğüsleri ya da vücudunun tatlı kıvrımları değil; onun uysal mizacından, sabrından, inzivaya çekilme arzusundan söz ediyorlar, Tanrı aşkına! Kendini manastıra kapatıp rahibe olma düşüncesinden sana hiç söz etmiş miydi?” Cevap beklemeden gözlerini kocasına dikti ve konuşmaya devam etti Elizabeth: “Onun ne kadar kusursuz bir kız olduğundan uzun uzadıya bahsediyorlar ama ağızlarından onunla yatmak istediklerine dair tek kelime çıkmıyor.”

Gibraltar, atını karısının kısırağının yanında durdururken gülmeye başladı.

“Bunun komik olduğunu düşünmeye nasıl cüret edersin?”

Gibraltar başını iki yana salladı, gözleri parılıyordu. Erkeklerin biricik kızlarını ayartmaktan bahsetmemesine yalnızca Elizabeth gibi biri gücenirdi herhalde.

“Gibraltar, senden bir an için olsun ciddi olmanı rica ediyorum.” Bu iş artık bir eğlence konusu olmaktan çık-

mıştı. Gibraltar, bu konuda, ikisinin de korkularını giderecek çeşitli adımlar atmışken, karısının endişelenmeye devam etmesine izin veremezdi. “Ben bu işin icabına baktım bile Elizabeth.”

“Ne demek istiyorsun? Bu sefer ne yaptın?”

Gibraltar, eşini dikkatle süzdü. O an hangisinin Elizabeth’i daha çok kızdıracağından emin olamıyordu: Kızlarının medeni durumu hakkında endişelenmeye devam etmesi mi yoksa kocasının ona danışmadan bu konuda attığı adımların ayrıntıları mı? Erkeklere has bir fikir yürütmeye, karısının onun bu konuda gösterdiği zekâyı hayran olacağına karar verdi. “Bizim yokluğumuzda üç adamın Caithness’a doğru yola çıkması için gereken her şeyi ayarladım Elizabeth. Biz döndüğümüzde, ya Jillian onlardan birini seçecek ya da o üçünden biri Jillian’ı seçmiş olacak. Üçü de ufacık bir direnişle karşılaşınca hemen pes edecek türden adamlar değil. Kızımızın ‘rahibelik öykülerine’ kanacak adamlarsa hiç değiller.”

Elizabeth’in dehşete düşmüş ifadesi kocasının kendini beğenmiş tavrını hızla yerle bir etti. “Üçünden biri kızımızı seçecek, öyle mi? Eğer kızımız aralarından kimseyi seçmezse, bu adamlardan birinin onunla anlaşıp orta yolu bulabileceğini mi söylüyorsun bana?”

“Onunla anlaşmaya varmaktan değil, onu ayartmaktan bahsediyorum Elizabeth,” diye itiraz etti Gibraltar. “Onu üzecek her türlü şeyden kaçınırlar. Her biri saygı duyulan, şerefiyle yaşayan toprak sahipleri.” Sesi ikna edici bir tını kazanarak derinleşmişti. “Bu üç adamın da ortak bir özelliği var. O da...” Karısını tedirgin etmeyecek masumane bir sıfat arıyordu, zira seçtiği üç adam da belirgin şekilde te-

dirgin ediciydi. “Fazlasıyla erkeksi olmaları,” diye tamamladı cümleyi. Aceleyle başını sallayıp karısını yatıştırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Tam da Jillian’ın ihtiyacı olan şey,” diye karısını teselli etmeye uğraştı.

“Erkeksi, ha! Şehvet düşkünü, kaba saba adamları kas-tediyorsun herhalde! Zorba ve zalim olmaları da cabası. Lafı dolandırarak beni aldatamazsın Gibraltar!”

Gibraltar derin bir iç geçirdi. Karısını ikna etmeye yönelik son umudunu da yitirmişti. “Daha iyi bir fikrin var mı Elizabeth? Dürüstçe konuşmak gerekirse, bence sorun, Jillian’ın kendisinden korkmayan bir erkekle henüz tanışmamış olması. Seni temin ediyorum, davet ettiğim üç adam da ondan gözü korkacak türden tipler değil. Büyüleyiciler mi? Evet. Merak uyandırıcılar mı? Evet. Yeri geldiğinde insafsızca ısrarcı olabilirler mi? Evet. Bir Sacheron kadınının ihtiyacı olan şey tam da bu: Kadınının elde etmek için yığıtçe öne çıkabilecek tipler.”

O Sacheron kadınlarından biri olan Elizabeth St. Clair sessizce alt dudaklarını ısırıyor.

“Yeni bir toruna sahip olacağımız günü sen de benim kadar iple çekiyorsun,” diye hatırlattı Gibraltar. “Biz yolcuğumuza devam edip, gerisine kafa yormayalım. Seni temin ederim ki seçtiğim adamlardan hiçbirisi kızımızın saçının teline bile zarar vermeyecek. Belki saçını biraz dağıtıp bozarlar ama bu onun da iyiliğine olur. Bizim masum Jillian’ımız için bunun vakti geldi de geçiyor bile.”

“Benden kızımı üç adamla geride bırakıp, yola devam etmemi mi bekliyorsun? Hem de bu türden üç adamla?”

“Elizabeth, *bu türden adamlar* kızımız karşısında büyülenip ona tapınmayacak yegâne türden erkekler. Hem unut-

ma, bir zamanlar ben de o adamlardan biriydim. Bizim sıra dışı kızımıza sıra dışı bir erkek gerekiyor Elizabeth,” dedi kibarca. “Benim amacım, kızımız için o sıra dışı adamı bulabilmek.”

Elizabeth derin bir nefes verdi ve nefesiyle saçının bir tutamını havalandırdı. “Sanırım buna hakkın var,” diye mırıldandı. “Gerçekten de ona taparcasına hayranlık duymayan bir erkekle henüz karşılaşmadı. Merak ediyorum, sence böyle biriyle karşılaşınca nasıl tepki verecek?”

Gibraltar yumuşak bir sesle, “İlk başlarda nasıl davranması gerektiğini bilemeyebilir. Hatta tüm dengesi sarsılabilir ama bahse girerim ki seçtiğim erkeklerden biri, ona nasıl davranması gerektiği konusunda yol gösterici olacak,” dedi.

Elizabeth, kapıldığı umutsuzluk havasından bir anda çıkıverdi. “Daha fazla tartışmaya gerek yok, hemen geri dönüyoruz. Kızım bu kadınca duyguları ilk kez tecrübe ederken ben başka bir yerde olamam. Bu adamlar, kızıma kim bilir hangi yöntemleri ne şekillerde öğretmeye çalışacaklar ve şüphesiz kızım derinden sarsılacak. Kızımın bekâretini kaybetmesi için türlü oyunlar dönerken ben misafirliğe gidemem, hayır efendim! Eve dönmemiz gerekiyor.” Ondan olumlu bir yanıt bekleyerek bakışlarını kocasına sabitledi.

“Elizabeth.” Gibraltar onun ismini alçak sesle telaffuz etmişti.

“Gibraltar?” Elizabeth’in sesiyse temkinliydi.

“Geri dönmüyoruz. Planladığımız şekilde, torunumuzun vaftiz törenine katılacağız ve birkaç ayı orada geçirip oğlumuzu ziyaret edeceğiz.”

“Jillian’ın senin çevirdiğin bu dolaplardan haberi var mı?” diye sordu Elizabeth buz gibi bir tavırla.

Gibraltar başını hayır anlamında salladı. “O güzel zihninde en ufak bir şüphe tohumu bile yok.”

“Peki ya çağırdığın adamlar? Onların kızımıza bundan bahsetmeyeceklerini mi sanıyorsun?”

Gibraltar hınzırca gülümsedi. “Onların hiçbir şeyden haberi yok. Yalnızca gelmelerini emrettim. Hatchard’ın durumdan haberi var ve zamanı geldiğinde onlara bildirecek.”

Elizabeth şaşkınlık içindeydi. “Kimselere söylemeyip durumu yalnızca muhafızların başına mı anlattın?”

“Hatchard bilge bir adamdır. Ayrıca, kızımızın buna ihtiyacı var Elizabeth. Kendi yolunu bulması gerek artık. Öte yandan, hangi adam annesi yanı başındayken bir kızı baştan çıkarıp onun bekâretini almaya cesaret edebilir?” diyerek karısına takıldı.

“Annemin, babamın, yedi kardeşimin ve büyükannemle büyükbabamın varlığı, seni bekâretime göz koymaktan alıkoymadı ama! Hatta, beni kaçırmaktan!”

Gibraltar kıkırdadı. “Pişman mısın yoksa?”

Elizabeth buğulu bakışlarla hiç de öyle olmadığını belli etti.

“Gördüğün gibi, bazen bir erkek en iyisini bilir, öyle değil mi hayatım?”

Karısı bir süre cevap vermedi ama Gibraltar aldırmadı. Elizabeth’in ona canını emanet edecek kadar güvendiğini biliyordu. Şu an onun planını hazmetmek ve kızlarının yuvadan uçmak için biraz zorlanmaya ihtiyaç duyduğunu kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

Sonunda Elizabeth konuşmaya karar verdiğinde, sözlerinde teslimiyet vardı. “Peki, benim görüşüm ve onayım olmadan hangi üç erkeği seçtin?”

“Şey, bir tanesi Quinn de Moncreiffe.”

Quinn sarışın, yakışıklı ve cesurdu. Unvanına kavuşmadan önce kara sancağı takıp kral için denizlere açılmıştı ve şimdi ticaret gemilerinden oluşan bir filoyu yönetiyordu. Buradan kazandıklarıyla hanesinin zaten hatırı sayılır olan servetini üç katına çıkarmıştı. Quinn henüz genç bir delikanlıyken Gibraltar ona babalık etmişti ve Elizabeth de her zaman onu koruyup kollardı.

“İyi bir seçim.” Kocasının bilgeliğine duyduğu hasetle karışık hayranlıkla, altın sarısı kaşlarından birini kaldırdı. “Başka?”

“Ramsay Logan.”

“Ooo!” Bir anda Elizabeth’in gözleri açılmıştı. “Onu Saray’da gördüğümde, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Oldukça tehlikeli bir çekiciliğe sahipti. Nasıl olmuş da bir kadın onu kapmamış, hayret doğrusu. Devam et, Gibraltar. Bu iş giderek umut verici bir hal alıyor. Üçüncü kim?”

Gibraltar kaşlarını çattı ve yavaş yavaş onların görüş alanından uzaklaşmaya başlayan muhafızlara doğru baktı.

“Elizabeth, konuşarak zaman kaybetmemeliyiz- ”

“Üçüncü isim dedim Gibraltar,” diye yineledi karısı.

“Bugün ayrı bir güzelsin Elizabeth,” dedi Gibraltar boğuk bir sesle. “Bunu söylemiş miydin sana?” Sözlerine yalnızca soğuk bir bakışla karşılık verilince yüzünü buruşturdu.

“Üç kişi mi demiştin?”

Elizabeth daha da soğuk bakmaya başladı.

Gibraltar boşuna uğraştığını fark ederek iç geçirdi. Ağzında bir isim geveledi ve atını ileri doğru sürdü.

“Ne dedin?” Elizabeth arkasından seslenerek onun peşi sıra kısırağını sürdü.

“Tanrı aşkına Elizabeth, boş ver gitsin, sadece atını sür!”

“Lütfen söylediğin şeyi tekrarla Gibraltar.”

Gelen cevap yine duyulacak gibi değildi.

“Ağzında gevelediğinde tek kelimesini bile anlayamıyorum,” dedi Elizabeth tatlılıkla.

Bir siren sesi kadar tatlı ve bir o kadar da ölümcül, diye düşündü Gibraltar. “Gavrael McIlloch dedim, tamam mı? Kapatalım artık bu konuyu.” Atını hızla çevirdi ve hiddetli gözlerle etrafa baktı. Bir yandan da, Elizabeth St. Clair’i, yalnızca bir süreliğine de olsa, neredeyse konuşamayacak raddeye getirmiş olmanın tadını çıkarıyordu.

Elizabeth inanamayarak kocasına bakakaldı. “Ulu Tanrım, Berserker’ı çağırmış!”

★★★

Jillian St. Clair, Caithness’in eğimli yeşillikleri üzerinde yürürken, güneş ışınlarının olanca yakıcılığına rağmen bir anda titredi. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Çimenlerin güney ucunu süsleyen tekinsiz gölgelerle dolu ormansa buradan metrelerce uzaktaydı - onun titremesinin sorumlusu orman olamazdı.

Kötü bir şey olacağına dair mantıksız bir hisse kapılmıştı. Hızla silkinip bu duyguyu üzerinden atmak istedi. Bunun sorumlusunun fazlaca canlı olan hayal gücü ol-

duğunu düşünüyordu. Yaşamını gölgeleyen kara bulutlar yoktu, engin gökyüzü kadar berrak bir hayatı vardı. Kurnutu yapıyor olmalıydı, başka bir şey olamazdı.

“Jillian, Jemmie’ye söyle saçını çekmeyi bıraksın!” diye ağlamaya başladı Mallory, sığınmak için Jillian’a doğru koşmuştu. Yemyeşil çimenlik, her ikindi vaktinde olduğu gibi yine Jillian’ın anlatacağı masalları ve öyküleri dinlemek için can atan bir düzine çocukla doluydu.

Jillian, bir yandan Mallory’yi kollarına alıp teselli ederken bir yandan da oğlanla azarlayıcı bir tonda konuştu. “Jemmie MacBean, bir kızdan hoşlandığını belli etmenin onun saçını çekmekten daha iyi yöntemleri de var. Kendi tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki şimdi saçını çektiğin bu kızlar, büyüyünce kur yapacağın hanımefendilerin ta kendisi olacak.”

“Saçını ondan *hoşlandığım* için çekmedim bir kere!” Jemmie’nin yüzü kıpkırmızı olmuştu ve sinirden yumruklarını sıkıyordu. “O bir kız.”

“Evet, hem de güzel bir kız,” dedi Jillian, Mallory’nin uzun ve gür kestane rengi saçlarını düzeltirken. Küçük kızın ileride ne kadar güzel olacağı şimdiden belliydi. “Söyle o zaman, neden onun saçını çekiyordun Jemmie?” diye yumuşakça sordu Jillian.

Jemmie çimleri tekmeledi. “Ona da oğlanlara attığım gibi yumruk atsaydım ağlardı herhalde,” diye homurdandı.

“Neden ona illa bir şey yapmak zorundasın ki? Sadece konuşsan olmaz mı?”

“Bir *kızın* söyleyeceği ne olabilir ki?” Gözlerini devirdi ve kaşlarını çatıp onlara doğru sertçe bakarak diğer oğlanlardan destek bekledi.

Yalnızca Zeke onun kabadayılık taslamasından etkilenmemiş gözükiyordu. “Jillian’ın söyledikleri bence ilginç Jemmie,” diyerek tartışmaya dahil oldu Zeke. “Her ikinci vakti Jillian’ı dinlemek için buraya geliyorsun ve sonuçta o da bir kız.”

“Orası başka, Jillian bir kız değil. Yani, şey... o bizim için neredeyse bir anne gibi ama bir anneden çok daha güzel.”

Jillian, sarı saçlarından yüzüne düşen bir tutamı alıp çekingen bir hareketle geriye doğru attı. “Çok güzel” olmak ona ne kazandırmıştı şimdiye kadar? Kendi çocuklarına sahip olmak en büyük arzusuymdu fakat çocuklar için bir kocaya ihtiyacı vardı ve ufukta böyle bir aday yoktu, güzelmiş değilmiş önemli değildi. *Bu kadar seçici olmayı bırakmalısın artık*, diye vicdanının ona seslendiğini duyar gibi oldu.

“Size bir hikâye anlatayım mı?” diye konuyu hızla değiştirdi.

“Evet, anlat Jillian!”

“Romantik bir hikâye!” dedi yaşça büyük kızlardan biri.

“Kanlı bir tane olsun,” diye atıldı Jemmie.

Mallory ona doğru yüzünü buruşturdu. “Bize bir masal anlat. Masalları çok severim. Bize nasıl iyi bir insan olunacağını öğretiyorlar ve aramızdan bazılarının...” Gözlerini Jemmie’ye dikti. “Nasıl iyi biri olunacağını öğrenmeye ihtiyacı var.”

“Masallar aptalca- ”

“Değil!”

“Masal! Masal!” diye ortalığı inletti çocuklar.

“İstedığınız masal olsun. Size Rüzgâr ile Güneş’in kavgasını anlatacağım,” dedi Jillian. “En sevdiğim masaldır.”

Çocuklar yer kapıp, masalı olabildiğince yakından dinlemek için itişip kakıştılar. En zekileri olan Zeke grubun en arkasında kalmıştı.

“Gözlerini kısma Zeke, hadi buraya doğru yaklaş,” dedi Jillian kibarca. Oğlanı kucağına oturtup yüzüne düşen saçları arkaya yatırdı. Zeke, onun en sevdiği hizmetçisinin, Kaley Twillow’un oğluydu. Öylesine zayıf bir görme yetisiyle doğmuştu ki kendi elinden ötesini güçlükle görebilirdi. Sanki bir mucize olacak da tüm dünyayı daha net görmeye başlayacakmış gibi gözlerini sürekli kısırdı. Jillian, İskoçya’nın güzelim doğasını tüm berraklığıyla görememenin ne kadar acı olduğunu hayal bile edemiyordu ve bu yüzden de Zeke’nin bu durumuna çok üzülüyordu. Diğer çocukların bayıla bayıla oynadığı birçok oyundan da mahrum kalıyordu Zeke. Topa vurması gerekirken topun gelip ona çarpması her zaman daha yüksek ihtimaldi. Oyun oynamanın eksikliğini, ona okumayı öğreterek kapatmaya çalışmıştı Jillian. Okuyabilmek için yüzünü kitaba gömmesi gerekiyordu fakat bu ona çıplak gözle göremeyeceği bir sürü dünyanın kapılarını da aralamıştı.

Zeke kucağına tırmanınca masala başladı. “Günlerden bir gün Rüzgâr ile Güneş aralarından hangisinin daha güçlü olduğu konusunda tartışırken, yolun karşısından bir tamircinin geldiğini görmüşler. Güneş demiş ki, ‘İşte sana tartışmamıza son vermek için bir fırsat. Hangimiz tamircinin üzerindeki paltoyu çıkarmasını sağlarsa o daha güçlüdür.’

“Rüzgâr kabul etmiş ve yarışma başlamış. ‘Önce sen,’ demiş Güneş ve araya girmek için bir bulutun arkasına saklanmış. Rüzgâr tüm gücüyle tamirciye doğru esmiş

ama o güçlü estikçe tamirci de paltosuna daha sıkı sarınmaya başlıyormuş. Bu ilk başta rüzgârı vazgeçirmeye yetmemiş ve Rüzgâr elinden geleni yapmış ama tamirci yine de paltosunu çıkarmamış. Sonunda Rüzgâr çaresizlik içinde pes etmiş.

“Sonra Güneş ortaya çıkmış ve tüm parlaklığıyla tamircinin karşısına dikilmiş. Çok geçmeden, tamirci paltoyla yürümek için çok sıcak olduğuna karar vermiş. Paltoyu çıkarıp, ılık çalarak neşe içinde yoluna devam etmiş.”

“Yaşasın!” diye tezahürat yaptı kızlar. “Güneş kazandı. Biz de Güneş’i daha çok seviyoruz!”

“Aptal bir kız hikâyesinden başka bir şey değil,” diyerek somurttu Jemmie.

“Benim hoşuma gitti,” diye itiraz etti Zeke.

“Tabii hoşuna gider, sen kör olduğundan savaşçıları, ejderhaları ve kılıçları göremezsin. Ben macera dolu hikâyeleri severim.”

“Bu öyküden çıkarılacak bir ders var Jemmie. Mallory’nin saçını çekmen konusunda sana anlattıklarımın çıkarman gereken derse çok benziyor,” dedi Jillian nazikçe.

Jemmie şaşkın şaşkın bakıyordu. “Öyle mi? Mallory’nin saçlarıyla Güneş’in ne alakası var?”

Zeke, Jemmie’nin kalın kafalılığı karşısında tiksinti içinde başını iki yana salladı. “Öykü bize, Rüzgâr’ın tamirciyi kötü hissettirdiğini ve bu yüzden tamircinin kendini savunmak zorunda kaldığını; Güneş’inse tamircinin kendini iyi hissetmesini ve özgürce yürümesini sağladığını anlatıyor.”

Mallory, dünya üzerindeki en akıllı erkekmişçesine Zeke’ye doğru gülümseyen gözlerle bakıyordu. Zeke devam

etti: “Yani, Mallory’ye iyi davranırsan o da sana iyi davranır.”

“Bu salakça fikirleri nereden buluyorsun?” Jemmie iyice sinirlenmişti.

“O, dinlemesini biliyor Jemmie,” dedi Jillian. “Masaldan çıkarmamız gereken ders, iyiliğin zalimlikten daha etkili olduğu. Zeke, kızlara karşı nazik davranmanın hiçbir yanlış tarafının olmadığını anlıyor. Gün gelecek, zamanında daha nazik olmadığın için pişman olacaksın.” *Köydeki kızların yarısı, Zeke’nin gözlerindeki soruna rağmen ona ümitsizce âşık olduğunda*, diye düşünerek kendi kendine eğlendi Jillian. Zeke yakışıklı bir oğlandı ve bir gün gelecek, o da engellerle doğan diğer birçok insan gibi, farklı duyarlılıklara sahip olan çekici bir erkeğe dönüşecekti.

“Kız haklı, evlat.” Bir adam ağaçların altında saklandığı yerden çıkıp atını onlara doğru sürdü ve derinden gelen bir sesle sohbetlerine ortak oldu. “Zamanında kızlara karşı daha nazik olmadığım için halen pişmanım.”

Jillian donup kalmıştı. Kara bulutlardan öte, yaşamı bir anda fırtına habercisi kapkara bulutlarla dolmuştu. O adam buraya, Caithness’a gelecek kadar aptal olamazdı! Yanağını Zeke’nin saçlarına bastırıp yüzünü saklamaya çalıştı. Yerin dibine girip yok olmayı diledi. Bu sabah çok daha zarif bir elbise giymiş olmayı nasıl da isterdi - bu adam söz konusu olduğunda, daima olmayacak şeyler dilerdi. Yıllardır bu sesi duymamış olsa da kime ait olduğunu biliyordu.

“Küçük bir oğlanken çok kötü davrandığım bir kızı hatırlıyorum ve şimdi, aradan geçen onca yılın bana öğrettiği şey, ona yaptığım kötülükleri geri alabilmek için her şeyimi vermeye razı olduğum.”

Grimm Roderick. Jillian sanki derisinin altındaki kaslar yok olmuş da onun sesinin sıcaklığıyla yeniden oluşuyormuş gibi hissetti. Korkutucu bir öz disipline sahip bu sesin tınısı, hayatı boyunca duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Kendini alabildiğine kontrol eden bir adamın sesiydi bu.

Jillian kafasını kaldırdı ve ona doğru baktı, gözleri şaşkınlık ve dehşet içinde açıldı. Nefesini tutmuştu. Yıllar onu ne kadar değiştirirse değiştirsin, onu her zaman tanırdı. Adam atından inip ona doğru yaklaşmaya başladı. Bir fatihin kibri ve zarafetiyle yürüyordu. Her nefesinde özgüven vardı. Grimm Roderick ona her zaman ayaklı bir savaş aletini andırmıştı, aradan geçen yıllarsa bedenini yalnızca daha da kusursuzlaştırmıştı.

Nefes alırken titredi. Yıllar önceki halinden bile daha etkileyici görünüyordu. Siyah saçları arkada bir deri parçasıyla düzgünce toplanmıştı. İleri doğru bir çıkıntı yapan ve alt dudaklarının her daim şehvetli bir sırtışıyla kıvrılmasına neden olan çenesi, Jillian'ın hatırlayabildiğinden bile daha kibirli bir açıyla yukarı kalkmıştı - eğer böyle bir şey mümkünse tabii.

Grimm Roderick'in yanında, havanın kendisi bile farklılaşıyor gibiydi. Etraftaki her şey, yalnızca onun varlığı hissedilir oluncaya dek kayboluyordu. Ve o gözlerin Jillian'ı yanıltması mümkün değildi! Alaycı bakan o buz mavisi gözler... Arada unutulup giden meraklı çocukların kafalarının üzerinden, bakışları birbirine sabitlenmişti. Grimm yüzünde gizemli bir ifadeyle onu izliyordu.

Jillian ayağa kalkarken Zeke de ne olduğunu anlayamadan yere düştü. Jillian tek kelime etmeden Grimm'e bakarken zihninde canlanan anıları, onu neredeyse bir

utanç denizinde boğacaktı. Grimm Roderick'le bir daha asla konuşmamak üzere ettiği yemini çok iyi hatırlıyordu. Yaşadığı müddetçe, onun ne Caithness'a ne de kırıl-gan kalbinin yakınına gelmesine izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Şimdi nasıl gelip de buralarda gezinmeye cüret ediyordu? Sanki hiçbir şey olmamış gibi?

Hayır, ona iyi davranmayacaktı. Ona bir gıdım nezaket bile göstermeyecekti.

Grimm huzursuz bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Şey... büyümüşsün."

Jillian konuşmakta zorlandı. En sonunda ağzını açabilecek gücü bulduğunda, sözleri buz gibiydi. "Ne cüretle buraya dönersin? Burada istenmiyorsun. Benim topraklarımı hemen terk et!"

"Bunu yapamam." Sesinin yumuşaklığı Jillian'ın cesaretini kırmıştı.

Kalbi gümbür gümbür atarken ağır, derin bir nefes aldı. "Kendi rızanla terk etmezsen muhafızları sana eşlik etmeleri için çağırırım."

"Öyle bir şey yapmazlar Jillian."

Jillian ellerini çırparak, "Muhafızlar!" diye bağırdı.

Grimm yerinden bir santim bile oynamadı. "Bunun bir faydası yok Jillian."

"Adımı bu şekilde söylemeyi de bırak!"

"Ne şekilde Jillian?" diye sorarken gerçekten de merak ediyormuş gibi görünüyordu.

"Sanki... sanki bir duayı mırıldanmış gibi."

"Nasıl istersen." İki kalp atımlık süre boyunca duraksadı - bu sırada Jillian adamın ona boyun eğmesi karşısında afallamıştı, çünkü böyle bir şey ilk kez oluyordu. Sonra

Grimm, boğuk bir titreşimle öyle bir, “Jillian,” dedi ki sanki bu kelime, Jillian’ın rızası olmadan yüreğinin içine işledi.

“Götürün şu adamı buradan! Muhafızlar! Muhafızlar!”

Muhafızlar koşarak gelip aniden durdular. Hanımefendilerinin önünde duran adamı inceliyorlardı.

“Leydim, siz mi çağırdınız?” diye sordu Hatchard.

“Bu alçağı, evimi küstahlığı ve ahlaksızlığıyla doğurmadan...” Jillian aceleyle sözlerini düzeltti. “Doldurmadan bir an önce götürün,” diye bir çırpıda konuştu.

Muhafızlar bir ona bir de Grimm’e baktılar ve hiçbir şey yapmadan durdular.

“Hadi, derhal götürün onu!”

Muhafızlar hareketsiz kalmaya devam edince öfkesi daha da arttı. “Hatchard, onu götürün dedim. Tanrı aşkına, onu hayatımdan çıkarın. Ülkeye girmesini yasaklayın. Gerekirse, hemen şimdi bu dünyadan gitmesini sağlayın, olur mu?”

Bir bölüm muhafız ağzı açık kalmış bir şekilde Jillian’a bakıyordu. “İyi misiniz leydim,” diye sordu Hatchard. “Ateşiniz var mı diye kontrol etmesi için Kale’yi çağırta mı ister misiniz?”

“Hiçbir şeyim yok benim. Arazimde soysuzun teki var ve ben onun buradan gitmesini istiyorum,” dedi Jillian sıkılmış dişlerinin arasından.

“Dişlerinizi mi sıkıyorsunuz?”

“Nasıl?”

“Dişlerinizin arasından konuşuyordunuz da- ”

“Eğer emirlerime karşı gelip bu seksi...” Jillian boğazını temizledi. “Bu serseriye Caithness’tan atmamakta ısrar ederseniz, o dişlerin arasından tüm gücümle bağıracağım.”

“Bağırarak mı?” diye tekrar etti Hatchard. “Jillian St. Clair bağırmasın, sıkılmış dişlerinin arasından konuşmaz, hele sinir krizi hiç geçirmez. Ne tür bir şeytanlık dönüyor burada?”

“Şeytan işte tam karşınızda,” diye haşladı onu Jillian, Grimm’i işaret ederek.

“Ona istediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz leydim ama yine de onu buradan götüremem,” dedi Hatchard sakince.

Jillian’ın başı sanki adam sözleriyle ona vurmuş gibi döndü. “Bana karşı mı geliyorsun?”

“O, sana karşı gelmiyor Jillian.” diye konuştu Grimm sakince. “Yalnızca babanın emirlerine itaat ediyor.”

“Ne?” Kül rengi suratını ondan yana döndü. Grimm de ona buruşmuş, toprağa bulanmış bir parşömen parçasını uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu buz gibi bir sesle, ona bir adım daha yaklaşmayı reddederek.

“Gel de gör Jillian,” dedi Grimm, gözleri tuhaf bir ışıkla parıldıyordu.

“Hatchard, al şunu ondan.”

Hatchard yerinden kıınıldamadı. “Orada ne yazdığını biliyorum.”

“Peki, ne yazıyor öyleyse?” diye Hatchard’a çıkıştı “Ve sen nereden biliyorsun?”

Cevap veren Grimm oldu. “ ‘Jillian için gel’ yazıyor... Jillian.”

İşte yine yapmıştı. Önce duraksayıp sonra ismini söylemişti. Bu saygılı, boğuk ses, onun garip bir şekilde nefesini kesiyor, ürkmesine neden oluyordu. Onun adını söyleyiş şeklinde bir uyarı tonu vardı. Jillian’ın anlaması gereken

ama tam kavrayamadığı bir şey... Son karşılaşmalarında oldukça sert bir kavga etmelerinden sonra Grimm’de bir şeyler değişmişti ama onda neyin değiştiğini kelimelere dökemiyordu Jillian.

“Jillian için gel?” diye boş gözlerle tekrar etti. “Sana bunu babam mı gönderdi?”

Grimm başıyla onaylayınca, Jillian’ın nefesi kesilir gibi oldu ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Ağlasaydı, herkesin içinde duygularını ilk kez böylesine açık etmiş olacaktı. Bunun yerine, dişlerini sıkıp lanet yağdırması kadar ondan beklenmeyecek bir hareket yaptı: Topuklarının üzerinde döndü ve şatoya doğru hızla koştu. Sanki İskoçya’nın tüm perileri peşine düşmüş gibiydi, oysa ona bunu yaptıran Grimm Roderick’ten başkası değildi ve bu da durumu daha acıklı hale getiriyordu.

Omzundan geriye doğru kaçamak bir bakış atarken çocukları tamamen unuttuğunu geç de olsa fark etti. Yerde yarım bir daire meydana getirecek şekilde oturmuş, hayret dolu gözlerle ona bakıyorlardı. İyiden iyiye utanç verici bir duruma düşmüş olduğundan şatoya doğru ok gibi fırladı. Kapıyı ardından çarpmak çok kolay olmamıştı, zira kapı onun dört misli kadardı. Ne var ki içinde bulunduğu ruh haliyle bunu da başarmasını bildi.

3. Bölüm

Akıl alır gibi değil! Odasında hızlı adımlarla yürürken öfkeyle doluydu Jillian. Sakinleşmeye çalıştı ama gönülsüzce de olsa, ondan kurtulmadan sakinleşmesinin imkânsız olduğuna kanaat getirdi.

Böylece odasının içinde yürümeye devam etti ve bir şeyleri kırmak istedi. Ancak odasındaki her şeyi seviyordu ve kendine ait eşyaların hiçbirini kırmazdı. Ama onu eline bir geçirebilseydi, işte o zaman birkaç kemiğini kıracağından emindi!

Asabiyetle üzerindeki elbiseyi çıkarırken, bir taraftan da kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Bir saat kadar önce oldukça uygun gözüken elbisesini ve iç gömleğini şimdi neden değiştirme ihtiyacı duyduğu üzerine kafa yormayı reddetti. Çıplak bir şekilde pencerenin kenarındaki gardırobuna doğru yürürken bir an için avludaki bir hareket ilgisini dağıttı. Odadaki genişçe açıklıktan dışarı doğru baktı. Atlarının üzerinde iki kişi kapıdan geçiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pencereye doğru yaslanarak onları merakla inceledi. Sanki tek bir kişiymişçesine aynı anda ikisi de kafasını kaldırdı ve Jillian o an güçlkle soludu. Sarışın adamın yüzüne, onun utançtan kızaran çıplak tenini gördüğünü belli eden bir gülümseme yayılmıştı. İçgüdüsel olarak gardırobun arkasına saklandı ve eliyle muhteşem güzellikteki yeşil bir elbiseyi yakaladı. Bir yandan da kendini teselli etmeye çalışıyordu; onları net bir şekilde görüyor olması, onların da kendisini görebileceği anlamına gelmiyordu. Muhtemelen güneş ışığı pencere camından yansıyor ve içerinin görünmesine izin vermiyordu. Öyle olmalıydı.

Caithness'a başka kim geliyordu? Bir anda hiddetlendi. Onun gelmesi yeterince kötüydü zaten. Nasıl olur da gelmeye cüret ederdi? Dahası, nasıl olur da babası onu çağırırdı? *Jillian için gel*. Böyle bir not yazarak babasının amaçladığı ne olabilirdi ki? Nottaki kelimelerin sahiplenici tonu üzerine düşündükçe iliklerine kadar titredi. Grimm Roderick neden böyle tuhaf bir mektuba karşılık vermişti? Küçük bir çocukken ona sürekli işkence edip dururdu, büyüdüğündeyse onu genç bir kız olarak reddetmişti. Küstah, hoyrat adamın tekiydi - bununla birlikte, bir dönem tüm hayallerini süsleyen kahramanın ta kendisiydi.

Şimdi birden Caithness'a dönüvermişti, bu kabul edilemezdi. Babasının onu çağırmak için ne nedeni olursa olsun, gitmesi gerekiyordu. Eğer muhafızları ona itaat etmeyecekse kendi işini kendi görürdü. Bu, kılıç kuşanmak anlamına gelse bile yapacaktı. İki ağızlı, dev gibi bir kılıç salondaki şöminenin üzerinde asılı duruyordu; işini rahatlıkla görürdü.

Kararını vermişti, elbisesini üzerine geçirip odasından

çıktı. Onunla yüzleşmeye hazırdı; bedeni gurur ve öfkeden dimdik olmuştu. Onun burada bulunmaya hakkı yoktu ve bunu açıklaması gereken kişi de kendisiydi. Ona gitmemesi için yalvardığı zaman çekip gitmesini bilmişti, şimdi kafasına esip dönmeye karar veremezdi. Saçlarını arkada toplayıp kadife bir kurdeleyle tutturdurdu ve uzunca koridordan hızla inerek salonun yolunu tuttu.

Aşağıdan yükselen gürültülü erkek seslerini duyar duymaz paniğe kapıldı ve merdiven tırabzanlarına yaslanarak durdu.

Grimm'in, "Sana gelen mesajda ne yazıyordu Ramsay?" diye sorduğunu işitti.

Sesleri havada süzülüp salondan dışarı, Jillian'a kadar ulaşıyordu. Duvara asılı kilimler de temizlik için indirildiğinden, kelimeler taş duvarlara çarpıp yankılanıyordu.

"Lord ve leydi kısa bir süreliğini Caithness'tan ayrılmışlar ve onlara olan eski bir borcumu ödememi, burada bulunmadıkları süre için malikânelerine göz kulak olmamı arzu etmişler. Notta yazan buydu."

Jillian tırabzanların üzerinden içeri gizlice bir bakış attı ve Grimm'in iki adamla birlikte ana salondaki şöminenin etrafında oturduğunu gördü. Sonsuzmuş gibi gelen bir an boyunca, ondan gözlerini alamadı. Sonra kendi kendine kızarak bakışlarını ondan kaçırdı ve yeni gelenlere baktı. Adamlardan birinin koltukta öyle bir oturuşu vardı ki gören, bu evin ve etrafındaki arazinin yarısının ona ait olduğunu sanırdı. Jillian biraz daha dikkatle inceleyince, bu adamın bulunduğu her yerde oranın sahibiymiş gibi davranabileceğine kanaat getirdi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü: siyah saçlar, bronz bir ten, araya başka

hiçbir rengin girmesine izin vermeyen siyah yünle kaplanmış bir beden. İrikiyım vücudundan, onun Kuzey İskoçya kanı taşıdığı sonucuna vardı. İnce bir yara izi, çenesinden gözünün tam altına doğru uzanıyordu.

Jillian'ın gözleri odadaki diğer adama doğru kaydı. "Quinn," diye fısıldadı. Yıllar önce Grimm'le birlikte babasının himayesine giren Quinn de Moncreiffe'i uzun süredir görmemişti. Uzun boyu ve altın sarısı saçlarıyla nefes kesici derecede yakışıklı olan Quinn de Moncreiffe, Grimm onu kendinden uzaklaştırdığında varlığıyla Jillian'ı teselli etmişti. Aradan geçen bunca yılda geniş omuzları ve biçimli bedeniyle kule gibi yükselen yetişkin bir erkeğe dönüşmüştü. Uzun sarı saçlarını arkada toplamıştı.

"Öyle görünüyor ki İskoçya'nın tamamı, İngiltere'ninse yarısı, o ya da bu biçimde Gibraltar St. Clair'e borçlanmış," diye görüş belirtti Quinn.

Ramsay Logan ellerini ensesinde kavuşturdu ve koltuğun üzerinde iyice geriye yaslanarak başını salladı.

"Öyle gerçekten de. Aklım bir karış havada genç bir delikanlıyken, başımı birden çok defa beladan kurtarmışlığı vardır."

"Demek artık değiştiğini düşünüyorsun, öyle mi Logan?" diye onu kışkırttı Quinn.

"Seni burada yere devirmeyi göze alamayacak kadar deşil de Moncreiffe," diye karşılık verdi Ramsay.

Ramsay Logan, diye kafasında bu ismi tekrarladı Jillian. Onun kökenleri konusunda yanılmamıştı. Logan'lar gerçekten de Kuzey İskoçyalı bir klandı. Ramsay de o vahşi dağ adamlarından biri gibi görünüyordu. Konu vahşi olmak olunca, onları yalnızca sahip oldukları o devasa hay-

vanları alt edebilirdi. Logan'lar, dağlık bölgenin güneyindeki toprakların büyük kısmına sahip zengin bir klandı. Niyeti bu değildi ama gözleri yine Grimm'e doğru kaydı. Grimm koltuğunda krallara has bir rahatlıkla, sakın bir şekilde oturuyordu. Sanki onun da burada bulunmaya en az diğer ikisi kadar hakkı vardı. Jillian gözlerini kıstı.

Grimm'in ağzının kenarları hafifçe seğirdi. "Burada oturup ikinizin didişmesini izlemek eski günleri hatırlatıyor ama ne yazık ki kavganızı bölmek zorundayım. Benim anlayamadığım bir durum var. Gibraltar St. Clair neden üçümüzü birden Caithness'a çağırdı? Yıllardır buranın huzurunu bozacak tek bir olay olmamıştır. Quinn, senin mesajında ne yazıyordu? Lordun yokluğunda senin Caithness'a hizmet etmen gerektiği mi?"

Onlara bakan Jillian kaşlarını çattı. Bu hakikaten de iyi bir soruydu. Torunlarının vaftiz törenine giden anne ve babası bu üç adamı hangi sebeple Caithness'a getirmişti? Caithness'ı koruyan muhafızların başındaki Hatchard güçlü bir birliğe sahipti. Dahası, İskoçya'nın güneyindeki bu diyarlarda yıllardır bir sorun çıktığı görülmemiştir.

"Bana gelen mesajda, onun yokluğunda Caithness'a göz kulak olmamı istediği ve eğer bunun için gemilerimi bırakıp gelemiyorsam da Jillian için gelmem gerektiği yazıyordu. Doğrusu bu mesaj bana da biraz garip geldi fakat Jillian için endişelendiğini düşündüm. Hem ne yalan söyleyeyim, kızı da özledim hani," diye cevap verdi Quinn.

Jillian bir an için ürperdi. O düzenbaz babası yine ne işler karıştırıyordu?

"Jillian... O adeta bir tanrıça..." Ramsay'in yüzüne yırıcı bir sırıtış yayıldı.

Jillian'ın burun delikleri istemsizce genişledi. Oturduğu yerde duruşunu dikleştirdi.

“Ne?” Grimm şaşırılmış görünüyordu.

“Kızın herkesin diline düşmüş olan ününden bahsediyor. İçeri girdiğinde ahırlara uğramadın mı?” Grimm başını hayır anlamında sallayınca Quinn kahkahayı bastı. “Bütün eğlenceyi kaçırdın. Biz daha atımızdan inme fırsatı bulamadan ahırdaki seyisler Jillian’dan bahsedip gevezelik etmeye başladılar. O ‘meleksî’ yüzün onurunu lekelemememiz konusunda bizi uyardılar. Seyislerden biri ‘Tanrıça Jillian’ diye bahsetti ondan, yalnızca ‘kraliçe’ diye bahsetmek yakışık almazmış.”

“Jillian’dan mı bahsediyorsunuz?” Grimm inanmakta zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu.

Jillian sinirden küplere binmişti.

“Büyülenmiş gibiler,” diye Quinn’i doğruladı Ramsay. “Neredeyse hepsi. Oğlanlardan biri bana onun ikinci Meryem Ana olduğunu, eğer ileride bir gün çocuğu olursa bunun hiç şüphesiz ilahi bir ‘müdahale’ sonucu gerçekleşeceğine inandığını söyledi.”

“Söylemeden edemeyeceğim, Jillian için içinde olunca her türlü müdahale ilahidir,” dedi Quinn sırtarak.

“Aynen öyle. Ah, onun ilahi kalçalarının arasına bir müdahale... Bir erkeğin zevkine bundan daha uygun bir yavru gördünüz mü?” Ramsay ayaklarını kaldırıp şömineye dayadı ve koltuğunda kayarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Jillian’ın kaşları neredeyse alnına dek yükseldi. Bir eliyle de hayretle açılan ağzını kapıyordu.

Grimm sert bakışlarla Ramsay ve Quinn’i süzdü. “Dur

bakalım, onun ‘ilahi kalçaları’yla neyi kastediyorsun Ramsay? Onunla daha önce hiç karşılaşmadın, değil mi? Onun neye benzediğini bile bilemezsin. Ve sen Quinn, onu küçüklüğünden bu yana hiç görmedin.”

Quinn rahatsız olmuş bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

“Altın sarısı saçları var mı?” diyerek karşılık verdi Ramsay. “Saçları böyle bukleler halinde kalçalarından aşağıya doğru iniyor mu? Kusursuz bir yüze ve şu kadar boya sahip mi?” Elleriyle oturduğu yerden boynunun biraz altını işaret etti. “Yatak odası ikinci katta, doğruya doğru mu bakıyor?”

Grimm başını salladı.

“Onun neye benzediğini biliyorum. Quinn’le birlikte atlarımızı içeri sürerken onu pencereden gördük,” diye durumu açıkladı Ramsay.

Jillian hafifçe inledi, daha fazla devam etmemesi için dua ediyordu.

Fakat Ramsay devam etti: “Eğer elbisesini değiştirirken gördüğüm kadın oysa, göğüsleri tam da bir erkeğin...”

Jillian’ın elleri elbisesinin üst kısmının üzerine kapandı. *Artık bunun için çok geç*, diye kendine kızdı.

“Onu giyinirken *görmediniz!*” diye bağırdı Grimm, onaylaması için Quinn’e doğru döndü.

“Hayır,” diye onu düzeltti Ramsay. “Onu soyunurken gördük. Pencerenin çerçevelediği vücudun üzerine düşen güneş ışınları, gül gibi pembe bir cildi aydınlatıyordu. Bir meleğin yüzü, süt gibi kalçalar ve altın sarısı saçlar.”

Küçük düşürülme hissi, Jillian’ın başından aşağı dökülen bir kova kaynar su gibi bütün bedenine yayılıyordu. Onu *görmüşlerdi*; her yerini *görmüşlerdi*.

“Bu doğru mu Quinn?” Grimm hemen bir yanıt bekliyordu.

Quinn mahcup bir şekilde onayladı. “Ne yapmamı bekliyordun Grimm, gözlerimi çevirip başka tarafa bakmamı mı? Baş döndürücü bir güzelliği var. O küçücük kızın böyle güzel bir kadına dönüşeceğine dair her zaman şüphelerim olmuştu ama bu kadarını beklemiyordum. Jillian’ı hep küçük bir kız kardeş gibi görmüşümdür fakat bugün onu öyle gördükten sonra...” Kafasını salladı ve hayranlık belirten bir ıslık çaldı. “Ne diyebilirim, duygular değişebiliyor.”

“Gibraltar’ın böyle bir kızı olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu,” diye aceleyle ekledi Ramsay. “Yoksa buraya yıllar önce gelip bu güzelliği koklardım.”

“O koklanacak cinsten değil, evlenilecek cinsten,” diye cevabı yaptırdı Grimm.

“Tabii tabii, o evlenecek, sonra ev işlerini yapacak, ya-tağı düzelterek falan türden bir kız,” dedi Ramsay soğukkanlılıkla. “Caithness’taki ahmaklar onun güzelliğinden ürkmüş olabilirler fakat ben korkmam. Onun gibi bir kadının etten kemikten gerçek bir erkeğe ihtiyacı var.”

Quinn ayağa kalkıp Ramsay’e doğru kızgın bir bakış attı. “Yani, ne söylemeye çalışıyorsun Logan? Eğer burada onun adına konuşacak biri varsa o da benim. Onu çocukluğundan bu yana tanıyorum. Bana iletilen mesajda Jillian için gelmem gerektiği özellikle vurgulandı ve onu gördükten sonra, ben de tam olarak bunu yapmak niyetindeyim.”

Ramsay yavaşça yerinden kalktı ve devasa cüssesiyle Quinn’in karşısına dikildi. Quinn’in bedeninin bir karış üstünden ona bakıyordu. “Belki de benim mesajımın fark-

lı olmasının tek nedeni St. Clair'in onun kızıyla daha önce hiç karşılaşmamış olduğunu bilmesidir. Zaten benim de kendime evlenecek birini seçme zamanım geldi de geçiyor. Niyetim bu güzel kıza, geceliğini sıradan bir Güney İskoçya çiftçisinin evine asmaktan başka seçenekler sunmak, tabii gecelik giymeyi tercih etmezse de pek şikâyetçi olmam.”

“Sen kime çiftçi diyorsun ha? Ben bir tüccarım ve sen o sıska ineklerinin tamamını bir araya getirsen benim mal varlığıma yaklaşılamazsın.”

“Ben zenginliğimi o ineklerime borçlu değilim, seni gidi Güneyli uşak- ”

“Elbette, zenginliğini gariban Güneyli çiftçilerin mallarını talan etmeye borçlusun. Hem uşak da nereden çıktı?”

“Güneyliler anlamaz,” diye sertçe cevapladı Ramsay.

“Beyler, lütfen!” Hatchard ana salona girerken yüzünde kaygılı bir ifade vardı. 20 yıldır muhafızların başı olarak görev yapan bu adam, birazdan aevlenecek olan bir kavganın kokusunu yüz metre öteden alabiliyordu. Üstelik bu kez olay tam burnunun dibinde patlak veriyordu. “Bu konuda kavgâ etmenize gerek yok. Dilinize hâkim olun ve bir süre sabredin lütfen. Size Gibraltar St. Clair'den bir mesajım var. Lütfen yerlerinize oturun.” Şöminenin yanı başındaki koltukları işaret etti. “Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki ayağa kalkıp gözlerini birbirine diken erkekler, hiç de iyi birer dinleyici değillerdir.”

Ramsay ve Quinn birbirlerine dik dik bakmaya devam ettiler.

Jillian iyiden iyiye gerilmişti. Babası bu kez neyin peşindeydi? Kızıl saçlı Hatchard, babasının en güvendiği yar-

dımcısı ve kadim dostuydu. Onun tilkiye benzeyen yüz hatları zekâsının bir yansımasıydı. Bir tilki kadar uyanık ve hızlıydı. İki adamın ona itaat etmesini sabırsızca beklerken, uzun parmaklarıyla kılıcının kabzasına vuruyordu. Hatchard buyurgan bir sesle, “Oturun,” diye yineledi.

Ramsay ve Quinn gönülsüzce oturdukları yerlere döndüler.

“Hepinizin derhal buraya gelmenizden memnuniyet duydum,” dedi Hatchard daha hafif bir tonda. “Grimm, senin atının neden şatonun dışında turlayıp durduğunu anlayamadım yalnız.”

Grimm usulca konuştu. “Ahıra hapsedilmekten hoşlanmaz. Bu sizin için sorun olur mu?”

Atı da kendisine çekmiş, diye düşünerek gözlerini devirdi Jillian.

“Hayır, benim için sorun oluşturmaz ama Jillian’ın çiçeklerini yemeye başlarsa o zaman başın belaya girebilir.” Hatchard eğilip kendini bir koltuğa bıraktı, eğleniyor gibi görünüyordu. “Aslına bakarsan, atın ne yaparsa yap-sın senin başın yine de belaya girecek gibi hissediyorum, Grimm Roderick,” diyerek kıkırdadı. “Seni tekrar görmek ne güzel. Epey zaman oldu. Hazır buradayken adamlarımla birlikte talim yaparsın belki.”

Grimm kısaca baş sallamakla yetindi. “Gibraltar bizi buraya neden çağırdı Hatchard?”

“Size bu mesajı iletmeden önce yerleşip biraz buraya alışmanızı beklemeyi planlamıştım ama görüyorum ki siz meseleyi deşmeye çoktan başladınız. St. Clair sizi buraya kızı için çağırdı,” diye itiraf etti Hatchard, kısa kıvılcımlı sakalını düşünceli bir şekilde kaşırken.

“Biliyordum,” dedi Ramsay kendini beğenmiş bir tavırla.

Jillian sessizce inledi. *Buna nasıl cüret eder?* Birden fazla adamı aynı anda onu görmek için çağırmıştı. Üstelik aralarında, hayatının sonuna dek nefret etmek için kendine söz verdiği adam da vardı. Grimm Roderick. Babası, annesiyle onun yaşadığına benzer bir aşkı bulmadan kimseyle evlenmeyeceğini anlayana kadar Jillian’ın önüne daha kaç adam getirecekti?

Hatchard arkasına yaslandı ve hepsine anlayışla baktı. “St. Clair ziyaretinden dönmeden önce kızının üçünüzden birini seçmesini bekliyor. Bu da onun aklını çelmek için üçünüzün de sonbahar sonuna kadar vakti var demek.”

“Peki, ya içimizden birini seçmezse?” diye sordu Grimm.

“Seçecek,” dedi Ramsay kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Tam anlamıyla bir kibir abidesiydi.

“Jillian’ın bundan haberi var mı?” diye sordu Grimm sesini alçaltarak.

“Evet, masum mu yoksa ikiyeüzlünün teki mi bilelim,” dedi Quinn şakayla karışık.

“Eğer masumsa, ne derece masum?” diye sordu Ramsay kötücül bir tonda. “Ben ilk fırsatta bu sorunun cevabını almak isterim.”

“Cesedimi çığnemen gerekir,” diye haykırdı Quinn.

“Madem öyle gerekiyor...” diye omuz silkti Ramsay.

“Lordumun aklındaki tam olarak neydi bilmiyorum ama siz üçünüzün kızı için birbirinizi öldürmenizi istemediğinden eminim.” Hatchard belli belirsiz gülümsedi. “Onun tek istediği, kızının bir yaş daha almadan önce ev-

lendiğini görebilmek ve üçtüzden biri o talihli adam olacak. Grimm, senin soruna gelince, hayır, Jillian'ın hiçbir şeyden haberi yok. Eğer babasının yaptığı şey hakkında en ufak bir şey hissetseydi, arkasına bakmadan Caithness'tan kaçardı. Gibraltar geçtiğimiz yıl boyunca Jillian için onlarca talibi buraya getirdi; Jillian ise onların her birini ne yapıp edip geri postalamayı başardı. O ve babası birbirlerini alt etmekten zevk alıyorlar; babasının planı ne kadar sıra dışı olursa, kızının verdiği tepki de bir o kadar yaratıcı oluyor. Yine de söylemem gerekiyor ki tüm bunların üstesinden bir Sacheron kadınına yaraşır bir zarafet ve incelik geldi. Adamların çoğunun tongaya düşürüldüklerinden -daha uygun bir kelime bulamadığım için beni affedin- haberi bile olmadı. Babası gibi Jillian da bir yandan görgü kurallarını harfiyen yerine getirirken, bir yandan da gizlice planladığı isyanını sakın çehresinin ardına saklayabilecek yeteneğe sahiptir. İçinizden biri ona kur yapıp kalbini çalmalı, çünkü sizler Gibraltar'ın son umudusunuz.”

İmkânsızdı bu. Jillian işittiklerini aklında tartıyordu. Babası bunu onu yapmış olamazdı. Mümkün müydü bu? Ne kadar inkâr etmeye çalıştıysa da birden aklına babasının gitmeden önce ona uzun uzun bakması geldi. Bir anda, onun o suçlu ifadesi ve gitmeden önce tekrar tekrar sarılması anlamlı oluvermişti. Azizler aşkına, babası onu burada, üç azgın aygırın arasında soğukkanlılıkla bırakmış ve misafirliğe gitmişti.

İki adet azgın aygır ve bir adet soğuk, kibirli, ulaşılmaz vahşi, diye düzeltti kendi kendine. Hiç şüphe yok ki Grimm Roderick ona dokunmaya tenezzül bile etmezdi. Jillian'ın omuzları birden düştü.

Sanki onun zihnini okumuş gibi, Grimm Roderick'in ağzından kelimeler döküldü ve Jillian'ın onun için hissettiği anlamsız öfkeyi daha da körükledi.

“Neyse, benden dolayı endişelenmenize gerek yok, beyler. Zira İskoçya topraklarında kalan son kadın dahi olsa onunla evlenecek değilim. Yani ona bir koca olma işi ikinize düşüyor.”

Jillian çenesini sıkıca kenetledi ve birilerine saldırma düşüncesine yenik düşmeden önce, koridordan aşağı doğru hızla indi.

HASRET e-kitaphane

4. Bölüm

MALDEBANN KALESİ KUZEY İSKOÇYA, TULUTH'UN ÜZERİ

“Lordum, oğlunuz yakınlarda.”

Ronin McIlloch bir hışımla yerinden doğruldu, mavi gözleri parıldıyordu. “Buraya mı geliyor? Şimdi mi?”

“Hayır lordum, affedin, sizi telaşlandırmak istememiş-
tim,” diye düzeltti Gilles aceleyle. “Şu an Caithness'ta.”

“Caithness,” diye tekrarladı Ronin. Adamlarıyla bir süre karşılıklı bakiştılar. Hepsinin yüzünde endişe, ihtiyat ve umut bir aradaydı. “Neden burada olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordu Ronin.

“Hayır, öğrenmemizi ister misiniz?”

“Elliott'ı gönder, o fark edilmeden yol almasını iyi bilir. Unutmayın, kimsenin haberi olmamalı,” dedi Ronin ve sonra yumuşak bir sesle ekledi: “Oğlum yıllardır ilk kez bu kadar yakına geliyor.”

“Evet, lordum. Sizce eve dönme ihtimali var mı?”

Ronin McIlloch güldü ama gülümseyişi gözlerine ulaşmadı. “Onun dönüş vakti henüz gelmedi. Yapılacak işlerimiz var daha. Elliott’la birlikte her gördüğünü çizen şu oğlanı da yolla. Her şeyin detaylıca resmedilmesini istiyorum.”

“Emredersiniz lordum.”

“Bu arada Gilles...”

Gilles kapının eşiğinde duraksadı.

“Durumda bir değişiklik var mı?”

Gilles iç geçirdi ve kafasını hayır anlamında salladı. “Kendisini hâlâ Grimm olarak tanıtıyor ve adamlarımızın öğrenebildiği kadarıyla, sizin yaşayıp yaşamadığınıza dair soru sormuş değil. Batıya, Maldebann’ın bu yakasına doğru baktığı bile görülmüş değil.”

Ronin başını aşağı indirdi. “Teşekkürler Gilles. Bu kadarı yeterli.”

Jillian, Kaley’i mutfakta patatesleri doğrarken buldu. Kaley Twillow, otuzlarının sonlarında anaç bir kadındı; dolgun vücuduyla orantılı olarak kocaman bir kalbi vardı. Aslen İngilizdi, kocasının ölümünün ardından, Gibraltar’ın arkadaşlarından birinin kefil olmasıyla Caithness’a gelmişti. Hizmetkâr, aşçı yamağı, gerektiğinde arkadan iş çeviren annenin yerini alacak bir sırdaş - Kaley tüm bu niteliklere sahipti. Jillian sandalyelerden birine kendini bırakıp doğrudan söze girişti. “Kaley, aklımı kurcalayan bir şey var.”

“Neymiş o bakalım tatlım,” diye sordu Kaley, sıcak bir gülümsemeyle. Elindeki bıçağı bir kenara bıraktı. “Senin

soruların genelde tuhaf ama bir o kadar da ilgi çekici oluyor.”

Jillian sandalyesini Kaley'nin kesme tahtasına doğru iyice yanaştırdı ki kalabalık mutfaktaki diğer hizmetçiler konuştuklarına kulak misafiri olmasınlar. “Bir erkeğin bir kadın için gelmesi ne demek?” diye fısıldadı.

Kaley'nin gözleri hızla açılıp kapandı. “Gelmek mi?” diye tekrarladı.

“Gelmek,” diye onayladı Jillian.

Kaley bıçağını yeniden eline alıp küçük bir kılıç gibi kavradı. “Bu sözü nasıl bir ortamda duyduğunu sorabilir miyim?” dedi dindik duruşunu bozmadan. “Seninle ilgili mi söylenmişti? Muhafızlardan biri mi söyledi? Kimdi bunu söyleyen adam?”

Jillian omuzlarını silkti. Bir adamın ‘Jillian için gel’ şeklinde bir mesaj aldığını ve bunu harfî harfine yerine getireceğini söylediğini, kendisinin de tüm bunlara kulak misafiri olduğunu ama adamın ne demek istediğini anlamadığını anlattı. “Emri çoktan yerine getirmiş işte, buraya gelmiş.”

Kaley bir dakika için düşündü ve sonra açıkça görünür bir şekilde rahatlayarak kıkırdamaya başladı. “Bu bahsettiğin kişi kudretli, altın sarısı saçlara sahip Quinn değildir herhalde Jillian, yanılıyor muyum yoksa?”

Jillian'ın kızaran yüzü Kaley için yeterli bir cevap olmuştu.

Bıçağını serinkanlı bir tavırla kesme tahtasının üzerine yeniden yerleştirdi. “Bu şu anlama geliyor sevgili hanımım...” Kaley başını Jillian'a doğru eğdi. “Beyefendi sizinle yatmayı planlıyor.”

“Oh!” Julian geriye doğru sıçradı, gözleri kocaman açılmıştı. “Teşekkür ederim Kaley,” diyerek acemice geçiştirmeye çalıştı.

Jillian hızla mutfığı terk ederken Kaley’nin gözleri parlıyordu. “İloş bir adam doğrusu. Şanslı kız...”

Odasına doğru koşar adım giderken Jillian öfkeden köpürüyordu. Annesi ile babasının onun evlendiği günü görmek istemelerini anlayışla karşılarsa da evli olmamasının suçlusunun kendisi kadar onlar olduğunu da düşünüyordu. Geçen yıla kadar bu konuda onu hiç cesaretlendirmeyen ailesi, bir anda onu uyarma gereği bile duymadan önüne taliplerden bir ordu yığmaya başlamışlardı. Jillian, koca adaylarının cesaretini teker teker kırıp, kendisinin ulaşılmaz bir erdem timsali, gerdeğe girmekten ziyade manastırda inzivaya çekilmeye uygun bir kadın olduğu konusunda onları ikna ederken büyük hüner sergilemişti. Onun bu niyetini duyan birçok talibinin hevesi kısa sürede kırılmıştı.

Eğer iffet timsali tavırları ve edep gösterisi yeterli olmazsa, ailesinin deliliğe meyilli olmasından bahsedip erkekleri kaçırmaması bilirdi. Bu yöntemle yalnızca iki sefer başvurması gerekmişti; görünüşe bakılırsa, iffetli kadın rolü oldukça iyi işliyordu. Neden işlemeyecekti ki zaten? Kara kara düşünmeye başladı. Hayatı boyunca, ne uygun-suz ne de ölçsüz bir davranışta bulunmuştu. Buna uygun bir biçimde, “gerçekten iyi bir insan” olarak nam salmıştı. Odasının duvarına doğru öfkeyle söylendi. “Bunu gidip

mezar taşı kazısınlar. ‘Gerçekten iyi bir insandı, ama artık ölü.’ ”

Taliplerinin fikrini değiştirmek konusunda son derece başarılı olsa da görünüşe bakılırsa, annesiyle babasını onu evlendirmek için plan yapmaktan vazgeçirememişti; üç koca adayını daha Caithness’a çağırıp, onu bu zor durumla baş başa bırakmışlardı. Gerçekten de oldukça zorlu bir durumdu bu. Jillian, bu adamları birkaç soğuk söz ve mesafeli bir duruşla vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Ailesindeki delilikten bahsetse de onları inandıramazdı. Bu adamlar fazlasıyla kendine güvenli ve cesurdu. *Ah, cehennem olup gidin!* Çocukluğunda öğrendiği lanetlerden birini daha savurmuştu. Bu adamlar, bir kadının iç huzurunu bozacak denli maskülendi. Eğer dikkatli olmazsa, çocukluğunda Quinn ve Grimm’le didişirken öğrendiği tüm küfürleri sarf etmek zorunda kalabilirdi. Jillian, nazik, mütevazı ve kendi güvensizliklerini göstermekten çekinmeyen erkeklerle alışkındı. Kasım kasım kasılan, yontulmamış bir öküz gibi davranan erkeklere değil.

Evini işgal eden üç adamın arasında, Jillian’ın içinde bulunduğu zor durumu anlayıp onu anlayışla karşılayabilecek bir tek Quinn vardı. Gerçi yıllar önce tanıdığı çocukla şimdi karşısına çıkan heybetli adam oldukça farklıydı. Caithness’ın çorak bölgelerinde bile, hem bir tüccar hem de kadınların gönlünü fetheden bir adam olarak acımasızlığıyla ün salmıştı. Eğer Kaley’nin yorumu doğruysa ve Quinn onu yatağa atmak istediğine dair bir imada bulunduyorsa, gençliğindeki korumacı tavrı, erkeklere özgü bir sahiplenmeye dönüşmüş demektir. Sonra bir de şu gözüpek Ramsay Logan vardı. Siyahlara bürünmüş Ramsay’in teh-

likeli olduğu konusunda kimsenin Jillian'ı ikna etmesine gerek yoktu. Yüz metre uzaktan belliydi bu.

Grimm Roderick ise ayrı bir konuydu. Hiç şüphe yok ki Jillian'la evlenmek için bir hamlede bulunmayacaktı ama sırf varlığı bile yeterince sinir bozucuydu. Onun varlığı Jillian'a, hayatının en acılı ve en küçük düşürücü günlerini sürekli hatırlatıp duruyordu.

Babası tarafından onu baştan çıkarıp evlenmeye ikna etmek için özenle seçilmiş olan bu üç barbar, evini işgal etmişti. Ne yapması gerekiyordu? İlk aklına gelen kaçmak olmuştu fakat bunu yapamazdı. Arkasından gelirlerdi ve Jillian erkek kardeşlerinden birinin evine ulaşmadan, Hatchard'ın adamları ona yetişirdi. Ayrıca Jillian, sırf ondan kurtulmak adına kendi evini terk etmemekte kararlıydı.

Ailesi bunu ona nasıl yapardı? Daha da kötüsü, artık merdivenlerden aşağı nasıl inecekti? Bu adamlardan ikisinin onu çırlıçıplak görmesi elbette kötüydü ancak daha da kötüsü, ailesinin ona danışmadan bekâretini kaybetmesinin zamanının geldiğine karar vermiş olmasıydı. Jillian adeta kendini korumak istercesine dizlerini kendine doğru çekti, başını üstüne doğru eğdi ve işlerin bundan daha kötü olamayacağına karar verdi.

Bütün gün odasında saklanmak Jillian için hiç de kolay değildi. Kendi köşesine çekilecek türden biri değildi. Ne var ki kafasında bir plan kurmadan, anne-babasının onun için hazırladığı bu kötü oyunun tehlikelerine karşı kendi-

ni savunmasızca bırakacak kadar da alımkar değildi. Vakit ikindiye geçmiş, akşam karanlığı yaklaşmak üzereyken ilham perileri halen ortalıklarda yoktu ve giderek kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı. Odasına hapsolmaktan nefret ediyordu. Çıkıp küçük klavsenini çalmak, Zeke'yi ziyaret etmek ve yemek yemek istiyordu. Öğle yemeği vaktinde birisi muhakkak yukarı gelir diye düşünmüştü; sadık hizmetkârı Kaley akşam yemeğinde onu göremeyince odasına gelip bir yoklar diye ummuştu ama kimsecikler gelmemişti. Hizmetçiler, odasını temizlemek ya da şömineyi yakmak için dahi uğramamışlardı. Yalnız başına geçirdiği saatler uzadıkça, Jillian'ın öfkesi kabardı. Öfkesi arttıkça, içinde bulunduğu durumu soğukkanlı bir şekilde değerlendirme yeteneğini kaybetmeye başladı ve sonunda, üç adamı da görmezden gelip sanki ortada hiç yersiz bir durum yokmuş gibi hayatına devam etmeye karar verdi.

Şimdilik onun için en mühim şey yemek yemektir. Akşam ayazında titrediğinden üzerine bir pelerin aldı, başlığıyla yüzünü kapadı. Eğer o fazla besili üç vahşiden birine rastlayacak olursa, vücudunu saklayan giysisi ve karanlığın da yardımıyla tanınmadan geçip gidebilirdi. Grimm'i bu şekilde kandıramazdı belki ama onu henüz *giyinik* görmemiş olan diğer ikisinde işe yarayabilirdi bu.

Jillian kapıyı sessizce kapadı ve koridora doğru usulca yürüdü. Hizmetlilerin kullandığı loş ışıkla aydınlatılmış, kavisli merdivenlerde yol almaya özen gösterdi. Caithness devasa bir alana yayılıyordu ama Jillian bu yerin her köşesinde oyunlar oynamıştı ve şatoyu avcunun içi gibi biliyordu. Aşağı inip soldan dokuz kapı ilerlerse, hemen kilerin yanındaki mutfığa ulaşır. Uzun koridordan bir hayalet

gibi sessizce geçti. Titrek ıııklı gaz lambalarıyla aydınlanan koridor terk edilmiş gibiydi, şatoda çıt çıkmıyordu. Herkes neredeydi?

Biraz daha ilerleyince, arkasındaki karanlıktan bir ses yükseldi. “Affedersiniz hanımefendi, acaba bana kileri nasıl bulacağımı söyleyebilir misiniz? Viskimiz bitmek üzere ve etrafta tek hizmetçi yok.”

Jillian adımını atarken donakaldı. Bir an için dilini yutmuş gibiydi. Tüm hizmetçiler nereye kaybolmuştu? Ve nasıl oluyor da odasından dışarı sıvışmaya karar verdiği anda bu adam gelip onu bulmuştu?

“Senden burayı terk etmeni istemiştim Grimm Roderick. Hâlâ ne arıyorsun burada?” dedi soğukkanlı bir şekilde.

“Bu sen misin Jillian?” Karanlık gölgelerden çıkarak ona doğru bir adım atmıştı.

Jillian yumuşak bir tonda, “Caithness’ta başka kadınlar da burayı terk etmeni söyledi herhalde ki halen kim olduğum konusunda şüpheye düşüyorsun,” dedi. Titreyen ellerini pelerininin eteklerine saklamıştı.

“Sesini duyana kadar seni bu başlığın altında tanımadım. Kadınlar meselesine gelince; buradaki kadınların benim hakkımda neler hissettiğini bilirsin. Pek bir şeyin değıştiğini sanmıyorum.”

Jillian boğulacak gibi oldu. O hiç değışmemişti, her zamanki kadar küstahtı. Huzursuzlanarak pelerinin başlığını arkaya doğru itti. Grimm buraya ilk geldiğinde, tüm kadınlar etrafına üşüşmüştü. Onun karanlık, tehlikeli görünüşü, kaslı bedeni ve mutlak kayıtsızlığı tüm kadınların aklını başından alırdı. Hizmetçiler onun ayaklarına kapanırdı, konuk olarak gelen hanımlarsa ona kalacak yer öne-

rirdi. Tüm bu olan biteni izlemek tiksindiriciydi. “Artık daha yaşlısın,” diye savuşturmaya çalıştı Jillian. “Sen de biliyorsun ki bir erkek yaşlandıkça dış görünüşü de bundan nasibini alır.”

Grimm duvardaki meşalenin aydınlattığı titrek ışığa doğru adım atarken, ağzının kenarları belli belirsiz yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerinin kenarındaki çizgiler, güneşte bronzlaşmış suratının yanında beyaz kalıyordu. Bu çizgiler onu daha da yakışıklı gösteriyordu.

Grimm gözlerini kısarak onu incelerken, “Sen de yaşlanmışsın,” dedi.

“Bir kadına yaşından bahsetmek hiç de hoş bir hareket değil. Üstelik ben yaşlı bir kız kurusu değilim.”

“Yaşlı olduğunu söylemedim,” dedi Grimm usulca. “Aradan geçen yıllar seni çok güzel bir kadına dönüştürmüş.”

Jillian ardından ne geleceğini bilmek isteyerek, “Ve?” diye.

“Ve ne?”

“Durma, devam et. Bunun ardından gelecek nahoş şeyi söyle de rahatla. Beni de sabırsızlandırma.”

“Ne nahoş şeyi?”

“Grimm Roderick, sen hayatın boyunca bana tek güzel söz etmedin. O yüzden şimdi karşıma geçip rol yapma.”

Grimm hafifçe gülümsedi ve Jillian o an, onun gülümsemekten halen nefret ettiğini fark etti. Gülmemek için savaşıyor, adeta gülümsediğini göstermekten kaçınıyordu. Onun iradesini kırabilen bir şeye pek ender rastlanırdı. Ne yazık, gülümseyince daha da yakışıklı oluyordu - tabii böyle bir şey mümkünse.

Grimm ona doğru yaklaştı.

“Hemen dur orada!”

Grimm onun sözlerini duymazdan gelip yaklaşmaya devam etti.

“Dur, dedim.”

“Yoksa ne yaparsın Jillian?” Sesi yumuşak ve neşeli geliyordu. Başını oyunbaz bir şekilde yana eğip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Şey, ben...” Karşılık veremeyerek onu engelleyemeyeceğini kabul etmiş oldu. İki katı kadardı ve Jillian fiziksel olarak ona karşı koyamazdı. Ona karşı kuşanabileceği tek silahı keskin diliydi, bu adama karşı kendini savunduğu yıllar içerisinde bilenen, jilet gibi keskin bir dil.

Grimm sabırsızca omuzlarını silkti. “Söyle bakalım ufaklık, ne yapıyorsun?”

Jillian cevap veremedi. Karşısındaki erkeğin kollarına büyülenmiş gibi bakıyordu. Bedeninin en küçük deviniminde bile tüm kasları tümsekler oluşturunuyordu. Bir an, Grimm’in sert bedeninin kendi bedenine boylu boyunca yaslandığını düşledi. Dudakları bu kez, o her zamanki çileden çıkarıcı küçümseyici tavrıyla değil, tutkuyla kıvrılmıştı.

Daha da yakınına geldi. Aralarında birkaç santimlik bir mesafe kalmıştı. Jillian sertçe yutkundu ve pelerinin içindeki ellerini birbirine kenetledi.

Grimm başını ona doğru eğdi.

O an, etrafını çevreleyen taş duvarlar yerinden oynasaydı bile kimse Jillian’ı kımıldatamazdı. Büyülenmişçesine, Grimm’in muhteşem güzellikteki gözlerine doğru bakışlarını kaldırdı. O ipek gibi kapkara kirpikler, yanık

ten, bir kartal gibi kibirle kıvrılan burun, kıvrımları şehvet saçan dudaklar ve güçlü çenesinin üzerindeki yarık Jillian'ı kendinden geçirmişti. Grimm ona doğru iyice eğildi. Nefesi kızın yanaklarını serinletiyordu. *Öpecek miydi? Gerçekten de olabilir miydi bu? Grimm Roderick ile öpüşebilir miydi? Babasının çağrısına gerçekten de Jillian için uymuş olabilir miydi?* Jillian'ın dizleri çözüldü ve Grimm boğazını temizlerken içi beklentiyle doldu. Ne yapacaktı? Öpmek için ondan izin mi isteyecekti?

“Evet leydim, kilerin nerede olduğunu söyleme lütfunda bulunur musunuz?” Dudakları kulağına hafifçe değmişti. “Sanırım bu anlamsız sohbet, benim size viskimizin bittiğini ve etrafta hiç hizmetçi olmadığını söylememle başladı. Viski, küçükhanım.” Tuhaf bir şekilde kalınlaştırdığı sesiyle tekrarlardı. “Biz beylerin içkiye ihtiyacı var. Aradan on dakika geçti ama bu sorunu çözme konusunda halen bir adım atamadım.”

Jillian ona dik dik baktı. “Değişmeyen tek bir şey var Grimm Roderick ve bunu sakın unutayım deme. Senden hâlâ nefret ediyorum.”

Jillian onu iterek yanından geçip gitti ve bir kez daha, odasının güvenli kollarına geri döndü.

5. Bölüm

Jillian bir sonraki sabah gözlerini açtığında birdenbire panikledi. Yoksa Grimm, o bu kadar nefret dolu olduğu için mi çekip gitmişti?

Gitmesi gerekiyordu, diye hatırlattı kendine sertçe. Onun gitmesini *istemisti*n. Yoksa istememiş miydi? Duygularının mantığa sığmayan bu çelişkili hali üzerine düşündükçe kaşları çatılıyordu. Geriye dönüp de hatırlamaya çalışınca, söz konusu Grimm olduğunda duygularının hep bu tür gelgitlere mahkûm olduğunu fark etti; bir an ondan nefret ediyor, sonraki an ona tapıyor ama her zaman için onun yakınlarda olmasını istiyordu. Eğer Grimm ona karşı bu kadar kaba olmasaydı ona hep tapabilirdi. Kuşkusuz çok geçmeden, Jillian'ın ona tapmasının isteyeceği son şey olduğunu söylerdi. Belli ki bu durum değişmemişti. Grimm Roderick'e rastladığı ilk andan bu yana karşı konulmaz bir çekim hissetmişti. Ama yıllar boyu itilip kakıldıktan, görmezden gelindikten ve nihayetinde terk edildikten sonra, bu çocukluk fantezisinden vazgeçmişti.

Ya da geçmemiş miydi? Belki onu korkutan tam da buydu: Şimdi o geri dönmüşken, aynı hataları yineleyebilir, ergen bir ahmak gibi davranabilirdi.

Hızlıca giyindi ve terliklerini kaptığı gibi hızla ana salona gitti. Odaya girer girmez ani bir şekilde durdu ve, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı. Kafası Grimm’le o kadar meşguldü ki evinde üç erkeğin olduğunu bir şekilde unutuvermişti. Hizmetçiler ana salondaki devasa masadan onlarca kap ve tabağı kaldırırlarken, üçü de ateşin etrafında toplanmıştı. Bir önceki gün, merdivenin ardında kendini güvenceye almışken, üç erkeğin de ne kadar uzun ve yapılı olduğu dikkatini çekmişti. Bugün onlardan yalnızca birkaç adım ötede otururken, kendisini kadim meşe ağaçlarının yanında duran bir çalı gibi hissediyordu. Her biri ondan neredeyse yarım metre daha uzundu. Gözü kolay kolay korkmayan biri için bile ürkütücü bir manzaraydı doğrusu. Jillian’ın bakışı bir adamdan diğerine doğru kayıp duruyordu.

Ramsay Logan biraz daha uzun olsa gören herkesi dehşete düşürüp kaçırabilirdi. Quinn ise kendi ayakları üzerinde duran güçlü bir toprak sahibiydi artık. İçlerinde ona doğru bakmayan yalnızca Grimm’di. Orada durmuş dikkatle ateşi seyrediyordu. Jillian, Grimm’in başka yöne bakmasından faydalanıp, onu iştahlı gözlerle baştan aşağı inceledi.

“Jillian.” Quinn onu selamlamak üzere bir adım öne çıkmıştı.

Bakışlarını Grimm’den çekmek için kendini zorladı ve Quinn’in söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. “Hoş geldin Quinn.” Yüzüne keyifli bir tebessüm yayılmıştı.

“Seni yeniden görmek çok güzel.” Quinn onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve gülümsedi. “Aradan yıllar geçti... ama yıllar sana oldukça cömert davranmışlar. Nefes kesici görünüyorsun!”

Jillian’ın yüzü kızarmıştı. Grimm’den yana baktı fakat lanet adamın onların sohbetine kulak astığı yoktu.

Grimm’i tekmeleyip, birinin onu çok güzel bulduğunu bildirme arzusu duydu ancak bu isteğini hemen bastırdı. “Sen de çok değişmişsin Quinn,” dedi kendini toparlayarak. “İsminin her gün bir başka güzel hanımefendiyle anılmasına şaşmamalı.”

“Bunu tam olarak nerede duyduğunu merak ettim,” dedi Quinn yumuşak bir tonda.

“Caithness tam olarak dünyanın öbür ucu sayılmaz Quinn. Arada sırada da olsa konuklarımız oluyor.”

“Sen de o konuklara benim hakkımda sorular mı sordun?” Quinn oldukça ilgilenmiş görünüyordu.

Onun arkasında duran Ramsay sabırsızlıkla boğazını temizledi.

Jillian, Grimm’e doğru kaçamak bir bakış daha attı. “Elbette seni sordum. Ayrıca, babam bir zamanlar kendi himayesinde olan delikanlılar hakkında konuşulmasına bayılır.”

“Şey, ben burada yetiştirilmemiş olsam da babanız benden buraya gelmemi rica etti. Bu da yeterince manidar bence,” diye homurdandı Ramsay. Quinn’i iteleyerek öne çıkmaya çalıştı. “Eğer bu budala halen görgü kurallarını hatırlıyorsa, beni tüm İskoçya’daki en güzel kadınla tanıştırmaya nezaketinde bulunur.”

Jillian, Grimm’in boğulmuşçasına bir ses çıkardığını

sandı ama bakışlarını ondan yana çevirince, onun yerinden kıpırdamadığını ve halen sohbetlerine karşı kayıtsız kaldığını gördü.

Quinn burnundan soluyarak konuştu. “Senin hakkında söylediklerine katılmıyor değilim aslında ama yine de bu Kuzey İskoçyalı’nın sözlerine dikkat etmeni öneririm. Onun da hanımefendiler arasında hatırı sayılır bir ünü vardır.” Gönülsüzce Ramsay’e döndü. “Jillian, seni tanıştırayım- ”

“Ramsay Logan,” diye araya girdi Ramsay, kendini öne doğru atarak. “Kuzey İskoçya’daki en kalabalık klanın lideri ve- ”

“Ve kıçımın kenarı,” diye söylendi Quinn, ardından ekledi: “Logan klanı yemek yapacak kabı bile zor bulur.”

Ramsay onu bir kenara itip, durduğu yeri kaptı. “Vazgeç artık de Moncreiffe, o bir Güneyli ile ilgilenmiyor.”

“Ben de bir Güneyliyim,” diye hatırlattı Jillian.

“Yalnızca burada doğduğunuz için, bu sizin seçiminiz değildi. Münasip bir evlilik bu hatayı düzeltebilir.” Ramsay, Jillian’a o kadar çok yaklaştı ki bir adım daha atsa ayak parmaklarını ezecekti.

“Güneyliler İskoçya’nın medeni kesimini oluştururlar Logan. Hanımefendiyi sıkıştırıp durmayı da bırak, onu neredeyse salonun dışına iteceksin.”

Jillian müteşekkik bir şekilde Quinn’e baktı. Nihayet Grimm ondan tarafa doğru baktığındaysa irkildi.

Grimm, “Jillian,” dedi usulca ve gözlerini yeniden ateşten yana çevirdi.

Nasıl oluyordu da onu bu kadar derinden etkileyebiliyordu? Tek yaptığı, onun adını telaffüz etmektir. Tek ke-

lime ve sonrasında Jillian düzgün bir cümle bile kuramayacak hale gelmişti. Oysa ona sormak istediği o kadar çok soru vardı ki. “Neden?” sorusuyla dolu yıllar. *Neden beni terk ettin? Neden benden nefret ettin? Neden benim sana taptığım gibi bana tapmadın?*

“Neden?” diye sordu Jillian, ağzını açtığını bile fark edemeden.

Ramsay ve Quinn şaşkınlık içinde ona bakıyordu ama onun gözleri Grimm’den başkasını görmüyordu.

Ayaklarını yere sertçe vurarak şöminenin yanına gitti ve Grimm’in omzunu sertçe sarstı. “Neden? Yalnızca bunu söyler misin bana? Bir kerede söyle ve bitsin, neden?”

“Ne neden Jillian?” Grimm ona doğru dönmemişti bile.

Onu daha da sert bir şekilde sarsmaya devam etti. “Ne neden, sen çok iyi biliyorsun.”

Grimm isteksizce omzunun üstünden ona doğru baktı. “Gerçekten Jillian, neden böyle zırvaladığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok.” Buz mavisini gözleri Jillian’ın gözleriyle buluştu. Bir an için Grimm’in gözlerinde apaçık bir meydan okuma, arsız bir davet gördüğünü düşündü. İliklerine kadar sarsılmıştı.

“Aptallaşma Grimm, çok basit bir soru bu. Neden üçünüz Caithness’a geldiniz?” Jillian gururundan arta kalan son parçayı kurtarmasını bilmmişti. Babasının rezil planına kulak misafiri olduğunun farkında değillerdi. Bakalım, üçünden biri çıkıp da ona karşı dürüst olabilecek miydi?

Grimm’in gözleri tuhaf bir biçimde titreşti; başka bir adamın gözlerinde görseydi, buna hayal kırıklığı diyebilirdi. Grimm onu baştan aşağı süzdü, elinde tuttuğu ter-

likler dikkatini çekmişti. Grimm'in bakışları çıplak ayak parmaklarına ulaştığında, Jillian onları elbisesinin altında gizlemek için kıvrırmıştı bile. Kendini altı yaşındaki gibi savunmasız ve kırılgan hissediyordu.

"Terliklerini giy, üşüteceksin."

Jillian ona dik dik baktı.

Quinn, Jillian'a doğru yürüdü ve ona kolunu uzatarak, terliklerini giyerken destek olmayı önerdi. "Doğru söylüyor, yerler soğuk. Neden burada olduğumuza gelince; baban bizi onun yokluğunda buraya göz kulak olmamız için çağırdı Jillian."

"Gerçekten mi?" dedi Jillian tatlılıkla. Bir yandan da "yalancı" kelimesini, kendi kafasında erkeklere verdiği sıfatların listesine ekledi. Önce bir terliği, sonra diğerini giydi. Soğuktan ölecek olsa bile Grimm'in gerçekte umursayıp umursamayacağından emin değildi.

"Güney İskoçya'nın bu kesimi için bir tehlike mi söz konusu?"

"Şimdiden güvenlik tedbirlerini almak sonradan pişman olmaktan iyidir," dedi Ramsay, bu beylik lafını mümkün olan en çekici gülümsemesiyle süslemişti.

Aman ne güvenlik, diye içinden geçirdi Jillian. Sırf kaddın kokusuyla bile kendinden geçen savaşçılar tarafından etrafının çevrilmesine güvende olmak denemezdi pek.

"Babanız, yokluğunda Caithness'ın başına bir bela gelmesi riskini almak istemedi hanımefendi. Şimdi sizi görünce, onun endişesini anlayabiliyorum," dedi Ramsay ve yumuşak bir sesle ekledi: "Ben de olsam, sizi koruması için yalnızca en iyileri görevlendirirdim."

"Onun ihtiyacı olan korumayı ben sağlarım Logan,"

dedi Quinn lafı dolandırmadan. Jillian'ın elini tuttu ve ona masaya kadar eşlik etti. "Leydiye kahvaltısını getirin," diye bir hizmetçiye talimat verdi.

"Beni neye karşı koruyacaksınız?"

"Kendinden, büyük ihtimalle." Grimm'in sesi alçaktı fakat tüm salonda açık bir şekilde duyulmuştu.

"Ne dedin sen?" Jillian oturduğu yerde hızla döndü. Onunla bir tartışmaya girebilmek için her bahanenin üzerine hemen atlardı.

"Seni kendinden koruyacağız dedim ufaklık." Grimm onun bakışına kendi alev alev bakışlarıyla karşılık verdi. "Kendini sürekli tehlikeli bir duruma düşürmek gibi bir huyun var. Tenekecilerle birlikte çekip gittiğin gün gibi... Seni iki gün boyunca bulamamıştık."

Quinn kahrkaha attı. "Tanrılar aşkına, bunu tamamen unutmuşum. Endişeden deliye dönmüştük. En sonunda seni Dunrieffe'in kuzeyinde bulmuştum."

"Eğer benim güneye gitmem konusunda ısrar etmeseydin, onu bulan ben olurdum Quinn. Sana onların kuzeye doğru yol aldığını söyleyen bendim," diye hatırlattı Grimm.

Quinn, Grimm'e yan yan baktı. "Tanrı aşkına dostum, bu kadar kafana takma, önemli olan onun bulunmasıydı ve de bulundu."

"Hiçbir zaman kaybolmamıştım ki," diye onları yalanladı Jillian. "Nerede olduğumu en başından beri biliyordum."

Üç adam da kahrkahaıyla güldü.

"Ayrıca, kendimi sürekli tehlikeli bir duruma soktuğum falan da yok. Tenekecilerle birlikte dolaşmanın verdiği özgürlüğü tatmak istemiştım. Yaşım da yeterince- "

“On üç yaşındaydın daha!” diye çıkıştı Grimm.

“Kendimi bilecek yaşıydım!”

“Her zamanki gibi yaramazlık yapıyordun,” diye takıldı Quinn.

“Jillian hiçbir zaman yaramazlık yapmaz,” dedi Kaley, odaya girdiğinde sohbetin sonuna yetişmişti. Buharı üzerinde, sosis ve patateslerle dolu bir kayık tabağı Jillian’ın önüne bıraktı.

“Doğruysa pek yazık,” diye mırıldandı Ramsay.

“Domuz ahırında kapalı kaldığı gün vardı bir de, hatırladın mı Grimm?” Quinn kahkahayı bastı. Grimm bile gülümsemekten geri duramamıştı. “Köşeye sinip, öfkeli anne domuza bakarak anlamsızca konuşurken nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?” dedi Quinn gülerek. “Yemin ederim ki Jillian’ın sesi dişi domuzdan daha yüksek çıkıyordu.”

Jillian ayağa fırladı. “Bu kadarı yeterli, herkes yeterince eğlendi.”

“Bunu ben bile unutmuştum,” diyerek kıkırdadı Kaley. “Çok sevimliydin.”

Jillian yüzünü buruşturdu. “Artık bir çocuk değilim, 21 yaşındayım.”

“Peki, neden hâlâ evli değilsiniz küçükhanım?” diye sesli şekilde düşündü Ramsay.

Odaya bir anda sessizlik çökmüş, meraklı hizmetçilerinki de dahil olmaz üzere tüm gözler Jillian’a odaklanmıştı. Küçük düşürülmenin izleri yanaklarını pembe beneklerle donatırken kaskatı kesildi Jillian. Azizler aşkına, bu adamlar her ağzına geleni söylüyordu. Daha önce karşısına çıkan taliplerinden biri, ona böyle bir şeyi doğrudan söylemeye cesaret edemezdi. Sonra kendisine, bu adamlar-

rın, daha önce karşısına çıkan erkeklere hiç benzemediğini hatırlattı. Grimm ve Quinn bile birer muammaya dönüşmüştü; ne yapacakları önceden kestirilemeyen, tehlikeli bir halleri vardı.

“Gerçekten, neden evlenmedin?” diye sordu Quinn usulca. “Güzelsin, zekisin ve varlıklısın. Tüm taliplerin nereye gitti?”

Nereye gittiler sahiden? diye düşüncelere daldı Jillian.

Grimm ateşin önünden ağır hareketlerle onlara döndü. “Evet Jillian, anlat bize. Neden evlenmedin?”

Jillian’ın gözleri Grimm’in gözlerine doğru adeta çekildi. Bir süre boyunca, kendini onun gözlerinin kısılcından ve bu gözlerin onda yarattığı tuhaf duygulardan kurtaramadı. Muazzam bir irade gücüyle bakışını ondan kaçırabilirdi. “Çünkü manastırda inzivaya çekilmeye karar verdim. Babam bundan bahsetmedi mi size?” dedi eğlenerek. “Muhtemelen sizi de bu yüzden buraya davet etti. Gethsemane Rahibeleri’ne katılırken bana eşlik etmeniz için.” Kaley’nin kınayan bakışlarını titizlikle görmezden gelip yerine oturdu ve üzerine çöken ferahlama hissiyle iştahla kahvaltıya girişti. Bu yeni haberi hazmetmeleri epey süre alırdı. Madem onların doğruyu söylemeye niyeti yoktu, o neden doğruyu söyleyecekti?

“İnzivaya mı?” dedi Quinn, buz kesen bir sessizliğin ardından.

“Rahibe manastırı,” diye açıklık getirdi Jillian.

“İsa dışında kimseyle evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor bu?” diye inledi Ramsay.

“Aynen öyle,” dedi Jillian ağız dolusu sosisi yutmaya çalışırken.

Grimm ana salonu terk ederken tek kelime bile etmedi.

Birkaç saat sonra Jillian şatonun dışındaki avluda amaçsızca geziniyordu. Kaley şatonun arka kapısından çıktığı sırada o kapıdan bir erkek geçse fark edecek durumda değildi.

“İnzivaya çekileceksin demek? Öyle mi gerçekten Jillian?” diye azarladı onu Kaley.

“Azizler aşkına Kaley, benim hakkımda hikâyeler anlatıyorlardı!”

“Çok da hoş hikâyelerdi.”

“Küçük düşürücü hikâyeler.” Jillian’ın yanakları kızarmaya başladı.

“Sevimli hikâyeler, gerçek hikâyeler... Senin anlatıp durduğun uydurma şeylere benzemiyorlardı.”

“Kaley, onlar erkek,” dedi Jillian, sanki bu her şeyi açıklamak için yeterliymiş gibi.

“Doğrusu, kudretli ve hoş erkekler, küçükhanım. Babanız siz aralarından bir koca seçesiniz diye ince eleyip sık dokuyor ama siz kalkıp onlara rahibe manastırına gideceğinizi söylüyorsunuz.”

“Babamın onları buraya neden getirdiğini biliyor muydun yani?”

Kaley’nin yüzü kızardı.

“Nereden biliyordun?”

Kaley utanmış görünüyordu.

“Sen tirabzanlardan onları gözlerken, ben de kilerden konuşulanlara kulak misafiri oldum. Kıyafetlerini pence-

renin önünde değiştirme huyundan vazgeçmelisin Jillian,” diye payladı onu Kaley.

“Bilerek yapmadım ki Kaley.” Jillian dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. “Bir an, annemle babamın sana bundan bahsettiğini ama bana söylemediğini sandım.”

“Hayır, küçükhannım, kimseye söylemediler. Belki biraz beceriksizce davrandılar ama bu konuya iki şekilde yaklaşabilirsin: Kızgınlıktan küplere binip onlara yaptıkları için kin duyabilir ve böylece ayağına gelen fırsatları tepebilirsin ya da bunu takdiri ilahi olarak görüp, senin için en iynin de en iyisini seçtiği için babana müteşekkir olabilirsin.”

Jillian gözlerini devirdi. “Eğer bu adamlar en iynin en iyisiyse, o zaman inzivaya çekilmek şart oldu demektir.”

“Jillian, hadi ama senin için en iyisi bu, direnme artık. Bir erkek seç ve keçi gibi inat etmeyi bırak.”

“Erkek falan istemiyorum,” diye karşı çıktı Jillian.

Kaley uzunca bir süre onu süzdü. “Burada böyle ne diye dolanıp duruyorsun bakalım?”

“Çiçekleri koklamanın keyfini çıkarıyorum,” diye omuz silkti Jillian.

“Sen genelde sabahları ata binip sonra da köye gitmez miydin?”

“Bu sabah canım istemiyor. Suç değil ya!” dedi Jillian hırçın bir şekilde.

Kaley’nin dudakları hafif bir tebessümle seğirdi. “Ata binmekten söz açmışken, sanırım o yakışıklı Kuzey İskoçyalı Ramsay’i aşağıda ahırların oralarda gördüm.”

“İyi, umarım atın altında kalır. Gerçi onu çiğneyecek kadar büyük bir at var mı emin değilim. Belki yere yatar ve atın işini kolaylaştırır.”

Kaley, Jillian'ın yüzünü dikkatle inceledi. "Quinn, MacBean'den biraz viski almak için köye gideceğini söyledi bana."

"Umarım içerken boğulur," dedi Jillian ve bunu söylerken Kaley'e doğru baktı.

"Peki o zaman," diye ağır ağır konuştu Kaley. "Sanırım benim mutfağa dönme vaktim geldi. Bu adamlar için pişirmem gereken bir sürü yemek beni bekliyor." Balıkietli hizmetçi sırtını Jillian'a döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Kaley!"

"Ne?" Kaley omzunun üzerinden masumca göz kırptı. Jillian'ın gözleri kısıldı. "Masum masum bakmak sana hiç yakışmıyor Kaley!"

"Hırçınlık da sana yakışmıyor Jillian."

Jillian kızardı. "Üzgünüm. Başka bir şey var mı?" diye onu cesaretlendirdi.

Kaley hafifçe kıkırdayarak başını salladı. "Eminim umurunda değildir ama Grimm göle gitti. Bana sanki bir şeyleri yıkamayı planlıyormuş gibi geldi."

Kaley gittiği an, Jillian kimse onu izliyor mu diye etrafı kolaçan etti ve terliklerini çıkarıp atarak göle doğru koşmaya başladı.

Jillian bir kayanın arkasına gizlenip onu izlemeye başladı.

Grimm gölün kenarına çömelmiş, gömleğini iki taşın arasında çitiliyordu. Şato onun çamaşırlarını yıkayacak, zırhını onaracak, her istediğini gözünü kırpmadan yap-

cak -parmağının tek bir hareketiyle de yatağına koşacak-hizmetçilerle dolu olmasına karşın, Grimm Roderick göle gitmiş, yerden taş toplamış ve gömleğini kendi yıkıyordu. Bu nasıl bir gurur, nasıl bir bağımsızlık, nasıl bir kendini tecrit etme haliydi böyle?

Jillian kirli çamaşırlarını onun için yıkamak istedi. Hayır, aslında o kirli çamaşırların okşadığı kaslı göğsü yıkamak istiyordu. Ellerini karın kaslarının oluşturduğu çıkıntılarda gezdirmek, sonra tüylerinin bıraktığı o ince ipeksi izi, onun kiltinin altına dek takip etmek istiyordu. Onu, kendini hapsettiği bu tek kişilik yalnızlıktan koparmak istiyordu. Buz gibi bir kayıtsızlık görüntüsünün ardına saklandığına inandığı bu adamı, kısıldığı bu kafesten kurtarmak istiyordu.

Grimm tek dizini çimin üzerine yerleştirmiş, gömleğini nazik hareketlerle yıkıyordu. Jillian, onun omzundaki kasların esnediğini gördü. Upuzun boyu, kusursuzca orantılı bir bedeni, arkadan deri bir kayışla bağlanmış olan kapkara saçları ve delici gözleri vardı. Bir erkeğin bu kadar güzel olmasına izin verilmemesi gerekirdi.

Sana tapıyorum, Grimm Roderick. Zihninin en mahrem köşelerinde bu sözcükleri kim bilir kaç kez tekrarlamıştı? Seni, ilk gördüğüm günden bu yana seviyorum. O günden bu yana benim farkıma varmanı bekliyorum. Jillian kayanın arkasındaki bataklıkta durmuş, kollarıyla kayaları sarmıştı. Çenesini kayanın üzerinde dinlendirerek iştahla Grimm'i seyreliyordu. Grimm'in sırtı güneş ışınları altında altın rengini almıştı. Geniş omuzlarından aşağı, beline doğru indikçe bedeni inceliyor, kiltinin sımsıkı sardığı kalçalarına doğru şekilli bir biçimde yol alıyordu. Grimm elleri-

ni kalın, kapkara saçlarının arasına daldırıp yüzüne düşen saçlarını yana savurdu. Kasları dalgalanınca Jillian güçlü bir nefes verdi.

Grimm döndü ve doğrudan ona baktı. Jillian donup kalmıştı. Onun her şeyi işiten kulaklarını hesaba katmamıştı! Onun duyuları her zaman için doğüstü bir hassasiyete sahip olmuştu. Nasıl da unutmuştu bunu?

“Geldiğin yere dön, küçük tavus kuşu.” Grimm dikkatini, yıkamakta olduğu gömleğe çevirmişti yeniden.

Jillian gözlerini kapadı ve yenilgiyi kabullenerek başını ellerinin arasına aldı. Onunla konuşmak, ona ulaşmak için cesaretini toplaması gerekiyordu. Jillian duygusallaşmaya başladığı anda, bu pislik herif soğuk ve zalimce bir laf ediveriyor ve onun da yelkenleri suya indirmesi gerekiyordu. Kendi haline acıyarak daha da yüksek sesle iç geçirdi.

Grimm döndü ve tekrar ona baktı. “Ne var?” diye sordu.

Jillian sinirli bir şekilde başını kaldırdı. “Ne var da ne demek? Sana hiçbir şey söylemedim.”

“Orada oturmuş sanki dünyanın sonu gelmiş gibi iç geçiriyorsun. O kadar çok ses yapıyorsun ki sakın sakın gömleğimi bile yıkayamıyorum. Ben nazik bir şekilde derdinin ne olduğunu anlamaya çalıştığımda da iğneleyici bir dille bana küstahlık yapma hakkını kendinde buluyorsun.”

“Nazik bir şekilde mi?” diye onun sözlerini tekrarladı. “Sen homurdanarak söylenen ve kulak tırmalayan ‘ne var’ sorusuna nazıkçe mi diyorsun? Acınası gürültülerinle gelip benim huzurumu nasıl bozarsın diyen bir ‘ne var’. Öyle bir ‘ne var’ ki, ‘lütfen git ve kendine geberecek başka yer bul, tavus kuşu’ diyor sanki. Grimm Roderick, sen kahrolası nezaketin N’sini bile bilmezsin.”

“Ağzını bozmana gerek yok, tavus kuşu,” dedi Grimm usulca.

“Ben tavus kuşu falan değilim.”

Grimm omzunun üzerinden ona doğru yakıcı bir bakış attı. “Evet öylesin. Sürekli etrafındaki bir şeyleri gagalayıp duruyorsun.”

“Gagalamak mı?” Jillian doğrulup kayanın üzerinden atladı ve Grimm’le yüzleşti. “Gagalamak ne demekmiş gösteririm ben sana.” Bir kedi çevikliğiyle gömleği onun elinden kaptı, ellerini kumaşa geçirip bileklerini döndürdü ve gömleği ortadan ikiye ayırdı. Yırtılan kumaşın sesinden hastalıklı bir haz duydu. “İşte benim asıl yapmak istediğim bu. Al sana huzur bozmanın âlâsı. Hem sen gömleğini neden kendin yıkıyorsun?” Ona dik dik bakarken, sözlerini vurgulamak için de yırtık gömleği iki yanından çevirip sıkıyordu.

Grimm çömelip topuklarından destek alarak oturdu. Ona endişeli bir şekilde bakıyordu. “Kendini iyi hissettiğine emin misin?”

“Hayır, iyi hissetmiyorum. Tüm sabah kendimi çok kötü hissettim. Her zaman yaptığın gibi konuyu değiştirip sözü bana getirmeyi de bırak. Soruma cevap ver. Neden kendi gömleğini yıkıyorsun?”

“Kirliydi de ondan,” diye yanıtladı Grimm ukalaca.

Jillian kendine hâkim olarak onun kibrini görmezden geldi. “Hizmetkârlar bu iş için- ”

“Gömleğimi yıkamasını isteyip- ”

“Sizin gibilerin çamaşırlarını yıkamak için- ”

“Kimseyi rahatsız etmek istemedim.”

“Kaldı ki ben senin için onu yıkardım zaten!”

Grimm tam bir şey söyleyecekti ki konuşamadı.

“Yani... şey... demek istediğim, tüm hizmetkârlar ölseydi ya da ölümcül bir hastalığa tutulsaydı ve yapacak başka kimse olmasaydı...” Jillian omuzlarını silketti. “Ve tek sahip olduğun gömlek bu olsaydı... hava buz gibi olsaydı ve sen de bu işi kendin yapamayacak kadar hasta olsaydın.” Artık çenesini kapatması gerektiğini ve ağzından çıkan sözlerin onu düştüğü durumdan kurtarmaya pek de yardımcı olmayacağını biliyordu, çünkü Grimm ona şaşkınlık içinde bakıyordu.

Grimm süratle ayağa kalktı. Aralarında yalnızca birkaç adım mesafe kalmıştı.

Jillian ona doğru bakabilmek için başını arkaya doğru eğmek zorunda olmasına içerledi. Onun karşısındaki varlığını nefesi kesilerek hissedince, bu içermesi kısa sürede yok oldu. Grimm’in bedeninin yakınlığı karşısında büyülenmiş gibiydi. Gözlerindeki yoğunluk onu olduğu yere mıhlamıştı. Grimm daha da mı yakınına gelmişti, yoksa Jillian ona doğru mu bir adım mı atmıştı?

“Benim gömleğimi yıkardın demek?” Grimm’in gözleri dikkatle onun gözlerini inceledi.

Jillian ona sessizlik içinde baktı, kendini konuşmak için zorlamadı. Eğer dudaklarını aralaysaydı, neler olabileceğini yalnızca Tanrı bilirdi. *Öp beni, benim yakışıklı savaşımcım.*

Grimm onun gergin çenesine parmaklarıyla dokununca, Jillian neredeyse bayılacaktı. Parmaklarının değdiği yerde derisi karıncalandı. Grimm’in dudakları onunkinden bir nefes uzaklıktaydı, gözkapakları da ağırlaşmış gözleri görünmez olmuştu.

Grimm onu öpmek istiyordu, Jillian bundan emindi.

Jillian öpücüğe karşılık vermek için başını kaldırdı.

Gözkapakları hızla kapandı ve kendini tümüyle hayal gücünün kollarına bıraktı. Grimm'in nefesi onun yanaklarını serinletirken Jillian bekledi, tek kasını bile kımılatmaya korkuyordu.

"E artık çok geç."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Hayır, değil*, diyecekti neredeyse. *Öp beni*.

"Çamaşırları yıkaman için yani." Grimm'in gözleri lime lime olmuş gömleğe kaydı. "Ayrıca," diye ekledi, "budala bir tavus kuşunun benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Hizmetkârlar en azından gömleğimi yırtmıyorlar, tabii eğer gömleğimi bedenimden ayırmak için aceleleri yoksa ki bu başka bir konu ve şimdi bunun ne yeri ne de zamanı. Senin de benimle böyle bir sohbete girmek istemediğinden eminim."

Jillian tüm bedeni kasılarak, "Grimm!" dedi.

Grimm başını çevirip göle doğru baktı. "Ha?"

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum ufaklık," dedi usulca. "Bunu bana geçen gece söylemiştin. Öyle gözüküyor ki bütün küçük tartışmalarımız bu sözcüklerle sona eriyor. Biraz daha yaratıcı olmaya çalış, olur mu?"

Jillian gömleğinden geri kalanları onun suratına çarpıp ayaklarını yere vura vura uzaklaşırken Grimm kılını bile kıpırdatmadı.

★★★

Grimm üzerinde tertemiz kıyafetlerle akşam yemeğine geldi. Yeni yıkandığı belli olan ıslak saçları düzgünce arka-

da toplanmıştı. Gömleği sırt hizasında apaçık bir şekilde ortadan ikiye ayrılmıştı. Gömleğin yırtık uçları tartanının üzerinde birle iyordu ve tam Jillian'ın ağzına layık bir şekilde, onun kaslı sırtını fazlasıyla açık ediyordu.

“G mleğine ne oldu  yle Grimm?” diye sordu Quinn merakla.

Grimm masanın öbür ucundaki Jillian'a doğru bir bakış attı.

Jillian kendini beğenmiş bir şekilde ba ını yukarı doğru kaldırıp, ona sertçe bakarak karşılık vermek istedi ama beceremedi. Grimm ona, ilk geldiği gün onun adını söyleyip durduğu zamanki gibi, tuhaf, Jillian'ın açıklayamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Jillian da bunun üzerine, söyleyeceği kelimeleri, kuru bir ekmek lokmasıyla birlikte yuttu. Karşısındaki adamın yüzü kusursuz bir şekilde simetrikti. Elmacık kemiklerinin altındaki çukurluklar kirli sakalının yardımıyla iyice belirgin olmuştu ve onun kibirli çenesini daha da karakteristik bir hale getiriyordu. Bir kayışla tutturulan ıslak saçları, titreyen ı ıkta siyah parıltılar saçıyordu. Mavi gözleri, yanık tenine m kemmел bir şekilde uymu tu. Konu tuğundaysa bembeyaz dişleri parlıyordu.  u an alaycı bir ifadeyle kıvrılan pembe dudakları dolgun ve  ehvetliydi.

“Aksi bir kedicikle küçük bir tartışma yaşadım da,” dedi Grimm.

“Peki, gömleğini neden deği tirmiyorsun?” diye sordu Ramsay.

“Bir tek bu gömleği getirmi tim,” dedi Grimm, Jillian'a bakarak.

“Bir tanecik gömlek mi getirdin yanında?” diye homur-

dandı Ramsay inanamayarak. “Tanrı aşkına Grimm, istesen bin tane gömlek alırsın. Pintinin teki mi oldun yoksa?”

“Bir erkeği erkek yapan, gömleği değildir Logan.”

“Ne de güzel laf ettin.” Ramsay bembeyaz gömleğinde ki görünmez kırışıklıkları özenle düzeltti. “Belki de gömleği bir erkeğin yansımasıdır ha, ne dersin?”

“Eminim ki hizmetçilerden biri gömleği senin için diker,” dedi Quinn. “Ya da sana benimkilerden birini ödünç veririm.”

“Bu şekilde giymekten gocunmuyorum. Eğer bir şeyi yansıtacaksa da umurumda değil, kim görecektir ki?”

“Bir köle gibi görünüyorsun Roderick,” diye alay etti Ramsay.

Jillian’dan bıkkın bir ses çıktı. “Ben dikerim,” diye mırıldandı ve onların şaşkın bakışlarından kaçınmak için gözlerini önündeki tabağa dikti.

“Siz dikiş dikmeyi biliyor musunuz?” diye sordu Ramsay kuşkuyla.

“Elbette biliyorum. Yaşı geçmiş ve evlenmemiş olmam bir kadın olarak tam bir başarısızlık abidesi olduğum anlamına gelmiyor,” diye yapıştırdı cevabı Jillian.

“Ama bu hizmetçilerin işi değil mi?”

“Bazen onların işi bazense değil,” diye anlaşılmaz bir cevap verdi Jillian.

“Sen iyi misin Jillian?” diye sordu Quinn.

“Ah, lütfen sus, olur mu?”

6. Bölüm

Artık iyiden iyiye çileden çıkmıştı. Ne zaman Grimm'in gömleğinin ortasındaki eğri büğrü dikiş izlerine baksa, kendini boncuk boncuk gözleri olan huysuz bir kirpiye dönüşmüş gibi hissediyordu. Grimm'in sırtına "Jillian kontrolünü kaybetti ve ben de bunu ona hiçbir zaman unutturmayacağım" kelimelerini dikişle işlemesi kadar küçük düşürücü bir durumdu bu. Gömleği yırttığına halen inanamıyordu ama yıllar boyu onun işkencelerine maruz kalmanın birikmişliğiyle kendini kaybetmiş ve öfke patlaması yaşamıştı.

Caithness'a geri dönmüştü, korkunç biçimde yakışıklıydı ve ona halen küçük bir kız çocuğu olduğu zamanki gibi davranıyordu. Artık küçük bir kız çocuğu olmadığını anlaması için ne yapması gerekiyordu? *Öncelikle, bir kız çocuğu gibi davranmayı bırak o zaman,* diye kendi kendini payladı. Onun gömleğini şefkatle dikip düzelttiğinden bu yana, ona rastlamak için can atıyordu. Ona rastladığında,

o küçük düşürölme anını hatırlatan bu gömleği üzerinden çıkaracak ve götürüp keyifle yakacaktı. Gerçi böyle yapmak, Grimm'in zihninde onun düşüncesizce hareket etmek konusunda bir eğilimi olduğu fikrini perçinleyebilirdi. Bunun yerine, gidip daha iyi bir kumaştan yapılmış ve kusursuz dikişlere sahip üç tane gömlek temin etti. Hizmetçi kızlara gömlekleri onun odasına bırakmaları için talimat verdi. Peki, Grimm onları giydi mi?

Elini bile sürmedi.

Her gün kalkıp aynı gömleği, arkasında dikiş izi olan o komik şeyi üzerine giyyordu. Jillian gidip ona neden yeni gömlekleri giymediğini sormak istedi. Ancak bu, Grimm'in onun kendini hem suçlu hem de bir aptal gibi hissetmesi için oynadığı oyuna boyun eğmek demekti. Onu suiistimal edip duygularıyla oynayan bu adam için bir duygu kırıntısı daha sergilemek yerine ölmeyi tercih ederdi.

Jillian, sırtındaki kötü dikilmiş gömlekle avluda yürüten koyu tenli, baştan çıkarıcı adamdan gözlerini kaçırarak derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Jillian Alanna Roderick*; dişlerinin ardında bu ismi ağzında yuvarlayıp durdu. Heceler ağzında ahenkle bir araya geldi. *Tek dileğim...*

"Demek manastırda inzivaya çekileceksiniz?"

Jillian kaskatı kesildi. Ramsay'in gırtlaktan gelen konuşması, şu an duymaya ihtiyaç duyduğu son şeydi. "İl-hı," diye mırıldandı bir yandan pencereye doğru bakarken.

"İki hafta bile dayanamazsınız," dedi Ramsay, herkesin farkında olduğu bir gerçeği dile getiriyormuş gibi.

"Bu ne cüret!" dedi Jillian, ona doğru dönerek. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz!"

Ramsay kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Karşısındaki adamın, daha ilk geldiği gün onu pencereden çırpılçiplak gördüğünü hatırlayınca Jillian'ın beti benzi attı. "Dini görevlerimi yerine getirip ilahi çağrıya ulaştığımda, sizin de bundan haberdar olmanızı sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Eminim ki görevlerinizi yerine getirirsiniz," diye mırıldandı Ramsay. "Ben yalnızca sizin kulaklarınızın tıkalı olduğunu ve yanlış çağrıyı duyduğunuzu düşünüyorum. Sizin gibi bir kadın etten ve kemikten bir erkeğin çağrısına kulak asmalı, size kadın olmanın zevklerini hiçbir zaman yaşatamayacak bir Tanrı'ninkini değil."

"Hayatta bir erkeğin damızlık kısırağı olmaktan daha yüce meseleler de var Logan."

"Benim kadınıml hiçbir zaman bir damızlık olmaz. Beni yanlış anlamayın, İskoç Kilisesi'ni ve İsa'nın yolunu seçenleri küçümsemek değil niyetim. Yalnızca sizin böyle bir yola baş koymanızı anlayamıyorum, bunun için fazlasıyla tutkulusunuz."

"Ben soğukkanlı ve kendine hâkim biriyim," diye ısrar etti Jillian.

"Grimm'in etrafındayken öyle değil ama," dedi Ramsay açık bir şekilde.

"Benim sinirimi bozuyor da ondan," diye hemen cevap verdi Jillian.

Ramsay kaşını kaldırdı ve sırtıttı.

"Sizi bu kadar eğlendiren nedir Logan?"

"Bu durumu tarif etmek için 'sinirimi bozuyor' ifadesini kullanmanız ilginç. Ben öyle demezdim. Daha çok, 'heyecanlandırıyor' ya da 'içimi kıpır kıpır ediyor' derdim. Grimm odaya girdiğinde gözleriniz alev alev yanıyor."

“Ne güzel.” Jillian yüzünü yeniden pencereye doğru döndü. “Madem cümlelerimizin yüklemeleri konusundaki tartışmamızı bitirdik ve siz de kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğinizden hep yanlış yüklemeleri seçtiniz, o zaman ikimiz de günün geri kalanında kendi işimize bakabiliriz. Sağlıcakla kalın!” Jillian ona doğru elini salladı.

Ramsay’ın sırtışı daha da genişledi. “Benden biraz bile olsun ürkmüyorsunuz, değil mi?”

“Buyurgan üslubunuzun yanında, cüssenizi kadınları köşeye sıkıştırmak için kullanışınızı da hesaba katarsak, bence bir kabadaydan ziyade bir hayvanı andırıyorsunuz,” diye homurdandı Jillian.

“Çoğu kadın içimdeki hayvanı sever.” Jillian’a doğru daha da fazla yanaştı.

Jillian omuzlarının üzerinden ona doğru iğrendiğini ifade eden bir bakış attı. “Ben çoğu kadına benzemem. Ayrıca, ayaklarıma basmasanız iyi olur. Onlar ancak benim ağırlığımı taşıyabilirler. Geldiğiniz yere, kudretli Logan’ların yaşadığı, erkeklerin erkek gibi, kadınların da onlara ait olduğu topraklara geri dönebilirsiniz. Ben sizin alıştığınız türde bir kadın değilim.”

Ramsay güldü.

Jillian yavaşça döndü, dişlerini sıkıyordu.

“Roderick konusunda yardıma ihtiyacınız var mı?” Adam omzunun üzerinden pencereden dışarıya doğru bakıyordu.

“Sanırım biraz önce sizin soğukkanlı bir katil olmadığınızı konusunda hemfikir olduk. O yüzden benim işime yaramazsınız.”

“Bence yardıma ihtiyacınız var. O herif bazen epeyce kalın kafalı olabiliyor.”

Saniyeler sonra ana salonun kapısı açıldığında, Ramsay o kadar hızlı hareket etti ki Jillian ona karşı koyacak zaman bulamadı. Ramsay oldukça hızlı bir şekilde onu öpmüş ve sonra da bu öpücüğün mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamıştı. Bu öpücük Jillian'ın parmak uçlarında yükselmesine neden olmuş ve adam onu bıraktığında garip bir şekilde nefessiz kalmıştı.

Jillian ona doğru boş gözlerle baktı. Doğrusu, daha önce o kadar az kişiyle öpüşmüştü ki hünerli bir âşık olan, olgun bir erkeğin öpücüğüne karşı tamamiyle hazırlıksızdı. Gözlerini kırpımdan başka bir şey yapamıyordu.

Çarpılan kapının sesi kapının kırımlerini titretti ve Jillian o an anladı. "O Grimm miydi?" derken nefesi kesildi.

Ramsay başını salladı ve sırtıttı. Başını yeniden ona doğru indirmeye başlayınca, Jillian hızla elini ağzının üzerine koydu.

"Hadi ama küçüğüm," diyerek onun elini kavradı Ramsay. "Grimm'e, eğer senin için mücadele etmeyecek kadar aptalsa başkasının seve seve mücadele edeceğini gösterdiğim için bana bir teşekkür öpücüğü ver."

Jillian öfkeyle, "O adamın ne düşündüğünü umursadığımı da nereden çıkarıyorsun?" dedi. "Ayrıca, eminim ki beni öpmen onun umrunda bile değildir."

"Benim öpücüğümün etkisinden tahmin ettiğimden daha hızlı çıkıyorsun. Grimm'e gelince, seni bu pencereden onu izlerken gördüm. Eğer sen söyleyemiyorsan da kalbin- "

"Onun kalbi falan yok!"

"Saray'da gördüklerimden sonra ben de aynı şeyi iddia ederdim ama denemeden emin olamazsın," diye devam

etti Ramsay. “Dilerim en kısa zamanda dener, başarısız olur ve sonra da unutursun ki bana da ona baktığın gibi arzuyla bakmaya başlayabilesin.”

“Bu muhteşem öğütlerin için teşekkürler Logan. Bana kalırsa ilişkiler hakkında ne dediğini biliyor olsaydın, sen de şimdi mutlu bir evlilik yapmış olurdun.”

“Benim mutlu bir evliliğimin olmamasının tek nedeni, iyi kalpli bir kadının karşıma çıkmasını beklemem. Bugünlerde iyi kalpli bir kadın bulmak oldukça zor.”

“İyi kalpli bir kadın bulmak için önce iyi kalpli bir adam olmak gerekir ve korkarım ki sen o kadını bulmak için yanlış yerlere bakıyorsun. Bir kadının kalbini onun iki bacağıının arasında-” Jillian bir anda sustu, az kalsın ağzından çıkacak olan sözler onu dehşete düşürmüştü.

Ramsay kahkahalara boğuldu. “Sana Grimm Roderick’i unutturabileceğimi söyle ve iyi kalpli bir adam nasıl olurmuş göstereyim. Seni bir kraliçe gibi yaşatırım. Roderick seni hak etmiyor.”

Jillian asık bir suratla iç geçirdi. “O beni istemiyor. Ve eğer ona gidip, benim ona karşı hissettiğimi düşündüğün şeylerle ilgili tek kelime edersen ki bu konuda yanlış olduğuna dair seni temin ederim, seni doğduğuna pişman etmek için elimden geleni yaparım.”

“Benim gömleklerimi de yırtma da...” Ramsay yenilgiyi kabullendiğini gösteren bir jestle ellerini havaya kaldırdı. “Ben köye gidiyorum,” diyerek odadan hızla çıktı.

Jillian, onun ardından kapanan kapıya bir süre kaşlarını çatarak baktı. Azizler aşkına, bu adamlar onu on üç yaşına dönmüş gibi hissettiriyorlardı ve on üçüncü yaşı hiç de iyi geçmemişti. Berbat bir yıld. Grimm’i ahırda hizmetçi

kızlardan biriyle beraberken gördüğü yıldız bu. Daha sonra odasına çıkmış ve hüznle kendi vücuduna bakmaya başlamıştı. On üç, ikircikli duyguların birbiriyle çatıştığı imkânsız bir yıl olmuştu. Bir çocuk bedeniyle kadınsı duyguların çatışması... Şimdiyse, bir kadının bedeninde çocukça duygular sergiliyordu. Grimm etrafındayken bu ikisi arasındaki dengeyi sağlayabildiği bir zaman gelecek miydi?

Caithness. Bir zamanlar burası Grimm için “cennet” demekti. On altı yaşında Caithness’a ilk kez geldiğinde, onu “evlat edinen” ailenin altın sarısı saçlara sahip çocuğunun yalnızca kanatları eksik gibi gelmişti. O zamanlar Grimm için Caithness, huzur ve mutluluğun mekânıydı ancak hiçbir zaman elde edemeyeceğini bildiği bazı şeylere karşı duyduğu arzular, bu mutluluğa gölge düşürüyordu. Gibraltar ve Elizabeth ona hem kapılarını hem de kalplerini açmış olsalar bile, aşmayı başaramadığı birtakım görünmez engeller vardı. Ana salonda akşam yemeği yenirken, St. Clair ailesinin beş oğlu ve tek kızının şakalaşıp gülüşmelerini dinlerdi. St. Clair’ler, yaşam denen yolculuğun her adımından zevk almasını bilir ve çocuklarının gelişiminin her aşamasının tadını çıkarırlardı. Grimm, Caithness’ın onun değil başka bir ailenin evi olduğu gerçeğinin tamamıyla farkındaydı ve burada doğuştan gelen bir hak nedeniyle değil, bu ailenin cömertliği sayesinde bulunduğunu biliyordu.

Grimm, hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Gökyüzüne doğru yumruklarını sallayarak *neden?* diye bağırarak istedi. Ne-

den Ramsay olmak zorundaydı? Ramsay iflah olmaz bir kadın avcısıydı, Jillian gibi bir kadının ihtiyaç duyacağı şefkat ve samimiyetten yoksun bir adamdı. Ramsay’i ilk kez yıllar önce Saray’da görmüş ve bu vahşi Kuzey İskoçyalı adamın cazibesine kanıp da sonra kalbin kırılan birçok kadına şahit olmuştu. Neden Ramsay? Bu düşünceyi sessiz bir uluma takip etti: *Neden ben değil?* Ancak bunun hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceğini biliyordu. *Elimizde değil evlat... biz doğuştan böyleyiz.* Acımasız birer katil... Bir Berserker olması da cabası. Babası, kendi karısını öldürmüştü, hem de ruhunu bir Berserker’a emanet etmeden. Grimm’in aileden gelen bu akıl hastalığı, bir Berserker’ın güçleriyle birleşirse onu nasıl bir canavara dönüştürürdü? Bu konuda emin olduğu tek şey, bunu hiçbir zaman öğrenmek istemediğiydi.

Grimm iki elini de saçlarına daldırdı ve yürümeyi kestti. Parmaklarını saçları arasında gezdirip saçını tutan kayışı çözdü ve saçlarının temiz olduğuna, ormanın pisliğinin saçlarına sirayet etmediğine ikna oldu. Saçlarının arasında savaş örgüleri yoktu. Aylarca güneşe maruz kalıp yıkanma şansı bulamayan seyyahlar gibi kapkara gözükmüyordu. Jillian’ın onu ormanda bulduğu o günün aksine, görüntüsü bir barbarı andırmıyordu artık. Yine de Kuzey İskoçya ormanlarının derinliklerinde yaşadığı o yılların lekesini, hayatta kalmak için en vahşi hayvanlara karşı verdiği mücadelenin izini üzerinden temizleyip atamayacakmış gibi hissediyordu. Belki de buz gibi kış soğukunda titrediği günleri anımsadığı için böyle hissediyordu; o günlerde, bedeniyle dondurucu soğukun arasına girdiği için derisinin üzerindeki çamur tabakasının varlığına şükrederdi.

Belki de eline bulaşan kandan dolayı böyle hissediyordu. Belki de şu gerçeği adı gibi bilmesiydi sebebi: Olur da herhangi birine karşı bir şeyler hissedecek kadar ahmaklık ederse eğer, eninde sonunda o da babası gibi kendini elinde bıçakla bulacak ve oğlu da her şeye şahit olacaktı.

Asla. Jillian'a asla zarar veremezdi.

Onun hatırladığından bile daha güzeldi. Jillian tam anlamıyla olgunluğa erişmiş bir kadındı artık ve ona karşı kendi iradesi dışında hiçbir savunma mekanizması kalmamıştı. Grimm'i bu günlere getiren şey aşılmaz iradesiydi. Kendi kendini yetiştirmiş, disipline etmiş, Berserker'i kontrol etmeyi öğrenmişti... Kısmen de olsa.

Birkaç gün önce bahçeye doğru atını sürüp altın sarısı saçlı Jillian'ı çocuklar tarafından etrafı çevrilmiş ve kahkahalarla gülerken bulduğunda, kaybolup gitmiş çocukluğunu hatırlayıp boğulacak gibi olmuştu. İçinde, hem bir çocuk hem de bir erkek olarak, o anın bir parçası olabilmek için büyük bir özlem duymuştu. Bir çocuk olup onun bacaklarına dolanarak onun anlattıklarını dinler, bir erkek olup onu kollarına alarak ona kendine ait çocuklar verirdi.

Her ikisini de yapamıyor olmasının verdiği hayal kırıklığıyla, sürekli Jillian'ı kışkırtıp duruyordu.

Aslında onu daha küçük ve masum bir suratla anımsamak Grimm'in işini kolaylaştırmaktaydı. Şimdiyse, kalkık burnu ve ıslıl ıslıl gözleriyle ihtiraslı, şehvetli bir kadının yüz hatlarına sahipti. Gözleriyse, halen masumiyetlerini korusalar da olgunluğun yanı sıra, sessiz bir kederin izlerini taşıyorlardı. Bu kederi onun gözlerine kimin düşürdüğünü bilmek isterdi. Böylece, o it herifi bulup onun canına okuyabilirdi.

Talipleri olmuş muydu Jillian'ın? Muhtemelen onlarca olmuştu. Acaba işlerinden birine âşık olmuş muydu hiç?

Başını salladı. Bu düşünce hiç de hoşuna gitmemişti.

Peki, Gibraltar ne amaçla çağırmıştı onu buraya? Bu işin, onun Jillian'ın kalbini kazanacak adaylardan biri olmasıyla ilgili olduğuna bir an için bile inanmamıştı. Muhtemelen Gibraltar, ihtiyaç duyulması halinde, Grimm'in Jillian'ı korumak adına ettiği yemini yerine getirmesi için çağırmıştı onu. Gibraltar, iki "gerçek" talip Ramsay ve Quinn arasındaki olası bir kavgayı önleyebilecek güçlü bir savaşçıya ihtiyaç duymuş olmalıydı. Evet, bu şekilde her şey yerli yerine oturuyordu. Jillian'ı olası her türlü tehlikeden korumak ve onunla evlenmeye niyetli iki adam arasında çıkabilecek tartışmalarda araya girmek için buradaydı.

Jillian; hanımeli kokusu; ipeksi, sapsarı saçlar; altın lekeli parlak kahverengi gözler, Vikinglerin taptığı kehribar renginin ta kendisi. O gözler ki günışığında altın rengindeydiler, öfkeli olduğundaysa, sarı benekli bir kahverengiye dönüşerek koyulaşırlardı ve Grimm onun etrafında olduğunda, Jillian hep öfkeli olurdu. Grimm her gece onu rüyasında görürdü, her gece. Ancak doğası gereği tekinsizdi, bir canavardı.

"Lordum, her şey yolunda mı?"

Grimm ellerini yüzünden indirdi. Buraya ilk geldiğinde Jillian'ın kucağında duran oğlan çocuğu şimdi etrafında geziniyor, kafasını kaldırıp şaşkın gözleriyle ona bakıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu oğlan, endişeli bir şekilde.

Grimm başını salladı. "İyiyim evlat. Ama ben bir lord değilim, bana Grimm diyebilirsin."

"Bana kalırsa bir lord gibi görünüyorsunuz."

“Ama değilim.”

“Jillian sizi neden sevmiyor?” diye sordu Zeke.

Grimm bilmediğini belirten bir şekilde başını salladı ve dudaklarının hüzünle kıvrılmasına engel olamadı. “Sanırım adın Zeke’ydi, değil mi?”

“Benim adımı biliyorsunuz!” diye şaşırdı çocuk.

“Sen Jillian’ın yanındayken duydum.”

“Ve hatırladınız!”

“Neden hatırlamayayım?”

Zeke geriye doğru çekildi ve Grimm’e açık bir hayranlıkla baktı. “Çünkü siz güçlü bir savaşçısısınız, bense... Kimse benim farkıma varmaz. Jillian dışında.”

Grimm oğlana doğru bakıyor, onun yarı-onurlu, yarı-utanmış duruşunu inceliyordu. Elini onun omzuna koydu. “Caithness’ta olduğum süre içinde yaverim olmaya ne dersin evlat?”

“Yaver mi?” diye hayretle sordu Zeke. “Ama ben yaver olamam! Gözlerim iyi görmüyor ki benim!”

“Bırak da ona ben karar vereyim. Benim ihtiyaçlarım oldukça basit. Atıma göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Bağlı kalmayı sevmez, o yüzden yem ve su o neredeyse oraya götürülmeli. Tımar edilip temizlenmesi ve de biri tarafından sürülmesi gerek.”

Grimm’in son sözlerinin ardından Zeke’nin umut dolu ifadesi kayboldu.

“Şey, bir süreliğine kimsenin onu sürmesine gerek yok. Buraya gelirken uzun ve zorlu bir yolculuk yaptı,” diye ekledi hemen Grimm. “Hem belki sana ata binme konusunda birkaç ders verebilirim.”

“Ama ben iyi görmüyorum. Ata binmem imkânsız.”

“Bir at kendi başına da birçok şeyi yapabilir evlat ve onu binicisine yardımcı olması için eğitebilirsin. Yavaş yavaş ilerleyelim. Öncelikle benim şu koca aygıra bakmayı kabul ediyor musun?”

“Evet!” derken Zeke’nin neredeyse nefesi kesilecekti. “Ediyorum. Ona bakacağıma yemin ediyorum!”

“Peki, o zaman gidip onunla tanışalım. Eğer önceden onunla tanıştırmazsam, yabancılara karşı biraz saldırgan olabiliyor.” Grimm oğlanın elini kendi elleri arasına aldı. Avcunun içinde kaybolup giden elin ne kadar küçük olduğunu fark edince hayrete düştü. Kırılğan ve bir o kadar da nazik bir eldi. Vahşetle bezeli anılar bir an için zihnine üşüştü - Zeke’nin yaşlarında bir çocuk McKane’ler tarafından kılıçtan geçirilmişti. Bu anıları zihninden kovup, parmaklarıyla Zeke’nin elini güven veren bir edayla tuttu.

“Bir dakika ama!” Zeke onu çekiştirerek durdurdu. “Jillian’ın sizi neden sevmediğini hâlâ söylemediniz bana.”

Grimm, Zeke’nin anlayabileceği bir yanıt bulabilmek için uzun uzun kafa yordu. “Sanırım, küçükken onunla dalga geçip ona çok eziyet çektirdiğim için.”

“Onunla alay mı ediyordunuz?”

“Zalim bir şekilde,” diye kabul etti Grimm.

“Jillian diyor ki erkekler yalnızca sevdikleri kızlarla uğraşırlarmış. Onun saçını da çekiyor muydunuz?”

Grimm bunun konuyla ne alakası olduğunu anlamamış gibi ona dik dik baktı. Uzun süre düşündükten sonra, “Sanırım bir ya da iki kez çekmişimdir,” diye itiraf etti.

“Ulu Tanrım!” diye bağırdı Zeke, belirgin bir şekilde rahatlamıştı. “Şimdi siz ona kur yapıyorsunuz, malum onun bir kocaya ihtiyacı var,” dedi hemen.

Grimm başını salladı. Dudaklarının belli belirsiz kıvrılışı, alaycı bir gülümsemenin tek kanıtıydı. İşin buraya geleceğini tahmin etmeliydi.

HASRET e-kitaphane

7. Bölüm

Grimm elleriyle kulaklarını kapadı ama bir faydası olmadı. Başının üzerine bir yastıkla bastırdı ama ne çare. Kalkıp pencerenin gölgeliklerini sertçe kapatmaya niyetlendi ancak gözünün ucuyla bakınca bu zevkten de mahrum bırakılacağını, hepsinin çoktan kapatılmış olduğunu fark etti. Bir Berserker olmanın ona bahsettiği lütuflardan birisi de bazen gülünç derecelere varan işitme kabiliyetiydi; normal bir insanın duyamayacağı sesleri algılayarak düşmanın gizlice yaklaştığını işittiği ve bu sayede hayatta kaldığı çok olmuştu. Fakat şimdi, bu kabiliyeti onun aleyhine işliyordu.

Onu duyabiliyordu. Jillian'ı...

Tanrı aşkına, tek istediği uyuyabilmektir, henüz şafak bile sökmemişti! Bu kız hiç dinlenmez miydi? Flütün yalın ve

titrek sesi havada süzölüp şatonun taş duvarlarına çarpıyor ve dondurucu sabah rüzgârıyla birlikte gölgeliklerin arasından süzölerek geçiyordu. Melankolik notaların, kalbinin inatçı kapaklarına doğru çarptığını hissedebiliyordu. Cait-hness'ta başını nereye çevirse orada Jillian vardı: Masaların üzerine yerleştirilmiş bitkilerin açtığı çiçeklerde, çocukların gülümseyişlerindeki pırıltıda, duvar halılarının kusursuz işçiliğinde... Ondak kaçış yoktu. Şimdi de kalkmış kadim bir İskoç aşk şarkısının dokunaklı melodisiyle onu uykusunda rahatsız ediyordu. Önce bir feryat gibi yükselen melodi, sonra alçak sesli bir iniltiye dönüşerek insanın içindeki tüm endişeleri uyandırıyor. Sanki o, karşılıksız aşk nedir bilirmiş gibi! Jillian güzeldi, kusursuzdu, ait olduğu bir evi, yurdu, ailesi, anne ve babası vardı. Âşık olup da ulaşamadığı biri olmamıştı, onu reddedebilecek bir adamı gözünde canlandıramıyordu Grimm. Öyleyse, bu denli dokunaklı bir şarkıyı böyle içli bir şekilde çalmayı nereden öğrenmişti?

Yatağından sıçradı, pencereye doğru paldır küldür gitti ve gölgelikleri öyle bir kuvvetle açtı ki hızla duvara çarptılar. “Bu aptal şarkıyı çalmaya devam edecek misin?” diye bağırdı. *Tanrım, ne kadar güzeldi.* Tanrı günahlarını bağışlasın, onun bedeninin her zerresini yıllar önce olduğu kadar hâlâ güçlü bir şekilde arzuluyordu. O zamanlar kendini, onun daha çok genç olduğunu söyleyerek avutmuştu. Şimdi her şeyiyle olgunlaşmış bir kadın olduğuna göre, artık bu bahanenin ardına saklanamazdı.

Jillian onun hemen altındaki taşlık bir yamaçta durmuş, gölü seyrediyordu. Güneş, altından yapılmış bir hilal gibi parlayarak gümüşümsü gölün üzerindeki ufuk çizgisini yarıyordu. Jillian'ın sırtı eve dönüktü. Birden kaskatı ke-

sildi; acıklı şarkı önce yavaşladı sonra da tamamen duyulmaz oldu.

“Senin, şatonun doğu yakasında olduğunu sanıyordum,” dedi Jillian yüzünü dönmeden. Ondan neredeyse on metre aşağıda olmasına karşın, kızın sesi de şarkının melodisi gibi apaçık bir şekilde Grimm’in kulağına çalındı.

“Nerede kalacağıma kendim karar veririm tavus kuşu. Her zaman olduğu gibi.” Pencereden aşağı hafifçe eğilip kıza dair her ayrıntıyı aklına kazıdı: rüzgârda salınan sarı saçlar, omuzlarının vakur duruşu, başını mağrurca eğişi... Orada göle doğru bakarken, Grimm’in varlığının farkında değilmişçesine duruyordu.

“Evine git Grimm,” dedi soğuk bir biçimde.

“Gidip gitmemem sana değil, babana bağlı,” diye yalan söyledi Grimm.

“Hiç kimseye sadakat göstermeyen sen, demek ona bu kadar sadakatle bağlısın!” diye alay etti Jillian.

Grimm’in yüzü allak bullak oldu. “Sadakat, sahip olmadığım bir erdem değil. Yalnızca, buna layık olan pek fazla kişi yok.”

Jillian başını yukarı kaldırarak, “Seni burada istemiyorum,” dedi.

Kızın dönüp de ona doğru bakmaması Grimm’i çileden çıkarmıştı. Birbirlerine kötü sözler söylerken en azından bunu yapabilirlerdi. “Senin ne istediğin umrumda değil,” demeye zorladı kendini. “Beni buraya baban davet etti ve o beni azat edene kadar da buradayım.”

“Ben seni azat ettim!”

Grimm öfkeyle homurdandı. Jillian istediği kadar onu azat etsin, aralarındaki bağ yok edilemez türdendi. Bunu

en iyi Grimm bilirdi; yıllar boyunca bu bağı kırmaya uğraşmış, onun nerede olduğunu, neler yaptığını, mutlu olup olmadığını umursamamak için çabalamıştı. “Bir erkeğin ne istediğinin yanında, bir kadının dileği önemsizdir,” dedi. Tüm kadınları toptan aşağılayınca, Jillian’ın öfkelenip onun karşısına dikileceğini biliyordu. Böylece, Grimm, onun öfkelenince kapıldığı tutkunun tadını çıkarabilecek, görmeyi delicesine arzuladığı o şehvetli tutkunun yerine bununla yetinecekti. *Berserker*, diye seslendi ona zihninin bir köşesi, *bırak onu, buna hakkın yok*.

“Pisliğin tekisin!” Jillian farkında olmadan Grimm’in arzu ettiği şekilde davranmış ve öyle bir öfkeyle dönmüştü ki neredeyse düşecekti. O bir an için tökezleyince, Grimm de göğüslerinin ortaya koyduğu nefes kesici manzarayla bir anlığına baş başa kalmıştı. Süt beyazı göğüsleri nazik bir eğim alarak, elbisesinin içindeki korsede kaybolan bir vadi oluşturunuyordu. Cildi öylesine saydamdı ki Grimm onun bedenindeki mavi damarların belli belirsiz izlerini takip edebiliyordu. Kiltinde oluşan ani kabarıklığı gizlemek için pencerenin kenarına doğru yaslandı.

“Bazen beni kışkırtmak için konuştuğundan öylesine emin oluyorum ki!” Jillian ona doğru kaşlarını çatarak sertçe baktı. Hızla kendini toparlamış ve böylece göğüsleri Grimm’in gözlerinin menziline çıkıyordu.

“Neden böyle bir şey yapayım canım?” diye soğukkanlı bir sesle sordu Grimm. Soğukkanlılığı, kızın öfkeyle yükselen sesine bir başkaldırı gibiydi.

“Belki de bana hakaret etmeyi bırakırsan beni sevmeye başlayacağından korkuyorsundur, ne dersin?” diye cevabı yapıştırdı Jillian.

“Jillian böyle kuruntulara hiç kapılma.” Eliyle saçlarını düzeltirken bir yandan da suratını buruşturmuştu. Bu jesti yapmadan bu yalanı söylemesinin imkânı olamazdı. Şansına, Jillian’ın bundan haberi yoktu.

“Öyle görünüyor ki saçlarına biraz fazla düşkün olmuştun Grimm Roderick. Bu tür kendini beğenmişliklerin olduğunu daha önce fark etmemiştim. Muhtemelen onca kir ve pasın altında ne yattığını pek görememişim.”

Göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu işte. Onun ağzından çıkan sözlerle, yine kirli, çamurlu, kanla kaplı ve kurtarılamayacak kadar pisliğin içine batmış biri oluvermişti. Hiçbir banyo, hiçbir kese onu temizleyemezdi. Yalnızca Jillian’ın sözleri onu yeniden temiz kılabilirdi ve Grimm biliyordu ki kıza pek de iyi davranmamıştı.

“Bazı insanlar büyür ve olgunlaşır. Bir gün uyandım, tıraş oldum ve feci yakışıklı bir adam olduğumu keşfettim.” Jillian’ın gözleri fal taşı gibi açılınca, onun daha da çok üzerine gitmeden duramadı Grimm. “Hatta bazı kadınlar benim onlar için gereğinden fazla yakışıklı olduğumu söylemişlerdi. Belki de diğer kadınlarla rekabete girip beni ellerinde tutamayacaklarından korktular.”

“Bu kibirli fikirlerini kendine sakla.”

Grimm içten içe gülümsedi. O kadar sevimli, o kadar tez canlı, o kadar mağrur ve kışkırtılmaya o kadar açıktı ki... Sayısız kez, onun bir erkekte ne tür tutkular uyandıracığını hayal etmişti. Düşünceleri yasak diyarlara doğru tehlikeli bir geçiş yapıyordu. “Birçok erkeğin senin dokunulamayacak kadar güzel olduğunu söylediğini duydum. Bu doğru mu? Sana hiç kimse *dokunmadı* mı?” Sözler ağzından çıktığı anda dilini ısırdı.

Jillian'ın ağız hayretle açıldı. “Bunu bana *sen* mi soruyorsun?”

Grimm yutkundu. Zamanında, onun tam olarak ne kadar dokunulmamış olduğuna ilk elden kendisinin şahit olduğu bir deneyim yaşamıştı ama bunu hafızasının derinliklerine gömse iyi ederdi. “Bir yabancıyla öpüşmenin mahsuru olmadığına göre, insan ister istemez başka nelere izin verdiğini merak ediyor.” Öfkesinden kelimeleri kesik kesik söylemişti.

Jillian, Grimm ona sanki hakaret etmemiş de bir nesne fırlatmışçasına geriye çekildi. Gözlerini kısıp onu süzdü. “İlginç, sözlerini duyan da umursadığını düşünür.”

“Alakası yok. Baban dönmeden önce seni Ramsay’le evlendirmek zorunda kalmayı istemem, o kadar. *Bakire* kızının yuvadan uçuşunu görmek için baban da burada olmak ister sanırım.”

Jillian dikkatle bakıyordu, Grimm’in keyfini kaçırarak kadar dikkatle. Grimm onun kafasının içinde neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Jillian her zaman çok zeki olmuştu ve Grimm de onunla evlenmek isteyen kışkanç bir koca adayı gibi davranmaya başlayarak tehlikeli sulara yüzüyordu. Jillian’ın küçüklüğünde, Grimm’in ondan hoşlanmadığını göstermesi için iradesinin her bir kısıntısını kullanması gerekmişti. Şimdi olgun bir kadın olduğundan, daha ciddi önlemler şarttı. Grimm omuzlarını kibirle silkti. “Bak tavus kuşu, tek istediğim şu kahrolasica flütünü alıp başka yere gitmen, gözüme uyku girmedir. Seni küçük bir kızken de sevmezdim, hâlâ da sevmiyorum ancak babana borçluyum ve onun gönderdiği çağrıda yazarları yerine getireceğim, çünkü Caithness’a dair hatırladığım

tek şey, yemeklerin güzel, babaninsa nazik olduğu.” Söylediği yalanla neredeyse dilini ısıracaktı.

“Bana dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu Jillian dikkatlice.

“Yalnızca birkaç şey, dişe dokunur şeyler değil.” Huzursuz parmaklarını saçının arasına daldırdı.

Jillian ona gözlerini dikti. “Terk ettiğin günü de mi hatırlamıyorsun?”

“McKane’lerin saldırdığı günü mü kastediyorsun?” diye sordu yavan bir sesle.

“Hayır,” dedi Jillian ve kaşlarını çatarak kafasını ona doğru kaldırdı. “O günün ilerleyen saatlerinde seni ahırda bulduğum zamanı kastediyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun? Gitmeden önce beni ahırda gördüğünü filan hatırlamıyorum ben.” Bir türlü kontrol edemediği elini yeniden saçlarına doğru gitmeden yakaladı ve kiltiyle kemerinin arasına tıktırdı.

“Bana dair hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?” diye tekrar etti Jillian, gergin bir sesle.

“Tek bir şey hatırlıyorum: Sürekli peşimde dolanıp, sonu gelmeyen konuşmalarınla beni neredeyse delirttiğin,” dedi Grimm, sanki uzun süre birinin kahrını çekmiş ve çok sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu.

Jillian ona sırtını döndü ve tek kelime daha etmedi.

Grimm onu bir süre daha izledi. Gölgelekleri kapatmadan önce, gözleri karanlık anılarla bulanıklaşmıştı. Az sonra, flütün içe işleyen notaları yeniden duyulunca, elleriyle kulaklarını öyle sıkı kapadı ki canı yandı. Tüm benliğiyle onu kendi kadını yapmayı arzularken, nasıl olur da burada kalıp ona karşı koymaya devam etmeyi umabilirdi?

Gitmeden önce beni ahırda gördüğümü filan hatırlamıyorum ben.

Ağzından daha büyük bir yalan çıkmamıştı hiç. Ahır-daki geceyi elbette hatırlıyordu. Vücudu dağlanmışçasına şiddetli bir acıyla kalıcı bir şekilde hafızasına kazınmıştı. Yirmi iki yaşındaki

Grimm Roderick'in, cennetin unutulmaz lezzetinden ağzına bir parmak çaldığı geceydi.

McKane'ler püskürtülüp savaş bittiğinde, üstüne bulaşan kanı çaresizlik içinde temizlemeye çalışmış, sonra da eşyalarını toparlamaya, kıyafetleri ve özel eşyaları arasından eline ne geçerse çantasına tıkmaya başlamıştı. Az kalsın, ona kucak açan bu evin yıkımına sebep oluyordu ve bunu onlara bir daha yaşatamazdı. Jillian'ın erkek kardeşi Edmund savaşta yaralanmıştı. Yaraları iyileşecek gibi görünüyordu ama izlerini hayatı boyunca taşıyacağı belliydi. Terk edip gitmek Grimm'in yapabileceği tek onurlu davranıştı.

Jillian'ın ona yazdığı notu bulduğunda, parmakları *Ezop'un Masalları* kitabının üzerinde geziniyordu. Jillian bunu ona Caithness'teki ilk Noel'inde hediye etmişti. Büyük harflerle kargacık burgacık yazdığı notu, kitabın sayfaları arasından dışarı fırlamıştı.

Akşam karanlık çökünce çatıda olacağım. Bu gece seninle konuşmalıyım Grimm!

Kâğıdı öfkeyle buruşturup dosdoğru ahırın yolunu tutmuştu.

Gitmeden önce onu görme riskini alamazdı. McKane'leri bu yere getirdiği için kendinden nefret ediyordu ve başka bir günah daha işleyemezdi. Jillian olgunlaşmaya başladığından beri aklını ondan alamaz olmuştu. Bunun

yanlış olduğunu biliyordu. Grimm yirmi iki yaşındaydı, Jillian'sa henüz on altı bile değildi. Evlenmek için yeterli yaşa sahipti belki -on üçünde evlendirilen bir sürü kız vardı- ama ona asla evlenme teklif edemezdi. Bir klanı, bir ailesi yoktu. Üstüne üstlük, ne yapacağı kestirilemeyen tehlikeli bir canavardı. Gerçek basitti: Jillian St. Clair'i ne kadar çok arzulasa da ona asla sahip olamazdı.

On altı yaşındayken, kalbini bu altın saçlı küçük kıza kaptırmıştı. Yirmi iki yaşına geldiğinde, onun için aklını kaybetmeye başlamıştı. Grimm bir ay önce orayı terk etme kararını almıştı. Böylece, onu öpmek ya da bir yere götürüp onun kadını olmasını sağlamak gibi aptalca şeylere yeltenemezdi. Jillian en iyisine layıktı: saygıdeğer bir koca, kendine ait bir aile ve ait olabileceği bir yer. Grimm ise ona bunlardan hiçbirini sunamazdı.

Yükünü atının sırtına bağlarken iç geçirdi ve eliyle saçlarını çekiştirip durdu. Atıyla ahırdan çıkmaya hazırlanırken, çarparak açılan kapıların arasından Jillian çıktı.

Kızın gözleri Grimm ve atı arasında endişeyle gidip geldi, elbette hiçbir ayrıntıyı kaçırmamıştı. "Ne yapıyorsun Grimm?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye homurdandı Grimm. Onunla karşılaşmadan buradan kaçmayı başaramadığı için iyice kızmıştı. Daha ne kadar direnebilirdi ki?

Gözyaşları kızın gözlerine hücum edince Grimm kendine lânet okudu. Jillian o gün yeterince dehşete tanık olmuştu. Onca acının üstüne biraz daha eklediği için dünyadaki en alçak herif olmalıydı. Kız biraz rahatlamak için onu bulmaya gelmişti ama ne yazık ki onu teselli edecek durumda değildi. Berserker'a dönüşmesinin hemen

ertesinde, doğru seçimler yapıp akli başında kararlar verebilecek halde olmazdı. Deneyimleri ona göstermişti ki Berserker öfkesi onun bedenine hâkim olduktan sonra, hem ruhu hem de bedeni daha hassas ve kırılgan oluyordu. Böyle zamanlarda, içindeki karanlığa ve korunaklı bir yere gidip günlerce uyuma isteğine karşı gelemezdi. Uzun süre unutamayacağı aptallıkta bir şey yapmadan önce, kızın onun gözünün önünden uzaklaşmasını sağlamalıydı. “Git babanı bul Jillian. Beni rahat bırak.”

“Neden yapıyorsun bunu? Neden gidiyorsun Grimm?” diye sordu dokunaklı bir sesle.

“Çünkü gitmek zorundayım. Zaten buraya hiç gelmemem gerekirdi!”

“Saçmalıyorsun Grimm,” diye bağırdı Jillian. “Bugün cesurca savaştın! Babam beni odama kilitlese de neler olup bittiğini görmeyi başardım! Eğer sen burada olmasaydın, McKane’lere karşı hiç şansımız olmazdı.” Sesi çatladı ve Grimm onun gözlerinde savaş alanının dehşetini tüm tazeliğiyle gördü.

Tanrılar aşkına, Jillian az önce bir Berserker’a dönüştüğü zaman onu izlediğini kabul etmişti. “Eğer burada olmasaydım-” Sözlerine acı bir şekilde başlamış, sonra McKane’lerin buraya gelmelerinin sebebinin bizzat kendisi olduğunu itiraf etmek üzere olduğunu fark etmişti.

“Eğer burada olmasaydın ne?” dedi Jillian, gözleri merakla açılmıştı.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Grimm ve gözlerini yere indirdi.

Jillian tekrar söze girmeyi denedi. “Seni pencerenin ardından- ”

“Senin saklanman gerekirdi!” Kız onun savaş alanındaki cesareti -bizzat şeytanın bahsettiği bir cesaretti bu- hakkında övgü dolu sözler söylemeye fırsat bulamadan Grimm onun lafını kesmişti. “Nasıl görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok mu senin? McKane’ler seni bulsa ne yaparlardı biliyor musun?” Kelimeler ağzından çıkarken sesi çatladı. Onu Berseker’a dönüştürüp savaş alanında iyiden iyiye acımasız bir katil yapan şey, McKane’lerin bu çok sevdiği kıza neler yapabileceğini aklına getirmesiydi.

Jillian sinirden alt dudağını ısıırıyordu. Onun bu basit hareketi Grimm’de karşı konulmaz bir şehvet duygusu uyandırmıştı ve bu yüzden kendinden nefret etti. Gerilmiş bir yaydan bile daha gergindi; savaş alanındaki yüksek adrenalinden arta kalanlar halen vücudunda dolanıyordu. Bir Berserker’a dönüştüğünde hissettiği cinsel uyarılmanın kötü tarafı, uzun süre kaybolmamasıydı. Çiftleşmek ve fethetmek için onu yönlendiren şeytani bir dürtüydü bu. Grimm başını sallayıp ona sırtını döndü. Jillian’a bakmaya devam edemezdi, kendine güvenmiyordu. “Benden uzak dur, burada benimle durarak kendini nasıl bir tehlikeye attığını bilmiyorsun.”

Jillian ahırda ilerledikçe elbisesinin eteği samanlara sürüp hışırdadı. “Ben sana tamamiyle güveniyorum Grimm Roderick.”

Kızın sesindeki çocukça masumiyet neredeyse Grimm’in gardını düşürecekti. Suratını buruşturdu. “Bana güvenmek senin ilk hatan. İkinci hatansa burada benimle durmak. *Gît hadî!*”

Jillian ona daha da yaklaştı ve elini onun omzuna koydu. “Ama ben sana güveniyorum Grimm,” dedi.

“Bana güvenemezsin. Beni tanıımıyorsun bile,” diye bağırdı, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

“Hayır, tanıyorum,” diye itiraz etti Jillian. “Seni yıllardır tanıyorum. Küçüklüğümden bu yana burada yaşıyorsun. Sen benim kahramanımsın Grimm.”

“Kes şunu!” diye haykırdı ve kızın elini iterek şiddetli bir şekilde onu kendinden uzaklaştırdı. Bunu öyle sertçe yapmıştı ki Jillian birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldı. Grimm’in buz gibi mavi gözleri kısıldı. “Demek beni tanıyorsun, öyle mi?” diyerek ona doğru ilerledi.

“Evet,” diye ısrar etti Jillian.

Grimm alaycı bir kahkaha attı. “Hiçbir halt bilmiyorsun. Benim kimi öldürdüğümü, kimden nefret ettiğimi, kimi nasıl gömdüğümü bilmiyorsun. Bana ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok, çünkü benim gerçekte ne olduğumu bilmiyorsun!”

“Grimm, beni korkutuyorsun,” diye fısıldadı Jillian. Fenerin ışığında, gözleri altından havuzlar gibiydi.

“O zaman kahrolasica babana koş, o seni teselli eder!”

“O Edmund’un yanında- ”

“Senin de orada olman gerekir!”

“Sana ihtiyacım var Grimm. Yalnızca beni kollarına al! Sarıl bana! Terk etme beni!”

Grimm olduğu yerde kaldı, adeta donmuştu. *Sarıl bana!* Kızın sözleri havada asılı kaldı. Ah, bunu yapmayı ne kadar da istiyordu. Tanrım, kim bilir kaç kez düşlemişti bunu. Onun koyu kehribar rengi gözleri kırılgandı ve korku doluydu. Grimm verdiği tüm kararları çiğneyerek ona doğru hamle yaptı. Yarı yolda kendini durdurup ellerini geri çekti. Omuzları düştü. Kendi içindeki çekişmenin ağırlığıyla

bitkin düşmüş gibiydi. Grimm onu teselli edemezdi. Jillian'ın teselliye ihtiyaç duymasının başlıca sebebi zaten biz-zat kendisiydi. Eğer Grimm Caithness'a gelmemiş olsaydı, yıkım ve dehşet de onun bu kadar yakınına gelmemiş olacaktı. Ölü ya da diri olması bile kimsenin umurunda değilken, ona kalplerini açan bu insanların başlarına sardığı bela için kendini asla affetmeyecekti.

“Sen ne dediğinin farkında değilsin Jillian,” dedi Grimm, sesi son derece ihtiyatlı bir tona bürünmüştü.

“Beni bırakma!” diye bağırды Jillian, kendini onun kol-larına atarak.

Kız onun göğsüne doğru yaslanınca, Grimm'in elleri içgüdüsel olarak onu sardı. Onu sıkıca tuttu ve titreyen bedenine, yenilmezlikle lânetlenen bedeniyle sığınak ol-maya çalıştı.

Jillian hıçkırıklara boğulurken onu sımsıkı sarmaladı, ona karşı hissettiği dehşet verici yakınlık duygusunun acı-sını içinde hissediyordu. Kendi masumiyetinin kaybolu-şunu tüm berraklığıyla hatırlıyordu. Sekiz yıl önce, kendi hanesinin McKane'lere karşı savaşmasını durup öylece izlemişti. Bu denli bir vahşete seyirci olmak, onu keder ve öfkeden neredeyse uyuşacak hale getirmişti. Ve şimdi, onun küçük Jillian'ı da aynı dehşete ortak olmuştu. Bunu ona nasıl yapabilişti?

O da kâbuslar görececek miydi? Jillian da aynı onun gibi, o anları binlerce kez tekrar ve tekrar yaşayacak mıydı?

“Tamam tatlım, geçti artık,” diye fısıldadı Grimm, onun yanağını okşayarak. “Sana söz veriyorum, McKane'ler bir daha asla buraya dönmeyecek. Sana söz veriyorum, nered-e olursam olayım, bir şekilde hep sana göz kulak olacağım.

Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Jillian burnunu çekti, yüzünü Grimm’in omuzuyla boyunu arasına gömmüştü. “Eğer burada olmazsan beni koruyamazsın!”

“Babanla konuştum ve ona gideceğimi söyledim. Ona ayrıca, senin bana ihtiyacın olursa, tek yapması gerekenin beni çağırmak olduğunu söyledim.” Gibraltar gittiği için ona kızgındı fakat en azından, ihtiyaç halinde onu nerede bulabileceğini bilmekle avunmuş görünüyordu.

Jillian gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp ona doğru baktı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Grimm’in nefesi kesildi, öylece ona bakıp kaldı. Kızın yanakları kıpkırmızıydı, gözleriyse gözyaşlarıyla parlıyordu. Ağlamaktan dudakları şişmişti ve altından saçları yüzüne düşmüştü.

Aslında onu öpmek gibi bir niyeti katiyen yoktu. Ancak bir an kendilerini birbirlerine doğru bakarken buldular ve sonra Grimm başını eğip, verdiği sözü kızın dudaklarına kazıdı: onu koruyacağına dair hafif, tatlı bir söz.

Dudakları birleştiği an, Grimm’in vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Geri çekildi ve ona doğru boş gözlerle baktı.

“Aynı şeyi s-sen de h-hissettin mi?” diye kekeleydi Jillian, hissettiği karmakarışık duygular nedeniyle şaşkındı.

İmkânsız, diye kendini rahatlatmaya çalıştı Grimm. *Bir kızı öptüğünde dünya ekseninden kaymaz*. Kendini ikna edebilmek için onu tekrar öptü. Adeta ayaklarının altında bir deprem oldu.

Grimm’in verdiği söz somut bir hal alıp tutkulu, insanın içine işleyen bir öpücüğe dönüşmüştü. Kızın bakire

dudakları onun dudakları karşısında tatlılıkla aralandı ve Jillian, Grimm'in bedeninin sıcaklığında eriyip kayboldu.

Grimm, Jillian'ın flütünün titreyen namelerini dinlerken, gözlerini sımsıkı kapatıp çok uzun zaman önce yaşadığı bu anı zihninde yeniden yaşıyordu.

Tanrım, nasıl da tüm canlılığıyla hatırlıyordu her şeyi. O zamandan bu yana, başka kadına el sürmemişti.

Quinn beraber at sürmeleri konusunda ısrar etmişti. Jillian, önce itiraz etse de çok geçmeden kabul edip gittiği için memnundu. Quinn'in ne kadar çekici olduğunu, kendisini ne kadar kolay güldürebildiğini unutmuştu. Quinn, Caithness'a Grimm'in ortaya çıkmasından sonraki yaz varmıştı. Babası bu iki oğlanı -birisini bir klanın şefinin oğlu, diğeri ise evsiz bir avcıydı- da himayesine alıp onlara eşit davranmıştı, gerçi Jillian'ın gözünde kimse Grimm'le bir olamazdı.

Quinn düşünceli ve nasıl davranması gerektiğini bilen biriydi fakat Jillian ona değil Grimm'e âşık olmuştu. hem de ilk gördüğü anda. Caithness'ın yakınlarındaki ormanda yaşayan vahşi oğlana... Onu defalarca ağlatıp hayal kırıklığına uğrattansa Grimm olmuştu. Grimm onları terk ettiğinde Jillian'ı teselli edense Quinn olmuştu. Jillian yanında at süren bu enerjik adama bakarken bu düşüncelere dalıp gitmişti. Bazı şeyler hiç değişmiyor, dedi içinden.

Quinn, Jillian'ın bakışlarını fark etmişti ve içten bir biçimde gülümsedi. "Seni özlemişim Jillian. Birbirimizi yıllardır neden görmüyoruz?"

“Senin hakkında duyduğum hikâyelere bakılırsa, dünyayı ve kadınları fethetmekle o kadar meşguldün ki benim gibi basit bir Güneyli kıza ayıracak vaktin yoktu,” diye takıldı ona Jillian.

“Dünyayı fethetmek konusunda haklısın belki fakat kadınları fethetmek de nereden çıktı? Ben öyle düşünmüyorum. Bence bir kadın fethedilmez; baştan çıkarılır, kalbi kazanılır ve el üstünde tutulur.”

“Bunu git Grimm’e söyle,” diye gözlerini devirdi Jillian. “O adam kendi aksi mizacı dışında hiçbir şeyi el üstünde tutmuyor. Benden neden bu kadar çok nefret ediyor?”

Quinn bir süre onu süzdü, sanki ne diyeceğini ölçüp biçiyordu. Sonunda omzunu silkti. “Önceden, gizliden gizliye seni sevip, kendini Gibraltar St. Clair’in kızına layık görmediği için sana açılmadığını ve bu yüzden böyle davrandığını düşünürdüm. Fakat şimdi bu mantıklı gelmiyor. Grimm artık istediği her kadını elde edebilecek kadar zengin bir adam ve ne yalan söyleyeyim, onu arzulayan epeyce kadın var. Doğrusunu söylemek gerekirse Jillian, onun sana neden bu kadar zalim davrandığı konusunda hiçbir fikrim yok. Artık sen de erkeklerle ilgilenecek yaşa geldiğine göre, işlerin değişeceğini düşünmüştüm. Ama bu duruma üzül-düğümü de söyleyemem, benim için bu daha az rekabet demek,” diyerek sözlerini manidar bir bakışla bitirdi Quinn.

Jillian’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Quinn- ” diye söze başlayacak oldu ki Quinn elini hafifçe kaldırarak ondan gelecek her türlü itirazı susturdu.

“Hayır Jillian, bana şimdi cevap verme. Ben de konuşmayayım. Yalnızca beni yeniden tanımaya çalış. Sonra, zamanı gelince, gereken şeyleri konuşuruz. Ama ne olursa

olsun, ben sana her zaman iyi davranacağım Jillian,” diye ekledi yumuşakça.

Jillian alt dudağını ısırđı ve atını hızla sürmeye başladı. Omzunun üzerinden yakışıklı Quinn’e kaçamak bir bakış attı. *Jillian de Moncreiffe*, diye düşündü merakla.

Jillian Alanna Roderick, diye itiraz etti kalbi.

HASRET e-kitaphane

8. Bölüm

Jillian, şatonun dış surlarındaki gözetleme kulesine çıkıp, kulenin uzun ve dar mazgalları arasından 30 metre aşağıdaki Grimm'i seyretmeye koyuldu. Döner merdivenleri tırmanarak kuleye çıkarken, içinden "o adam"dan uzaklaştığı için şükredip duruyordu, oysa kendine karşı pek de dürüst olmadığını farkındaydı.

Bu gözetleme kulesi ona dair birçok anıyı saklıyordu. Jillian'ın oraya çıkmasının nedeni de bu anıları ziyaret etmektir. Grimm'in burada geçirdiği ilk yazın o muhteşem hatıraları... Jillian'ın bir prenses gibi, yüksek kulesine uyumaya çıktığı o harika yaz. Annesi ve babası onu şımartmakla meşguldü; kuledeki çatlakları onarması için işçiler tutmuşlar, sıcak tutsun diye duvarlara halılar asmışlardı. En sevdiği kitapları buradaydı. Grimm'in elinden kurtulup "gölde gömülmeye" gitmeyen birkaç oyuncak bebeği

ve hayatının en güzel yılından kalma, aşkla dokunulmuş diğer eşyaları da buradaydı.

“Canavar çocuk”u bulduktan sonraki ilk yazdı, ikisi bir an bile ayrılmıyorlardı. Grimm onu kırlarda gezintiye çıkarıp, ona alabalıkları ve kaygan semender balıklarını nasıl yakalaması gerektiğini öğretmişti. İlk midillisine onun sayesinde binmişti. Beraber geçirdikleri ilk kış, Grimm ona kardan bir mağara hazırlamıştı. Jillian’ın boyunun yetmediği yerlerde Grimm ona yardım ederdi ve Jillian düştüğünde onu tutmak için hep orada olurdu. Gece olunca, Jillian yorgunluktan sızıp uyuya kalıncaya ve rüyasında beraber atılacakları bir sonraki macerayı düşleyinceye kadar, Grimm ona uzak diyarlara ait öyküler anlatırdı.

Bugün bile hâlâ, Jillian bir arada olduklarında hissettikleri o büyülü duyguyu hatırlıyordu. Grimm’in onun için yeryüzüne gönderilmiş bir koruyucu melek olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu. Sonuçta, Caithness’in ötesindeki gür ormanlardan birinde onu saklandığı yerde bulan Jillian olmuştu. Güzel yemeklerle onun aklını çelip onun yanına yaklaşmayı başaran da Jillian’dı. Yanında çok sevdiği köpeği Savanna TeaGarden ve üstünde eski bir battaniyeyle günlerce orada sabırla beklemişti.

Aylarca, Jillian’ın çağrısına kulak asmayıp çalıların ve gölgelerin arasında saklanmıştı ve Jillian nasıl onu dikkatle izliorsa o da onu aynı dikkatle izlemişti. Ama yağmurlu bir gece, Grimm sisin içinden bir anda ortaya çıkıp onun battaniyesinin önünde dizlerinin üstüne çökmüştü. Ona yüzünde öyle bir ifadeyle bakıyordu ki Jillian kendisini hem güzel hem de güvende hissediyordu. İlerleyen yıllarda, bazen öyle anlar oluyordu ki Grimm’in tüm o acımasız

kayıtsızlığının ardında o bakışı yeniden yakalardı. Grimm o bakışı yalnızca Jillian'ın onu görmediğini düşündüğü zamanlarda takınırdı. Bu bakış, Jillian'ın umudunu hep ayakta tutmuştu, oysa umudunun sönüp gitmesine izin vermenin daha akıllıca olduğu zamanlardı bunlar. Genç kızlığa adım atan Jillian, çocukluktan erkeklığe geçmekte olan ve ne zaman ihtiyacı olsa gizemli bir şekilde ortaya çıkıp onu kurtaran bu vahşi oğlana umutsuzca âşıktı.

Gerçi Grimm onu kurtarıırken her seferinde nazik davranmıyordu. Bir keresinde Jillian'ı yüksek bir meşe ağacının dallarına bağlı bırakıp gitmiş, aşağıda kalan Savanna'yı etrafını saran vahşi köpeklerin -ki önce Jillian'ı onlardan kurtarmıştı- elinden almak için dalları yarararak aşağıya inmişti. Bir yandan köpeği için deli gibi endişe edip diğer yandan iplerini çözmeye çalışan Jillian, çaresizlik içinde inlemiş ama bağlı olduğu daldan kurtulmayı başaramamıştı. Grimm onu orada saatlerce mahsur bırakmıştı. Ama nasıl güneş her gün şaşmadan doğarsa, Grimm de her seferinde gelip onu kurtarırdı. Öyle de olmuştu. Kucağında yaralı ama nasıl oluyorsa halen hayatta olan av köpeğiyle beraber dönmüştü.

Grimm, Jillian'ın köpeğini o kudurmuş çeteden nasıl kurtardığından bahsetmeyi reddetmişti, Jillian da bunu pek dert etmemişti. Gerçi Grimm'in hiç yara almadan çıkıp gelmiş olması onu biraz şaşırtmıştı. Yıllar geçtikçe, onun hiç yaralanmamasına alışmıştı. Grimm onun kahramanıydı, istediği her şeyi yapabiliirdi.

Jillian, Grimm'i bulduktan bir yıl sonra, Quinn de Moncreiffe Caithness'a onlarla birlikte yaşamaya gelmişti. Quinn ve Grimm birer kardeş gibi yakın olmuşlar ve yalnızca ikisine ait bir serüven dünyasından Jillian'ı, ona

oldukça acı veren bir şekilde dışlamışlardı. Bu, Jillian'ın rüyalarının sonunun başlangıcı olmuştu.

Grimm şatoya girip gözden kaybolunca Jillian iç geçir-di. Birkaç dakika sonra bu kez yanında Zeke'yle birlikte tekrar ortaya çıkınca olduğu yerde doğruldu. Zeke'nin güvenle kendini Grimm'in ellerine bıraktığını görünce gözlerini kısıp dikkatle baktı. Bir çocukken minicik elle-rini onun güçlü ellerinin içine gömmenin ne kadar kolay olduğunu hatırlayabiliyordu. O, tamamen farklı sebepler için olsa da hem çocukların hem de kadınların etrafta ol-masını isteyeceği türden bir adamdı.

Onunla ilgili gizemli bir şeyler vardı, orası kesin. San-ki onun doğduğu gün, kara bir sis bulutu onun üzerine yerleşmişti ve siz istediğiniz kadar sorgulayıp kafa patla-tın, o bulutu aşıp onun geçmişine ait sırları aydınlatamı-yordunuz. Başkalarına dair en ince ayrıntılara bile sıra dışı bir dikkat gösteren, derinlikli biriydi. Jillian bir çocukken, daha o kendi hislerini çözmemişken, Grimm onun nasıl hissettiğini her zaman biliyor olurdu.

Jillian'ın dürüst olması gerekirse, onu zalimlikle suçlaya-bileceği tek şey, yıllardır ona karşı sürdürdüğü kayıtsızlığıydı. Doğrudan bir kabalık ya da onu incitecek bir şey yapmamıştı. Ama onu bırakıp gittiği gece, Grimm'in onu reddedişi Jilli-an'ın kalbinin ona karşı sertleşmesine neden olmuştu.

Jillian, Zeke'yi kollarında evirip çevirirken onu izledi. Tanrı aşkına, o ne yapıyordu? Onu bir ata bindirmek de nereden çıkmıştı? Zeke ata binemezdi, yeterince iyi görmü-yordu. Aşağı doğru bağırarak için ağzını açtı, sonra durdu. Grimm belki birçok şey olabilirdi ama böyle bir hata yapacak biri değildi. Jillian, geriye doğru çekilip birkaç dakika boyun-

ca onları seyretti. Zeke mutluluktan uçuyordu ve Jillian onu bu kadar neşeliyken pek az görmüştü. Bir sürü çocuk aileleriyle birlikte etraflarına toplanıp onları izledi. Jillian nefesini tuttu. Eğer işler Grimm'in hesapladığı gibi gitmezse, bu Zeke için çok büyük bir utanç anı anlamına gelebilirdi ve çocuk, böyle bir utançla uzun süre yaşayamazdı.

Grimm esmer yüzünü ata doğru yansıtırırken Jillian onu izledi; şahlanan atın kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu sanki. Bir an için, at ona kafasını sallamış gibi geldi. Grimm, Zeke'yi atın sırtına oturturken Jillian nefesini tuttu. Zeke ilk başta gergindi, daha sonra, Grimm atı avluda küçük daireler çizerek ilerletince rahatladı. Buraya kadar her şey güzeldi ancak bundan sonra Zeke ne yapacak, diye düşündü Jillian. Grimm her seferinde ona rehberlik edemezdi. Tek başına hiçbir zaman at süremeyecekse, bir çocuğu at sırtına bindirmenin ne anlamı vardı?

Artık duruma yeterince seyirci kaldığına karar verdi Jillian. Belli ki Grimm durumu iyi tahlil edememişti; çocuğa onun için imkânsız şeyleri arzulamayı öğretmesi doğru değildi. Zeke'yi kitap okumaya, kendi için daha güvenli olacak meşgalelere yöneltmeye teşvik etmeliydi. Eğer bir çocuğun engelleri varsa, onu sınırlarını zorlayıp kendine zarar verebilecek bir şeyler yapmak için cesaretlendirmek aptalca bir tavidir. Farklı şeylerin kıymetini bilip, ulaşabileceği düşleri kovalamasını öğretmek çok daha akılcıydı. Ne olursa olsun, her çocuk gibi Zeke de koşup oynamak, ata binmek isterdi. Yapılması gereken, ona bunu yapamayacağını, gözleri yeterince iyi görmediğinden bunun tehlikeli olduğunu öğretmekti.

Grimm'e bu yanlış kararından derhal geri dönmesini söyleyecekti, hem de kimseye bir zarar gelmeden önce. Avluda

oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı ve Jillian şimdiden anne babaların kendi aralarında fısıldaşıp kafalarını salladıklarını görebiliyordu. Jillian, kendi kendine, bu meseleyi soğukkanlı ve akıllıca bir biçimde halledip kimseye dedikodu malzemesi vermeyeceği konusunda söz verdi. Gidip Grimm'e, Zeke'ye karşı nasıl davranması gerektiğini açıklayacak ve her zaman düşüncesiz bir ahmak olmadığını kanıtlayacaktı.

Hızla gözetleme kulesinden indi ve avluya doğru seğirtti.

Grimm, Jillian'ın her an şatodan fırlayıp gelebileceğinin farkında olarak, ata yavaşça son bir daire çizdirdi. Onunla vakit geçirmemesi gerektiğini biliyordu, yine de Zeke'ye at üstündeki ilk dersini, Jillian'ın göreceğinden emin olduğu bir yerde vermişti. Yalnızca birkaç dakika önce, kulenin orada küçük bir hareket hissetmiş ve altın sarısı saçları görmüştü. Zeke'yi atın üzerinden indirmek için hamle yaptığında, beklenti ve heyecandan karnına ağrılar girmeye başlamıştı. "Sanırım attan memnun kalmışsındır Zeke. İyi bir başlangıç yaptık."

"Böyle sürmek çok kolaydı ama kendi başıma ona hâkim olamam. Öyleyse ne anlamı var? Hiçbir zaman tek başıma at süremeyeceğim nasıl olsa."

"Asla, asla deme," diye nazıkçe payladı onu Grimm. "Asla demeyi seçtiğin an, denemeyi de bırakmış olursun. Neler yapamayacağın hakkında endişelenmek yerine, hangi yollarla yapabileceğini düşünmeye bak. Neler yapabileceğini görünce kendin de epey şaşıracaksın."

Zeke ona doğru kafasını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. “Ama herkes bana ata binemeyeceğimi söylüyor.”

“Sence ata binemeyecek olmanın sebebi ne?” diye sordu Grimm, oğlanı yere koyarken.

“Çünkü iyi göremiyorum. Atını alıp dosdoğru bir kayaya toslayabilirim!” diye bağırdı Zeke.

“Atımın kendine ait gözleri var evlat. Sence, kayaya toslamana izin verir mi? Occam, onu hiçbir yere çarpmana müsaade etmez. Bana güven, iyi eğitilmiş bir atın görme yetindeki eksikliği telafi edebileceğini sana kanıtlayacağım.”

“Gerçekten de bir gün kimsenin yardımı olmadan ata binebileceğime inanıyor musun?” diye sordu Zeke alçak bir sesle, böylece etrafta toplanan kalabalık onun sesindeki umudu fark edip onunla dalga geçemezdi.

“Evet, inanıyorum ve zamanı gelince sana bunu ispat edeceğim.”

“Zeke’yi ne tür bir çılgınlığa sürüklüyorsun?” diye sordu Jillian, onlara katılarak.

Grimm yüzünü ona doğru çevirip, kızın kıpkırmızı yanaklarına ve parlak gözlerine bakabilmenin keyfini çıkardı. “Hadi, sen git Zeke,” diye başıyla oğlana şatoyu işaret etti. “Yarın, kaldığımız yerden devam ederiz.”

Zeke, Grimm’e doğru sırtıttı, sonra Jillian’ın suratına hızlı bir bakış attı ve çabucak oradan uzaklaştı.

“Zeke’ye ata binmeyi öğretiyorum.”

“Neden? Onun gözleri iyi görmüyor Grimm. Hiçbir zaman kendi başına ata binemeyecek. Sonunda bir yerlerini yaralayacak, olacak olan bu.”

“Bu doğru değil. Çocuğa aslında yapabileceği birçok şeyi yapamayacağı söylenmiş. Bir atı eğitmenin farklı yön-

temleri vardır. Zeke'nin gözleri zayıf olabilir ama Occam'ın gözleri..." Kişnemekte olan atı işaret etti Grimm. "Her ikisine de yeter."

"Ne dedin sen?" Jillian kaşını hafifçe kaldırdı.

"Atım yeterince iyi görebiliyor, dedim."

"O kadarını duydum. Atına nasıl seslendin sen?" diye sordu, sesinin bir anda keskin bir şekilde yükseldiğinin farkında değildi. Dağılmakta olan kalabalık bir anda durup onun ağzından çıkanlara kulak kesildi.

Grimm yutkundu. Onun hatırlayacağını düşünmemişti hiç! "Occam," dedi gergin bir sesle.

"Occam? Atına *Occam* adını mı koydun?" Avludaki istisnasız her adam, kadın ve çocuk leydilerinin sesindeki kontrolsüz tını karşısında ona bakakalmıştı.

Jillian öne doğru atım attı ve bir parmağını suçlayıcı bir şekilde onun göğsüne doğrulttu. "Occam, ha?" diye tekrarladı, bir yanıt beklercesine.

Kızın ondan zekice bir şeyler söylemesini beklediğini fark etti Grimm. Lanet olsun, aslında onun da çok iyi bilmesi lazımdı ki Jillian etrafındayken zekâ namına hiçbir şeyi kalmıyordu. İlimli ve ağırbaşlı olmak da bir hayaldi. Caithness'in avlusunun ortasında, şatonun ahalisi şaşkınlık içinde onları izlerken ağız dalaşına girmek üzereydiler.

Grimm dikkatle onun yüzünü inceledi, karakterinde bir boşluk arıyordu. Böylece onun cazibesine karşı koyup, ona karşı bir savunma geliştirebilecekti. Ne var ki bu, denizleri araştırıp efsanevi denizkızını aramak kadar nafile bir çabaydı. O, tek kelimeyle kusursuzdu. Güçlü çenesi gururunun yansıması gibiydi. Altın rengi berrak gözleri dürüstlikle ışıldıyordu. Jillian dudaklarını büzüp bekledi.

Fazlasıyla dolgun dudaklardı bunlar. Alt dudağı şişkince ve pembeydi. Onu kollarına aldığında yavaşça aralanacak dudaklar... Arasına dilini sokmak istediğı dudaklar... Onun dudaklarını sarıp kavrayabilecek dudaklar...

Ve o dudaklar hareket ediyorlardı şimdi. Ne var ki Grimm'in onun ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu, çünkü tehlikeli sularda yüzmeye başlamış, kızaran tenler, Jillian'ın dudaklarının ve bir erkeğin arzusunun dahil olduğu şehvetli bir fantezinin içine düşmüştü. Damarlarında hızla akmaya başlayan kan, kulaklarını çınlatarak onu neredeyse sağırлаştırmıştı. Neyse ki konsantrasyonu tam zamanında geri dönmeye başladı ve Jillian'ın ağzından çıkan şu sözleri işitebildi: "Yalan söyledin! Bana dair hiçbir şeyi hatırlamadığını söylemiştin!"

Grimm, kendini savunmak için aklını başına toplamaya çalıştı. Kız bu durumdan onu sinir edecek kadar hoşnut görünüyordu. "Şimdi neyi gagalayıp duruyorsun bakalım, küçük tavus kuşu?" diye sordu olabilecek en umursamaz ses tonuyla.

"Occam," diye tekrarladı Jillian, muzaffer bir ifadeyle.

"Evet, atımın adı bu," diye ağır ağır konuşmaya devam etti Grimm, "peki, bununla nereye varmak istiyorsun?"

Jillian bir an için duraksadı. Grimm onun gözlerindeki belli belirsiz utancı fark etmişti. Grimm'in gerçekten de o günü, yani Jillian'ın "Occam'ın Usturası"nı* öğrendikten sonra Caithness'taki herkesi bu ünlü kuralla alt ettiğini hatırlamadığını sanmıştı.

* İsmi 14. yüzyılda yaşamış ünlü teolog ve filozof William of Ockham'dan alan ve mantık felsefesinde, bir problemin çözümü için varolan en sade hipotezin kullanılmasını ve fazlalıkların atılmasını öneren yöntem. (ç.n.)

Çocukluklarındaki bu olayı nasıl olur da unutturdu? Siyaset konusunda tecrübeli birçok konuk lordun, sadece on bir yaşındaki bir kızın karşısında bozguna uğrayışını nasıl unutabilirdi? Ah, Grimm elbette hatırlıyordu; onunla o kadar çok gurur duymuştu ki bu ona acı verir hale gelmişti. Jillian'ın anne babasına, kızlarının kitaplarını yakmalarını yoksa bu güzel Jillian'ın hiçbir zaman evlenemeyeceğini söyleyen o eski kafalı lordların pis sırtışlarını yüzlerinden silmek istemişti Grimm. Hatırlıyordu. Atı, ismini oradan almıştı.

Occam'ın Usturası: Olguları basit bir süzgeçten geçirek gerçeğe en yakın hale getiren bir teoriydi. *Hadi, o teoriyi buna da uygula Jillian. Sence sana neden bu kadar korkunç davranıyorum?* Suratını buruşturdu. Grimm'in Jillian'ın etrafındayken yaptığı aptalca hareketleri kapsayacak en basit teori, onun kıza ümitsizce âşık olduğuydu ve eğer daha dikkatli olmazsa, kız bunu anlayacaktı. Soğuk davranmalı, hatta zalim olmalıydı. Jillian zeki bir kadındı ve inandırıcı bir maskeye bürünemezse, onun düşüncelerini rahatça okuyabilirdi. Grimm derin bir nefes aldı ve iradesini çelik gibi kuvvetlendirdi.

“Ne diyordun?” Kaşlarını alaycı biçimde kaldırdı. O ölümcül bakışların iğneleyici ve küçümseyici tavrı karşısında, birçok güçlü kuvvetli adam sinip saçmalamaya başladılar.

Ama tanıdığı Jillian öyle yapmazdı. Bu, Grimm'in hem hoşuna gidiyor hem de onu endişelendiriyordu. Jillian geri adım atmadı. Hatta, meraklı bakışlara ve onları dinlemek için kulak kesilenlere aldırış etmeden ona yaklaşmaya devam etti. O kadar yaklaştı ki Grimm nefesini boynunda hissediliyordu. Grimm, dudaklarını kızinkilere mühürle-

yip onun nefesini derinlere, ta ciğerlerine kadar çekmek istedi. O kadar derine çekecekti ki Jillian nefesi kesilince ona muhtaç olacaktı. Jillian, onun gözlerinin derinliklerine doğru baktı. Sonra ağzı hoşnut bir kıvrım alarak gülümsedi. “*Hatırlıyorsun,*” diye fısıldadı delici bir sesle. “Bana başka hangi konular hakkında yalan söylüyorsun merak ediyorum,” diye mırıldandı. Grimm kızın, onun aptalca hareketlerini bilimsel bir çözümlemeye tabi tutacağına dair ürkütücü bir şüpheye kapıldı. O zaman anlardı Jillian. Grimm’in aptal bir âşık olduğu ortaya çıkardı.

Grimm kızın elini bileğinden kavradı ve sıkmaya başladı. Elinin tek bir hareketiyle bileğini kırabileceğini Jillian anlayıncaya kadar sıkmaya devam edecekti. Gözlerine, herkesi dehşete düşüren, alev alev yanan kötücül bir bakış yerleştirdi. Jillian bile geri adım atmıştı bu sefer. Grimm, bu kez gözlerinden, içindeki Berserker’a dair bir minicik işaret yakaladığına emindi. Kızın ondan korkması için işe yarardı bu. Jillian ondan korkmak *zorundaydı*. Tanrı şahitti ki o bile kendinden korkuyordu. Jillian büyümüş ve olgunlaşmış olsa da Grimm’in ona sunabilecek hiçbir şeyi yoktu. Ne liderlik ettiği bir klanı ne ailesi ne de evi vardı. “Caithness’i terk ettiğimde, buraya bir daha hiçbir zaman dönmeyeceğime dair yemin ettim, işte benim hatırladığım tek şey *bu* Jillian.” Kızın bileğini bıraktı. “Ayrıca, buraya kendi rızamla değil, uzun zaman önce etmiş olduğum bir yemin sebebiyle geldim. Eğer atıma sana tanıdık gelen bir isim koymuşsam ne olmuş? Bu nasıl bir kibir ki atın isminin seninle ilgili olduğunu sanıyorsun?”

“Ah, hayır, ben kibirli falan değilim- ”

“Babanın gerçekte bizi buraya neden çağırdığını biliyor musun?” diye onun lafını buz gibi bir tavırla kesti Grimm.

Jillian ağzını açamadı. Ona gerçeği söyleyebilecek olan tek kişi karşısında duruyordu.

“Biliyorsun... Eskiden insanları gözetlemek gibi kötü bir alışkanlığın olduğunu hatırlıyorum ve doğrusu değiştiğini de pek sanmıyorum.”

Jillian çenesini öne doğru çıkarıp vücudunu dikleştirdi. Böylece herkesin arzulayacağı o vücudunu -değiştiği kesin olan bir şey varsa o da vücuduydu- tam anlamıyla Grimm’in görüş alanına soktu. Grimm’in gözleri aşağı doğru kayıp sonra sarsılarak geri çekilince, Jillian halinden memnun bir gülümsemeyi bastırabilmek için dudaklarını ısırdı.

Grimm ona doğru duygusuz bir ifadeyle baktı. “Baban, üçümüzü buraya sana bir koca bulmak için davet etti ufaklık. Görünüşe göre, seni ikna etmek o kadar zor ki adamcağız senin savunmanı aşmak için İskoçya’nın en güçlü savaşçılarını buraya çağırmış.” Grimm kızın sarsılmaz duruşunu ve umursamaz ifadesini görünce homurdandı. “Haklıymışım, hâlâ insanları gizli gizli dinliyorsun. Açıklamam seni hiç şaşırtmadı. Madem planı biliyorsun, neden bir seferliğine uslu bir kız olmuyorsun? Git Quinn’i bul ve onu seninle evlenmesi için ikna et. Böylece ben de gidip hayatıma kaldığım yerden devam edebilirim.” Kendini bu sözleri söylemeye zorlarken içi acıdı.

“Benden istediğin bu mu?” dedi Jillian kısık bir sesle.

Grimm uzun süre onu inceledi. “Evet,” dedi sonunda. “Bunu yapmam istiyorum.” Occam’ı dizginlerinden tutup götürmeden önce, ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Jillian onun köşesine çekilmesini izledi. Boğazı acıyordu. Ağlamayacaktı. Bir daha asla onun için gözyaşlarını harcamayacaktı. İç geçirerek şatoya doğru yönelmişti

ki Quinn'in geniş bedenine çarptı. Quinn ona öyle şefkat dolu bakıyordu ki Jillian kontrolünü kaybetti. Quinn kollarını ona dolayınca kızın gözlerinden yaşlar boşaldı. "Ne kadar zamandır burada duruyorsun?" diye sordu titreyerek.

"Yeterince uzun zamandır," diye cevap verdi Quinn yumuşak bir tonda. "Beni ikna etmen gerekmezdi Jillian," dedi Quinn. "Sen küçük bir kızken sana çok değer verirdim, sen benim için bir kız kardeş gibiydin. Şimdiyse seni bir kız kardeşten çok daha öte bir şekilde sevebilirim."

"Benim sevicecek neyim var? Su katılmamış salağın tekiyim."

Quinn acı bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca Grimm'e karşı. Zaten, söz konusu Grimm olduğunda her zaman bir aptal gibi davranırdın. Senin neyinin sevebileceğine gelsek: dizginlenemez coşkun zekân, her şeye karşı merak duyma, çaldığın müzik, çocuklara karşı olan sevgin. Saf ve temiz bir kalbin var Jillian ve bu çok nadir bulunan bir şey."

"Ah, Quinn, neden bana karşı hep bu kadar iyisin?" Parmaklarıyla Quinn'in yanağını şefkatle okşadı ve sonra koşar adım şatoya doğru tek başına gitti.

9. Bölüm

“Senin derdin ne?” diye sordu Quinn, bir hışımla ahırdan içeri girerken.

Grimm bir yandan Occam’ın yularını çıkarırken, ona omzunun üzerinden bir bakış attı. “Neden bahsediyorsun? Benim derdim falan yok,” diye cevap verdi, yardım etmek için biraz fazla hevesli olan bir seyisi başından savarken. “Kendi atımla ben ilgilenirim evlat. Onu buraya bağlayayım da deme sakın, yalnızca temizlemek için getirdim. Onu *asla* bağlama.”

Başıyla onaylayan seyis hızla orayı terk etti.

“Bak McIlloch, seni o kıza karşı bir piç kurusu gibi davranmaya iten ne bilmiyorum,” dedi Quinn, Grimm’in gerçek ismini kullanarak ne kadar ciddi olduğunu göstermişti. “Aslında bilmek de istemiyorum. Yalnızca buna bir son ver artık. Onu üzmesine izin vermeyeceğim. Hepimiz

gençken, onu yeterince üzdün zaten. O zamanlar karışmamıştım. Kendi kendime, Gavrael McIlloch'un zor bir yaşamı oldu, belki de biraz gevşemeye ihtiyacı vardır diyordum ama artık zor bir yaşama sahip değilsin."

"Nereden bileceksin?"

Quinn ona dik dik baktı. "Çünkü senin kime döndüğünü biliyorum. İskoçya'daki en çok saygı duyulan kişilerden birisin. Artık Gavrael McIlloch değilsin, sen artık Grimm Roderick'sin, bir irade ve disiplin efsanesi. Kralın hayatını farklı vesilelerle en az on kez kurtardın. Bunun karşılığında öylesine çok ödüllendirildin ki benim ve yaşlı St. Clair'in toplamından daha çok varlığını var. Kadınlar ayaklarına kapamıyorlar. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Yalnızca tek bir şey, hiçbir zaman sahip olamayacağım tek şey: Jillian. "Her zaman olduğu gibi haklısın Quinn. Ben hıyarın tekiyim ve sen haklısın. O zaman git, evlen onunla." Grimm ona sırtını döndü ve Occam'm eyeriyle ilgilenmeye başladı. "Beni yalnız bırak Quinn. Sen Jillian için mükemmel bir koca olursun. Hem, geçen gün Ramsay'i onu öperken gördüğüme göre, elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Ramsay onu öptü mü?" diye bağırdı Quinn. "Jillian da karşılık verdi mi?"

"Evet," dedi Grimm acı bir ifadeyle. "O herif yeterince masum kızın aklını çeldi, o yüzden ikimize de bir iyilik yap ve Jillian'a evlenme teklif et."

"Çoktan ettim bile," dedi Quinn sessizce.

Grimm aniden dönüverdi. "Ettin mi? Ne zaman? O ne dedi?"

Quinn bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Şey, açıkça teklif etmedim aslında ama niyetimi belli ettim."

Grimm bekledi, kara kaşlarından biri sorgularcasına kalkmıştı.

Quinn kendini bir saman yığınının içine attı ve dirseklerinden güç alarak arkasına yaslandı. Yüzüne düşen bir tutam saçı sinirli bir şekilde üfleyerek uzaklaştırdı. “O sana âşık olduğunu sanıyor Grimm. O her zaman sana âşık olduğunu sandı, küçüklüğünden bu yana. Neden artık bu gerçeğe yüzleşmiyorsun? Ona aslında kim olduğunu söyle. Onun için yeterince iyi olup olmadığına bırak o karar versin. Sen bir klanın vârisisin, tabii bir gün eve gidip hakkın olanı almak istersen. Gibraltar senin kim olduğunu gayet iyi biliyor ve buna rağmen seni Jillian için rekabet edecek üç kişiden biri olarak çağırırdı. Belli ki senin kızı için yeterince iyi olduğunu düşünüyor. Belki de böyle düşünmeyen yalnızca sensindir.”

“Belki de beni, sırf sen benimle kıyaslanınca daha iyi gözükesin diye çağırmıştır. Hadi, “canavar çocuk”u da getirelim. Jillian beni böyle çağırmasaydı?” Gözlerini devirdi. “Böylece, yakışıklı lord daha da albenili gözükecek. Benimle ilgilenmesi söz konusu olamaz. Jillian’ın benim hakkımda bildikleri, ona benim unvanı olmayan bir hiç kimse olduğumu haykırıyor. Ayrıca, senin onunla olmayı istediğini düşünmüştüm Quinn.” Grimm tekrar atına doğru döndü, Occam’ın yan tarafını uzun ve birbirine eş hamlelerle fırçaladı.

“İstiyorum. Jillian’ın karım olması bana gurur verir. Her erkek- ”

“Ona âşık mısın?”

Quinn tek kaşını kaldırdı ve ona garip bir bakış attı. “Elbette ona âşığım.”

“Hayır, ona *gerçekten* âşık mısın? İçinde bir şeyleri delicesine harekete geçiriyor mu?” Grimm onu dikkatle gözledi.

Quinn gözlerini kırpıştırdı. “Ne demek istediğini anlamıyorum Grimm.”

Grimm homurdandı. “Anlamamı beklemiyordum zaten,” diye mırıldandı.

“Kahretsin, bu iş artık arapsaçına döndü.” Quinn sabırsızlıkla nefes alıp verdi ve hoş kokulu samanların arasına doğru sırt üstü uzandı. Saman balyasının içinden üç yapraklı bir yoncanın gövdesini çıkardı ve düşüncelere dalmış bir şekilde onu çiğnedi. “Ben onu istiyorum. O seni istiyor. Ve sen benim en yakın dostumsun. Bu denklemde bilinmeyen tek şey senin ne istediğin.”

“Öncelikle, samimiyetle söylemeliyim ki onun beni istediğinden hiç de emin değilim Quinn. Eğer öyleyse bile, bu, çocukça bir aşkın kalıntılarından başka bir şey değil ve seni temin ederim ki onu bu dertten kurtaracağım. İkincisi, benim ne istediğimin bir önemi yok.” Grimm heybesinden bir elma çıkardı ve Occam’a uzattı.

“Bir önemi yok da ne demek? Tabii ki önemi var.” Quinn kaşlarını çatı.

“Ben bu olaydan mümkün olduğunca uzak kalmak istiyorum Quinn. Ben bir Berserker’ım,” dedi Grimm lafı dolandırmadan.

“Ne olmuş yani? Bunun sana neler sağladığına bir bak. Çoğu insan Berserker olabilmek için ruhunu satardı.”

“Bu oldukça ahmakça bir pazarlık olurdu. Ayrıca, bu lânetin beraberinde getirdiklerine dair bilmediğin çok şey var.”

“Bu senin için bir lütf. Neredeyse yenilmezsin. Killarnie’de yaptıklarını- ”

“Killarnie hakkında konuşmak istemiyorum- ”

“Kahrolasıcıların yarısını öldürdün- ”

“Kapa çeneni!” Grimm başını sertçe çevirdi. “Öldürmek hakkında konuşmak istemiyorum. Öyle görünüyor ki sadece bu işte iyiyim. Bir irade efsanesi olsam da belli ki içimdeki bir parçayı halen kontrol edemiyorum de Moncreiffe. Öfkemi kontrol edemiyorum. Hiçbir zaman edemedim,” diye itirafta bulundu. “Öfkelendiğimde hafızamı yitiriyorum. Zaman mefhumunu yitiriyorum. Harekete geçtiğimde, ne yaptığımın farkında bile olmuyorum. Her şey bittiğinde, neler olduğunu birinin anlatması gerekiyor. Bunu sen de biliyorsun. Birkaç sefer, her şeyi bana anlatmak zorunda kalmıştın.”

“Ne demek istiyorsun Grimm?”

“Ben ne hissedersen hissedeyim onunla senin evlenmen gerektiğini söylüyorum, çünkü ben Jillian St. Clair’in hiçbir şeyi olamam. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Hiçbir zaman evlenmeyeceğim. Hiçbir şey değişmedi. *Ben* değişmeyi beceremedim.”

“Senin de ona karşı hislerin *var*.” Quinn saman yığınının üzerine oturup Grimm’in yüzünü dikkatle inceledi. “Çok derin hem de. Bu yüzden onun senden nefret etmesi için uğraşıp duruyorsun.”

Grimm atına doğru döndü. “Sana annemin nasıl öldüğünü hiç anlatmadım, değil mi de Moncreiffe?”

Quinn ayağa kalktı ve kiltindeki samanları silkeledi. “Onun Tuluth’taki katliam sırasında öldürüldüğünü sanıyordum.”

Grimm başını Occam’ın kadifemsi yanağına yaslayıp, atın ve onun üzerindeki derinin huzur verici kokusunu

derin bir nefesle içine çekti. “Hayır, Jolyn McIlloch o sabah çoktan hayata veda etmişti, McKane’ler gelmeden önce.” Sözcükler ağzından soğuk ve monoton bir şekilde dökülüyordu. “Babam onu bir öfke patlaması sırasında öldürdü. Ve o gün Berserker’ı çağırmak gibi bir ahmaklık yaptım. Bu yetmezmiş gibi, babamdan miras kalan bir deliliğe de sahibim.”

“Buna hayatta inanmam Grimm,” dedi Quinn hiç düşünmeden. “Sen tanıdığım en mantıklı, en tutarlı insanlardan birisin.”

Grimm sözünün bitmediğini belirten bir jest yaptı. “Tuluth’u terk ettiğim gece bunu babam bana kendisi anlattı. Ben bu konuda kendime hoşgörölü davranıp ırsi bir delilikten muzdarip olmadığım konusunda ikna olsam bile, değişmeyecek olan bir şey var; ben bir Berserker’ım. Anlamıyor musun Quinn? Kadim yasalara göre, benim gibiler, yani “Odin’in pagan müritleri” sürgüne gönderilir. Aforoz edilir, toplumdan kovulur, hatta mümkünse katledilir. Halkın yarısı Berserker’ların yaşadığını biliyor ve onları kendi çıkarları için kullanmaya uğraşiyor; diğer yarısı ise, bir yandan bizim yaşadığımızı inkâr ederken diğer yandan bizi yok etmeye çalışıyor. Beni buraya çağırırken Gibraltar’ın akli başında değildi sanırım. Beni ciddi ciddi kızına bir koca adayı olarak görmesinin imkânı yok! Eğer tüm kalbimle Jillian’ın karım olmasını isteseydim bile ona ne sunabilirdim ki? Böyle bir yaşam mı? Daha doğuştan kafadan çatlağın teki olmadığımı varsaysak bile...”

“Kafadan çatlak falan değilsin. Baban anneni öldürdü diye sende de bir şeylerin yanlış olması gerektiği düşünce-sine nasıl kapıldın anlamıyorum. Ayrıca, ben, Gibraltar ve

Elizabeth dışında senin gerçekte kim olduğunu bilen yok.”

“Ve Hatchard,” diye hatırlattı Grimm. Ayrıca, Hawk ve Adrienne, diye anımsadı.

“Bunu bilen dört kişiyiz o zaman. Hiçbirimiz sana ihanet edip sırrını paylaşmayız. Dünyanın geri kalanı için sen Grimm Roderick’sin, kralın efsanevi koruması. Bunların hepsi bir yana, gerçekte kim olduğunu kabul etmenin senin için nasıl bir sorun oluşturacağını da anlamıyorum. Tulluth’taki katliamdan bu yana çok şey değişti. Halkın bir kısmı halen Berserker’lardan korkuyor belki ama çoğunluk onlara hayranlık duyuyor. Sen İskoçya’dan çıkmış en kudretli savaşçılardan birisin ve biz İskoçların efsanelerimizi nasıl baş tacı ettiğimizi bilirsin. Bilge kişiler der ki, yalnızca İskoçya’nın en saf, en onurlu kanına sahip kişiler Berserker’ı çağırabilir.”

“McKane’ler bizim gibileri avlamaya devam ediyor,” dedi Grimm dişlerinin arasından.

“McKane’ler Berserker olduğundan şüphelendikleri herkesi avlayıp durdular, bu hep böyleydi. Kısıkanıyorlar. Yaşamları boyunca her anlarını birer savaşçı olmak için çalışarak geçiriyorlar ve yine de bir Berserker’la boy ölçüşemiyorlar. Onları yen ve bu kavgaya bir son ver. Artık on dört yaşında değilsin. Seni savaşırken gördüm. Kendi ordunu topla. Senin için savaşmaktan onur duyardım! Aynı şeyi hissedecek yüzlerce adam tanıyorum. Evine dön ve sana doğumunla bahşedilen haklarını talep et.”

“Bana bahşedilen deliliği mi?”

“Klanının liderliğini, seni budala!”

“Bununla ilgili ufak bir sorun var,” dedi Grimm acı bir şekilde. “Benim kafayı yemiş katil babam, halen bu dünya üzerinde yaşıyor.”

“Ne?” Quinn’in dili tutulmuştu. Defalarca başını salladı ve suratını buruşturdu. “Tanrım! Yıllardır seni tanıdığımı düşünüyordum ama bir de bakıyorum ki senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana babanın öldüğünü söylemiştin.”

Son zamanlarda tüm yakın arkadaşları Grimm’e aynı şeyi söyler olmuştu, hâlbuki onun yalanla arası pek yoktu. “Uzun bir süre için öyle olduğunu düşündüm, yani öldüğünü.” Grimm elini sabırsızlıkla saçlarının arasından geçirdi. “Hiçbir zaman eve dönmeyeceğim Quinn ve senin bir Berserker olmak hakkında anlamadığın bazı şeyler var. Bir kadınla, o benim normal olmadığımı anlamadan herhangi bir yakınlık kurmam mümkün değil. Bu durumda ne yapmalıyım sence? Talihli kadına, benim asırlardır kötü bir şöhret kazanan o vahşi katillerden biri olduğumu mu söylemeliyim? Ona, kan görünce kontrolümü kaybettiğimi mi anlatmalıyım? Gözlerim parlamaya başlarsa arkasına bakmadan benden uzaklaşması gerektiğini, zira Berserker’ların dost düşman ayırt etmeden herkese saldırmalarıyla ünlü olduklarını mı anlatmalıyım?”

“Bir kez olsun bana elini kaldırmadın,” diye karşılık verdi Quinn. “Ve bu şey olduğunda ben kaç defa senin yanı başımdaydım!”

Grimm başını salladı. “Evlen onunla Quinn. Tanrı aşkına! Evlen onunla ve beni kurtar!”

Başını atına yaslayıp suntuurlu küfürler savurmaya başladı.

“Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun gerçekten?” diye sordu Quinn hiddetle. “Bu herhangi birimizi kurtarır mı Grimm?”

Jillian surların yanında amaçsızca geziniyor, siperliğin ötesinde yürürken alacakaranlığı derin nefeslerle içine çekiyordu. Alacakaranlık günün en sevdiği vaktiydi. Akşam karanlığı iyice koyulaşp, yalnızca gümüşü ay ve Caithness'in üzerindeki beyaz yıldızların bozabildiği mutlak bir karanlığa gömülürdü. Bir an yürümeye ara verip siperliğe kollarını yaslayarak dinlenmeye koyuldu. Rüzgâr, güllerin ve hanımellerinin kokusunu taşıyordu. Derin bir nefes aldı. Şimdi duyularını uyaran bir başka koku daha duymuştu, başını kaldırdı. Karanlık ve çekici; deri, sabun ve erkek.

Grimm.

Yavaşça döndü ve işte oradaydı, duvarların üzerine çıkmış onun arkasında dikiliyordu. Hemen bitişiğindeki duvarların derin gölgelerinde durmuş, sır vermeyen bakışlarıyla onu izliyordu. Jillian onun yaklaştığını duymamıştı, ne kumaşın sürtünmesinin sesi ne de çizmelerinin yürürken çıkardığı bir ses.

“Evlenecek misin?” diye sordu Grimm doğrudan.

Jillian derin bir nefes aldı. Gölgele yüz hatlarını saklıyordu ama ay ışığı gözlerini aydınlatıyordu. Ne kadar zamandır orada duruyordu? Cümlesinin sonunda telaffüz edilmemiş bir “benimle” var mıydı? Jillian nefesi kesilerek, “Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu.

Grimm'in pürüzsüz sesi ağırbaşlıydı. “Quinn senin için mükemmel bir koca olur.”

“Quinn mi?” diye tekrarladı Jillian.

“Evet, o da senin gibi altın sarısı saçlara sahip. Kıbar, anlayışlı ve varlıklı. Ailesi seni el üstünde tutar.”

“Peki ya senin ailen?” diye sordu Jillian. cesaretine kendi de şaşıarak.

“Ne olmuş benimkine?”

Senin ailen de beni el üstünde tutar mı? “Ne tür bir ailen var?”

Grimm’in bakışı buz gibiydi. “Benim ailem yok.”

“Hiç kimse mi?” Jillian kaşlarını çatı. Mutlaka bir yerlerde onun da akrabaları olmalıydı.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye hatırlattı ona.

“Madem benim hayatıma burnunu sokmak konusunda ısrar ediyorsun, benim de seninle ilgili birkaç şey sormaya hakkım var,” dedi Jillian ona bakmaya çalışarak. Ancak ortalık Grimm’i tam olarak görebilmek için çok karanlıktı. Nasıl oluyor da gecenin bir parçasıymış gibi davranmayı başarabiliyordu?

“Burnumu sokmayı bırakacağım, merak etme. Bundan sonra, yalnızca başın belaya girmiş gibi gözüktüğünde burnumu sokacağım.”

“Benim başım pek sık belaya girmiyor Grimm.”

“Peki, onunla ne zaman evleneceksin?”

“Kiminle?” diye öfkeden köpürdü Jillian, elbisesinin kıvrımlarını çekiştirerek. Ayın önünden geçen bulutlar, bir süre için Grimm’i onun gözlerinden sakladı.

Grimm konuştuğunda ürkütücü şekilde herhangi bir bedene ait değilmiş gibi duran sesi, sanki yavaşça ona yaklaşıyordu. “Sohbetimizi takip etmeye çalış. Quinn’le.”

“Odin’in kılıcı aşkına!”

“Odin’in mızrağı,” diye düzeltti onu Grimm, sesinde eğlendiğine işaret eden bir tını vardı.

“Quinn’le evlenecek değilim!” diye bildirdi Jillian, karanlığa doğru.

“Ramsay ile de evlenmezsin herhalde?” Grimm’in sesi derinleşerek tehlikeli bir hal almıştı. “Yoksa o kadar iyi öpüşüyordu ki seni çoktan ikna etmeyi başardı mı?”

Jillian derin bir nefes alıp sonra bıraktı ve gözlerini kapadı. Ölçülü olmak, kontrolünü kaybetmemek için dua ediyordu.

“Onlardan biriyle evlenmek zorundasın, baban böyle istiyor,” dedi alçak sesle.

Jillian gözlerini açtı. Tanrıya şükür, bulutlar dağılmıştı ve onun silüetini yeniden seçebiliyordu. O gölgelerin içinde etten ve kemikten bir adam vardı, efsanelerde adı geçen bir canavar değil. “Sen de babamın buraya getirdiği adamlardan birisin, bu da demek oluyor ki seni de seçebilirim, öyle değil mi?”

Grimm başını salladı. Karanlığın içinde belli belirsiz bir jest yaptı. “Bunu asla yapma Jillian. Ben sana hayat boyu sürecek bir cehennem dışında hiçbir şey sunamam.”

“Böyle düşünüyorsun ama belki de yanılıyorsundur. Belki kendine acımayı bırakırsan olaylara farklı bir açıdan bakabilirsin.”

“Ben kendime acıyor falan değilim- ”

“Gittikçe daha da çok batıyorsun Roderick! Çok nadir de olsa, bazen o yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bunu fark ettiğin an yutkunup yok ediyorsun onu. Senin sorunun ne biliyor musun?”

“Hayır ama görünüşe bakılırsa sen bana anlatacaksın, tavus kuşu.”

“Akıllıca doğrusu Roderick. Güya bu bana kendimi aptal gibi hissettirip susmamı sağlayacak, değil mi? Üzgünüm, bu sefer işe yaramayacak. Senin etrafında zaten

kendimi yeterince aptal gibi hissediyorum, o yüzden gerçekten aptal gibi davranmamda sorun yok. Bence senin sorunun korkuyor olman.”

Grimm uyuşuk bir şekilde sırtını taş duvarlara yasladı. Korku kelimesinin anlamı üzerine uzun zamandır düşünmediğinden, bu kelime onun kelime dağarcığından çıkmıştı sanki.

“Neyden korkuyorsun biliyor musun?” diye onu cecurca zorlamaya devam etti Jillian.

“Bir şeyden korktuğumun farkında olmadığımı göre, kabul etmeliyim ki burada avantajlı olan taraf sensin,” diye dalga geçti Grimm.

“Bir şeyler hissetmekten korkuyorsun,” dedi Jillian muzafferane bir edayla.

“Ah, ben duygulardan korkmuyorum,” dedi Grimm. Sesinde karanlık ve erotik bir tını vardı şimdi. “Bu ne tür bir duygu olduğuna bakar- ”

Jillian sinirden titredi. “Konuyu değiştirmeye çalışma- ”

“Eğer bel altı duygulardan bahsediyorsak- ”

“Konuyu dağıtıp seviyeyi düşürme- ”

“O zaman duygular konusunda hiçbir sorunum yok.”

“Ve lafi uçkuruna getirmeye çalışma- ”

“Uçkuruma mı?” diye tekrarladı Grimm, kahkahasını zorlukla bastırmıştı.

Jillian dudağını ısırды. Onun etrafındayken hep gereğinden fazla konuşuyordu, çünkü Grimm’in onun lafını kesmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bu yüzden hep kontrolünü kaybedip duruyordu, yine olmuştu işte.

“Hissetmekten bahsediyoruz, yani duygulardan,” diye hatırlattı Jillian sertçe.

“Yani sence bu ikisi aynı anda var olamaz mı?” diye kıskırttı onu Grimm.

Böyle bir şey ağzından çıktı mı? diye merak etti Jillian. Azizler aşkına, bu adam onun aklını lapaya çevirmişti. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Duygular ve *tensel hisler*, Jillian. Sence bu ikisi yan yana gelemeyecek türden şeyler mi?”

Jillian bir müddet bu soru üzerine kafa yordu. “Bu konuda çok fazla deneyime sahip değilim ama tahminimce, bu ikisini ayrı tutmak kadınlardan çok erkekler için geçerli,” diyerek uzunca bir cevap verdi.

“Her erkek için değil Jillian.” Grimm tereddüt etti ve sonra yumuşak bir sesle sordu. “Tam olarak ne kadar deneyimin oldu?”

Jillian, onun sorusuna cevap vermeyi reddederek, “Bu konuya nasıl geldik?” diye sinirli bir şekilde sordu.

Grimm gülümsedi. Azizler aşkına, sonunda gülümsemişti! Bu, içten gelen, teklifsiz bir gülümseyişti - derin bir yankı yapan, yoğun ve sıcak bir gülümseme. Jillian’ın tüyleri diken diken oldu, böylesine bir güzellikten mahrum bırakılmasının adaletsizliği karşısında ağlamak istedi.

“Ben de bunu söylemeni bekliyordum Jillian.”

“Roderick, seninle yaptığımız sohbetler hiçbir zaman benim istediğim yönde gitmiyor.”

“En azından hiç sıkılmıyorsun, bu da bir şey.”

Jillian bıkkınca nefes verdi. Bu doğrudu. Canlanıyordu, coşku duyuyordu, hisleri uyanıyordu ama hiçbir zaman sıkılmıyordu.

“Peki, senin için ikisi aynı anda var olabiliyorlar mı?” diye sorma cesaretini gösterdi Jillian.

“Ne?” diye yanıtladı Grimm umursamaz bir tavırla.

“Duygular ve *tensel hisler*.”

Grimm huzursuzlanarak koyu renk saçlarını çekıştir-meye başladı. “Sanırım ben onun tenini *hissederken* bana bu tür duyguları tattıracak bir kadına henüz rastlamadım.”

Jillian az kalsın, *Benimle hissedebilirdin, eminim ki hisseder-din!* diye bağıracaktı. “Öbür türlü *hislerden* yana hiç soru-nun yok ama öyle değil mi?” diye araya girdi Jillian.

“Hiçbir fırsatı kaçırmam.”

“Yine saçlarınla oynamaya başladın. Saçlarınla derdin nedir senin?” Grimm’den cevap gelmeyince Jillian çocuk-ça bir şekilde ekledi: “Senden nefret ediyorum Roderick.” Bu söz ağzından çıktığı an kendi kendini tekmelemek istedi. Zeki bir kadın olmakla gurur duyuyordu, gelgelelim, Grimm’in yanındayken çocukluğuna geri dönüyordu. Eğer onu dize getirmek istiyorsa, bu çocukça laflardan daha etkili bir şeyler bulması gerekiyordu.

“Hayır, etmiyorsun.” Grimm sunturlu bir küfür savur-du ve gölgeleri sabırsızlıkla yararak öne çıktı. “Bunu bana üçüncü kez söylüyorsun ve bu kelimeleri duymaktan bıktım usandım artık.”

Grimm yaklaşırken Jillian nefesini tutmuş, gergin bir ifa-deyle ona doğru bakıyordu. “Benden nefret etmeyi dilerdin Jillian St. Clair ve Tanrı şahit ki benden nefret etmekle en iyisini ederdin. Ama benden nefret etmeyi başaramıyorsun, öyle değil mi? Biliyorum, çünkü gözlerinin içine baktım Jil-lian. İçlerindeki hevesi ve coşkuyu gördüm.”

Dönüp, zarif bir hamleyle gölgelere karıştı ve aşağıya doğru indi. En alt basamakta, ay ışığının aydınlattığı bir noktada durup kafasını kaldırdı. Solgun ay ışığı onun ısı-

raplı ifadesini yalın bir şekilde ortaya koymuştu. “Bana bir daha asla o sözleri sarf etme Jillian. Ciddiyim. Seni uyarıyorum. Asla.”

Grimm bahçeye doğru gidip gözden kaybolurken, çizimlerinin altında ezilen taşların sesleri duyuldu ve bu sesler, Grimm’in de aslında bu dünyaya ait olduğunu anımsatarak Jillian’ı rahatlattı.

Grimm gittikten sonra, siperliğin orada, yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında yalnız kalan Jillian, uzun müddet onun söylediği sözler üzerine düşündü. Tam üç kere ona adıyla seslenmişti - ufaklık yerine Jillian demişti. Gerçi son söyledikleri ağzından soğuk ve monoton bir tonda çıkmıştı ama ay ışığı Jillian’a bir oyun oynamadıysa eğer, Grimm’in gözlerinde endişe belirtileri görmüştü.

Bunun üzerine düşündükçe, daha da güçlü bir şekilde ikna oldu. Mantiğı, aşk ve nefretin aynı çehrenin altına gizlenebileceğini söylüyordu. Artık yapması gereken, o maskeyi kaldırıp, gölgelerde saklanan adamın bu duygulardan hangisiyle hareket ettiğini bulmaktı. Bu ufaklık kavrayış, onun etrafını saran kasveti dağıtmaya yetmişti.

Kalbinin sesini dinle, diye öğüt vermişti ona annesi yüzlerce kez. Kalbin her zaman doğruyu söyler.

Pembe alacakaranlığın son kırıntıları da kuzguni ufuk çizgisinde eriyip giderken, “Anne, seni ne kadar özledim,” diye fısıldadı Jillian. Ne kadar uzakta olursa olsun, Elizabeth St. Clair’in güçlü iradesi onun içindeydi, kanındaydı. O hem bir Sacheron hem de bir St. Clair’di ve bu muazzam bir karışımdı.

Grimm gerçekten ona karşı ilgisiz miydi? Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

10. Bölüm

“Buraya kadarmış, demek üçü de gidiyor,” diye mırıldandı Hatchard, uzaklaşmakta olan adamları izlerken. Düşünceli bir şekilde parmaklarıyla kızıl kısa sakallarını kaşdı. Kaley ile Caithness’in girişindeki basamaklarda durmuş, rüzgârlı yolda toz bulutlarının arasına karışmak üzere olan üç atı izliyordu.

“Neden ille de Durrkesh’i seçmek zorundaydılar?” diye sordu Kaley sinirli sinirli. “Madem kızlarla oynamak için bir yer arıyorlardı, buradaki köye de gidebilirlerdi pekâlâ.” Caithness’in korunaklı surlarının hemen yanından başlayıp ötedeki vadiye doğru uzanan küçük kasabayı işaret etti eliyle.

Hatchard ona sert bir bakış attı. “Belki bu... nasıl desem... hoşgörölü doğanıza ters gelebilir ama sizin aksinize birçok insanın akli fikri sürekli oynamakta değil Twillow Hanım.”

“Başlatma şimdi Twillow Hanım’ından Remmy,” diye çıkıştı ona Kaley. “Senin neredeyse kırk senedir yaşayıp da hiç oynamak istemediğine ölsem de inanmam. Ama sana şu kadarını diyeyim, buraya Jillian için çağırılmış olmalarına rağmen kızlarla oynamaya gitmelerini hiç de hoş bulmuyorum.”

“Bir kez olsun dinleseydin sana ne söylemeye çalıştığımı da anlardın Kaley. Durrkesh’e gitmeye karar verdiler, çünkü Ramsay gitmeyi önerdi. Kızlarla oynamak için değil, ancak şehirde bulabilecekleri bazı erzakları temin etmek için. Karabiberimizin ve tarçınımızın bittiğini söyleyen sendin, e bunları burada bulamazsın,” diyerek köyü işaret etti ve uzunca bir süre bekledikten sonra ekledi: “Ayrıca, duydum ki bu sene kent pazarına safran da gelmiş.”

“Safran mı? Tanrıya şükür, geçen bahardan bu yana safrandan mahrumduk.”

“Bunu bize sürekli hatırlatıp durdun,” dedi Hatchard alaycı bir şekilde.

“Yaşlı bir adamın hafızasına yardımcı olmak için elimizden geleni yapmalıyız,” dedi Kaley burnunu çekerek. “Ve yanılıyorsam düzelt, sen genellikle erzak almaları için adamlarını yollamaz mıydın?”

“Quinn’in Jillian’a sık bir armağan almak için ne kadar hevesli olduğunu gördükten sonra onu durduracak değildim. Sanırım Grimm de küçükhanımla tek başına kalmaktan kaçınmak için onlarla beraber yola çıktı,” diye ekledi Hatchard keyifsizce.

Kaley’nin gözleri parladı ve ellerini çırpmaya başladı. “Jillian için bir armağan! Demek yakında Jillian de Moncreiffe olacak, öyle mi? Böyle güzel bir kız için güzel bir

soyadı, ne yalan söyleyeyim. Hem bu sayede, Güney İs-koçya'dan fazla uzaklaşmamış olur.”

Hatchard, dalgın bakışlarını yeniden vadiye doğru kıvrılan yola dikti. Son atının da bir dönemeci olarak gözden kayboluşunu seyretti ve boğazını temizliyormuş gibi bir ses çıkararak mırıldandı. “Ben o kadar emin olmazdım Kaley.”

“Bu imalı konuşmalar da ne demek oluyor şimdi?” diye kaşlarını çatı Kaley.

“Diyorum ki, bana sorarsan küçükhanımın gözleri Grimm'den başkasını hiçbir zaman görmedi.”

“Grimm Roderick onun için olabilecek en berbat koca!” diye haykırdı Kaley.

Hatchard dönüp balıketli hizmetçiye kuşkulu bir bakış attı. “Bunu da nerden çıkardın şimdi?”

Kaley eliyle yüzünü yelpazelemeye başladı. “Kadınların arzuladığı türden erkekler vardır, bir de kadınların evleneceği türden erkekler. Roderick, bir kadının evleneceği türden bir adam *değil*.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Hatchard şaşkınlıkla.

“O, tehlikeli,” diye belirtti Kaley, iç geçirerek. “Küçükhanım için ziyadesiyle tehlikeli.”

“Onun küçükhanıma zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?” Hatchard gerildi, kendini yaklaştırmakta olan bir ağız dalaşına hazırlıyordu.

“İsteyerek değil Remmy,” dedi Kaley iç çekerek.

“Nereye gittiler? Ne kadar süreliğine dedin?” Jillian gücendiğini belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

“Durrkesh kentine leydim,” diye cevapladı Hatchard. “Yaklaşık bir haftalığına gittiklerini düşünüyorum.”

Jillian huzursuzlanarak elbisesinin eteklerini düzeltmeye başladı. “Bu sabah güzel bir elbise giymiştim,” diye dert yandı. “Hatta bu elbiseyle bugün köye bile gidecektim ki elbiseyle ata binmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin.”

“Gerçekten de çok hoş görünüyorsun,” diyerek avuttu onu Kaley.

“Kime güzel görüneceğim ki? Bütün koca adaylarım beni terk edip gitti.”

Hatchard sert bir şekilde boğazını temizledi. “Aralarında özellikle etkilemeye çalıştığınız biri yoktu herhalde, değil mi?”

Jillian suçlayıcı bir ifadeyle ona döndü. “Babam sana beni gözetleme görevi mi verdi Hatchard? Muhtemelen, ona haftalık rapor da gönderiyorsundur! Avcunu yalarsın, ağzımdan tek laf alamayacaksın.”

Hatchard, mahcup gözükmesi gerektiğini bilecek kadar incelik sahibiydi. “Babanıza rapor göndermiyorum, yalnızca sizin esenliğiniz için endişeleniyorum.”

“Git başkalarının esenliğiyle ilgilen. Ben kendim için endişelenebilecek yaştayım.”

“Jillian,” diye azarladı Kaley onu, “huysuzluk yapma. Hatchard yalnızca senin için endişelendiğini belirtti.”

“Biraz da huysuzluk yapmak istiyorum, buna hakkım yok mu?” Ansızın aklına parlak bir fikir gelen Jillian kaşını kaldırdı. “Durun bir dakika,” dedi dalgın dalgın. “Durrkesh’e gittiler, değil mi? Orada, yılın bu zamanında muhteşem bir panayır olur. Son olarak annem ve babamla bir-

likte gitmiş ve harika bir handa kalmıştık. Hanın adı *Siyah Çizme*'ydi, değil mi Kaley?"

Kaley başıyla onayladı. "Ağabeyin Edmund hayattayken ikiniz sık sık giderdiniz o kente."

Jillian'ın yüzünden bir gölge geçip gitti.

Kaley acıyla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Jillan, bu konuyu açmak istememiştim."

"Biliyorum." Jillian derin bir nefes aldı. "Kaley, eşyaları hazırlamaya başla. Panayıra gitmek için ani bir heves duymaya başladım, hem bundan iyi bir zaman olabilir mi? Hatchard, atları hazırlatın. Burada oturup yaşamın benim ayağıma gelmesini beklemekten bıktım usandım, artık ben yaşamın ayağına gideceğim."

Jillian hızlı bir şekilde uzaklaşırken, "Bu hiç de hayra alamet değil Twillow Hanım," dedi Hatchard.

"Bir kadının da en az bir erkek kadar oynamaya hakkı var. En azından o, kocası olacak kişiyle oynamayı planlıyor. Şimdi bize düşen, kafa kafaya verip onun en doğru kişiyi seçtiğinden emin olmak," dedi Kaley azametli bir tavırla, sonra da Jillian'ın ardı sıra dolgun kalçalarını sallaya sallaya yürümeye başladı. Öyle bir yürüyordu ki Hatchard'ın aklına, uzun süredir unuttuğu müstehcen bir şiir yeniden düştü.

Hatchard şiddetli bir şekilde iç geçirdi ve ahırların yolunu tuttu.

Siyah Çizme'nin damının saçaklarından su durmaksızın akıyordu. Neyse ki Grimm'in seçtiği oda çatı katında değil

de üçüncü kattaydı, böylece yolculuklarının ortasında başlayan sağanaktan mümkün mertebe korunacaklardı.

Hanın kapısına varmadan önce duraksayan Grimm, gömleğini iki eliyle birden sıkıp kurutmaya çalıştı. Ellerinin arasından süzülen su, kapının önündeki büyük taş levhaya çarptığında tok bir gürültü çıkardı.

Daireler çizip duran kalın bir sis tabakası kasabanın üzerine çökmek üzereydi. On beş dakika sonra, yoğun sisin içinde kasabada yolunu bulmak mümkün olmayacaktı; olabilecek en kötü durumdan kaçınmak için tam zamanında gelmişlerdi. Grimm atını hanın arkasına, U şeklindeki küçük avluya bıraktı. Burada, farelerle dolu bir su gideri, çatıdan aşağıya doğru tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Sel onu alıp götürmediği müddetçe, Occam burada güvende olurdu.

Grimm, hana girmeden önce kiltinin üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Onun üzerine giymeye uygun gördüğü kumaş öylesine sıkı dokunmuştu ki suyu geçir-miyordu; Dalkeith en maharetli dokuma işçilerine sahipti. Grimm, yünlü kumaştan uzunca bir parçayı açıp omzuna attı. Quinn ve Ramsay çoktan şöminenin başına kurulmuş, ellerini ve çizmelerini ısıtıyorlardı.

“Hava çok kötü, değil mi beyler?” Hemen yandaki meyhanenin kapısından çıkan meyhaneci neşeli bir edayla onları selamladı. “Adım Mac. İçeride böyle sımsıcak bir ateş ve içinizi ısıtacak içkiler var. Hadi gelin içeri,” diye ekledi dostane bir tavırla. “Gelin de bir tek atın.”

Grimm, omuzlarını silken Quinn’e baktı. Quinn’in yüzündeki ifade, böylesine yağmurlu bir gecede içmek dışında yapılacak pek bir şey yok, der gibiydi. Üç adam, ye-

mek salonuyla meyhaneyi ayıran alçak tavanlı koridordan geçip, şöminenin başındaki masaya üç tabure çektiler.

“Bugün burası o kadar تنها ki sizin içkilerinizi getirdikten sonra ben de yanınıza çökerim herhalde. Gök delinmiş sanki, bugün yapacak pek iş yok.” Meyhaneci sallana sallana içki tezgâhına doğru yürüdü, yavaş adımlarla onların masasına döndüğünde, elinde bir şişe viski ve dört kadeh vardı.

“Sizin yolculuk nereyeydi?” diye sordu, taburenin üstüne tüm ağırlığıyla çökerek. “Bacağımanın kusuruna bakmayın, sanırım tahtası nemden yumuşadı,” diye ekledi. İkinci bir tabure aldı, tahtadan bacağına bileğinden kaldırarak taburenin üzerine yerleştirdi. “Bazen hava nemli olduğunda bacağım ağrıyor. Bu lanet memleketin de nemli olmadığı bir vakit yok, öyle değil mi? Kasvetli yer ama seviyorum. Hiç İskoçya’nın dışına çıktınız mı?”

Grimm, kendinden geçmiş bir şekilde meyhaneciyi seyreden Quinn’a baktı. Quinn’in yüzünde, hem asabı bozulmuş hem de eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Grimm, her ikisinin de bu ufak tefek ve yalnız meyhanecinin ne zaman susacağını merak ettiklerini biliyordu.

Aradan birkaç saat geçti. Yağmur hâlâ dinmemişti. Grimm, Occam’a bir göz atacağını bahane ederek, dumanın altı olmuş meyhaneden ve meyhanecinin kapanmak bilmeyen çenesinden kaçtı. Dalkeith’te de yakasını bırakmayan aynı huzursuzluk hissi nedeniyle, birkaç saatten fazla aynı yerde oturamazdı. O an Jillian’ın ne yaptığını

düşünerek hanın arka avlusuna yürüdü. Jillian'ın geride bırakıldığı için şu an ne kadar öfkeli olduğunu ve sinirle saçlarını savurduğunu kafasında canlandırınca, dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Jillian, erkeklerin muhabbetinin dışında bırakılmaktan nefret ederdi. Ama en doğrusu buydu. Jillian, Quinn elinde armağanıyla çıkagelip ona resmî olarak teklifte bulununca bunu anlayacaktı. Grimm, Quinn'e her baktığında, ikisinin ne kadar kusursuz bir çift olacaklarını düşünmeden edemiyordu. Altın sarısı saçlara sahip, bir aristokratın yüz hatlarıyla doğan kusursuz çocukları olacaktı. Babadan geçen irsi bir delilikten muzdarip olmayan çocuklar... Belki de ikisini bir araya getirerek bir nebze olsun kendi vicdanımı rahatlatabilirim, diye düşündü Grimm. Ancak Jillian ile Quinn'in birlikte olduğu düşüncesi, karnına ağırlar saplanmasına neden oluyordu.

"Mutfağımdan defol, bir daha da geri döneyim deme, seni gidi sıçan suratlı." Avlunun diğer yanındaki kapılardan biri hiddetle açıldı ve bir çocuk tökezleyip yüzüstü çamurun içine kapaklandı.

Grimm, geniş cüssesiyle kapıyı boydan boya kaplayan adamı inceledi. 1,80 boylarında, iri ve kaslı bir adamdı. Kıvrıcık, kahverengi saçları vardı. Yüzü öfkeden ya da sarf ettiği efordan, belki de her ikisinden dolayı, kırmızı beneklerle parça parça kızarmıştı. Elinde, ışıktaki hafifçe parlayan geniş bir kasap bıçağı vardı.

Oğlan dizlerinin üzerinde güçlükle doğrulup çamurlu zeminde doğrulmaya çabaladı. Bir yandan da incecik parmaklarıyla yüzündeki çamur tabakasını çıkarmaya çalışıyordu. "Ama Bannion arta kalan yemekleri her zaman bize verir. Lütfen bayım, yemek yememiz gerek!"

“Ben Bannion değilim, seni arsız velet! Bannion burada alışmıyor artık. Eti senin gibilere verip çarçur ederse içinden olur tabii. Kasap benim artık.” Adam oğlanı öyle bir itti ki ocuk çamura sırtüstü çakılıp sersemlemiş bir halde başını salladı. “Senin gibilere ayıracak etimiz mi var sanıyorsun? Git açlıktan geber istersen. Ben zamanında kimseden beni beslemesini beklememiştim. Sizin gibiler büyüyünce namusuyla çalışan insanları soyup onları öldürüyor.” Kasap yağmura ıktı. Oğlanı kirli yakasından tutup çamurdan çıkararak sürükledi ve onu sallamaya başladı. Oğlan inleyip itiraz ettiğindeyse suratının ortasına bir yumruk attı.

“Bırak onu,” dedi Grimm alçak bir sesle.

“Ha?” Adam şaşkına dönerek etrafına baktı. Kısmen gölgeler tarafından gizlenen Grimm’i görünce suratında alaycı bir gülümseme belirdi. Kasap, tek eliyle çocuğu tutarken, vücudunu tehditkâr bir şekilde dikleştirdi. “Bu benim meselem, seni niye ilgilendiriyor? Sakın karışayım deme. Sana fikrini sormadım, duymak da istemiyorum. Bu küçük iti benim erzaklarımı çalarken yakaladım.”

“Hayır, ben almam! Bannion bize artakalanları verir.”

Kasap elinin tersiyle oğlanın suratına vurdu ve çocuğun burnu kanamaya başladı.

Su giderinin gölgesinde duran Grimm, kanayan çocuktan gözlerini alamıyordu. Anıları zihnine hücum etmeye başladı - gümüş renkli çeliğin parıldaması, sarı buklelerin yere düşüşü ve kan lekeli bir gömlek, yükselen duman. Birden rüzgâr esmeye başladı ve Grimm içten içe kanının kaynamaya başladığını hissetti. Sonunda çaresizce kendini içindeki öfkeye kaptırana kadar bedenini kontrol etmeye

çalıştı. Bilinci yerinde olmadan, Grimm kasaba doğru koştu ve adamı taş duvara çarptı.

“Seni gidi orospu çocuğu!” Grimm ellerini adamın boğazına doladı. “Çocuk aç. Seni bıraktığımda, mutfağa gidip ona en güzel etlerinden bir sepet getireceksin, sonra da- ”

“Emin ol yaparım!” diye hırıltılı bir ses çıkarmayı başardı kasap. Grimm onu halen tutarken, adam nereye soktuğunu görmeden bıçağı ileri doğru itti. Bıçak vücuduna girince Grimm’in elleri hafif bir şekilde gevşedi ve kasap ısıklı gibi çıkan sesiyle haykırdı. “İşte gününü gördün piç kurusu. Kimse Robbie MacAuley’e bulaşamaz.” İki eliyle birden Grimm’i itip bıçağı daha da derine doğru sokup çevirdi.

Grimm geriye doğru yalpalayınca kasap ileri doğru uzandı ama sonra ne olduğunu anlayamadan yere kapaklandı. Hayretle bakan gözleri kocaman açılmıştı. Karşısındaki adam, bıçaklayıp ölümcül bir şekilde yaralamasına rağmen gülümsüyordu.

“Gül bakalım. Birazdan ölürken de böyle gülersin,” diye haykırdı kasap. “Çünkü ölüyorsun, kaçarı yok.”

Grimm’in yüzünde öyle habis bir gülümseme vardı ki kasap, kayalıkların arasında bir boşluk görmüş kertenkele gibi hızla duvara doğru gitti. “Karnına bir bıçak saplı be adam,” diye tısladı kasap. Bıçağın çıkıntı yapan kabzasına bakarak, gerçekten de bıçağı bağırsaklarına doğru sapladığından emin oldu.

Düzenli şekilde nefes alan Grimm, kabzayı tek eliyle kavradı ve bıçağı çıkardıktan sonra sakın bir şekilde adamın titreyen çenesinin altına yerleştirdi.

“Oğlana istediği yiyecekleri verecek, sonra da özür dileyeceksin,” dedi Grimm yumuşakça, gözleri parılıyordu.

Kasap, "Cehenneme kadar yolun var," dedi öfkeyle. "Geberip yüzüstü yere düşmen yakındır."

Grimm bıçağı adamın kulağının hizasına getirdi, sonra da şahdamarına doğru tuttu. "Buna hiç güvenme."

"Ölmüş olman gerekirdi, karnında koca bir delik var!"

"Grimm." Quinn'in sesi geceyi bıçak gibi kesti.

Grimm nazikçe, adeta bir sevgilinin özeniyle elini bastırarak kasabın boynundaki deride bir yarık açtı.

"Grimm," diye tekrarladı Quinn usulca.

"Hadi be adam, al şunu üstümden!" Kasap çılgıncasına haykırıyordu. "Delirmiş bu! Kan bürümüş gözlerini san-ki- "

"Kes sesini, seni geri zekâlı," dedi Quinn, kontrollü, uzlaştırıcı bir tonda. Deneyimleri ona, ağızdan çıkan keskin sözlerin Berserker'in öfkesini kabartmaktan başka bir işe yaramadığını öğretmişti. Quinn ikisinin etrafında dikkatle bir daire çizdi. Grimm, bıçağı adamın gırtlığına dayayıp donup kalmış gibi bekliyordu. Hırpani elbiseli oğlan ikisinin ayaklarının altında büzüşmüş, kocaman açılmış gözlerle onları izliyordu.

"O bir Berserker," diye hayranlıkla fısıldadı oğlan. "Odin aşkına, gözlerine bir bakın."

Kasap, "O delinin teki," diye inledi Quinn'e bakarak. "Bir şeyler yap!"

"Yapıyorum," dedi Quinn alçak bir sesle. "Sesini yükseltme ve Tanrı aşkına, yerinden kıpırdama." Quinn, Grimm'e yaklaşarak arkadaşının onu görebildiğinden emin olmak istedi.

"Bu oğlan hiçbir işe yaramayan evsizin teki. Namuslu bir adamı öldürmek için değer mi?" diye yakardı kasap.

“Onun lanet olası bir Berserker olduğunu nasıl bilebilir-
dim?”

“Onun bir Berserker olup olmaması fark etmemeliydi. Bir adam, yalnızca etrafında ondan daha büyük ve daha güçlü bir şey var diye onurlu davranmaz,” dedi Quinn öğrenerek. “Grimm, senin niyetin bu adamı öldürmek mi yoksa bu oğlanı doyurmak mı?” Quinn nazıkçe arkadaşının kulağına doğru konuşuyordu. Grimm’in gözleri loş ışıkta kor gibi yanmaktaydı ve Quinn onun, Berserker öfkesine eşlik eden kana susamışlığın pençesinde olduğunu biliyordu. “Senin tüm istediğın oğlanı doyurup onu tehlikeden uzak tutmak, hatırlasana. Grimm... Gavrael kulak ver bana. Bana doğru bak!”

“Bundan nefret ediyorum, Quinn.” dedi Grimm daha sonra, gömleğinin düğmelerini şişmiş parmaklarıyla açıyordu.

Quinn ona şüpheli bir bakış attı. “Gerçekten de ediyor musun? Bunda nefret edilecek ne var? Senin yaptığın şeyle benim yaptığım arasındaki tek fark, senin yaptıklarının bilincinde olmaman. Tam anlamıyla bilinçli olmadığında bile onurunla hareket ediyorsun. Öyle lanet olasıca bir onurun var ki başka türlü davranmayı bilmiyorsun.”

“Onu neredeyse öldürüyordum.”

“Bundan emin değilim. Daha önce de seni böyle gördüm ve kendini durdurmayı başardığını biliyorum. Yaşlandıkça daha çok kontrol sahibi oluyor gibi görünüyorsun. Farkında mıydın bilmiyorum ama bu kez tümüyle

bilincini yitirmiş de değildin. Seninle konuştuğumda beni duydun. Eskiden sana sesimi duyurabilmek çok daha fazla zaman alırdı.”

Grimm’in tek kaşı yukarı doğru kalktı. “Doğru söylüyorsun,” diye onayladı. “Görünüşe göre, bilincimin çok küçük bir parçası benimle kalıyor ama eskiden sahip olduğumdan daha çok.”

“Şu yarana bir bakayım.” Quinn bir mum alıp ona yaklaştı. “Ayrıca unutma ki kasap o evsiz çocuğu delicesine dövüp çamurun içinde ölmeye bırakabilirdi. Bu kentte evsiz çocuklar sokak sığınlarından daha değerli görülmez. Genel kanı, onlar ne kadar çabuk ölürsa o kadar iyi olacağı yönünde.”

“Bu hiç adil değil Quinn,” dedi Grimm. “Çocuklar masumdur. Suça bulaşamayacak kadar küçükler henüz. Onları düzgünce yetiştirecekleri bir yere götürmeliyiz. Jillian gibi birinin onlara masallar okuyabileceği bir yere,” diye ekledi.

Büzüşmüş yaranın üzerine eğilirken Quinn belli belirsiz gülümsedi. “O harika bir anne olacak, öyle değil mi? Aynı Elizabeth gibi?” Kafası karışmış bir şekilde, daha şimdiden kapanmakta olan yaranın üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Odin’in mızrağı aşkına, ne kadar çabuk iyileşiyorsun be adam?”

Grimm hafifçe suratını buruşturdu. “Oldukça hızlı. Öyle görünüyor ki yaşlandıkça daha da çabuk iyileşiyor.”

Quinn kendini yatağa atıp başını iki yana salladı. “Ne muazzam bir lütufl! Hiçbir zaman iltihap kapmak gibi bir derdin olmuyor, değil mi? Bir Berserker nasıl öldürülebilir ki?”

“Oldukça güç bir şekilde,” diye yanıtladı Grimm kuru bir tonla. “Kendimi içkiye vererek ölmeyi denedim ama olmadı. Sonra, ölümüne çalışmaya verdim kendimi. Onda da başarısız olunca, kendimi bulduğum her savaşın içine attım ama o da işe yaramadı. Geriye deneyebilecek tek yöntem kaldı, o da seviş- ” Aniden durdu, utanmıştı. “Şey, görebileceğin gibi, o da işe yaramadı.”

Quinn sırıttı. “Denemekten kimseye zarar gelmez, öyle değil mi?”

Grimm zorla dudaklarına hafif bir gülümseme kondurdu.

“Uyu biraz artık, dostum.” Quinn omzuna hafif bir yumruk attı. “Sabahları her şey daha güzel görünür insana, yani hemen hemen her şey,” diye ekledi mahcup bir gülümsemeyle. “Bir gece önce içkiyi fazla kaçırmışsan başka tabii, o zaman sabah yanımda yatan kız olduğundan da kötü görünür gözüme. Kendim de en az o kadar kötü görünürüm.”

Grimm yalnızca kafasını sallamakla yetindi ve gerisin geri yatağına devrildi. Ellerini başının ardında kavuşturduktan birkaç saniye sonra uykuya dalmıştı bile.

11. Bölüm

Sabahları her şey daha güzel görünür. Grimm pencereden Jillian'ı gördüğünde, Quinn'in sözlerini hatırladı ve tüm kalbiyle buna katıldı. Ne tür bir akıl tutulmasına yakalanmıştı da Jillian'ın onların peşinden gelmeyeceğini düşünmüştü?

Odanın güvenli duvarlarının arasında, Jillian'ı büyük bir arzuyla izliyorken onun ne kadar nefes kesici olduğunu yeniden hatırladı. Kehribar rengi kadife bir pelerine sarınmıştı, yanakları al al olmuştu ve gözleri parıltıyordu. Sarı saçları omzundan aşağı dökülüyor, üzerine düşen güneş ışınlarını gerisin geri semaya geri yolluyordu. Yağmur durmuştu. Herhalde onun şerefine, diye düşündü Grimm. Jillian, vakit öğleye doğru yaklaşırken, güneş ışıklarının oluşturduğu bir halenin içinde duruyordu. Grimm bir ölü

gibi uyumuştı. Berserker öfkesine yenik düştüğünde, ne kadar kısa sürerse sürsün, hep böyle olurdu zaten.

Dar pencereden dışarı bakıyordu. Görüşünü netleştirmek için camı sildi. Hatchard onun çantalarını taşıırken, Jillian, Kaley'nin koluna girip neşeyle sohbet etmeye başladı. Az sonra Quinn sokak başında belirerek iki kolunu gerçek bir centilmen gibi iki hanımefendiye uzatıp, onlara hana kadar eşlik edince, Grimm kasvetle içini çekti.

Her zaman kibar, her zaman mükemmel Quinn.

Grimm usulca küfretti ve kendi kahvaltısıyla ilgilenmeden önce, Occam'ı beslemek üzere yola koyuldu.

Jillian, odasına giden ana merdivenleri tırmanırken etrafa bir göz atıp yalnız olduğundan emin oldu. Sonra belli etmeden geri dönüp, arka merdivenlere yöneldi ve pelerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Dudaklarını ısırarak, hanın arkasındaki küçük avluya doğru heyecanla yol aldı. Tam da tahmin ettiği gibi oradaydı, bir yandan Occam'ı besliyor bir yandan da sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Jillian durup, onu izlemenin keyfini çıkardı. Uzun boyuyla muhteşem bir görüntüsü vardı. Kapkara saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Kilti, görgü kurallarını aşacak derecede düşük belliydi ve kalçalarını cüretkâr bir şekilde meydana çıkarıyordu. Gömleğini hızlıca giymiş olmalıydı, Jillian onun sırtının bir kısmını görebiliyordu. Parmakları, bu pürüzsüz, zeytinyağı tonundaki cildi okşamak istercesine kaşınmaya başladı. Grimm bir fırçayı almak için eğildiğinde, bacaklarındaki kaslar dalgalandı. Jillian, ses çıkarmı-

mak için kendi kendine söz vermiş olmasına rağmen, saf bir arzuyla dolu olan nefesini gürültülü bir şekilde verdi.

Elbette Grimm onu işitti. Jillian hemen bir kayıtsızlık maskesi takındı ve muhtemel bir sözlü saldırıya karşılık hiç bekletmeden soru yağmuruna başladı. “Neden Occam’ı hiç bağlamıyorsun?” Zekice bir soruydu.

Grimm omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, sonra da atın yan tarafını fırçalamaya başladı. “Bir keresinde ahırda bir yangın çıkmıştı.”

“Oldukça iyi atlatmış gibi görünüyor.” Jillian gözlerini ata dikip avluyu boydan boya kat etti. “Yaralanmış mıydı?” Atın muhteşem bir görünüşü vardı. Pek çok attan çok daha büyüktü ve saten gibi, lekesiz, kül rengi bir derisi vardı.

Grimm atı fırçalamayı bıraktı. “Senin sorularının sonu gelmeyecek hiç, değil mi? Ayrıca, burada ne arıyorsun sen? Uslu bir kız olup Caithness’ta bekleyemedin mi? Ama yok, unutmuşum tabii, Jillian arkada bırakılmaktan hoşlanmaz,” dedi alaycı bir sesle.

“Peki, atı oradan kim çıkardı?” Jillian oltaya gelmemeye kararlıydı.

Grimm dikkatini yeniden ata çevirdi. “Ben.” Yalnızca ata değen fırça kıllarının sesinin duyulduğu bir sessizlik anı yaşandı. Grimm yeniden konuştuğunda, sözcükler ağızından hızla çıktı: “Bir atın çığlık attığını duydun mu Jillian? Hayatım boyunca duyduğum en korkutucu seslerden biriydi. Masum bir çocuğun acıyla haykırışı gibi insanın içini delip geçer. Sanırım benim canımı en çok acıtan şey masumiyet.”

Jillian, Grimm’in o haykırıları ne zaman duyduğunu öğrenmek istedi ama onun yaralarına dokunmaktan çe-

kindi. Sustuğu takdirde Grimm'in devam edeceğini umarak sessiz kaldı.

Ne var ki Grimm'in devam etmedi. Atın yanından sessizce uzaklaşırken eliyle bir hareket yaptı, hemen ardından da dilini dişlerine vurarak şaklattı. At, önce dizleri üzerine çöküp sonra da bütün ağırlığıyla yana doğru yatıp hafifçe kişnediğinde, Jillian şaşkınlık içinde olanları izliyordu. Grimm atın yanına diz çöktü ve Jillian'a yaklaşmasını işaret etti.

Jillian, Grimm'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, zavallı, tatlı Occam," diye fısıldadı. Atın derisinin altı tümüyle yara izleriyle doluydu. Jillian parmaklarını atın kalın derisi üzerinde yumuşakça gezdirirken kaşları şefkatle kalkıp iniyordu.

"O kadar kötü yaralanmıştı ki onun yaşamayacağını söylediler," dedi Grimm. "Onu uyutmaya karar vermişlerdi, ben de bu yüzden satın aldım onu. Yalnızca yaralı değil, aynı zamanda olaydan sonraki aylar boyunca çıldırmış gibiydi. Yanan bir ahırda kapana kısıldığını ve bağlı olduğunu düşünebiliyor musun? Occam bildiğim en hızlı koşan at, eğer insan eliyle kurulmuş o cehennemde tutsak olmasaydı, çiftliği çok önceden terk edebilirdi. O günden beri onu hiç bağlamadım."

Jillian yutkundu ve Grimm'e baktı. Adamın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Sanki sen de insan eliyle kurulmuş bir cehennemde tutsak edilmişsin gibi konuşuyorsun Grimm Roderick," dedi Jillian.

Grimm'in bakışları küçümseyiciydi. "Sen insan eliyle yapılmış cehennemler hakkında ne bilirsin ki?"

"Bir kadın, hayatının büyük bir kısmını erkekler tara-

findan kurulmuş bir dünyada tutsak olarak yaşar,” diye yanıtladı Jillian. “Önce babasının, ardından kocasının ve nihayet oğlunun. Eğer kocası ondan erken ölürse, kadın oğlunun hanesinde hayatına devam eder ki İskoçya’da da kocalar, ya bir savaşta ya da ötekinde can verip karılarından önce ölürler. Bazen yalnızca, erkeklerin birbirleri için tasarladıkları cehennemleri izlemek bile bir kadın için yeterince dehşet verici. Biz kadınlar, siz erkeklerden daha farklı duygulara sahibiz.” Grimm konuşmaya başladığında, Jillian farkında bile olmadan elini onun dudaklarının üstüne koyarak onu susturdu. “Hayır, hiçbir şey söyleme. Benim acı ya da kederden bihaber olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben her ikisinden de payımı aldım. Benim hakkımda bilmediğin şeyler var Grimm Roderick. Ayrıca, küçüklüğümde şahit olduğum savaşı da unutma.”

Grimm, onun dudaklarının üzerinde duran parmak uçlarını hafifçe öpünce, Jillian’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Pes ediyorum Jillian,” diye fısıldadı. Grimm onun elini kendi elleri arasına aldı ve nazıkçe kızın kucağının üzerine koydu. Ellerini onun elleri üzerinde koruyucu bir tavırla gezdirirken Jillian hareketsizce oturuyordu.

“Eğer yıldızlara bakılarak tutulan dileklere inanan bir adam olsaydım, her gördüğüm yıldızdan Jillian St. Clair’in bir daha hiçbir cehenneme şahit olmamasını dilerdim. Jillian yalnızca cenneti görmeli.”

Jillian şaşkınlığını gizleyerek sessiz bir şekilde oturmaya devam ederken, bir yandan da onun ellerini sarmalayan güçlü ve sıcak ellerin varlığından haz duyuyordu. Azizler aşkına, eğer yolculuğun sonunda onu bunun bekliyor olduğunu bilseydi, İngiltere sınırına gidip oradaki en vahşi

atışmaların arasında bile at sürerdi. O an diz çökmüş ol-
duğu yerde kök salmayı diledi; eğer Grimm ona dokun-
maya devam edecekse, bu küçük bahçede filizlenip rzg-
ra ve yağmura karşı direnebilirdi, dolu ve kar umurunda
bile olmazdı. Grimm'in gözlerindeki tereddüt kırıntısıy-
la büyülenmiş olan Jillian, başını yukarı doğru kaldırdı.
Grimm'in dudakları onunkilerden bir nefes uzaktaydı ve
Jillian kalbinde kopan fırtınalarla bekledi.

"Jillian! Jillian, dışarıda mısın?"

Jillian gözlerini kapayıp, aralarına giren bu sesin cehen-
neme, hatta daha ötesine gitmesini diledi. Grimm'in du-
daklarının kendi dudaklarına hafifçe süründüğünü hisset-
ti. Grimm aceleyle, hafif bir öpücük kondurmuştu dudak-
larına ve bu, Jillian'ın beklediği şey değildi. Jillian, onun
dudaklarının kendisinininkileri morartana kadar pmesini
istiyordu; onun dilini ağzında, onun nefesini ciğerlerinde
hissetmek istiyordu. Onu her şeyiyle istiyordu.

"Ramsay bu," dedi Grimm dışlerinin arasından. "Dışarı
ıkıyor. Ayağa kalk ufaklık, *hemen*."

Jillian hızla doğruldu ve bir adım geri çekildi. Grimm'in
gözlerini görebilmek için umutsuzca çabalıyordu. Grimm
başını eğmiş, gözlerini az önce Jillian'ın durduğu yere sa-
bitlenmişti. "Grimm," diye fısıldadı Jillian telaşla. Onun
başını kaldırmasını istiyordu, gözlerini görmeliydi.
Grimm ona baktığı sırada, onun gözlerinde arzuyu gördü-
ęne emin olmalıydı.

"Jillian," diye inledi Grimm, başı halen eğikti.

"Evet?" diye fısıldadı Jillian nefesi kesilerek.

Grimm ellerini yumruk yapmış iki yanında duruyordu.
Jillian ise titreyerek bekliyordu.

Arkalarındaki kapı sertçe açılıp kapandı. Ramsay avluya adım atarken, “Jillian,” diye seslendi. “İşte buradasın. Bize katıldığın için çok memnunum. Panayıra kadar bana eşlik edersin diye düşünmüştüm. Atın yerde ne yapıyor öyle Roderick?”

Jillian nefesini verirken hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardı. Sırtı Ramsay’e dönüktü.

“Ne diyecektin Grimm? Ne?” dedi yalvaran bir sesle.

Grimm başını kaldırdı. Mavi gözlerinde kendiyle mücadele verdiğini gösteren bir kıvılcım vardı. “Quinn sana âşık. Sanırım bunu bilmelisin,” dedi yumuşakça.

HASRET e-kitaphane

12. Bölüm

Jillian, Ramsay’i ustaca savuşturmuştu. Ona, “kadın-sı bazı şeyler” alması gerektiğini söylemişti - Ramsay bu açıklamayı duyunca hevesi oldukça kaçmıştı. Böylece, Jillian tüm öğleden sonrayı Kaley ve Hatchard ile alışveriş yaparak geçirdi. Gümüşçüden babasına yeni bir kemer tokası aldı. Dericiden üç tane kar beyazı koyun derisi kilim aldı - kalın olmasına kalınlardı ama tavşan kürkü kadar da yumuşaklardı. Kuyumcuda, yeni elbisesini süsleyecek olan, çekiçle dövülerek şekil verilmiş küçük altın yıldızlar için iyi bir pazarlık yaptı.

Bu sırada aklı sürekli avluda olanlardaydı. Kalbinin etrafına kendi eliyle ördüğü dev duvarlara ihanet ederek, onların arasında bir çatlak açan karanlık ve yakışıklı adamı düşünüyordu. Jillian sersemlemişti, şaşırmıştı fakat artık

daha kararlıydı. Görmüş olduğu şeyden bir an için bile kuşkuya düşmemiştı. Grimm Roderick onu umursuyordu. Üst üste yığılmış yıkıntıların altında sahici, kırılğan bir adam duruyordu. Jillian, geçmişe ait bu yıkıntılarının onun tahmin edebileceğinden daha acımasız olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Jillian, Grimm'in sert bakışlarının altında onu arzuladığını görmüştü. Daha da önemlisi, Grimm ona karşı öylesine güçlü duygular besliyordu ki bu duyguları ifade edemiyor, onları inkâr etmek için tüm iradesini kullanıyordu. Bu, Jillian'ın umudunu devam ettirmesi ve çabalaması için yeterliydi. Jillian, bir an için bile, Grimm'in böyle bir çabaya değip değmediğini sorgulamadı, değdiğini biliyordu. Grimm, bir erkekte istediğı her şeyi ona sunabilirdi. Jillian insanların kumsursuz olmadıklarını anlamıştı; bazen öyle yaraları oluyordu ki o yaraları iyileştirip onlara gerçek potansiyellerini göstermek için aşkın imdada yetişmesi gerekiyordu. Bazen derinden yaralanmış olanlar, karşıdakine en çok şey sunabilen ve en çok derinliğe sahip olan insanlar oluyordu. Zira şefkatin ve sevecenliğin değerini en iyi onlar biliyorlardı. Jillian, onu gardını düşürmeye çalışacak, onun yıllar önce kuşandığı kayıtsızlık maskesini eritmeye çalışan güneş olacaktı.

Grimm ona bakarken, gözlerinden arzunun pırıltıları okunuyordu ve o farkında olsa da olmasa da Jillian onun yüzünde yoğun, şehvetli bir davet görmüştü.

Şimdi Jillian'ın tek yapması gereken, bu arzuyu nasıl açığa çıkarması gerektiğini bulmaktı. Grimm Roderick'in tutkusu serbest bırakıldığında ortaya çıkacak şeyin kesinlikle sabretmeye değer olduğunu sezgisel olarak bildiğinden hafifçe titredi.

“Üşüdünüz mü küçükhanım?” diye sordu Hatchard endişeyle.

“Üşümek mi?” diye sordu Jillian boş gözlerle.

“Titriyordunuz.”

“Ah, lütfen ama Hatchard!” diye homurdandı Kaley. “Buna gündüz düşü titremesi derler. Aradaki farkı anlayamıyor musun?”

Jillian şaşkınlıkla Kaley’e baktı. Kaley kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemekle yetindi. “E, öyleydi ama değil mi Jillian?”

“Nasıl anladın?”

“Quinn bu sabah oldukça yakışıklı görünüyordu,” dedi Kaley hiç sözünü sakınmadan.

“Grimm de öyle,” diye araya girdi hemen Hatchard. “Siz de öyle düşünmediniz mi küçükhanım? Onu ahırların orada gördüğünüzü biliyorum.”

Jillian dehşete düşmüş bir ifadeyle Hatchard’a dik dik baktı. “Sen beni mi izliyordun?”

“Elbette hayır,” diye savunmaya geçti Hatchard. “Tesdaüf eseri penceremden dışarı bakıyordum yalnızca.”

“Ah,” dedi Jillian sesini alçaltarak. Bakışları hizmetçisi ve muhafızlarının komutanı arasında gidip geliyordu. “Siz ikiniz neden bana öyle bakıyorsunuz?” diye sordu.

“Nasıl bakıyoruz?” Kaley masumane bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı.

Jillian çöpçatanlık çabalarından tiksinererek gözlerini devirdi. “Artık hana dönsek olur mu? Akşam yemeğine zamanında geleceğime dair söz verdim.”

“Quinn’e mi?” diye sordu Kaley umutla.

Hatchard hizmetçiyi dürttü. “Grimm’e.”

“Occam’a,” dedi Jillian hiç oralı olmadan, omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak.

Hatchard ve Kaley aralarında bakışıp gülüşürken, Jillian eli çantalarla dolup taşarak hızla yoldan aşağı doğru indi.

“Bizi buraya çantaları taşımak için getirdiğini düşünüyordum,” dedi Hatchard, kızıl kaşlarından birini kaldırdı.

Kaley gülümsedi. “Remmy, korkarım ki bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşısa bile şu an farkında olmaz. Bizim küçükhanım âşık, ona şüphe yok. Geriye tek bir soru kalıyor: Hangi adama?”

“Hangisine Jillian?” diye sordu Kaley, lafa ortasından girerek. Hanımının, açık yeşil renk ipek kumaştan, göğüs kısmı fiyonklarla bezeli elbisesinin arkasındaki küçük düğmeleri ilikliyordu.

“Hangisine ne?” diye karşılık verdi Jillian ilgilenmeden. Parmaklarını saçlarının arasına daldırıp, parlak altın sarısı saçlarını omzuna düşürdü. Handaki odasında, bulanık aynanın karşısındaki küçük bir koltuğa tünemiş, yemek salonundaki erkeklerin arasına katılmak için sabırsızlanıyordu. Jillian’ın bakışı, Kaley’nin aynadaki yansımasıyla karşılaştı. Kaley, kelimelere ihtiyaç duymadan, azarlarca-sına ona bakıyordu.

“Ah,” dedi ve somurttu Jillian. “Pekâlâ, ne demeye çalıştığını biliyorum ama bunu henüz cevaplamak istemiyorum. Bu akşam olaylar nasıl gelişecek bir görelim önce.”

Kaley, onun saçlarını tuttuğu elini gevşetip gülümsedi. “En azından bu kadarını kabulleniyorsun yani; kocanı on-

ların arasından seçeceksin! Babanın arzusuna kulak vereceksin demek.”

“Evet Kaley, aynen öyle!” Jillian ayağa kalkarken gözleri çakmak çakmaktı.

“Sanırım bu akşam saçlarını açık bırakman iyi fikir,” dedi Kaley. “Yalnız, onları biraz elden geçirip buklelerini ortaya çıkarmalıyım.”

“Ben düz saç seviyorum,” diye yanıtladı Jillian. “Zaten kendiliğinden dalgalılar, hem boşa geçirecek vaktim de yok.”

“Ah, öyle mi? Elbisesini seçmesi bir saatten fazla süren hanımefendinin boşa geçirecek vakti yok demek!” diye takıldı ona Kaley.

“Zaten geç kaldım Kaley,” dedi Jillian, odadan paldür küldür çıkarken yüzü kıpkırmızıydı.

“Geç kaldı,” dedi Grimm sabırsızca bir aşağı bir yukarı yürürken. Hanın, odalarla yemek salonunu ayıran dar bölümünde epey uzun bir süredir bekliyorlardı. “Odin’in mızrağı aşkına, odasına bir tepsi yemek söyleyelim de olsun bitsin.”

“Böylece, ona eşlik etmenin vereceği keyiften vazgeçelim, ha? Hayatta olmaz,” dedi Ramsay.

“Bir aşağı bir yukarı yürüyüp durmayı bırak Grimm,” dedi Quinn sırtarak. “Sahiden de biraz sakinleşmeye ihtiyacın var.”

“Ben tamamen sakinim,” dedi Grimm bir ileri bir geri yürüyerek.

“Hayır, değilsin,” diye itiraz etti Quinn. “Birisi dokunsa dağılacakmış gibi görünüyorsun. Kılıcımın ucuyla sana değecek olsam parçalara ayrılacaksın sanki.”

“Eğer kılıcının ucuyla bana dokunacak olsaydın ben de benimkinin ucuyla sana dokunurdum, üstelik kabzasıyla falan da değil.”

“Hemen savunmaya geçmene gerek yok- ”

“Savunmaya falan geçmiyorum!”

Hem Quinn hem de Ramsay patronluk taslayan bakışlarını ona doğrulttu.

“Bu hiç de adil değil,” diyerek somurttu Grimm. “Bu bir tuzak gibi! Eğer birisi sana ‘savunmaya geçme’ derse savunmaya geçmek dışında nasıl bir tepkiyle karşılık verebilirsin ki? Geriye iki seçeneğin kalıyor: Ya susup hiçbir şey demeyeceksin ya da savunmaya geçeceksin.”

“Grimm, bazen biraz fazla düşünüyorsun,” dedi Ramsay.

“Ben gidip bir içki alacağım,” dedi Grimm öfkeden köpürmüş bir şekilde. “Eğer hanımefendi gün ağarmadan hazır olmayı başarabilirse bu büyük olayı bana da haber verirsiniz.”

Ramsay, Quinn’e doğru sorgulayıcı bir bakış attı. “Saray’dayken hiç de böyle çabuk öfkelenen biri değildi bu adam, ne oldu ona böyle? Benimle ilgisi yoktur herhalde, değil mi? Geçmişte birkaç anlaşmazlık yaşadığımızı biliyorum ama bunlar geçmişte kaldı.”

“Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa yüzündeki yara izi de o ‘anlaşmazlık’ların birinden hatıra kaldı, öyle değil mi?” Ramsay suratını buruşturunca Quinn devam etti. “Seninle ilgisi yok Logan. Jillian’ın etrafındayken hep böyle dav-

ranır o ama kız büyüdükçe işler daha da kötüye gitmeye başladı.”

“Eğer onu elde edeceğini düşünüyorsa yanılıyor,” dedi Ramsay alçak bir sesle.

“Onu elde etmeye çalışmıyor Logan. Ondan nefret etmeye çalışıyor. Ve eğer sen onu elde edebileceğini düşünüyorsan, asıl *sen* yanılıyorsun.”

Ramsay Logan cevap vermedi fakat dönüp yemek salonun kalabalığının arasına karışırken meydan okuyan gözleri çok fazla şey anlatıyordu.

Quinn halen kimsenin gözükmediği merdivenlere doğru baktı ve omuzlarını silkerek Ramsay’in ardından gitti.

Jillian merdivenlerden aşağı indiğinde onu bekleyen kimseyi bulamadı.

Aman ne iyi koca adayları, diye düşündü. Önce beni terk edip gidiyorlar, sonra yeniden terk ediyorlar.

Elbisesinin yakasını çekştirerek sinirli bir şekilde merdivenlerden yukarı doğru baktı. Kaley’nin yanına dönse miydi yoksa? *Siyah Çizme*, Durrkesh’teki en iyi handı. Kasabanın en güzel yemekleri burada bulunurdu. Buna karşın, kalabalık yemek salonuna tek başına dalma düşüncesi gözünü biraz korkutuyordu. Böyle bir yere daha önce hiç tek başına gitmemişti.

Kapıya kadar yanaştı ve kapı aralığından içeriyi gözetledi.

Salon, gürültücü meyhane müdavimleriyle dolup taşmıştı. Müşterilerin yarısı kalabalıktan dolayı ayakta yemek

yemek zorunda kalmasına rağmen, kâhkahalar her yönden geliyordu. Bir anda, sanki tanrıların işiymişçesine kalabalık aralandı ve onların arasından, insanı günaha sokacak kadar yakışıklı, koyu tenli bir adam çıkıp meşe ağacından oyulmuş bar tezgâhının orada tek başına durdu. Yalnızca Grimm Roderick böylesine küstah bir zarafete sahip olabilirdi.

Jillian onu izlerken, Quinn Grimm'e doğru yürüdü, ona bir içki uzattı ve onu neredeyse güldüren bir şeyler söyledi. Grimm yüzünün aldığı ifadeyi fark edip derhal her türlü keyif emaresini suratından silince, bu kez Jillian gülümsedi. Quinn yeniden kalabalığın arasına karışınca, Jillian ana salona daldı ve dosdoğru Grimm'in yanına gitti. Grimm ona doğru baktı ve gözleri tuhaf bir şekilde parladı; başıyla selamladı ama hiçbir şey söylemedi. Jillian orada sessizce durdu ve söyleyecek bir şeyler aradı, ona zekice ve merak uyandıran bir şeyler söylemek istedi. Nihayet onunla böyle bir mekânda yan yana duruyordu ve hep hayalini kurduğu gibi, samimi bir sohbete girebilecekti onunla.

Ancak daha Jillian söyleyecek enteresan bir şeyler bulamadan, Grimm ilgisini kaybedip sırtını döndü.

Jillian içten içe kendini yiyordu. *Kahretsin Jillian*, diye azarladı kendini. *Bu adamın yanında iki kelimayı bir araya getiremiyor musun?* Jillian'ın gözleri Grimm'in ensesinde hayranlık dolu bir yolculuğa çıktı, sonra gözleri onun siyah saçlarını okşadı, ardından Grimm yeni bir kadehi kaldırırken sırtında gerilen kaslarının üzerinde gezindi. Sırf ona bakarken, omuzlarının hareket etmesini izlerken bile mest oluyordu. Gözleri aşağılara indi, onun belinin daralıp sıkı kalçalara ve güçlü bacaklara dönüşmesini izledi.

Nefesi titreyerek onun kiltinin altından bacaklarını incelerken, Grimm'in bacaklarının kıllarla kaplı olduğunu fark etti. Bu ipeksi tüyler nerede başlayıp nerede bitiyordu?

Jillian, tuttuğunun farkında bile olmadığı nefesini salıverdi. Bedeninin her bir köşesi, onun bedenine karşı hoş bir beklentiyle doluydu. Bu karanlık ve baştan çıkarıcı adamın yalnızca yanında durmak bile, bacaklarından gücün çekilmesine ve karnında ürkek bir his oluşmasına neden olmuştu.

Grimm arkaya doğru eğilince, bir an için bedeni kalabalık salonun içinde kızın bedenine değdi. Jillian o kadar kısa bir süre için yanağını onun omzuna dayadı ki Grimm ondan bir dokunuş çaldığının farkına varmadı. Jillian onun kokusunu içine çekti ve hiç çekinmeden ileri doğru uzandı. Elleri onun omzunun çıkıntılarını buldu ve gömleğinin üzerinden hafifçe tenine dokundu.

Yumuşak bir inleme Grimm'in ağzından kaçtı ve Jillian'ın gözleri kocaman açıldı. Ona nazikçe dokunurken Grimm'in hiçbir şey söylememesine şaşırmıştı. En azından ondan kaçıp uzaklaşmamış ya da dönüp ona çıkışmamıştı.

Jillian nefesini tuttu, sonra iştahla içini çekti. Sabun ve erkek kokusunun taze aroması karşısında mest olmuştu. Grimm'in bedeni, onun tırnaklarının altında hafifçe kırmıldanmaya başlamıştı. Sanki çenesi okşanan bir kedi gibiydi. Sahiden de onun dokunuşundan hoşlanıyor olabilir miydi?

Ah, tanrılar bugün yalnızca tek bir dileğimi gerçekleştirse keşke - bu adamın dudaklarını hissedebilsem!

Jillian avuç içleriyle onun sırtını şefkatle okşadı ve be-

denini onunkine doğru yaklaştırarak bastırdı. Parmakları onun omuzlarındaki kasları birer birer takip etti, sonra onun incelen beline doğru kayarken tekrar yukarı çıktı. Ellerinin altındaki beden gevşemişti.

Cennet, bu cennet olmalı, diye düşündü hülyalı bir biçimde.

“Halinden oldukça memnun görünüyorsun Grimm.” Quinn’in sesi Jillian’ın fantezisini yarıda kesti. “Tek bir içkiyle tüm ruh halinin değiştiğini görmek harikulade. Jillian nereye kayboldu? Daha şimdi seninle birlikte değil miydi?”

Jillian’ın elleri Grimm’in sırtında hareketsiz kaldı. Grimm’in sırtı o kadar genişti ki Jillian’ı Quinn’in gözlerinden tamamen gizliyordu. Jillian içine dolan suçluluk duygusuyla durdu kaldı. Onun hareketsiz parmaklarının altında Grimm’in sırtındaki kaslar sertleşti. “Temiz hava almak için dışarı çıkmamış mıydı o?” Grimm bunu sorarken Jillian şaşkınlık içindeydi.

“Tek başına mı? Tanrı aşkına, onun tek başına dışarı çıkmasına izin vermemeliydin!”

Quinn onu aramak için giderken çizmelerinin taş zeminde çıkardığı sesler duyuldu.

Grimm hiddetle arkasına döndü. “Ne yaptığını sanıyorsun, tavus kuşu?” diye hırladı.

“Sana dokunuyordum,” dedi Jillian doğrudan.

Grimm onun iki elini avuçlarının içine alırken neredeyse onun narin ellerindeki kemikleri kıracaktı. “Peki, bundan sonra dokunma o zaman. Seninle benim aramda hiçbir şey- ”

“Sen de arkaya doğru eğildin,” diye itiraz etti Jillian. “Pek de mutsuz görünmüyordun- ”

“Seni bir meyhane yosması zannetmiştim!” dedi Grimm, öfkeli elini saçlarının arasına daldırarak.

“Ah!” Jillian hayal kırıklığına uğramıştı.

Grimm, dudakları Jillian’ın kulaklarının hizasına gelinceye dek başını eğdi. Sesinin gürültülü salondaki şamatayı aşır duyulması için büyük bir çaba sarf etti. “Belki unutmuşundur diye hatırlatayım. Seninle olmayı isteyen Quinn ve o, hiç şüphe yok ki en iyi seçim. Git onu bul ve ona dokun. Beni, benim gibi bir adamı anlayacak meyhane yosmalarıyla baş başa bırak.”

Jillian dönüp, etraftakileri ite kaka kapıya doğru ilerlerken gözleri tehlikeli bir pırıltıyla alevlendi.

Geceyi atlatabilirdi. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Ne de olsa, en kötüsünü yaşamıştı bile. Grimm, salona girdiği ilk andan itibaren Jillian’ın varlığının farkındaydı. Jillian konuşacak gibi olduğunda, özellikle başını öbür yana çevirmişti. Gerçi bu pek de işe yaramamıştı. Jillian ona dokunmaya başladığı anda, onun sırtının üstündeki ellerinin yarattığı müthiş duygudan kaçabilmek için imkânsızdı. Bu kez işin çok fazla ileri gitmesine izin vermişti ama durumu kurtaramayacak kadar geç değildi. Artık sırtı özenle Jillian’a dönük bir şekilde duruyor ve düzenli olarak kadehine viski dolduruyordu. İntikam alır gibi içiyordu. Elinin arkasıyla dudaklarını siliyor, kusursuz Berserker duyularını köreltmek istercesine içiyordu. Zaman zaman Jillian’ın yükselen kahkahalarını duyuyordu. Arada bir de olsa, meyhaneci içkileri raflara yerleştirirken, kulplu sürahilerin cilalanmış

yüzeylerinden Jillian'ın altın sarısı saçlarının yansımaları yakalıyordu.

Ama umurunda değildi! Bir aptal bile ne olup bittiğini anlayabilirdi. Jillian'ı, şu an yaptığı şeye Grimm'in kendisi sürüklemişti. Şimdi nasıl olur da umursardı? Umursamayacaktı, kendini buna ikna etti. Sırf şehvetli arzularını tatmin etmediği için, şiddetli ve öngörülemez duyguların pençesine düşen o adamlardan olmayacaktı. Evet, şehvetti bu, aşk değildi ve her ikisi de Jillian'la alakalı değildi.

Tanrım! Kimi kandırıyordu? Grimm gözlerini kapadı ve kendi kendine söylediği yalanları düşünerek kafasını salladı.

Yaşam bir cehennemdi ve o da aynen Sisifos* gibi, amansız bir kaya parçasını yukarı doğru sonsuza kadar yuvarlamaya mahkûmdu. Zirveye ulaşmadan kayanın altında kalacaktı. Grimm, boşuna yapılan işlere hiçbir zaman fazla müsamaha gösterebilen biri olmamıştı. O, işleri çözüme kavuşturan biriydi. Bu gece de Jillian'la Quinn'in nişan olayını bir sonuca kavuşturacak ve bu işe daha fazla dahil olmayacaktı.

En iyi arkadaşının karısına göz koyacak değildi herhalde, değil mi? Tüm yapması gereken, onun Quinn'le evlenmesini sağlamaktı. Böylece çektiği çile sona erecekti. İçinde sürüp giden bu kavgayla yaşamaya devam edemezdi. Eğer Jillian evlenmeyip tek başına olursa, Grimm onu hayal etmeye devam ederdi. Eğer Jillian iyi bir evlilik yaparsa, Grimm de bu aptalca hayallerine bir son vermek zorunda

* Yunan Mitolojisinde, Korint kentinin kralı olan Sisifos, tanrılar tarafından, büyük bir kayayı bir tepenin en yüksek noktasına sonsuza dek yuvarlamakla cezalandırılmıştır. Bu mit birçok edebi esere ilham kaynağı olmuştur. (ç.n.)

kalırdı. Kararını vermiş bir şekilde, omzunun üstünden etrafta neler olup bittiğini görmek için gizli bir bakış attı. Yalnızca tezgâhın arkasında duran tahta bacaklı meyhaneci onun sessizce iç geçirirken çıkardığı ıslığı işitebildi.

Jillian salonun öbür tarafında dikiliyordu. Altın sarısı saçları arkaya atılmış, o büyüleyici kadınsı tavırlarını Grimm'in en yakın arkadaşına sergiliyordu şimdi; her zamanki gibi karşı konulamazdı. Davetkâr bakışlar, capcanlı gözler, dişlerinin arasına sıkıştırdığı nefis alt dudağı... İki- si, belli ki kendi küçük dünyalarına kapanmışlardı, onun varlığının farkında bile değillerdi. Grimm Jillian'ı buna teşvik edip durmuştu. Şimdiyse bu onu öfkeden deliye döndürüyordu.

Grimm orada durmuş izlerken, Jillian'ın dışında kalan dünya -Jillian'sız bir dünya nasıl bir dünyaydı ki?- kaybolup gitti. Grimm, onun saçlarının sesini, onun Quinn'in yüzüne doğru uzanan elinin çıkardığı hafif esintiye kalabalık meyhanede duyabiliyordu. Sonra birdenbire, Jillian'm parmakları Quinn'in yanakları üzerinde gezinip çenesinin üstünde uzunca bir süre durunca, Grimm'in tek işitebildiği şey, beynine çıkan kanın kulaklarında yarattığı uğultu oldu. Midesi buruldu, kalbi öfkeden kesik kesik ama kuvvetle atmaya başladı.

Ne yapacağını bilemez bir halde, Grimm'in eli kendi yüzüne doğru gitti. Jillian, avcunun içiyle Quinn'in cildini bir tüy gibi okşuyordu; parmakları Quinn'in çenesindeki kirli sakalı takip etti. Grimm, çocukken oynadıkları sırada o çeneyi bir iki kez kırmış olmayı diledi hiddetle.

Meyhanecinin şaşkınca izlediğinin farkında olmadan, Grimm elleriyle Jillian'm hareketlerini kendi yüzüne uy-

guluyordu; onun dokunuşunu taklit ediyordu. Grimm'in gözleri öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki Jillian başını çevirip onu görseydi muhtemelen oradan kaçırdı. Ama Jillian başını çevirmedi. Grimm'in en yakın arkadaşına hayran hayran bakmakla meşguldü.

Grimm'in arkasından bir homurtu ve ısıklık geldi. "Senin durumun epey kötü dostum. Daha çok içerek bu gerçekten kaçamazsın." Meyhanecinin sesi Grimm'i daldığı âlemden geri döndürdü. Meyhaneci konuya girmeye can atarak, "En iyi arkadaşının karısını arzulamak cehennemde olmaktan beter, öyle değil mi?" diye kafasını salladı. "Ben de bir seferinde arkadaşlarımdan birinin sevdiği kıza vurulmuştum. Ne kadar zaman oldu, dur bakayım, on sene oldu galiba- "

"Onlar karı koca *değil*." Grimm'in meyhaneciye yönelttiği bakışlar akli başında bir insana ait olamazdı. Bu gözler, yıllar önce, onun kendi halkının tanık olduğu ve Grimm'e sırt çevirmelerine neden olan gözlerdi. İsteddiği şeyi elde etmeden durmayan Viking savaşçısının buz mavisi gözleliydi bunlar.

"Karı kocalar mı bilmem ama belli ki bir şeyler dönüyor orada." Meyhaneci, birçok meyhane kavgasından sağ salim çıkmayı başarmış birinin özgüveniyle, Grimm'in uyarıcı bakışlarını görmezden gelmişti, asabi bir müşteriyi gözünde büyütecek hali yoktu. "Sen de aralarında bir şeyler olmasına dayanamıyorsun, bu kadarı besbelli." Meyhaneci tezgâhtaki boş şişeyi kaldırdı, sonra dolu bir şişeye gözü ilişti. Merak içinde şişeye bakıyordu. "Bu da nereden geldi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bende de akıl kalmadı. Bunu açtığımı hatırlamıyorum bile ama eminim sen şimdi bunu içersin," dedi meyhaneci Grimm'in kadehini

tazelerken. Çenesi düşük meyhaneci tezgâhın arkasındaki bir odaya girdi ve elinde bir tabak dolusu kızarmış tavukla geri döndü. “İçkinin yanında biraz da yemek yemen lazım,” diye tavsiyede bulundu.

Grimm gözlerini devirdi. Ne yazık ki İskoçya’daki tüm içkiler bile bir Berserker’ın duyularını köreltmeye yetmezdi. Meyhaneci yine bir şeyler getirmeye yeltenmişti ki Grimm sinirli bir şekilde önündeki kadehi tavukların üstüne boca etti. Tam dışarı çıkıp yürümeye karar vermişti ki Ramsay gelip yanına oturdu.

“Görünüşe bakılırsa Quinn yarışta öne geçti,” diye mırıldandı Ramsay keyifsizce. Bir yandan da gözleriyle kızarmış tavuk parçalarına bakıyordu. “Mmm, nefis görünüyor. Bir parça koparsam bozulur musun?”

“Keyfine bak,” dedi Grimm sertçe. “Al, bunu da iç.” Şişeyi tezgâhın üzerinde kaydırды.

“Sağ ol, dostum. Kendi içkim var.” Ramsay kadehini kaldırdı.

Jillian ve Quinn onların yanına tezgâha gelince boğuk, melodik bir kahkaha her yanlarını sardı. Tüm çabasına karşın, Quinn’e doğru bakarken Grimm’in gözleri karanlık ve öfkeliydi.

“Ne yiyoruz bakalım?” dedi Quinn tavukla dolu tabağa elini uzatırken.

“Müsaadenizle,” diye mırıldandı Grimm. Onları iterek oradan uzaklaşırken Jillian’ı tamamıyla görmezden gelmişti.

Arkasına bile bakmadan meyhaneyi terk etti ve gecenin içinde kaybolup gitti.

Grimm *Siyah Çizme*'ye döndüğünde neredeyse gün ağarıyordu. Merdivenleri bitkinlikle ağır ağır çıktı. Tam son basamağa adımını atmıştı ki beklenmedik bir ses kulağına çalınınca donup kaldı. Koridora doğru bakıp tüm kapılara teker teker baktı.

Sesi tekrar duymuştu - önce hafif bir inilti, daha sonra derin, boğuk bir inleme sesi.

Jillian mıydı? Quinn'le beraber miydi?

Koridor boyunca çevik hareketlerle sessizce ilerledi ve Quinn'in kapısının önünde duraksadı. Dikkatle dinledi ve üçüncü kez duydu -boğuk bir iç çekiş ve soluk alma sesi- ve işittiği her ses sanki bağırsaklarını deşen çift ağızlı bir bıçak gibiydi. Öfke tüm bedenini kapladı ve içinde bastırmaya çalıştığı karanlık yanı galip gelmeye başladı. On beş sene önce tepeden Tuluth'a bakarken hissettiği o öfkenin geri döndüğünü, o tehlikeli alana girmeye başladığını hissetti. Normal bir adamın tek başına hayatta erişemeyeceği bir güç damarlarında toplanmaya başlamış, ona tarif edilemez bir kuvvet ve aklın almayacağı kadar büyük bir kana susamışlık vermişti. Buz gibi gözlere sahip kadim bir Viking canavarıydı bu.

Grimm alnını Quinn'in tahta kapısına dayayıp, dikkatlice nefes alıp vererek bu vahşi tepkisini kontrol altına almaya çalıştı. Yavaş yavaş nefes alış verişleri düzenli hale gelmeye başlıyordu, kapının öte yanından gelen seslere hiç benzemiyordu. Tanrı aşkına, o Jillian'ı Quinn'le evlenmesi için teşvik etmişti, onunla yatağa girmesi için değil!

Dudaklarının arasından vahşi bir hırıltı kaçtı.

Tüm çabalarına karşın, eli kapının tokmağını buldu ve çevirdi ama kapı kilitliydi. Bir süre için bu engel karşısın-

da şaşırmış, hareketsiz kalmıştı. O ve Jillian arasındaki bir engel - ona Jillian'ın Quinn'i seçtiğini söyleyen kapı kili-di. Evet, onu Grimm teşvik etmişti fakat seçimini yapmak için biraz daha bekleyebilirdi! Belki bir ya da iki yıl, belki de hayatının geri kalanı boyunca.

Evet, o gerçekten de seçimini yapmıştı. Peki o zaman, hangi hakla bu kapıyı binlerce parçaya ayırıp o parçalardan en ölümcül olanı en yakın arkadaşının kalbine saplamayı aklından geçirebiliyordu? Karanlık koridordan yürüyerek odasına dönüp kendi cehennemiyle yüzleşmekten başka bir şeye ne hakkı vardı? Şüphesiz ki şeytan onu o odada bekliyor olacaktı. Artık tepeye doğru ittirip durmak için onu bekleyen yeni, inatçı bir kaya parçası vardı: pişmanlık.

İçinde sürüp giden kavga sonunda iyice kabardı ve öfkesinin dinmesi için, içindeki canavarın pençelerini uzatarak Quinn'in kapısını parçalarına ayırması gerekti.

Grimm içeri girdiğinde hırıltılı bir nefesle karşılaştı. Kapının önünde çömelip loş odayı bakışlarıyla taradı. Neden kimsenin korkarak yataktan fırlamadığını anlayamamıştı.

"Grimm..." Bu kelime odadaki kasveti bölmüştü.

Şaşkınlık içindeki Grimm odaya daldı ve alçak yatağa doğru hızla yaklaştı. Quinn, tortop olmuş sırlıslıkla- mış çarşafların içinde duruyordu - tek başına. Eski- miş zemin kusmuk lekeleriyle doluydu. Bir su kabı kırılıp yere düş- müştü, hemen yanında kırık bir porselen ibrik duruyordu. Açık pencereden içeri buz gibi gece havası giriyordu.

Birden Quinn'in bedeni şiddetle kasıldı, yataktan kalkar kalkmaz iki büklüm oldu. Grimm onu yere düşmeden yakalamak için atıldı. Arkadaşını kollarında tutarken, anlamayan gözlerle ona bakıyordu, ta ki dudaklarının üstünde köpüren ince bir tükürük tabakası görene dek.

"Z-z-ze-hir," diyebildi Quinn nefes nefese. "Y-yardım et... bana."

"Hayır!" diye inledi Grimm. "Kahretsin!" diye lanet ederken, yardım dileyen arkadaşının başını tuttu.

13. Bölüm

“Quinn’i kim zehirlemek ister ki?” diye sordu Hatc-
hard, kafası karışmış bir şekilde. “Quinn’den nefret eden
kimse yoktur. O gerçek bir centilmen ve örnek bir lord-
dur.”

Grimm yüzünü buruşturdu.

“Düzelecek mi?” diye sordu Kaley, ellerini endişeyle
ovuşturarak.

“Neler oluyor?” Jillian uykulu gözlerle kapının eşiğin-
de duruyordu. Parçalanan kapıdan arta kalanları görünce,
“Tanrım,” diye inledi. “Ne oldu burada?”

“Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin? Karnın ağrıyor
mu? Ateşin var mı?” Kaley’nin elleri bir anda kızın her
yerine dokunmaya başladı; yüzüne dokunuyor, karnını sı-
vazlıyor, saçını düzeltiyordu.

Jillian gözlerini kırptırdı. “Kaley, bir şeyim yok. Bana dokunup durmayı keser misin? Gürültüyü duydum ve ürktüm, hepsi bu.” Quinn’in inlediğini duyunca, “Quinn’in nesi var?” dedi Jillian soluk soluğa. Odanın darma-dağın olduğunu geç de olsa fark etmiş ve çarşaflarla perdelerle sinen hastalık kokusunu almıştı.

“Bir hekim çağır Hatchard,” dedi Grimm.

“Berber-cerrah* buraya daha yakın,” diye önerdi Hatchard.

“Berber olmaz,” diye yanıtladı onu Grimm. Sonra Jillian’a döndü. “Sen iyi misin ufaklık?” Jillian başıyla onaylayınca Grimm rahat bir nefes aldı. “Ramsay’i bul,” diye talimat verdi Kaley’e, sesi kaygı vericiydi.

Kaley durumu anladı ve kocaman açılmış gözlerle odaya fırladı.

“Ne oldu?” diye sordu Jillian merakla.

Grimm, Quinn’in alnına nemli bir bez koydu. “Sanırım zehirlendi.” Ona emin olduğunu söylememiştir; Quinn’in midelerinden çıkanların kokusu havayı doldurmuştu ve bir Berserker zehir kokusu aldığı anda yanılmazdı. “Eğer sandığım şeyse iyileşecek. Eğer dozu yeterince yüksek olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Bir şekilde etkisini kaybetmiş olmalı.”

“Quinn’i kim zehirlemek ister ki? Onu herkes sever,” dedi Jillian, farkında olmadan Hatchard’ın sözlerini tekrarlayarak.

“Biliyorum. Herkes bana bunu söyleyip duruyor,” dedi Grimm.

* Ortaçağda, berberliğin yanı sıra savaşta yaralanan askerlere tıbbi yardımda bulunma görevi üstlenen kişilere verilen ad. (ç.n.)

“Ramsay hasta!” Kaley’nin sesi koridorun aşığısından geliyordu. “Birisi gelip bana yardım etsin! Onu taşıyamıyorum!”

Grimm önce koridora sonra da Quinn’e doğru baktı, şaşkın bir haldeydi. “Kaley’nin yanına git ufaklık. Quinn’i tek başına bırakamam,” dedi dişlerinin arasından. Onu fazla şüpheli olmakla suçlayanlar çıkabilirdi ama Grimm kuşkuvarında haklıysa eğer, şu an kendi kusmuğı içinde ölü bir şekilde yatması gereken ondan başkası değildi.

Yüzü külrengine dönmüş olan Jillian, hiç vakit kaybetmeden ona söyleneni yaptı.

Tekrar bir küfür savuran Grimm, eliyle Quinn’in alına dokunarak onun ateşini kontrol etti ve arkasına yaslanarak hekimin gelmesini bekledi.

★★★

Hekim, omzundaki iki büyük çanta ve seyreilmekte olan saçlarının arasında taşıdığı yağmur damlalarıyla birlikte içeri girdi. Neredeyse handaki herkesi sorguya çektikten sonra, hastaları muayene etmeye başladı. Böylesine tombul bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle bir aşığı bir yukarı yürüyor ve küçük defterine notlar karalıyordu. Hastaların gözlerine bakıp, dillerini inceledikten ve şişmiş karın bölgelerine dokunduktan sonra yeniden küçük defterinin sayfaları arasında döndü.

Sessizlik içinde sayfaları çevirip dakikalar boyunca dikkatlice düşündükten sonra, “Onlara incir, bal ve meyan köküyle kaynatılmış arpa suyu verin,” diye talimat verdi.

“Başka hiçbir şey vermeyin, anlaştık mı? Zira verseniz de sindiremezler. Onların midelerini içinde yemek kaynayan bir kazan gibi düşünün. Kazandaki malzemelerin dengesi bir bozulunca, hiçbir şey pişmez, katı olan her şey içinden çıkar,” diye anlattı onlara hekim. “Yalnızca sıvı şeyler.”

“İyileşecekler mi?” diye sordu Jillian endişeli bir sesle. İki adamı bakımları kolay olsun diye Kaley’nin odasının yanındaki temiz bir odaya taşımışlardı.

Hekim kaşlarını çatınca, alnı kederli kırışıklıklarla doldu. “Tahminime göre hayati tehlikeyi atlattılar. İkisi de onları öldürmeye yetecek kadar zehir içmemiş. Ne var ki bir süre boyunca kendilerini oldukça zayıf hissedecekler gibi gözüküyor. Eğer ayağa kalkmaya çalışırlarsa, bu adamotunu suyla karıştırıp onlara verebilirsiniz.” Küçük bir torba çıkardı. “Bir bezi bunun suyunda ıslatıp yüzlerinin üstüne koyun.” Hekim, kuştüyü kalemmini defterine vurarak ders veren bir edayla konuşmaya devam etti. “Bezin, birkaç dakika boyunca onların burun deliklerini ve ağzını tamamıyla kapattığından emin olun. Onlar nefes aldıkça, buhar bedenlerine nüfuz edecek ve onları uykuda tutacak. Bedenlerini ne kadar iyi dinlendirirlerse ruhları da o kadar çabuk iyileşir. Biliyor musunuz beden dediğimiz şey dört, ruh dediğimiz şey ise üç parçaya ayrılır... Ah, affedin beni, emimim şu anda bunları duymak istemiyorsunuzdur. Yalnızca tıp ilmine merak duyanlar bu tür bilgileri hayranlıkla dinler.” Defterini hızla kapattı. “Size söylediklerimi uygularsanız tamamıyla iyileşeceklerdir.”

“Bir damla kan bile akıtmadınız ama!”

“Eğer öldürmek istediğiniz bir düşmanınız varsa berberi çağırın, iyileştirmek istediğiniz bir hastanız varsa hekimini,” dedi hekim, küçümseyici bir tonda.

Grimm onu başıyla hararetle bir şekilde onayladı ve giderken hekimine eşlik etmek üzere ayağa kalktı.

“Ah, Quinn,” diyerek bir elini onun nemli alınına koydu ve içini çekti Jillian. Onun üstündeki yünlü battaniyeyi alıp düzelterek ateşler içindeki bedeninin etrafına sardı.

Quinn’in yatağının başında, Jillian’ın yanında duran Kaley, odanın öbür ucunda Ramsay’in yüzüne nemli bez koyan Hatchard’a gözleriyle bir işaret yaptı. *Quinn’i seçecek işte, sana demedim mi?* dedi, ağzını sessizce oynatarak tane tane söylemişti.

Hatchard tek kaşını kaldırıp, gözlerini devirmekle yetindi.

Sonraki sabah Grimm iki hasta adamı kontrole geldiğinde, onların iyileşmiş olduğunu gördü. Ne var ki bedenleri halen uyuşmuş vaziyetteydi ve seyahat edecek durumda değillerdi.

Kaley, onların buraya asıl geliş amacı olan erzakları temin etmeleri konusunda ısrarcı olunca, Grimm istemeye istemeye Jillian’a panayıra kadar eşlik etti. Oraya vardıklarında, Jillian’ın tüm itirazlarına rağmen, Grimm her tezgâhın başında Jillian’ı sıkboğaz edip ondan acele etmesini istiyordu. Öğleden sonra, sisten bir örtü dağlardan aşağı inip Durrkesh’i boydan boya kaplayınca, derin bir oh çeken Grimm artık hana dönme zamanlarının geldiğini Jillian’a bildirdi.

Sis her zaman Grimm’i huzursuz ederdi. İskoçya’nın sisli arazilerle dolu olduğu düşünülürse, bu oldukça tuhaftı

asında. Bu seferki sıradan bir sis değildi gerçi; sık bulutlarla örölü, kalın ve nemli bir pelerini andıran bu şey, onların üstünde durduğu zemine çökmüştü, onlar yürüdükçe bir girdap gibi hareket ediyordu. Panayırdan çıktıklarında, bir adım ötedeki Jillian'ın yüzünü bile seçemez olmuştu.

“Bayılıyorrum buna!” diye bağırdı Jillian, sisi keser gibi bir hareket yapıyor ve etrafını saran dumanı dağıtıyordu. “Sis bana hep çok romantik gelmiştir.”

“Hayat sana hep çok romantik gelmiştir zaten. Zamanında, Bertie senin ismini ahırda gübreleri kullanarak yazdığında onu da çok romantik bulmuştun,” diye hatırlattı Grimm kuru bir sesle.

“Hâlâ da buluyorum,” dedi Jillian kızgınlıkla. “O harfleri sırf benim adımı yazabilmek için öğrenmişti. Bence bu çok romantik.” Bulanık sisin içine doğru bakarken tek kaşı hiddetle kalktı.

“Bu boktan şeyin içinde hiç savaşmak zorunda kalmadığın nasıl belli oluyor,” dedi Grimm sinirli bir şekilde. Sis ona Tuluth'u ve yaptığı geri dönüşü olmayan seçimleri hatırlatıyordu.

“Kılıcını nereye savurduğunu görmezken birini öldürmeye çalışmak lanet bir iştir.”

Jillian aniden durdu. “Hayatlarımız birbirinden tümüyle farklı, öyle değil mi?” diye sordu, sanki bir anda ayrılmıştı. “Sen birçok adamı öldürdün, öyle değil mi Grimm Roderick?”

“Gayet iyi biliyorsun,” diye cevapladı Grimm. “Beni izliyordun.”

Jillian dudaklarını hafifçe dişledi ve gözlerini kısarak ona baktı. “O gün McKane'ler ailemi öldürebilirdi

Grimm. Sen bizi korudun. Eğer bir adam kendi hanesini korumak için öldürüyorsa, bunda günah yoktur.”

Kendimi bağışlayacak kadar cömert olabilir miyim, diye düşündü Grimm. Jillian halen, McKane’lerin saldırısının onun ailesine yönelik olmadığını bilmiyordu. Çok zaman önce, o sisli günde Caithness’a gelmelerinin tek nedeni, orada bir Berserker olabileceği duyumunu almış olmalarıydı. Jillian bu gerçeği o zaman bilmiyordu. Belli ki Gibraltar St. Clair onun sırrını hiçbir zaman ifşa etmemişti.

“O gece neden gittin Grimm?” diye sordu Jillian ihtiyatlı bir şekilde.

“Gittim, çünkü vakti gelmişti artık,” dedi Grimm kabaca, tek elini saçlarından geçirdi. “Babanın bana öğretebileceği bir şey kalmamıştı artık ve kendi yoluma gitmenin zamanı gelmişti. Beni Caithness’ta tutacak bir şey kalmamıştı geriye.”

Jillian içini çekti. “Senin kendini suçladığını biliyorum ama sen de şunu bil ki hiçbirimiz seni asla suçlamadık. Edmund bile son nefesine kadar senin şimdiye kadar gördüğün en asil savaşçı olduğuna dair yemin ediyordu.” Jillian’ın gözleri buğulandı. Onu tam da istediği gibi, elma ağacının altına gömdük,” diye ekledi, daha çok kendisine söyler gibi. “Her sene otlar yeşerdiğinde oraya giderim. Oradaki yeşilliği çok severdi.”

Grimm durdu, şaşkınlıktan donup kalmıştı. “Gömmek mi? Edmund mu? Ne?”

“Edmund, elma ağacının altına gömülmek istedi. Eski-den orada oynardık, hatırlıyor musun?”

Grimm’in elleri Jillian’ın bileğini sardı. “Edmund ne zaman öldü? Ben onun kardeşin Hugh’le birlikte Kuzey İskoçya’da olduğunu sanıyordum.”

“Hayır. Edmund sen gittikten kısa bir süre sonra öldü. Neredeyse yedi yıl önce.”

“McKane’ler saldırdığında yalnızca küçük bir yara almıştı. Baban bile onun kolaylıkla iyileşeceğini söylüyordu!”

“İltihap kaptı, bir de üstüne ciğerleri rahatsızlandı,” diye yanıt verdi Jillian. Grimm’in tepkisi karşısında kafası karışmıştı. “Ateşi hiç düşmedi. Uzun süre acı çekmedi Grimm. Son sözlerinden bazıları da sana dairdi. Senin McKane’leri tek başına yendiğine dair yeminler etti ve sonra senin bir şey olduğuna dair bazı anlamsız sözler mırıldandı. Neydi o? Odin’in şekil değiştirebilen savaşçılarından biri ya da ona benzer bir şey... Ama hep hayranlıkla konuştu,” diye ekledi hafif bir tebessümle.

Grimm sisin içinde ona doğru uzun uzun baktı.

“N-ne?” diye kekeledi Jillian. Grimm’in onu inceleyen bakışlarının yoğunluğu karşısında aklı karışmıştı. Grimm ona doğru bir adım atınca Jillian hafifçe geri çekildi ve arkasındaki kiliseyi çevreleyen taş duvara yaklaştı.

“Ya o tür savaşçılar gerçekten de varsa Jillian?” diye sordu Grimm, mavi gözleri parlıyordu. Böyle tehlikeli konulara girmemesi gerektiğini biliyordu ama kendi sırrını açık etmeden Jillian’ın bu konudaki hislerini öğrenmek için bir şans geçmişti eline.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya bahsettiği şey bir fantezi ürünü değilse?” diye üsteledi Grimm. “Ya Edmund’un bahsettiği şeyleri yapabilen adamlar gerçekten yaşıyorlarsa? Bir parçası efsanelerde anlatılan yaratıklara benzeyen adamlar... Özel kabiliyetlere sahip, savaş sanatında ustalaşmış, neredeyse yenilmez adamlar... Böyle bir adam hakkında ne düşünürdün?”

Jillian onu dikkatlice inceledi. “Ne biçim bir soru bu? Sen, böyle savaşçıların yaşadığına inanıyor musun Grimm Roderick?”

“Pek değil,” dedi Grimm gergin bir şekilde. “Ben gözümle gördüğüm, elimle dokunup tutabildiğim şeye inanırım. Berserker efsanesi yaramaz çocukları korkutmak için uydurulmuş aptalca bir masaldan öte bir şey değil.”

“Öyleyse, onlar hakkında ne düşündüğümü neden sordun bana?” diye ısrar etti Jillian.

“Bu yalnızca farazi bir soruydu. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum ve aptalca bir sohbet oldu doğrusu. Odin’in mızrağı aşkına, kimse Berserker’lara inanmaz!” Grimm yürümeye devam etti ve onun da peşinden gelmesini işaret eden sabırsız bir ifade takındı.

Birkaç metre sessizlik içinde yürüdüler, sonra durduk yere Grimm, “Ramsay iyi öpüşüyor mu bari?” diye sordu.

“Ne?” Jillian neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu.

“Ramsay diyorum, tavus kuşu. İyi öpüşüyor mu?” diye tekrar etti Grimm sinirli bir ifadeyle.

Jillian coşkusunu bastırmak için yoğun çaba sarf etti. Bir yandan da düşünerek, “Şey,” diye ağır ağır söze girişti. “Çok fazla deneyimim olmadı ama dürüst olmak gerekirse, bu öpücüğün şu ana kadar aldığım en güzel öpücük olduğunu söylemeliyim.”

Grimm göz açıp kapayıncaya kadar onu kendi bedeniyle taş duvar arasına sıkıştırdı. Jillian’ı çenesinden sert bir şekilde tutarak başını yukarı kaldırdı. *Azizler aşkına, bu adam nasıl oluyor da bu kadar hızlı hareket edebiliyor? Ve ne kadar güzel bu yaptığı.*

“Bırak da o öpücüğü daha iyi değerlendirmek için sana bir fırsat sunayım ama bir an için bile olsa bundan bir anlam çıkarmaya çalışma. Yalnızca ondan daha iyi erkekler olduğunu sana kanıtlamaya çalışıyorum. Bunu bir ders olarak düşün, daha fazlası değil. Sırf en iyi öpüşen o olduğu için senin Logan’la evlendiğini görmek beni üzer, üstelik bu yanlış izlenimi kolaylıkla yok edebiliriz.”

Jillian elini dudaklarının üstüne koyup, onu öpmekle tehdit eden Grimm’e engel oldu. “Benim bir derse ihtiyacım yok Grimm. Kendi kararımı verebilirim. Benim için kendini feda edip acı çekeceğin düşüncesinden pek hoşlanmadım.”

“Ben de biraz acı çekmeyi istiyorum. Sana bir iyilik yapıyorum farz et, ne de olsa çocukluk arkadaşlarıyız.” Eliyle Jillian’ın elini tuttu ve onu dudaklarından uzaklaştırdı.

“Sen hiçbir zaman arkadaşım değildin,” diye hatırlattı ona Jillian tatlılıkla. “Sürekli peşimde dolanıp dururdun yalnızca- ”

“İlk sene öyle değildi- ”

“Bana ya da Caithness’ta geçirdiğin yıllara dair hiçbir şey hatırlamıyorsun sanıyordum. Bana öyle dememiş miydin? Senden gelecek iyiliğe ihtiyacım yok Grimm Roderick. Ayrıca, senin daha iyi öpüştüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ramsay benim nefesimi kesti, olumlu anlamda. Öpmeyi bıraktığında ayakta zor duruyordum,” diye yalan söyledi arsızca. “Eğer beni öpersen ve Ramsay’inki kadar güzel olmazsa ne yapacağız? O zaman onunla evlenmemek için ne tür bir sebebe ihtiyacım olacak?” Uzun eldivenini çıkarıp, birazdan geleceğine emin olduğu o nefes kesici öpücüğü beklerken, Jillian kendini zevkten dört köşe olmuş bir kedi gibi hissediyordu.

Grimm, yüzünde öfkeli bir ifadeyle dudaklarını onun-
kilere yapıştırdı.

Sonra ayaklarının altındaki zemin bir zelzeleyle sarsıldı. Grimm'in aldığı haz iradesini zayıflatmaya başlayınca coşkuyla inledi.

Jillian derin bir iç çekti ve dudakları aralandı.

Grimm Roderick onu öpmüştü ve her şey tam da hatırladığı gibi olmuştu. Yıllar önce ahırda öpüşmüşlerdi ve bu öpücük ona mistik bir deneyim gibi gelmişti. Aradan geçen yıllar boyunca, o öpücüğü onun tüm dünyasını sarsan bir şey olarak hatırlayarak, o anı gözünde fazla mı büyüttüğünü merak edip durmuştu. Ama hayır, eksiksiz bir şekilde hatırlamıştı. Bedeni canlandı, dudakları karıncalandı, göğüs uçları sertleşti. Onun bedeninin her bir köşesini, mümkün olan her şekilde istiyordu. Üstünde, altında, yanında, arkasında. Kaskatı, kash, arzulu - Jillian karşısında, ona duyduğu sonsuz arzuyu tatmin edebilecek bir adam olduğunu biliyordu.

Jillian parmaklarını onun saçlarına doladı ve Grimm'in öpücüğüne karşılık verdi. Grimm onu daha da güçlü bir şekilde öpmeye başlayınca Jillian'ın soluğu tamamen kesildi. Grimm'in tek eli onu çenesinden tutarken, diğer eli sırtından aşağı doğru kayıp kalçalarını sıktı ve onu kendine doğru sertçe çekti. Jillian'ın tüm düşünceleri uçup gitmişti. Uzunca bir zamandır en büyük fantezisi olan şey gerçekleşiyordu: Bir kadın olarak Grimm Roderick'e dokunmak, onun kadını olarak. Grimm'in elleri Jillian'ın kalçalarının üzerindeydi ve birdenbire, Jillian'ın elleri Grimm'in kiltine doğru indi, onun eteğinin üzerindeki keseyi kaldırıp altını yokladı. Elleri onun kalın erkekliğini

bulmuştı. Hiçbir utanç belirtisi göstermeden, eteğin üzerinden onu eliyle kavradı. Grimm'in ona yaslanan bedeninin kasıldığını hissetti. Onun ağzından çıkan arzu dolu inleme Jillian'ın hayatı boyunca işittiği en tatlı sestti.

Aralarında bir kıvılcım çakmıştı. İşte orada, Durrkesh'in sisi ve buğusunun içinde, Jillian erkeğiyle beraber olma arzusuyla öylesine yanıp tutuşuyordu ki sokakta olmalarını umursamıyordu bile. Grimm onu arzuluyordu, onunla sevişmek istiyordu - bedeni bunu açıkça söylüyordu. Jillian ona doğru yaslanarak erkeğini teşvik etti. Öpüşmeleri onu sadece nefessiz bırakmadı, aynı zamanda onda kalan son muhakeme yeteneğini de alıp götürdü.

Grimm onun ileri doğru uzanan elini yakalayıp Jillian'ın başının üzerinde duvara yapıştırdı. Diğer elini de bu şekilde yakaladıktan sonra öpüşmenin temposunu değiştirdi. Artık dilini kullanarak, baştan çıkarıcı bir şekilde öpüyor, önce yaklaşıyor sonra geri çekiliyordu. Bedenini de aynı ağır ritimle onun bedenine doğru yaslayıp geri çekiyordu.

Grimm onun dudaklarını, dayanılmaz bir yavaşlıkla, koparırmışçasına ısırdı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp nazikçe bastırdı. Ardından, diliyle ona son bir kez daha enfes bir şekilde dokunup geri çekildi.

"E, ne düşünüyorsun? Sence Ramsay *bununla* kıyaslanabilir mi?" diye sordu boğuk bir sesle. Bir yandan da onun göğüslerine bakıyordu. Ancak uzunca bir sürenin sonunda göğsünün inip kalkmadığına emin olduktan sonra, gözlerine bakarak, "Demek nefesini kesmişti," diyebilirdi.

Dizlerinin bağı çözülen Jillian ayakta durmakta zor-

lanarak sallandı. Ona boş gözlerle bakıyordu. Kelimeler? Böyle bir şeyden sonra Grimm onun düzgün bir cümle kurabileceğini mi zannediordu? Onun *düşünebileceğini* mi zannediordu gerçekten?

Grimm'in gözleri onu dikkatli bir biçimde süzdü. Jillian onun parıldayan gözlerinde küstah bir tatmin olduğunu gördü. Jillian cevap veremeden, dudakları şişmiş ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde orada öylece dikilirken, Grimm'in dudaklarının kıvrımında belli belirsiz de olsa gülümsemeye benzeyen bir hareket oldu. "Nefes al tavus kuşu, artık nefes alabilirsin."

Jillian ona halen boş gözlerle bakıyordu. Islık gibi bir ses çıkararak tüm cesaretiyle derin bir nefes aldı. Grimm elinden tutup onu peşi sıra sürüklerken ağzından yalnızca anlamsız bir nida çıktı. Jillian titreyen bacaklarıyla onun yanında hızla yürürken, arada bir onun yüzündeki kendinden emin, erkeksi ifadeye bakmadan edemiyordu.

Hana geri dönmek için yürüdükleri süre boyunca, Grimm tek kelime daha etmedi. Jillian için hava hoştu; tüm hayatı buna bağlı olsa bile, düzgün bir cümle kurup kuramayacağından emin değildi. Eğer bu bir savaşa, acaba ikisinden hangisi bu savaşı kazanmıştı, merak ediyordu Jillian. Emin olmasa da kendisinin kazandığına kanaat getirdi Jillian. Grimm'in ikisinin arasında yaşananlardan etkilenmediğini söylemek mümkün değildi, ayrıca Jillian özlemle beklediği öpücüğü kapmıştı.

Siyah Çizme'ye vardıklarında, Hatchard garip bir şekilde suskunlaşmış olan bu ikiliye, hastaların hâlâ oldukça güçsüz olmalarına karşın handan gitmek için sabırsızlandıklarını bildirdi. Tüm riskleri gözden geçirdikten sonra,

Hatchard bunun en doğru hamle olacağına karar vermiş, hatta bu iş için bir yük arabası temin etmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla Caithness'a döneceklerdi.

HASRET e-kitaphane

14. Bölüm

“Bana bir masal anlat Jillian,” dedi Zeke sallana sallana kilere doğru yürürken. “Siz yokken seni ve annemi o kadar çok özledim ki.” Küçük oğlan Jillian’ın yanındaki tabureye güçlükle tırmandı ve onun kollarına sokuldu.

Jillian oğlanın saçlarını okşarken ona bir öpücük kondurdu. “Masal ne hakkında olsun, benim tatlı Zeke’m? Ejderhalar mı? Periler mi? Yoksa denizkızları mı?”

“Bana Berserker’ları anlat,” dedi Zeke kararlılıkla.

“Neyi?”

“Berserker’ları,” dedi Zeke sabırla. “Biliyorsun işte, Odin’in şu güçlü savaşçıları.”

Jillian nazik bir şekilde homurdandı. “Oğlanlar da bu savaş hikâyelerinde ne bulur bilmem. Kardeşlerim de bu Berserker masalına bayılırdı.”

“Masal değil, gerçek,” dedi Zeke. “Annem onların halen Kuzey İskoçya’da dolandığını söyledi.”

“Saçmalık,” dedi Jillian. “Ben sana, senin gibi küçük bir oğlana uygun bir hikâye anlatacağım.”

“Bana uygun bir hikâye istemiyorum. Ben, içinde şövalyelerin, kahramanların, maceraların ve Berserker’ların olduğu bir hikâye istiyorum.”

“Ah Tanrım, büyüyorsun, öyle değil mi?” dedi Jillian alayla ve oğlanın saçlarını karıştırdı.

“Elbette büyüyorum,” dedi Zeke kızarak.

“Berserker yok. Onun yerine sana bir çocukla ısırgan otunun hikâyesini anlatacağım.”

“Bu da ders çıkarılan hikâyelerinden biri mi?” diye yaktı Zeke.

Jillian dudaklarını büktü. “Ders çıkarılan hikâyeler anlatmanın kötü bir yanı yok.”

“Peki, bana şu aptal ısırgan otlarını anlat.” Çenesini eline yaslayıp ters ters baktı.

Jillian onun asık suratlı ifadesine görünce kahkaha attı. “Bak ne diyeceğim Zeke. Ben sana içinden ders çıkarılabileceğin bir hikâye anlatayım. Sonra sen git Grimm’i bul, o sana içinde korkusuz savaşçıların olduğu hikâyeler anlatır. Eminim ki bolca biliyordur. O benim tanıdığım en korkusuz adam,” diye ekledi içini çekerek. “Hadi bakalım, başlıyoruz. Bir varmış bir yokmuş, ormanın içinde yürüten küçük bir kız çocuğu varmış. Bu kız bir gün, ısırgan otlarından oluşan kocaman bir çalığa denk gelmiş. Bu kadar ısırgan otunu daha evvel hiç bir arada görmemiş. Onlardan biraz koparıp eve, annesine götürmeye karar vermiş. Ama tam koparmak için elini uzattığında otlar eline batıp canını

yakmış. Koşa koşa eve giden küçük kız, ‘Daha doğru düzgün dokunmamıştım bile anne!’ diye sızlanmış annesine.

‘İşte tam da bu yüzden eline batmış,’ diye cevap vermiş annesi. ‘Bir dahaki sefere bir ısırgan otunu ellemek istersen, onu cesurca kavra, o zaman avcunun içinde bir ipek kadar yumuşak olur ve senin canını hiç acıtmaz.’ ” Jillian manidar bir şekilde susmuştu.

“Bu kadarcık mı?” diye itiraz etti Zeke öfkeyle. “Beni *kandırdın*, bu hikâye falan değil!”

Jillian gülmemek için dudağını ısırdı; Zeke gücenmiş küçük bir ayı yavrusu gibi duruyordu. Jillian seyahat dönüşü yorgundu ve kendini hikâye anlatacak kadar iyi hissetmiyordu. Yine de hikâyeden çıkarılacak faydalı bir ders vardı. Ayrıca, aklının büyük bir kısmı aldığı inanılmaz öpücükle meşgul durumdaydı. Gidip kendini Grimm’in kucağına atıp, bir yatak odası hikâyesi anlatsın diye ona yalvarmamak için kendini zor tutuyordu. Ya da daha doğrusu, yatak odasına gitmemek için... “Bana bu hikâyenin ne anlatmak istediğini söyle hadi Zeke,” dedi oğlanın gönlünü kazanmaya çalıştı.

Zeke hikâyeyi aklında tartarken bir süre sessizce durdu. Öyle odaklanmıştı ki alnı kırış kırış olmuştu. Jillian sabırla bekledi. Tüm çocukların arasında, hikâyeden alınacak derisi anlama konusunda en akıllısı Zeke’ydi. “Buldum!” diye bağırdı. “Tereddüt etmemeliyiz. İstedığımız şeye cesurca yaklaşmalıyız. Eğer kararsız kalırsan, canın yanabilir.”

“Ne yapıyor olursan ol, yaptığın işe tüm kalbini ver Zeke,” diye yardımcı oldu ona Jillian.

“Ata binmeyi öğrenmek gibi,” diye sonuç çıkardı kendine Zeke.

“Evet. Annenle iyi geçinmek, atlarla alıştırma yapmak

ve sana verdiğim derslere çalışmak gibi. Eğer yaptığın şeylere tüm gücünü vermezsen, yarım yamalak yaptığın bu işler senin başına bela olabilir.”

Zeke hoşnutsuz bir edayla homurdandı. “İyi peki, bir Berserker hikâyesi değil belki ama bir kızın ağzından çıkma bir öykü için de fena değil, sanırım.”

Jillian bıkkın bir ses çıkardı ve Zeke’nin huysuzca kıpırdanmasına aldırmış etmeden onu sıkıca kucakladı. “Seni şimdiden kaybetmeye başladım, değil mi Zeke?” diye sordu Jillian, oğlan koşarak kilerden çıkıp Grimm’i bulmaya giderken. “Daha kaç oğlan çocuğu büyüyüp beni terk edecek?” diye mırıldandı kederle.

Jillian akşam yemeğinden önce gidip Quinn ve Ramsay’in durumunu kontrol etti. İki adam da Caithness’a dönüş yolculuğunun yorgunluğunu üzerinden atamamıştı ve derin bir uykudaydı. Jillian döndüklerinden beri Grimm’i görmemişti; hastaları yataklarına yerleştirdikten sonra kaybolup gitmişti. Yol boyunca Grimm’in ağzını bıçak açmamıştı. Onun bu sessizliğine gücenen Jillian, hastalarla birlikte yük arabasında seyahat etmişti.

Hem Quinn’in hem de Ramsay’in benzi hâlâ soluktu. Nemli tenleri, ateşin halen onların yakasını bırakmadığını gösteriyordu. Jillian, Quinn’in yüzüne nazıkçe bir öpücük kondurdu ve yünlü yorganı çenesine kadar çekti.

Odadan çıkarken, zihni zamanda geriye, neredeyse on altı yaşında olduğu yaz ayına gitti: Grimm’in Caithness’i terk ettiği yaz.

Daha önce yaşadığı hiçbir şey, Jillian'ı o dehşet verici yaz ayına hazırlamamıştı. Güvenli yaşamının içinde, daha önce ne ölümle ne de vahşetle yüzleşmişti. Ama o gün, her ikisi de McKane'lerin renklerine bürünmüş savaş atlarıyla birlikte dörtlüğe ona doğru gelmişti.

Muhafızlar ikaz işaretini verir vermez, babası onu güvende olması için yatak odasına göndermişti. Jillian, penceresinin hemen altında yaşanan kanlı katliama tanık olduğunda gözlerine inanamamıştı. Aşağıda, kardeşlerinin yanında savaşmadığı için çaresiz hissediyordu. Elbette kılıç sallayacak kadar güce sahip olmadığını biliyordu. McKane'ler gibi zalim savaşçılar karşısında onun gibi bir kızın ne şansı olabilirdi ki?

Bu kadar çok kan görmek onu dehşete düşürmüştü. Kurnaz bir McKane, Edmund'a arkadan sinsice yaklaşıp onu gafil avladığında, Jillian çığlık çığlığa bağırarak ve yumruklarıyla pencereyi dövmüştü. Ama çıkardığı cılız sesler, savaşın korkunç gürültüsünü bastıramamıştı. İri yarı bir McKane, savaş baltasının sapıyla Edmund'u yere yapıştırmıştı.

Jillian yüzünü cama yapıştırmış, sanki pencereyi kırabilirmiş ve Edmund'a yardım edebilirmiş gibi tırnaklarını histerik bir şekilde cama geçirmişti. Grimm hışımla çarpışmanın arasına dalıp, kudurmuş McKane, Edmund'a bir darbe daha indirmeden adamı yere serdiğinde Jillian derin bir nefes almıştı. Yaralı kardeşinin emekleyerek ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken, Jillian'ın içinde bir yerlerde, bir şeyler derinden ve hızlı bir şekilde değişti. O an belki farkında bile değildi: Kan artık Jillian'ı dehşette düşürmüyordu... Hayır, artık Caithness topraklarının

McKane'lerin kanıyla sulanmasını arzuluyordu. Öfkeden köpüren Grimm'in elli metrelik alan içindeki her bir McKane'i katledişini izlemek, ona dehşet verici şekilde güzel gelmişti. Bu kadar inanılmaz bir hızla ve böylesine ölümcül bir zarafetle hareket eden birini daha önce hiç görmemişti. Grimm, Jillian'ın kalbinde yer eden herkesi korumak adına savaşıyordu.

Savaşın ardından, Jillian bir keşmekeşin ortasına düşmüştü. Ailesi, bir yandan Edmund için endişelenirken, bir yandan da yaralıları tedavi edip ölüleri gömüyordu. Kendini korkunç bir şekilde genç ve kırılgan hisseden Jillian, Grimm'e yolladığı nottaki gibi çatının tepesine çıkmış gelmesini bekliyordu. İşte o an Grimm'in eşyalarını toplayıp ahırlara doğru gittiğini görmüştü.

Jillian şaşkınlıktan donup kalmıştı. Grimm gidemezdi. Şimdi değil! O, gördükleri nedeniyle böylesine korku ve kafa karışıklığı içindeyken olmazdı. Şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Jillian tüm gücüyle ahırlara doğru koşturmuştu. Ama Grimm inatçıydı; ona buz gibi bir veda etti ve gitmek üzere arkasını döndü. Grimm'in onu teselli etmekteki yetersizliği, Jillian'ı çileden çıkarmıştı, daha fazlasına dayanamazdı. Kendini onun kollarına attı ve tüm bedeniyle, kendisine sığınmak olmasını ve güvende tutmasını istedi.

Masumane dokunuş olarak başlayan öpücük, Jillian'ın en gizli hayalini ortaya koymuştu: Grimm Roderick, onun evlenmek istediği adamdı.

Jillian'ın kalbi coşkuyla atarken, Grimm ondan uzaklaşmış ve keskin bir hareketle atına doğru yönelmişti. Sanki öpüşmeleri ona hiçbir şey ifade etmemiş gibi. Jillian onun

tarafından reddedilmenin verdiği utançla ne yapacağını bilmiyordu. Bu kadar çok yeni duyguyu bu kadar kısa sürede tatmak onu çaresizlik içinde bırakmıştı.

“Gidemezsin! Biraz önce yaşanan *şeyden* sonra değil!” diye bağırırdı.

“Gitmek zorundayım,” diye hırladı Grimm. “Ve bu yaşanan *şey*...” Öfkeyle ağzını sildi. “Hiçbir zaman yaşanmamalıydı!”

“Ama yaşandı! Ya bir daha hiç dönmezsen Grimm? Ya bir daha seni hiç göremezsem?”

“Ben da tam olarak bunu demek istiyorum,” dedi Grimm hırsla. “Daha on altı yaşında bile değilsin. İleride kendine bir koca bulacaksın. Parlak bir geleceğin olacak.”

“Ben kocamı buldum bile!” diye feryat etti Jillian. “Beni *öptün!*”

“Bir öpücük evlilik yemini anlamına gelmez!” diye haykırdı Grimm. “Üstelik bu bir hataydı, hiç yapmamalıydım ama sen kendini kollarıma attın. Ne yapmamı bekliyordun yani?”

“S-sen beni ö-pmek istemedin mi yani?” Jillian gözleri acıyla kararmıştı.

“Ben bir erkeğim Jillian. Bir kadın kendini kollarıma atarsa, benim de diğer herhangi bir erkekten farkım kalmaz!”

“Yani senin aynı şeyi hissetmediğini mi söylüyorsun bana?” diye güçlkle konuştu Jillian.

“Neyi hissetmekten bahsediyorsun?” diye söylendi. “Şehveti mi? Elbette, hissettim. Sen güzel bir kızsın.”

Jillian başını salladı, yıkılmıştı. Bu derece yanıltıcı olabilir miydi? Her şeyi kendi kafasında kurmuş olabilir

miydi? “Hayır, demek istediğim... Dünya o an için kursuzdu bir yerdi ve biz ikimiz birbirimize aittik, sen de böyle hissetmedin mi?” Ayakları geri geri gidiyordu artık, kendini dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordu.

“Unut beni Jillian St. Clair. Büyü, yakışıklı bir lordla evlen ve beni unut,” dedi Grimm duygusuzca. Çevik bir hareketle kendini atının üzerine attı ve hızla ahırdan çıktı.

“Beni terk etme Grim Roderick! Beni böyle bırakıp gitme! Seni seviyorum!”

Ama o, sanki Jillian hiç konuşmamış gibi atını sürüp uzaklaşmıştı. Jillian, Grimm’in onun söylediği her kelimeyi işittiğini biliyordu. Oysa hiçbirini duymamış olmasını dilerdi. Yalnızca onu istemeyen birinin kollarına atılmakla kalmamış, kalbini de onu terk edip giden birine vermişti.

Jillian derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. Bu acı bir hatıraydı fakat Durrkesh’te yaşananlardan sonra eskisi kadar canını acıtmıyordu. O ilk öpücüğün onları nasıl etkilediği konusunda yanılmamıştı, çünkü aynı şey Durrkesh’te de yaşanmıştı ve Jillian, bir kadının asla yanılmayacağı bir şekilde, Grimm’in de aynı şeyi hissettiğini onun gözlerinde görmüştü.

Şimdi tek yapması gereken, ona bunu kabul ettirmektir.

15. Bölüm

Jillian bir saatten fazla süre aradıktan sonra Grimm'i cephanelikte buldu. Alçak bir ahşap masanın yanında durmuş kılıçları inceliyordu. Onun dikleşen sırtına bakarak, Grimm'in onun varlığını hissettiğini söyleyebilirdi.

"On yedi yaşımdayken Edinburgh civarına gitmiştim," diye konuştu Jillian onun kaskatı sırtına doğru. "Hammond'ları ziyaret ederken bir an için seni gördüğümü düşünmüştüm."

"Evet," diye yanıtladı Grimm çekiç darbesi yemiş bir kalkanı dikkatle incelerken.

"Sendin o! Biliyordum!" diye bağırdı Jillian. "Gözetleme kulesinin orada duruyordun. Beni izliyordun ve... mutsuz görünüyordun."

"Evet," diye kabul etti Grimm gergin bir şekilde.

Jillian bir süre Grimm'in geniş sırtına baktı duygularını nasıl dillendireceğini bilemeden. Ne demek istediğini biliyor olsaydı çok işine yarardı ama bilmiyordu. Zaten pek bir şey fark etmezdi, çünkü Grimm dönüp soğuk bir şekilde yanından geçip gitti. Jillian'ın gururunu ayaklar altına alıp onu takip etmesini bekler gibiydi.

Jillian onu takip etmedi.

Jillian onu ilerleyen saatlerde mutfakta buldu. Ceplerine şeker dolduruyordu.

Grimm savunmaya geçer gibi, "Occam için," dedi.

"Edinburgh yakınlarında Glannis'lerin balosuna gittiğim gece," dedi Jillian, sohbete kendi zihninde bıraktığı yerden devam ediyordu, "gölgeye çekilmiş bekleyen sendin değil mi? On sekiz yaşına bastığım sonbahardı."

Grimm derin bir iç çekti. Bu kızıdan kaçış yoktu. Sanki onun ne zaman nerede olduğunu hep biliyor, ne zaman yalnız başına olduğunu seziyordu. Grimm'in gözleri teslim olurcasına baktı. "Evet," diye cevap verdi düz bir sesle. *Bu senin bir kadın olduğun sonbahardı Jillian. Yakut rengi kadife bir elbise giyyordun. Saçların düzdü ve omuzlarından aşağı doğru salınıyordu. Kardeşlerin seninle gurur duyuyordu. Bense serseme dönmüştüm.*

"O düzenbaz Alastair -ki daha sonra onun evli olduğunu öğrendim- beni dışarı çıkarıp öptüğünde, çalılarının arasından korkunç bir gürültü geldi. Muhtemelen bir hayvandır, demişti."

"Sonra, seni korumak için orada olmasının ne büyük

şans olduğunu söylemişti, değil mi?” diye dalga geçti Grimm. *Sana dokunduğu için neredeyse öldürecektim o pislği.*

“Hiç de komik değil, gerçekten de korkmuştum.”

Grimm gözlerini kısarak, “Gerçekten de korkmuş muydun Jillian?” diye sordu. “Hangisinden? Seni kollarında tutan adamdan mı yoksa çalılardaki canavardan mı?”

Jillian onun bakışlarına karşılık verdi ve kurduğunu hissettiği dudaklarını diliyle ıslattı. “Canavardan değil. Alastair alçak herifin tekiydi, o ses onun keyfini kaçırmayı bana neler yapardı, kim bilir. Çok gençtim ve Tanrım, çok masumdum!”

“Evet.”

Jillian onu dikkatle izleyerek, “Quinn bana evlenme teklif etti bugün,” dedi.

Grimm sessizdi.

“Henüz onu öpmedim, o yüzden daha iyi öpüşüyor mudur, bilmiyorum. Sence daha iyi midir? Senden yani?”

Grimm cevap vermedi.

“Grimm, sence o senden daha mı iyi öpüşüyordu?”

“Evet, Jillian.” Grimm iç geçirdi ve atını bulmak üzere dışarı çıktı.

Grimm neredeyse bütün gün ondan kaçmayı başarmıştı. Jillian sonunda onu yeniden bulduğunda, gecenin ilerleyen saatleriydi ve Grimm hasta odasından çıkıyordu.

“Biliyor musun, senin orada olduğundan emin olmadığımı bile, yine de kendimi... kendimi güvende hissettim. Çünkü orada *olabilirdin.*”

Onun söylediklerinden memnun olduğunu belli eden bir gülümseme hafif de olsa dudaklarında belirdi. “Evet Jillian.”

Jillian arkasını döndü.

“Jillian?”

Jillian donup kaldı.

“Quinn’i öptün mü?”

“Hayır Grimm.”

“Ah, şey, bir an önce öpsen iyi edersin ufaklık.”

Jillian kaşlarını çatı.

★★★

“Seni kraliyet pazarında görmüştüm.”

Sonunda Jillian, Grimm’in birkaç saniyeden uzun bir süre yalnızca onunla ilgilenmesini sağlamayı başarmıştı. Quinn ve Ramsay hasta yataklarındayken, Grimm’den ona ana salonda akşam yemeği için eşlik etmesini istemişti ve Grimm zorluk çıkarmadan kabul edince de oldukça şaşırmıştı. Jillian uzun masanın bir ucuna oturmuştu. Şamdanların üzerindeki onlarca mumun titrek ışığının arasından, karşısındaki karanlık ve yakışıklı suratı izliyordu. Yalnızca tabak ve kadeh seslerinin böldüğü bir sessizlik içinde yemeklerini yiyorlardı. Hizmetçiler, yukarıda yatan misafirlere çorba götürmek için içeri geçmişti. Döndüklerinden bu yana üç gün geçmişti ve Jillian tüm bu süre boyunca, Durrkesh’te bir parçasını gördüğü o şefkati yeniden yakalamak için çaresizce uğraşmıştı. Ancak Grimm’in, başka bir öpüşme için hareketsizce ayakta durmasını bile sağlayamamıştı.

Grimm'in kirpikleri bile oynamamıştı. "Evet."

Eğer ona bir kez daha bu sinir bozucu, geçiştirici "evet"-lerden biriyle cevap verecek olursa, Jillian sinir krizi geçirebilirdi. İstedığı bazı cevaplar vardı. Gerçekte Grimm'in aklından neler geçiyor, kalbinde neler olup bitiyor, bilmek istiyordu. Beraber paylaştıkları o ilk öpücüğün onun dünyasını da kendi dünyası gibi allak bullak edip etmediğini öğrenmek istiyordu. Jillian mumların arasından somurtan bir ifadeyle bakarak, "Beni gözetliyordun," diye suçladı onu. "Kendimi güvende hissettim derken doğruyu söylemiyordum. Kızgın hissetmiştim," diye yalan söyledi Jillian.

Grimm kalaydan yapılmış şarap kadehini alıp tek diğışte bitirdi, sonra da metal kadehi ellerinin arasında dikkatle yuvarladı. Jillian onun kontrollü, kusursuz hareketini izledi ve önceden hesaplanmış her türlü davranıştan nefret ettiğine karar verdi. Tüm hayatını bu tür kontrollü hareketlerle dolu geçirmişti; titizlikle yapılmış ihtiyatlı seçimler birbirini takip edip duruyordu, yalnızca Grimm'in etrafındayken farklıydı. Jillian, Grimm'in de onun etrafındayken böyle davranmasını istiyordu: kontrol edilemez ve duygusal. Kendini bırakıp bir-iki kez taşkınlık yapsa ne olurdu sanki? Onu kötü tercihler yapmaktan alıkoymak bahanesiyle sunulan öpücükler istemiyordu. Kucağında duran ellerini sıkarak yumruk yaptı. Parmaklarının arasında elbisesinin kumaşını eziyordu.

Eğer o kendine hâkim ve medeni davranmaktan vazgeçerse Grimm nasıl bir tepki verirdi acaba?

Jillian derin bir nefes aldı. "Neden beni izlemeyi sürdürdün? Caithness'ı terk edip onca zaman boyunca beni neden takip ettin?" Sözler ağzından niyet ettiğinden daha

hararetili bir şekilde çıkmıştı. Sözleri taş duvarlarda yankılandı.

Grimm gözlerini, ellerinin arasında tuttuğu gösterişli kadehten ayırmadı. “Senin için her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım Jillian,” dedi Grimm sessizce. “Quinn’i halen öpmedin mi?”

“Ağzını açıp da tek kelime bile etmedin bana! Yalnızca gelip uzaktan beni gözlüyordun ve ben baktığımda çoktan gitmiş oluyordun.”

“Sana zarar gelmesini engellemek için bir yemin ettim Jillian. Yakınlarda olduğunda sana göz kulak olmamdan daha doğal bir şey yok. Quinn’i halen öpmedin mi?”

“Bana zarar gelmesini engellemek mi?” Sesi şaşkınlıkla yükseldi. “Başarısız oldun o zaman! *Sen* hayatım boyunca hiçbir şeyin başaramadığı kadar canımı yaktın!”

“Quinn’i halen öpmedin mi?” diye bağırdı Grimm.

“Hayır! Quinn’i daha öpmedim!” diye bağırarak karşılık verdi. “Tek umrunda olan şey bu mu? Benim *canımı* yakmış olman umrunda değil mi?”

Grimm ayağa fırlarken kadeh şangırdayarak yere yuvarlandı. Grimm ellerinin kontrolünü tamamen yitirmiş gibiydi. Tabaklar masadan uçtu, daha dokunulmamış çorba kâsesi her yere saçıldı, ekmekler şömineye kadar fırladı. Şamdanlar duvara çarpıp, sabunu andıran erimiş beyaz mumlar yere yağdı. Aralarındaki masa bomboş kalana kadar Grimm’in öfkesi dinmedi. Sonra duraksadı, hızlı hızlı soluyordu. Elleri masayı iki yanından kavramıştı. Gözleri ateşle parlıyordu. Jillian afallamış bir şekilde ona bakakaldı.

Grimm bir öfke narası atarak ellerini dayanıklı meşe ağacından yapılmış masanın ortasındaki on beş santimlik

ahşaba vurdu ve upuzun masa ortasından çatladı. Jillian ağzından çıkan çığlığı bastırmak için elini boğazına götürmüştü. Grimm'in mavi gözleri göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu ve Jillian onun giderek daha uzun, daha kalın ve daha tehlikeli görünmeye başladığına yemin edebilirdi. İsteddiği tepkiyi sonunda almıştı işte, hatta istediğinden bile fazlasını.

"Başarısız olduğumu biliyorum!" diye haykırdı Grimm. "Senin canını yaktığımı biliyorum! Bunu bilerek yaşamamın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

İkisinin arasındaki masa, tek parça kalmak için son bir çırpınıyla gıcırdadı ve sallandı. Kırılan ahşap levha tehlikeli bir şekilde yukarı kalktı. Sonra yenilgiyi kabul eden bir iniltiyle, masanın uçları ortaya doğru çöktü ve masa parçalanarak yere çakıldı.

Yemeklerinden artakalan enkaza bakarken Jillian gözlerini kırıştırdı. Artık onu kışkırtmayı bırakmış, hayretle bakıyordu. Onun canını yaktığını biliyor muydu yani? Ve bunu hatırlatınca bu kadar çok kızacak kadar umursuyor muydu?

"Peki öyleyse neden şimdi geri döndün?" diye fısıldadı Jillian. "Babamın isteğine karşı gelebilirdin."

Grimm onları ayıran yıkıntının öbür ucundan, "Senin hayatında her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydım Jillian," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Ben iyiyim Grimm," dedi Jillian dikkatlice. "Bu da demek oluyor ki artık gidebilirsin." Tek kelimeyi bile içinden gelerek söylememişti.

Sözleri karşı tarafta hiçbir tepki uyandırmadı.

Grimm o kadar hareketsiz duruyordu ki Jillian nere-

deyse onun lanetlenerek taşa döndüğünü düşünecekti. O ilk yazılarında tanımış olduğu o sahici Grimm'e bir daha ulaşmayı hiç başaramamıştı. Şimdi bir şeylerin değişmiş olduğuna ne inandırmıştı ki onu? Artık olgunlaşıp bir kadın olması mı? Göğüsleri büyüdüğü ve parlak saçları olduğu için, erkeklerin kadınlara karşı olan zaafını kullanarak onu ayartabileceğini mi düşünmüştü? Ayrıca, Grimm ona karşı bu kadar kayıtsızken nasıl oluyor da Jillian onu arzuluyordu?

Jillian bunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildi fakat cevabını biliyordu. Küçük bir kızken, başını kaldırıp da ona tepeden bakan vahşi oğlanı gördüğü anda kalbi sevinç çığlıkları atarak onu bağrına basmıştı. Onun çocuk aklıyla bile kavrayabildiği kadim bir bilgi, Grimm ona ne tür çirkinlikler yakıştırsa yakıştırsın, Jillian'm hayatı boyunca ona güvenilebileceğini fısıldamıştı. O Grimm'e aitti ve bunu biliyordu.

"Neden bir kez olsun işimizi kolaylaştırmıyorsun?" Jillian'ın yaşadığı hayal kırıklığı bu sözleri söylemesine neden olmuştu; bu sözleri sesli söylediğine inanmadı önce ama bir kez ağzından çıkınca de arkasında durdu.

"Ne?"

"İşimizi kolaylaştır diyorum," diye kışkırttı onu Jillian. "İşbirliği yapmak, beraber hareket etmek anlamında."

Grimm dik dik baktı. "Buradan giderek işini kolaylaştırabilirim. Baban- "

"Senden gitmeni istemiyorum," dedi Jillian yumuşakça.

Jillian o an içine dolan cesaretin nereden geldiğini biliyordu; tek bildiği, sürekli arzulamak ve sürekli redde-

dilmekten bıktığıydı. Ayağa kalkarken kendinden emindi, Grimm'in etrafındayken kendini nasıl hissediyorsa, bedenini o şekilde hareket ettirecekti: baştan çıkarıcı, arzulu, hayatının geri kalanında olduğundan çok daha canlı. Beden dili onun hislerini yansıtmalıydı, artık aklına koyduğunu yapacaktı.

"İşleri ne şekilde kolaylaştırmamı dilersin Jillian?" dedi düz ve cansız bir sesle.

Jillian kırılan tabakların ve yere saçılan yemeklerin arasından dikkatle ilerleyerek ona yaklaştı. Ağır ağır, sanki vahşi bir hayvan gibi elini kaldırdı ve avcunu onun göğsünün üzerine koydu. Jillian elini onun kalbinin hemen yukarısına yerleştirirken, Grimm büyülenme ve kuşku karşımı bir duyguyla ona bakakalmıştı. Jillian gömleğinin üzerinden onun bedeninin sıcaklığını hissetmişti. Grimm'in bedeni titriyor, avcunun altında kalbi patlayacak gibi çarpıyordu.

Jillian başını yukarı kaldırdı ve ona doğru baktı. "Eğer gerçekten işimi kolaylaştırmak istiyorsan..." Diliyle dudaklarını yaladı. "Öp beni."

Grimm onu kızgın bakışlarla izliyordu ama Jillian onun gözlerinde, saklamak için uğraştığı alevlerin izlerini görmüştü.

"Öp beni," diye fısıldadı, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan. "Öp beni ve sonra senin de aynı şeyi hissetmediğini söyle bana."

Grimm geriye çekilerek, "Kes şunu," diye emretti boğuk bir sesle.

"Öp beni Grimm! Bana bir 'iyilik' yaptığını düşünerek değil! Beni öpmek istediğin için öp! Bir keresinde

bana, beni öpmeyeceğini çünkü daha bir çocuk olduğumu söylemiştin. Pekâlâ, artık bir çocuk değilim, yetişkin bir kadınum. Diğer erkekler beni öpmek isterken, sen neden istemiyorsun?”

“Öyle değil Jillian.”

Jillian’ın iki eli de düş kırıklığıyla Grimm’in saçlarına doğru yöneldi. Parmaklarını saçlarının derinliklerine daldırdı, saçındaki deri tokayı çıkarıp taş duvara fırlattı.

“Nasıl peki? Neden Quinn, Ramsay ve hayatım boyunca tanıdığım her erkek beni öpmek istiyor da sen istemiyorsun? Onlardan birini seçmek *zorunda mıyım*? Beni öpmesi için Quinn’e mi gitmeliyim? Beni yatağına *alması* için? Beni bir kadın yapması için?”

Grimm’in ağzından hırıltıyla karışık bir uyarı çıktı. “Kes şunu Jillian!”

Jillian baştan çıkarıcı ve cüretkâr bir edayla saçlarını öbür yana attı. “Öp beni Grimm, *lütfen*. Yalnızca *bir kere*, içinden geliyormuş gibi öp.”

Grimm öyle bir hız ve çeviklikle sıçradı ki yerinden, Jillian ne olduğunu bile anlayamadı. Grimm’in elleri onun saçlarının arasına gömüldü, başını avuçlarının arasına aldı, ensesinden tutarak başını hafifçe eğdi. Dudakları Jillian’ın kollarının üzerine kapandı, Jillian’ın ciğerlerindeki tüm nefesi içine çekti.

Grimm’in dudakları onun dudakları üzerinde dizginlenemez bir iştahla hareket ederken, Jillian dudaklarını morartırcasına ezen o ağızda bir öfke belirtisi sezdi, tam olarak kavrayamadığı bir şeydi. Onu öpmek için deli olduğu bu kadar belliyken -artık bundan emindi Jillian- nasıl oluyordu da ona kızgın olmayı becerebiliyordu? Grimm’in

dudakları onunkileri kavradığı anda, Jillian daha önce aklını kemiren tüm kuşkuları temelli olarak rafa kaldırdı. Grimm'in teninin altında, iradesine karşı verdiği savaşı hissedebiliyordu. Ve savaşı *kaybediyor*, diye düşündü Jillian, halinden son derece hoşnut bir şekilde. Grimm'in eli nazıkçe gevşedi ve Jillian başını, dilini ağzından içeri daha derinlere sokmasına olanak sağlayacak biçimde eğdi.

Bedenini gevşeterek erkeğine doğru sokuldu, omuzlarına tutundu ve kendini hislerin baş döndürücü dalgalarına bıraktı. Tek bir öpücük nasıl olur da bedeninin her bir noktasında yankılanır ve ayağının altından zemin kayıyormuş gibi hissettirirdi ona? Jillian onun öpücüğüne şiddetli bir şekilde, şevkle karşılık verdi. Onu arzulamakla geçen onca yılın ardından, sonunda aradığı yanıtı bulmuştu. Grimm Roderick, ona dokunmaya muhtaçtı, aynen Jillian'ın inkâr edilemez bir şekilde ona muhtaç olduğu gibi.

Ve Grimm Roderick hakkında bildiği bir şey varsa, o da tek seferin *asla* yeterli olmayacağıydı.

16. Bölüm

Öpüşme uzadıkça uzadı, derinleşti. Yıllar boyu inkâr edilen duygular, yıllar yılı hasıraltı edilmeye çalışılan tutku, Grimm bir kez çözülünce bir anda su yüzüne çıkmıştı. Ana salonda, bir ziyafetten artakalanların oluşturduğu enkazın ortasında dururken, Grimm yıllardır yalnızca huzuru değil, hayatı da kendinden esirgediğini anladı. Çünkü hayat buydu, bu müthiş birleşme, birbirine karışma anı. Berserker duyuları, Jillian'ın tadıyla, dokunuşuyla dolup taşmış, afallamıştı. Öpüşürken, kendinden geçmiş bir şekilde onun dudaklarına tapınıyordu. Elleri onun ipeksi saçlarının arasında kayıp, sırtına kadar indi.

Jillian'ı, daha önce hiçbir kadını öpmemişçesine bir açlıkla öpüyordu, ruhunun hem en dünyevi hem de en kutsal köşelerinden yükselen bir açlık. Grimm onu içgü-

düleriyle arzuluyordu ve bu arzusunun ilköelliğiyle ona ta-
pabilirdi. Kızın dudaklarının dokunuşu onun ayaklarını
bağıni çözüyordu. Kızın cüretkârca ileri uzanan dili, sıcak-
lık nedir bilmeyen bu buz gibi Viking savaşçısını evcilleş-
tiriyor, onun kibrimini kırıyordu. Arzu, Grimm'in kafasın-
daki bütün itirazları silip süpürmüştü. Jillian'ın bedenini
kendine doğru çekti, onun dilini ağzının içlerine, derinle-
re doğru davet etti.

Yere dağılmış yemek artıklarının üzerinde savruluyorlardı, onları durduransa taş duvarlar oldu. Grimm, dudaklarını onunkilerin üzerinden kaldırmadan, elleriyle Jillian'ın kalçalarını buldu, onu omzundan kavrayıp duvara yapıştırdı, bacaklarını kaldırıp kendi beline doladı. Yıllarca onu izleyip durması, yıllar boyu ona dokunmayı kendine yasaklaması, şimdi çılgınca bir tutku olarak kendini göstermişti. Sabır ya da hünerle değil, karşı konulmaz bir aciliyet hissiyle hareket ediyordu. Kız ellerini onun boynuna dolarken, Grimm ellerini onun ayak bileklerine indirdi, elbisesini yukarı doğru, kalçalarının üstüne kadar sıyırdı ve uzun, güzel bacaklarını ortaya çıkardı. Ellerini teninin üzerinde gezdirdi. Başparmakları onun kasıklarındaki yumuşaklığa denk geldiğinde, Jillian inledi.

Öpüşme giderek daha da derinleşiyordu. Grimm'in ağzı bir kaleyi kuşatmaya almış gibi saldırıyordu: kıyasıya, bı-kıp usanmadan, tüm dikkatini vererek. O an yalnızca Jillian vardı, ellerinin arasındaki o sıcacık kadın, onun ağzının içindeki sıcacık dili... Jillian, onun bedeninin dile gelmemiş her isteğine cevap verdi. Grimm ellerini onun saçlarının arasına gömdü ve öpücüğüne nefessiz kalana dek karşılık verdi. Elleri onun göğüslerini bulup üzerinde dolanırken,

Grimm'in vücudu yıllardır birikmiş olan arzuyla titredi. Jillian'ın göğüs uçları sertleşip sivrilmişti; Grimm'in artık onun dudaklarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun bedenindeki her girintinin tadına bakmalıydı.

Jillian, onun başını güçlü bir şekilde kuvvetle kavrayarak, Grimm'i öpüşmeyi yarıda bırakmaya zorladı. Grimm, sanki onun bu hareketinin altında yatan gizli anlamı keşfetmek istercesine gözlerinin içine baktı. Jillian elleriyle onun başını göğüslerinin kıvrımlarının arasına indirince, Grimm şevkle ileri atıldı. Diliyle nazik dokunuşlar yaparak göğüs uçları arasındaki yolu kat ediyordu. Dudaklarını göğüs uçlarının üstüne kapatmadan önce, dişlerini hafifçe onlara geçiriyordu.

Jillian kendinden geçercesine teslimiyet içinde inledi. Arzusuna tamamen teslim olduğunu belirten bir sestir bu. Bedenini erkeğine öyle bir açtı ki kasıklarının arasındaki boşluk Grimm'i kadife bir eldiven gibi rahatça sardı. Aralarında duran engeller Grimm'i iyice kızıştırmıştı; kiltini belinden yırtarcasına çekip çıkardı ve Jillian'ın elbisesini sıyırdı.

Dur! diye feryat etti zihni. *O bir bakire! Bu şekilde değil!*

Jillian inledi ve vücudunu onunkine doğru daha da yaklaştırdı.

"Dur," diye fısıldadı boğuk bir sesle Grimm.

Jillian'ın gözleri aralandı. "Cehennemde yanacak olsam bile durmam," dedi kendinden hoşnut bir şekilde, dudakları bir gülümseyişle kıvrılmıştı.

Bu sözler Grimm'in içini kızgın demir gibi dağladı, karnını daha da kaynattı. İçindeki canavarın hareketlendiğini, uyanıp tüm bedenini kapladığını hissediyordu.

Berserker mı? Şimdi mi? Etrafta kan yoktu... henüz. Ya kan ortaya çıktığında ne olacaktı?

"Dokun bana Grimm. Buraya." Jillian onun elini göğsünün üzerine yerleştirdi ve başını kendi başına doğru çekti. Grimm inledi ve bedeni hızlandı. Daireler çizerek, şehvetle onun aralanmış kasıklarına sürtünüyordu. Belli belirsiz, içindeki Berserker'ın neredeyse tamamıyla uyanmak üzere olduğunu fark etti ama bu kez daha öncekilerden farklıydı - vahşi değil uyarılmıştı, yalnızca vahşi bir şekilde uyarılmıştı ve Jillian'ın bedeninde erişebileceği her tat için yabanıl bir açlık duyuyordu.

Onu masaya yatırırdı ama ortada bir masa kalmamıştı artık. Bunun yerine ikisinin bedenlerini bir sandalyeye doğru indirdi. Jillian'ın bacaklarını sandalyenin kollarına kaydırды. Güzel yüzü ona dönük, kolları onun omuzlarındaydı. Bacaklarının arası çıplak bir şekilde Grimm'in tam karşısında duruyordu. Jillian'ın ona doğru atılması için teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Sivrilmiş meme uçlarını kendi göğsüne sürterek onu baştan çıkardı. Jillian başını arkaya atınca incecik boynu meydana çıktı. Grimm uzunca bir süre duraksadı, onun kucacağının üzerine oturmuş olan Jillian'ın o muhteşem görüntüsünü adeta kana kana içti. Dar beli kıvrılıp dolgun kalçalara dönüşüyordu. Grimm onun elbisesini sıyırmıştı sıyırmasına ama kumaş bileklerinde takılı kalmıştı. Jillian, kumaşların ortasında, ipek denizinden yükselen bir tanrıça gibi duruyordu.

"Tanrım, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın!"

Jillian başını arkaya doğru attı ve Grimm'e doğru baktı. Önce şaşkınlıkla bakan gözleri daha sonra memnuniyetle doldu ve ardından muzip, erotik bir bakışa bıraktı

kendini. “On üç yaşımıdayken,” dedi Jillian, parmaklarını Grimm’in küstah çene kıvrımında gezdirirken, “seni bir hizmetçiyle sevişirken görmüş ve onun sana yaptığı her şeyi, her öpücüğü, her dokunuşu bir gün sana yapacağıma dair söz vermiştim kendime.” Eliyle Grimm’in ağzını kavradı ve onu meme ucuna doğru yönlendirdi. Dilini dışarı çıkarıp onun teninin tadına baktı. “Her dokunuş...” Jillian elini karnından aşağı, onun sertleşmiş aletine kaydırды. “Her tat...”

Grimm inledi ve onun elini tutarak parmaklarının erkekliliğini sarmasını engelledi. Eğer o muhteşem el bir kez onu kavrasaydı, kontrolünü tamamıyla yitirir ve kendini, göz açıp kapayıncaya kadar onun içinde bulurdu. O efsanevi iradesinin her bir kısıntısını kullanarak, bedenini geri çekti. Onun canını bu şekilde acıtmayı reddetti. Bu esnada Grimm’in dudaklarından da bir itiraf döküldü. “Bedeninin olgunlaşmaya başladığı ilk günden bu yana senin için deli oluyorum. Gece gözlerimi kapatmadan önce, senin bedenini benimkinin altında arzulamadığım tek bir gün olmadı. Senin yanında, *içinde* olmayı arzulamadığım tek bir gün... Jillian St. Clair, umarım hep olduğunu düşündüğün kadar güçlü ve dayanıklısındır, çünkü bu gece bana karşı, sahip olduğun gücün tamamına ihtiyacın olacak.” Grimm onu öyle bir öptü ki Jillian bir cevap verseyse bile duyulmadı.

Grimm kendini geri çekene kadar Jillian o öpüşmenin içinde eridi gitti. Grimm ona şefkatle baktı. “Ve Jillian,” dedi yumuşaklıkla, “ben de öyle hissediyorum. Hep öyle hissettim.”

Grimm’in sözleri Jillian’ın kalbini mutluluktan uçur-

muştı. Yüzüne yayılan gülümseme göz kamaştırıcıydı. “Biliyordum!” dedi.

Grimm’in elleri onun alevlenmiş teni üzerinde gezinirken Jillian kendini duyularına bıraktı. Grimm’in elleri kasıklarının arasına geldiğinde, Jillian hafif bir çığlık attı ve bedeni onun elinin altında iki büklüm oldu. “Daha fazlasını Grimm, daha fazlasını istiyorum,” diye fısıldadı.

Grimm onu izlerken gözlerini kısıtı. Zevk, şaşkınlık ve arzuyu yüzünden okuyabiliyordu. Grimm bedeninin onun için fazlasıyla büyük ve geniş olduğunu biliyordu. Jillian’ın onu içine almak için hazırlanması gerekiyordu. Onun elinin altında delicesine ileri geri gitmeyi başlayınca, Grimm artık kendine hâkim olamayacağını biliyordu. Jillian’ı üste çıkardı. “Bu şekilde kontrol sende olacak Jillian. Canın acıyacak ama kontrol sende olacak. Çok acırsa söyle bana,” dedi sertçe.

“Sorun değil Grimm. Başta canımın yanacağını biliyorum fakat Kaleynin söylediğine göre, eğer erkek yeterince hünerli bir âşıkrsa, kadının daha önce hiç hissetmediği duygulara erişmesini sağlamış.”

“Bunu sana *Kaley* mi söyledi?”

Jillian başıyla onayladı. “Lütfen,” dedi nefesinin arasından, “bana onun neyi kastettiğini göster.”

Grimm hayranlıkla içini çekti. Onun Jillian’ının hiçbir şeyden korkusu yoktu. Aletinin başını nazıkçe onun içine soktu ve kızın her bir duygu kıpırtısını dikkatle gözledi.

Jillian’ın gözleri alevlendi ve eli aşağılara doğru onun aletini kavramak için kaydı. “Büyük,” dedi endişeyle. “Çok büyük. Bu şekilde gireceğinden emin misin?”

Zevkle dolu bir sırıtış yayıldı Grimm’in suratına. “Çok

büyük,” diye kabul etti Grimm. “Ama bir kadını tatmin etmek için en uygun boyutta.” Dikkatlice onun içine doğru kaydırıp bedenini. Aralarındaki tek engele denk gelince duraksadı Grimm. Jillian soluk soluğa konuştu. “Şimdi Grimm. Yap hadi.”

Grimm kısa bir süreliğine gözlerini kapattı; elleriyle onu kalçalarından kavrayıp bedeninin üstüne yerleştirdi. Gözlerini açtığı anda, bedenleri birbirlerinin derinliklerinde buluşmuştu ve kendilerinden geçmişlerdi. İleri doğru güçlü bir hamleyle, aralarındaki engeli deldi.

Jillian nefesini tuttu ama bir an sonra, “Hiç de kötü değildi,” diyerek nefesini bıraktı. “Gerçekten canımın yandığını düşünmüştüm.” Grimm yavaşça içinde hareket etmeye başlayınca, Jillian’ın gözleri kocaman açıldı. “Ah!”

Jillian inleyince, Grimm onu öperek susturdu. Kocaman açılmış gözlerinde hiçbir acı belirtisi kalmayana dek, onun bedenini kendi bedeni üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettirdi. Jillian’ın yüzü, hissettiği şeyin az sonra tamamen kontrolünden çıkacağının sezgisiyle aydınlanmıştı. Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp kalçalarıyla Grimm’in üzerinde daireler çizerek, şehvetli bir biçimde hareket etmeye başlamıştı.

Grimm onu izliyordu. Onun içten gelen bu şehveti karşısında kendinden geçmişti. Jillian coşkuluymuş, çekincesizdi, kendini sınırlamadan, bedenini ikisi arasındaki bu mahrem oyunun içine atmıştı. Jillian’ın dudakları zevkle kıvrılmıştı. Kalçalarının uzun ve ağır salınışı gelmekte olan zevkin habercisiydi. Grimm’in yüzüne günahkârca bir hazzın gülümsemesi yayılmıştı.

Grimm onu havaya kaldırdı ve sandalyeye yerleştirdi;

bedenleri yer değiştirmişti. Dizlerini üstüne çöktü ve kızın bacaklarını beline doladı. İçine, derinlere doğru ilerledi. Jillian'm içindeki, onu başka diyarlara uçuran o gizemli noktaya doğru muhteşem bir şekilde bastırıyordu bedenini. Bacaklarının arasındaki çıkıntıyı eliyle ovarak kızın bedeninin kıvrılmasını sağlamıştı. Jillian tüm bedeniyle onu doyuma ulaştırması için yalvarıyordu ona.

İçindeki Berserker daha önce mümkün olduğunu bile hayal edemediği bir şekilde kendinden geçti.

Jillian çığlık atıp titreyerek ona doğru yaslandığında, Grimm Roderick boğuk bir ses çıkardı. Kahkahadan daha yoğun, içinde bir şeylerin özgür kaldığını haykıran bir sestir bu. Bu zafer çığlığı, fazla geçmeden bir rahatlama inlemesine dönüştü. Jillian'ın titreyen bedeninin onun bedenini sıkı sıkıya sarışına Grimm daha fazla dayanamadı, onun içindeyken zirveye ulaştı.

Jillian, Grimm'e tutunduğunda kasları adeta eriyip kullanılmaz hale gelmişti. Başı öne düşmüştü. Saçlarının arasından, önünde dizleri üstünde duran çıplak savaşçıya bakıyordu. "İ-i-stediğin gibi gülümseyebilirsin. İçten, gerçek bir gülümseme!" diye haykırdı soluk soluğa.

Grimm parmaklarını kızın kasıklarının üzerindeki ince kan tabakasına götürdü. Soluk renkli kasıkları bekâretinin kanıtıyla lekelenmişti. "Jillian. Ben... ben... ah..."

"Rahatla artık Grimm Roderick," dedi Jillian hemen.

Grimm şiddetli bir şekilde titremeye başladı. "Elimde değil," dedi gergin bir şekilde, aynı şeyden bahsetmediklerini bile bile. "Salonun haline bak," diye mırıldandı. "Pisliğin tekiyim. Öylesine lanetlenmişim ki- "

"Kes şunu!" Jillian iki eliyle birden onun başını tuttu ve

ona hiddetli gözlerle baktı. “Bunu istedim,” dedi hararetle bir şekilde. “Bunu bekledim, buna ihtiyacım vardı. Sakın pişman olmaya falan kalkma. Ben pişman değilim ve hiçbir zaman olmayacağım.”

Grimm onun kasıklarındaki kana bakarak donup kaldı, kontrolünü yitireceği o vaktin yaklaştığını hissediyordu. Çok geçmeden karanlık onu ele geçirecek ve vahşet kendini gösterecekti.

Ama aradan dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Vücuduna akın eden o öfke kabarışına karşın, bu kez delilik ona uğramamıştı.

Küçük dilini yutmuş bir şekilde Jillian’a bakakaldı. İçindeki canavar tümüyle uyanıktı ama evcilleşmişti. Nasıl mümkün olmuştu bu? Kana susamışlık yok, şiddete başvurma ihtiyacı yok, buna karşın, bir Berserker olmanın getirdiği tüm iyi yanlar mevcuttu, hem de hiçbir tehlikesi olmadan.

“Jillian,” dedi nefesinin arasından, hayranlıkla.

17. Bölüm

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Grimm alçak bir sesle. Yastıkları düzleştirip Quinn’i oturur pozisyona geçirdi. Pencerelelerin kanatları açılıp arkaya doğru hafifçe tutturulmuştu. Pencerelelerin etrafı süs amaçlı perdelerle çevriliydi. Hilal şeklindeki ayın ışığı, Grimm’in, üstün görüş kabiliyetiyle, sanki günışığındaymış gibi hareket etmesine olanak veriyordu.

Quinn sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırarak kasvetli odanın içinde Grimm’e doğru döndü. “Lütfen, bırak,” dedi Grimm bir kumaş parçasına uzanırken.

Grimm elini geri çekti. “Neyi bırakayım? Yalnızca suratını silecektim.”

“Şu lanet adamotunu benden uzak tut,” diye mırıldandı Quinn. “Kendimi bu kadar berbat hissediyorsam, bu biraz da Kaley’nin bana şu otu içirip durmasından.”

Hemen yanındaki yatakta yatan Ramsay de hemfikir olduğunu belirtti. “Bizi uyutup durmasına izin verme artık. Bu boktan şey yüzünden başım çatlıyor. Dilim de üzerine minik, kürklü bir yaratık çıkmış, tepinmiş durmuş, üç gündür de orada ölü bir şekilde yatıyormuş gibi. Hayvan şimdi de dilimin üzerinde çürüyor sanki- ”

“Yeter! Bu kadar ayrıntılı bir şekilde tarif etmek zorunda mısın?” Boş midesi altüst olurken Quinn iğrendiğini belirten bir ifade takındı.

Grimm onları anladığını işaret eden bir şekilde ellerini kaldırdı. “Daha fazla adamotu yok, söz veriyorum. Peki, siz ikiniz nasıl hissediyorsunuz bakalım?”

“Bok gibi,” diye homurdandı Ramsay. “Bir mum yak, olur mu? Hiçbir şey göremiyorum. Ne oldu bize? Kim zehirledi bizi?”

Grimm’in suratından bir karaltı geçti. Mum yakmak için ayağa kalktı, yatakların başucundaki mumları yaktıktan sonra yerine oturdu yeniden. “Sanırım zehrin hedefi bendim ve yanılmıyorsam tavuğun içindeydi.”

“Tavuk mu?” diye haykırdı Quinn. İrkilerek oturduğu yerde dikleşmişti. “Tavuğu meyhaneci getirmemiş miydi? Meyhaneci seni neden öldürmek istesin?”

“Meyhaneci olduğunu sanmıyorum. Bence bu kasabın intikam denemesiydi. Tahminlerime göre, ikinizden biri tüm sepeti bitirseydi ölecekti. Benim için gönderilmişti ama siz ikiniz onu bölüştünüz.”

“Kasabın bunu senin için göndermiş olması çok saçma Grimm,” diye itiraz etti Quinn. “Seni dövüşürken gördü. Bir Berser... şey yani seni zehirleyerek öldüremeyeceğini bilmesi gerekirdi.”

“O pislik herif de en az benim kadar inatçı,” diye üsteledi Grimm. Quinn’in sözlerini Ramsay duymadan araya girmişti.

Ramsay başını elleri arasına aldı. “Beyler bağırıp durmayı kesin, başım çatlıyor!”

Quinn yalnızca ağzını hareket ettirerek sessizce özür diledi Grimm’den. Sonra da usulca fısıldadı. “Adamotunun etkileri halen geçmedi. Aptal gibiyim.”

“Ne oluyor?” dedi Ramsay. “Siz ikiniz ne fısıldaşıp duruyorsunuz?”

“İkimiz aramızda paylaşsak da tavuğun hepsini bitirmedik bile,” diye devam etti Quinn, Ramsay’in sorusunu görmezden gelerek. “Ayrıca, o olaydan sonra hancının kasaba yol verdiğini sanıyordum, bunu yapmasını ondan bizzat ben istedim.”

“Ne olayı?” diye sordu Ramsay.

“Belli ki isteğini yerine getirmemiş,” dedi Grimm bir elini saçından geçirerek.

“İsmi öğrendin mi?”

“Kimin, hancının mı?” Quinn ona kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

“Hayır, kasabın.” Ramsay gözlerini devirdi.

“Neden?” Quinn boş gözlerle ona bakıyordu.

“Çünkü bu pislik herif bir Logan’ı zehirledi, seni ahmak. Cezasız kalacak değil ya.”

“İntikam falan olmayacak,” diye uyardı Grimm. “Unut gitsin Logan. Daha önce intikam almayı kafaya takınca neler yaptığını gördüm. İkiniz de bu acemice yapılmış saldırıdan sağ salim çıktınız. Bu bir adamı öldürmek için yeterli sebep değil, her ne kadar başka şeyler için bunu hak ediyor olsa bile.”

“Jillian nerede?” Quinn hızla konuyu değiştirdi. “Yatağının başında bekleyen bir tanrığaya dair bulanık bazı anılarım var.”

Ramsay homurdandı. “Sırf zehirlenmeden önce bu konuda biraz aşama kaydetmiş olman onu senin kazandığın anlamına gelmez de Moncreiffe.”

Quinn ve Ramsay, Jillian hakkında tartışırken Grimm kendi içine çekildi, düşünceler içinde sessizliğe gömüldü. İki adam tartışmayı sürdürürken Grimm odayı terk ettiğinde fark etmediler bile.

Şafağın ilk saatlerini Quinn ve Ramsay ile geçiren Grimm, Jillian’ın ne durumda olduğuna bakmaya gitti. Jillian bıraktığı gibiydi, yatağında kıvrılmış, bir yığın battaniyenin altına girmiş mışıl mışıl uyuyordu. Yatağa, onun yanına sokulmayı arzuladı. Onu kollarında tutarak uyanmanın nasıl bir duygu olduğunu hissetmek istiyordu ama şato ahalisi uyanmak üzereydi ve Jillian’ın odasından çıkarken görünme riskini alamazdı.

Caithness’in üzerinde gün doğmak üzereyken, merdivenlerden tökezleye tökezleye inerek yemek aramaya koyulan Ramsay’e başıyla selam verdi. Sonra bir ısıklık çalarak Occam’ı çağırdı ve atın çıplak sırtına atladı. Göle gidip, fazlasıyla hararetlenmiş olan bedenini buz gibi suya atma niyetindeydi. Jillian’la yaşadıkları, ona olan iştahını daha da artırmıştı. Kız ona gülümseyecek olsa bile, aç bir kurdun doyumsuzluğuyla onun üzerine saldırmaktan korkuyordu. Yıllar yılı inkâr edilen tutku serbest kalmıştı ve Grimm

ona olan açlığını hiçbir zaman doyuramayacağını fark etti.

Occam'ı bir ağaçlığın etrafından döndürdü ve biraz dinlenerek sabahın güzelliğini içine çekti. Göl dalgalıydı, pembeye çalan göğün altında dev bir gümüş ayna gibiydi. Azametle yükselen meşe ağaçları göğe doğru siyah dallarını sallıyorlardı.

Rüzgâr acı verecek denli kötü söylenen bir ezginin parçalarını taşımıştı. Grimm gölün çevresini dikkatle kolaçan etti. Atım çukurların ve taşlık alanların arasından geçirerek sesi takip etti, ta ki bir yükseltinin üstüne çıkıp suya eğilmiş olan Zeke'yi görene dek. Oğlan bacaklarını birleştirip kendine doğru çekmişti. Kolları dizlerinin üzerindeydi ve elleriyle gözlerini ovuşturuyordu.

Grimm Occam'ı durdurdu. Zeke, yarı ağlamaklı, eski bir ninninin sözlerini yarım yamalak mırıldanıyordu. Grimm sabahın bu saatinde onun duygularını kimin bu kadar incittiğini merak etti. Oğlanı izlerken bir yandan da onun gururunu kırmadan ona doğru yaklaşmanın en doğru yolunu arıyordu. Grimm gölgeler içinde kararsızlıkla beklerken, kırılan çalı çırpı sesi davetsiz bir misafirleri olduğunu haber verdi. Grimm etraflarını çevreleyen ormanı gözleriyle taradı. O daha sesin kaynağını çözemedi, hırıltılar çıkaran bir hayvan Zeke'nin birkaç adım arkasındaki ağaçlıktan fırladı. Muazzam büyüklükteki, kudurmuş gibi gözüken bir yaban kedisi gölün kenarına doğru sıçradı. Beyaz köpüklerle bezeli ağzından salyalar akıyordu. Hırladı ve ölümcül sivri dişlerini meydana çıkardı. Zeke başını çevirdi ve sesi titreyerek şarkı söylemeyi bıraktı. Gözleri korku içinde açılmıştı.

Grimm hemen Occam'ın sırtından aşağı fırladı. Kasık-

larınm üzerindeki hançeri kınından çekti ve elinin üzerinde gezdirerek avuçlarının kanla dolmasını sağladı. Bir kalp atımlık sürede, bordo renkli kan damlacıkları Viking savaşçısını uyandırdı ve Berserker'ı özgür bıraktı.

İnsanüstü bir hızla hareket ederek Zeke'yi tutup kaldırdı ve atının üzerine yerleştirdi. Sonra da Occam'ın arkasına bir şaplak attı. Ardından en çok nefret ettiği şey oldu... zaman mefhumunu yitirdi.

“Biri yardım etsin!” diye bağırdı Zeke, Occam'ın sırtında şatonun dış surlarına yaklaşırken. “Grimm'in yardıma ihtiyacı var!”

Şatodan bir hışımla fırlayan Hatchard, Zeke'yi Occam'ın sırtına ilişmiş vaziyette buldu. Bembeyaz olmuş parmaklarıyla atın yelesine tutunmuştu. “Nerede?” diye bağırdı Hatchard.

“Gölde! Orada delirmiş bir yaban kedisi vardı ve neredeyse beni yiyecekti ama Grimm geldi ve beni atının üzerine attı, ben de buraya kadar tek başıma sürdürdüm fakat hayvan Grimm'e saldırdı ve ona zarar verecek!”

Hatchard, hızla göle doğru yol alırken, bağışmaları duyup dikkat kesilen ve yerlerinden fırlamak için bekleyen diğer iki kişinin varlığından haberdar değildi.

Hatchard, Grimm'i hareketsiz bir şekilde ayakta dikilirken buldu. Puslu kızıl gökyüzüne karşı duran siyah bir

gölge... Yüzünü suya dönmüş. Bir zamanlar bir hayvanı oluşturan parçaların arasında duruyordu. Kolları ve yüzü kanla kaplanmıştı.

“Gavrael,” dedi Hatchard usulca. Canavarın içindeki adama ulaşmak umuduyla onun gerçek adını kullanmıştı.

Grimm cevap vermedi. Göğsü hızla inip çıkıyordu. Vücudu, bir Berserker’in doğüstü güçlerini karşılamak için gereksinim duyduğu muazzam miktardaki oksijenle doluydu. Yol yol olmuş kollarındaki damarlar, derisinin altındaki koyu mavi tonlarda, nabızıyla birlikte belirginleşiyordu. Hatchard’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı; Grimm normal boyutunun iki katı kadar gözüktüyordu. Hatchard, şatonun himayesi altındakileri eğittiği dönemde, Grimm’i Berserker öfkesinin doruk noktasındayken birçok kere görmüştü. Ne var ki yetişkin Grimm bu öfkeyi, delikanlı Grimm’e göre çok daha tehlikeli bir şekilde kuşanıyordu.

“Gavrael Roderick Icarus McIlloch,” dedi Hatchard. Ona yan taraftan yaklaşmaya çalıştı. Olabilecek en tehlikesiz şekilde onun görüş alanına girmeye çalışıyordu. Onun arkasındaki ormanın gölgeleri içinde iki silüet durdu. İçlerinden biri hafifçe iç geçirdi ve ismi tekrarladı.

“Gavrael, benim Hatchard,” diye yumuşakça tekrarladı Hatchard.

Grimm döndü ve doğrudan, muhafızların başı olan bu adama baktı. Savaşçının mavi gözleri alevler içindeydi, elmas gibi parlıyorlardı. Hatchard, birinin onun içini görmesinin nasıl bir his olduğu konusunda rahatsız edici bir ders alıyordu.

Arkasından gelen boğuk bir ses Hatchard’ın dikkatini dağıttı. Arkasını dönünce, Zeke’nin onu takip ettiğini anladı.

“Tanrım,” dedi Zeke nefes nefese. Yaklaşırken, gözleri dikkatle yerdekileri inceliyordu. Grimm’e birkaç adım kala durdu. Yetişkin bir adamı yutacak kadar büyük olan ve bunu deneyecek kadar kana susamış o yaban kedisinden geriye kalan parçaları incelerken gözleri kocaman açıldı. Şaşkın bakışları Grimm’in muhteşem mavi gözlerine yöneldi, başını kaldırmış yukarı, ona bakarken neredeyse parmak uçlarındaydı. “O bir Berserker!” dedi Zeke hayranlıkla. “Bak, gözleri parlıyor! Onlar gerçekten de *varlar*!”

“Git Quinn’i getir Zeke. Şimdi,” diye emir verdi Hatclhard. “*Quinn dışında kimseyi getirme*, ne olursa olsun. Anladın mı? Bundan kimseye tek kelime etmek de yok!”

Zeke, Grimm’e son bir bakış attı. “Hemen,” dedi ve Quinn’i getirmek üzere fırladı.

18. Bölüm

“Onun hayvanı parçalara ayırdığına pek inanmıyorum Zeke, abartmak hiç de doğru bir şey değildir.” diye azarladı onu Jillian. Oğlanın duygularını incitmemek için gülmemeye çalışıyordu.

“Abartmıyorum,” dedi Zeke coşkuyla. “Doğruyu söylüyorum! Gölün oradaydım, bir yaban kedisi bana saldırdı, Grimm beni atının sırtına attı ve sıçrayan hayvanı havada yakalayarak bileğinin tek hareketiyle onu öldürdü. O bir Berserker! Öyle! Onun özel birisi olduğunu *biliyordum!*” Sonra homurdanarak devam etti oğlan: “O çelimsiz bir lord değil... O savaşçıların kralı! O bir efsane!”

Hatchard, Zeke’yi sıkıca tutarak kollarına aldı ve onu Jillian’dan uzaklaştırdı. “Hadi git anneni bul evlat, hemen *şimdi.*” Hadi bir lafımı dinleme de göreyim bakalım, der gibi ters ters baktı ona. Sonra çocuk odadan fırlayıp girdince homurdandı. Bakışları Jillian’inkilerle buluştu ve

omuzlarını silkti. “Küçük çocuklar nasıldır bilirsiniz. Masallara fazla kaptırıyorlar herhalde kendilerini.”

“Grimm iyi mi?” diye sordu Jillian nefesi kesilerek. Tüm bedeni olabilecek en keyifli şekilde ağırlar içindeydi. Hareket eden her şey, dün gece Grimm’in ona yaptıklarını hatırlatır olmuştu.

“Turp gibi,” diye cevapladı Hatchard renk vermeden. “Hayvan kuduzdu ama endişelenme, onu ısırmayı başaramadı.”

“Grimm onu öldürdü mü? Kudurmuş bir yaban kedisi iki haftadan kısa sürede bütün bir koyun sürüsünü telef edebilirdi. Normalde insanlara saldırmazlar ama görünüşe bakılırsa, Zeke onun için yeterince küçüktü ve o da şansını deneyecek kadar kudurmuştu.”

“Evet,” diye geçiştirdi onu Hatchard kısaca. “O ve Quinn onu gömüyorlar şimdi,” diye yalan söyledi soğukkanlılıkla. Aslında, geriye gömülecek pek bir şey kalmamıştı ama bunu Jillian’a söyleyemezdi. Hatchard bir an irkildi. Eğer bu hastalık kapmış yaban kedisi Zeke’yi ısırmayı başarsaydı, bu azgın hayvanın kanındaki hastalık oğlana geçecek ve onun birkaç gün içinde ağzından köpükler saçarak ve dayanılmaz acılar çekerek ölmesine neden olacaktı. “Azizler aşkına, şükredelim ki Grimm oradaydı. Onun yetenekleri için Odin’e şükranlarımızı sunmalıyız, o olmasaydı Caithness şimdi ağıtlarla inliyor olurdu.”

“Zeke, Occam’ı tek başına sürdü,” dedi Jillian hayretler içinde.

Hatchard ona doğru baktı ve hafifçe gülümsedi. “Evet ve bu onun hayatını kurtardı leydim.”

Jillian kapıya doğru yönelirken bakışları düşünceliydi.

“Eğer Grimm’in oğlana ata binmeyi öğretecek kadar inanmamış olsaydı, Zeke oradan hiç kaçamayabilirdi.”

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi Hatchard telaşla.

Jillian kapı eşiğinde duraksadı. “N’oldu ki? Grimm’i bulmaya gidiyorum elbette.” Ondan kuşku duyarak hata ettiğini söylemek için gidiyordu. Onun yüzünü, onun gözlerinde yeni keşfettiği samimiyeti görmek istiyordu...

“Leydim, onu bir süre tek başına bıraksanız daha iyi olur. O ve Quinn konuşuyorlardı, bence yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

Bir an için Jillian kendini yine on üç yaşında gibi hissetti. Sevdiği adamın yanında olmasına izin verilmiyordu. “Bunu kendisi mi söyledi? Yalnız kalması gerektiğini?”

“Göl suyunda yıkanıyor,” dedi Hatchard. “Ona yalnızca biraz zaman tanıyın, olur mu?”

Jillian içini çekti. Onun kendisine gelmesi için bekleyecekti.

“Grimm, daha önce bundan bahsetmek istemedim ama ben o hancıya kasabı sepetlemesi için küçük bir servet saydım,” dedi Quinn, gölün kenarına doğru yürürken. Grimm buz gibi sudan çıktı, sonunda yeniden temizdi. Hayvandan artakalanlara somurtarak baktı.

Quinn onun bakışını yakaladı ve, “Başlama lütfen yine. Onun hayatını kurtardın Grimm. Bir Berserker olduğun için kendine acıma laflarından birini daha dinlemek istemiyorum. Bu, tanrıların bir lütfü, duyuyor musun beni? Bir lütuf!” dedi.

Grimm kasvetli bir şekilde iç geçirdi ve cevap vermedi.

Quinn kaldığı yerden devam etti: “Ne diyordum... Adama para verdim. Eğer kasabı sepetlemediyse, doğruca Durrkesh’e gidip bazı sorularıma yanıt isteyeceğim.”

Grimm eliyle bir işaret yaparak Quinn’in endişelerinin nafile olduğunu ima etti. “Boş yere uğraşma Quinn. Kasap değildi.”

“Ne? Kasap değildi de ne demek?”

“Tavuktan da değildi aslında. Viskiden oldu.”

Quinn hızla birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Peki öyleyse neden tavuktan olduğunu söyledin?”

“Ben *sana* güveniyorum Quinn ama Ramsay konusunda emin değilim. Zehir *thunsynne* kökünden yapılmıştı. Bu kök, kaynatıldığı, kızartıldığı ya da fırına verildiği zaman zehrini kaybeder. Ezilip un ufak edilmesi gerekir. Etkisi alkolle artar. Ayrıca, olaydan sonraki sabah, kalan şişeyi alt katta buldum. Eğer kim yaptıysa çok da dikkatli olduğu söylenemez.”

“Ama ben seninle birlikte viski içmedim ki,” diye itiraz etti Quinn.

“Viskiyi farkında olmadan içtin.” Grimm ona özür dilercesine, buruk bir ifadeyle baktı. “Son kadehimden kurtulmak için onu tavuğun içine boca etmiştim. Artık içmekten bıkmıştım ve dışarı çıkmaya hazırlanıyordum. O kadehteki viski zehirli şışeden doldurulmuş olmalı. Zehir sindirilene kadar koku vermiyor, bu yüzden de benim duyularım bile onu algılayamadı. Ama bir kez beden sıvıları karışınca fena koku yayıyor.”

“Tanrım!” Quinn ona karanlık bir bakış attı. “Kör talihe bak! Peki, sence kim yaptı bu işi?”

Grimm onu dikkatle süzdü. “Son günlerde buna epey

kafa yordum. Varabildiğim tek sonuç, McKane'lerin beni bir şekilde yeniden bulduğu.”

“Zehrin bir Berserker üzerinde işlemeyeceğini bilmiyorlar mı?”

“Bir Berserker’ı canlı ele geçirip sorgulama fırsatları olmadı hiç.”

“Yani, sizin neler yapabileceğiniz konusunda çok fazla fikirleri yok mu diyorsun? Onlar bile sizi nasıl öldürebileceklerini bilmiyorlar mı?”

“Doğru.”

Quinn aldığı bu yeni bilgiyi bir süre hazmetmeye çalıştı. Sonra gözlerinden bir karaltı geçti. “Eğer durum buysa eğer, McKane’ler seni gerçekten bulduysa, onları senin peşinden Caithness’a gelmekten alıkoyan ne?” diye sordu Quinn dikkatlice. “Yani bir kez daha.”

Grimm ıstırap içinde bakan gözlerle başını kaldırdı.

Jillian, günün geri kalanında Grimm’i bir daha görmedi. Quinn ona, Grimm’in at sürmek üzere çıktığını ve muhtemelen gece yarısına kadar dönmeyeceğini söyledi. Gece oldu ve şato sakinleri odalarına çekildi.

Geceliğinin üzerine şık bir yün elbise geçiren Jillian odasından çıktı. Her yer sessizdi, şato sakinleri uykudaydı.

“Jillian.”

Jillian’ın adımı yarıda kaldı. Sabırsızlığını bastırmaya çalışarak arkasını döndü. Grimm’i görmeliydi, ona yeniden dokunmalıydı. İkisi arasında yeni keşfettikleri yakınlığın daha derinlerine inmeliydi ve kadınlığının tadına varmalıydı.

Kaley Twillow koridordan ona doğru hızla seğirtiyordu. Buz gibi havada, üzerinde ince bir sabahlık vardı. Yaşlı kadının kestane rengi kıvrıkcık saçları toplanmamıştı ve karınan çormandı. Gözlerindense uyku akıyordu.

“Kapının açıldığını duydum,” dedi Kaley. “Mutfaktan bir şey mi istedin? Beni çağırıydın ya, senin için gider getirirdim. Ne istemiştin? Sana bir bardak ılık süt hazırlayayım mı? Biraz ekmek ve bal?”

Jillian istemediğini belirten bir hareket yaptı ve Kaley’nin omzuna sorun yok dercesine hafifçe dokundu. “Endişelenme Kaley. Sen yatağına geri dön, ben alırım.”

“Sorun değil, ben de kendime atıştırarak bir şeyler alacaktım.” Kaley endişeli bakışlarla Jillian’ın üzerine hızla geçirilmiş yumuşak yün kumaşa baktı.

“Kaley,” diye söze başladı Jillian tekrar. “Benim için endişelenmene lüzum yok. Ben gayet iyiyim. Gerçekten, yalnızca biraz yorgunum ve- ”

“Grimm’i görmeye gidiyorsun.”

Jillian’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Gitmeliyim. Onunla konuşmaya ihtiyacım var. Uyuyamıyorum. Ona söylemek istediğim şeyler var- ”

“Sabaha kadar bekleyemeyecek şeyler mi bunlar?” Kaley’nin gözü yün elbisenin altından görünen şeffaf geceliğe kaydı. “Doğru düzgün giyinmemişsin bile,” dedi onaylamayan bir sesle. “Onun yanına bu kıyafetin içinde gidersen tahmin ettiğinden daha fazlasıyla da dönebilirsin odana.”

“Anlamıyorsun,” dedi Jillian içini çekerek.

“Ah, benim güzel hanımım, anlamaz olur muyum? Ana salondaki masadan artakalanları gördüm bu sabah.”

Jillian yutkundü ve hiçbir şey söylemedi.

“Lafı uzatmadan konuya gelelim mi?” dedi Kaley. “Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayamayacak kadar yaşlı değilim. Ben de bir zamanlar onun gibi bir adama âşık olmuştum. Nasıl hissettiğini anlıyorum, belki de senin anladığından daha bile iyi, o yüzden bırak da sana bunu basit kelimelerle tarif edeyim. Quinn yakışıklı bir adam. Ramsay Logan da yakışıklı bir adam ve ikisi de keyifli vakit geçirmeyi vaat ediyor.” Kaley, Jillian’ın ellerini avuçlarına aldı ve ona ciddi gözlerle baktı. “Ama Grimm Roderick, o bambaşka bir şey, sadece yakışıklı bir adam değil. Her yanından tensel haz fışkırıyor sanki ve Jillian, tensel haz bir kadını baştan yaratabilecek kadar güçlüdür.”

“Gerçekten de *anlıyormuşsun* beni!”

“Ben de etten ve kemikten yaratılmayım küçükhanım.” Kaley bir elini şefkatle onun yanağına koydu. “Jillian, büyüüp olgunlaşmana şahit olurken, gurur ve aşkın yanı sıra son zamanlarda bir miktar korku da yaşadım. Seninle gurur duyuyorum, çünkü senin iyi, korkusuz bir kalbin ve güçlü bir iraden var. Korkuyorum, çünkü senin güçlü iraden bazen kendi bildiğini okumana neden olabiliyor. Geri dönüşü olmayacak bir işe kalkışmadan önce benim sözlerime kulak ver: Yakışıklı erkekler unutulur gider ama o türden bir tensel haz vaadi yayan bir adam bir kadının kalbinde sonsuza dek yer eder.”

“Ah Kaley, artık çok geç” diye itiraf etti Jillian. “O, çoktan kalbimde yer etti.”

Kaley onu kollarına aldı. “Ben de bundan korkuyordum Jillian, ya seni terk ederse? Bununla nasıl başa çıkacaksın? Hayatına nasıl devam edeceksin? Quinn gibi bir erkek

seni asla terk etmezdi. Grimm gibi efsanelerden fırlamışa benzeyen bir erkekse, bir kadın için olabilecek en tehlikeli şeydir. Grimm'in ne yapacağını kestirmek ne mümkün."

"Sen kendininkinden pişman oldun mu?"

"Kendi neyimden?"

"Senin Grimm'inden?"

Kaley'nin yüz hatları kendinden geçercesine yumuşadı ve bu yüz ifadesi Jillian'a yeterli cevap oldu.

"Al işte, görüyor musun?" diye haklı olduğunu göstermeye çalıştı Jillian. "Kaley, onun kollarında yalnızca birkaç gece geçirebileceğimi bilsem, yine de onunla hiçbir şey yaşamamaktansa o birkaç büyülü geceyi yaşardım ve onlar beni hayatımın geri kalanı boyunca sıcak tutardı."

Kaley sesli bir şekilde yutkundu. Gözlerinden Jillian'ı çok iyi anladığı okunuyordu. Belli belirsiz gülümsedi. "Anlıyorum, küçükhanım," dedi sonunda.

"İyi geceler, benim sevgili Kaley'im. Yatağına dön ve benim de bir zamanlar senin sahip olduğun gibi tatlı rüyalara dalmama izin ver."

"Seni seviyorum, hanımım," dedi Kaley kısıp sesle.

"Ben de seni seviyorum Kaley," diye cevap verdi Jillian gülümseyerek. Bir yandan da Grimm'i bulmak üzere koridordan aşağı gidiyordu.

★★★

Jillian, Grimm'in odasına sessizce girdi. Ne var ki orada değildi. Jillian içini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. Onun odasında bir ileri bir geri dolandı. Odası sade ve süssüzdü. Sahibi kadar temiz ve disiplinli bir oda. Buruşuk bir yastık

dışında düzensiz hiçbir şey yoktu. Gülümseyerek yatağa doğru uzandı ve düzeltmek üzere yastığı eline aldı. Bir süre yastığı yüzüne bastırıp Grimm'in erkeksi kokusunu içine çekti. Yastığın gizlediği yıpranmış kitabı bulunca gülümsemesi yerini şaşkınlığa bıraktı: *Ezop'un Masalları*'ydi bu. Jillian'ın ona neredeyse on yıl önce, birlikte geçirdikleri ilk karlı Noel'de vermiş olduğu, çizimlerle süslü versiyonu bu. Yastığı bırakıp kitabı eline aldı ve parmak uçlarıyla nazikçe okşadı. Sayfalar aşınmış, çizimler solmuştu ve sayfaların arasından küçük notlarla başka tuhaf şeyler sarkıyordu. Bunca yıl boyunca bunu yanında taşımış, aralarına notlar almıştı Grimm, tıpkı Jillian'ın kendi kitabına yaptığı gibi. Şaşkınlık içinde kitabı kucakladı. Bu kitap ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Grimm Roderick bir savaşçı, bir avcı, bir muhafız ve oldukça sert bir adamdı ve nereye giderse gitsin yanında *Ezop'un Masalları*'nın yıpranmış bir kopyasını taşıyor, zaman zaman sayfaların arasına gizlice mısralar ve kurumuş çiçekler sıkıştırıyordu. Sayfaları karıştırdı, tekrar tekrar buruşturulmuş ve yeniden düzeltilmiş bir nota ilişti gözü. *Akşam karanlık çökiince çatıda olacağım. Bu gece seninle konuşmalıyım Grimm!*

Grimm onu hiçbir zaman unutmamıştı!

Hassas ama güçlü, becerikli ama kırılgan, hem ayakları yere basan hem de insanı havalara uçuran bir adam... Jillian ona çaresizce âşıkı.

"Onu hep sakladım."

Jillian yerinden sıçrayarak döndü. Bir kez daha, o odaya girerken tek ses işitmemişti. Kapının eşiğinde durmuştu, gözleri karanlık ve anlamı kestirilemez bir şekilde bakıyordu.

“Fark ettim,” dedi Jillian alçak bir sesle.

Grimm’ın odayı boydan boya kat etti ve kendini ateşin önündeki sandalyeye bıraktı. Sırtı Jillian’a dönüktü. Jillian ise o kıymetli kitabı sessizce göğsüne bastırdı. Onunla arasında kurulmasını istediği o mahremiyete öylesine yaklaştı ki kelimelerle bu büyüğü bozmaktan korktu.

“Beni soru yağmuruna tutmadığına inanasım gelmiyor,” dedi Grimm tedbirli bir şekilde. “Neden sakladın, gibi sorular mesela.”

“Neden sakladın Grimm?” diye sordu Jillian fakat aslında neden sakladığını merak etmiyordu. Bugüne kadar yanında taşımıştı ve bu onun için yeterliydi.

“Gel buraya.”

Jillian kitabı nazıkçe bir masanın üzerine yerleştirdi ve ağır ağır Grimm’e yaklaştı. Ona birkaç adım kala tereddüt ederek duraksadı.

Grimm’in eli hızlıca bir hamle yaptı ve Jillian’ı bileğinden yakaladı. “Jillian, lütfen.” Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu.

“Lütfen, ne?” diye fısıldadı Jillian.

Grimm çevik bir hareketle bileğinden çekti ve Jillian kendini birdenbire onun önünde dikilirken buldu, kasıklarının arasında duruyordu. Grimm’in gözleri kızın göbeğine doğru sabitlenmişti, sanki gözlerini yukarı kaldıracak gücü bulamıyordu. “Öp beni Jillian. Dokun bana. Bana canlı olduğumu hissettir,” diye fısıltıyla karşılık verdi Grimm.

Grimm’in sözleriyle kalbi hızla çarpmaya başladı ve Jillian dudaklarını ısırды. Hayatı boyunca gördüğü en yürekli, en coşkulu adam, yeterince hayat dolu olmadığı

korkusunu taşıyordu. Grimm başını kaldırdı ve onun yüz ifadesini gören Jillian hafif bir çığlık attı. Gözleri karanlıktı. Gölgeler, gözlerinin üzerinde Jillian'ın hiç bilmediği o geçmişin hatıraları gibi dolanıyordu. Jillian onun başını ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Alt dudağının üzerinde uzun uzadıya kalarak onun dudaklarının kıvrımlarının tadına vardı.

“Sen benim gördüğüm en hayat dolu adamsın.”

“Öyle miyim Jillian? Öyle miyim gerçekten?” diye sordu Grimm çaresizce.

Nasıl olur da böyle bir şeyden şüpheye düşerdi? Grimm'in dudakları ılık ve canlıydı, elleri onun teninin üzerinde ilerlerken Jillian'ın varlığından bile haberdar olmadığı sinir uçlarını uyarıyordu. “Neden o kitabı sakladın Grimm?”

Grimm'in elleri sahiplenici bir tavırla onun bileklerini sımsıkı kavradı. “Bana, bu dünyada kötülüğün yanı sıra, güzellik ve ışık olduğunu da hatırlatması için yanımda taşıdım onu. Sen Jillian. Sen her zaman benim ışığımdın.”

Jillian'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Buraya, Grimm'in ona dün gece sunduğu şefkatin ve fiziksel ilginin tek seferlik bir şey olmadığından emin olmak için gelmişti. Grimm'in ona... bu sözleri söyleyeceğini hayal bile edemezdi. Eğer bunlar da aşk sözcükleri değilse, aşk sözcükleri neydi?

Nihayet hayalleri gerçek oluyordu. Kendisi ve vahşi gözlü o yabani çocuk arasında bir bağ olduğunu hep hissetmişti. Ama bir erkek ve bir kadın olarak bir araya gelmek, onun çocukluk fantezilerinin hepsinden daha iyiydi.

Ayağa kalkan Grimm, onu kaslı bedenine doğru çek-

ti, farkında olmadan, ona karşı olan arzusunun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Yalnızca onun erkekliğine değmek bile Jillian'ı titreterek nefessiz bıraktı.

“Sana doyamıyorum,” dedi Grimm soluk soluğa; Jillian'ın gözlerinin şehvetle büyümesi, dilinin içgüdüsel olarak dolgun alt dudağını ıslatması onu büyülemişti. Grimm onu öpmeye başladı, bir yandan onu yatağa doğru geriletirken, bir yandan da yavaşça ve bitmek bilmeyen öpücüklerle boğdu. Grimm yatağa ulaşmadan fikrini değiştirdi. Güçlü elleriyle onu omzundan kavradı ve onu ters çevirdi. Jillian, dile getirilmemiş bir rica gibi bedenini arkaya, ona doğru bıraktı. Grimm'in elleri, onun bedeni üzerinde ağır hareketlerle ilerliyor; kalçalarının kıvrımlarını okşuyor, elleriyle göğüslerini avuçluyordu. Kızın geceliğinin üstünden, onun hassaslaşan göğüs uçlarını buldu ve onları nazıkçe sıktı.

Jillian'ın saçlarını eliyle toplayıp onları şefkatle yana savurdu ve ensesini öptü. Grimm onu hafifçe dişleyince, Jillian arkaya doğru iyice yaslandı ve onun bedeniyle bir oldu.

Grimm onu ileri doğru yönlendirdi, yatağı geçip onu duvara dayadı. Onu pürüzsüz taşlara doğru bastırdı. Parmaklarını parmaklarına dolamıştı. Jillian'ın ellerini aldı ve onları duvara, başının üzerine sabitledi.

“Ellerini duvardan ayırma Jillan. Ben ne yaparsam yapayım, duvara tutun ve kendini hislerine bırak...”

Jillian duvara, sanki bu onu aklını kaybetmekten koruyan son şeymiş gibi tutundu. Grimm onun geceliğini bedeninden sıyırdığında, gecenin soğuk havası ateşli vücudunu titretti. Onun dikleşmiş göğüslerini okşadı, sonra

beline indi ve kalçalarında tereddüt etti. Jillian'ın teni üstünde duran parmakları sıkılaştı, diliyle Jillian'ın sırtındaki yayı takip ederek aşağıya kadar indi. Jillian duvara doğru eğildi, avuçları duvara yapışmıştı ve zevkten kendinden geçiyordu. Grimm onun bedeni üzerinde hareket etmeyi bıraktığında, Jillian'ın bedeninde onun kadifemsi dili tarafından okşanmayan ya da öpülmeyen tek bir nokta bile kalmamıştı.

Grimm'in ondan neden duvara tutunmasını istediğini şimdi anlıyordu Jillian. Bunun duvarla bir ilgisi yoktu, Grimm yalnızca ona dokunmasını engellemek istemişti. Grimm Roderick tarafından dokunuluyor ama ona dokunamıyordu. Böylece, tüm duyuları adeta bir istilaya uğruyor, hiçbir şeyin onun dikkatini dağıtmasına izin vermeden, kendini tamamen aldığı hazzı vermiş oluyordu.

Grimm arkasında dizleri üzerine çöktü. Ona hem ellerinin hareketiyle hem de usulca söylenmiş birkaç kelimeyle ne kadar güzel olduğunu fısıldıyordu. Onu ne kadar arzuladığını, ona ne kadar *ihtiyacı olduğunu* ve onu ne kadar değiştirdiğini haykırıyordu...

Grimm ellerini yavaşça yukarı, onun kasıklarının iç taraflarına doğru kaydırdı. Kalçalarının kıvrımlarına ateşli öpücükler kondurdu. Eliyle bacaklarının arasındaki o hassas noktayı bulduğunda, Jillian'dan ani bir zevk inlemesi yükseldi. Grimm'in parmakları karşı konulmaz bir şekilde ona sürtünürken, Jillian'ın boğazından bir inilti yükselmişti. Grimm kalçalarını kavradığında Jillian soluk soluğa, "Grimm!" diye çığlık attı.

"Eller duvarın üzerine," diye hatırlattı ona Grimm, Jillian arkasını dönmeye davranınca. Grimm onun kalçalarını

iki yana ayırdı. Artık aşağı eğilmişti ama gözleri yukarı doğru bakıyor, Jillian'ın bedenini izliyordu; yüzü, onun dokunuşu için yalvaran bölgeden birkaç santim uzaktaydı. Jillian tam ağzını açıp neden yerde olduğunu soracaktı ki Grimm'in dilinin ateşi onun tüm itirazlarını bastırdı. Jillian'ın boynu arkaya doğru kıvrıldı. Duyduğu zevkle çığlıklar atmamak için iradesinin tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Jillian bakışlarını, diz çökmüş onun kalçalarının arasını da duran o muhteşem savaşçıya indirdi. Grimm'in yüzünün tutkuyla çarpılmış görüntüsü, onun kendisine verdiği inanılmaz zevklerle birleşince nefesi kesildi. Bedenini onun bedenine doğru ileri geri sallayarak haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu, daha önce böyle sesler çıkarabileceğini hiç düşünmemişti.

“Düşüyorum,” dedi soluk soluğa.

“Ben seni tutarım Jillian.”

“Bence, yapmamalıyız... Ah!”

“Bence de,” diye kabul etti Grimm.

“Ama bacaklarım... tutmuyorlar... tut beni!”

Grimm güldü ve çevik bir hamleyle onu tutarak bedeninin üzerine yerleştirdi. Dokuma bir kilimin üzerine, birbirine dolanmış uzuvlardan bir yumak halinde yuvarlandılar. “Bir de düşmekten korkuyordun,” diye takıldı ona Grimm.

Jillian bedenlerinin o inanılmaz yakınlığının keyfini çıkardı ve kendini tamamıyla bıraktı. Bedeni Grimm'in üzerine doğru düşerken, Jillian ona tümüyle tutulduğunu, eskisinden bile çok âşık olduğunu hissetti. Grimm onu her zaman tutacaktı, bundan hiç şüphe etmiyordu. Kilimin üzerinde, kimin üste çıkacağını belirleyen oyunbaz bir güreşe tutuştular. Birdenbire Grimm onu hızla çevirdi, Jil-

lian kendisini elleri ve dizleri üzerinde buldu. Grimm bir anda arkasına geçmişti ve onun kalçalarının yumuşak kıvrımlarına sürtünüyordu. Jillian sesli bir şekilde iç geçirdi.

“Şimdi,” dedi çılgık çılgına.

“Şimdi,” dedi Grimm ve onun içine girdi.

Jillian onu derinliklerinde hissetti. Onun içini dolduruyor, onları birleştiriyordu. Grimm, göğüslerini avuçlayarak onun içine girdiğinde, Jillian ona öylesine güçlü bir şekilde bağlandığını hissetti ki nefesi kesildi. Grimm içinden çıkıp onu derinlerine işleyen bir acıyla bırakınca Jillian perişan olmuş gibi bir ses çıkardı. Sonra içine tekrar girdiğinde Jillian hazla doldu.

Grimm onun içinde bir şeyler uyandırmış olmalıydı, böyle düşünüyordu Jillian. Onun, yalnızca birkaç kere daha içinde gidip gelmesiyle Jillian’ın bedeni zincirlerinden boşanmış ve bin parçaya ayrılmışçasına sarsılmıştı. Grimm’e *hiçbir zaman* doyamayacaktı.

Saatler sonra, Jillian tatmin olmanın verdiği huzurla yatağının üzerinde uzanıyordu. Grimm’in elleri onun bedeni üstünde şehvetli bir dansa başlayınca, Jillian içini çekti. “Aynı hissi bir kez daha yaşamam mümkün değil Grimm,” diye zayıf bir itiraz yükseldi ondan. “Vücudumda hareket ettirebileceğim tek bir kas bile kalmadı, yapamam...”

Grimm hınzırca gülümsedi. “Gençliğimde bir süreliğine Çingenelerle birlikte kalmıştım.”

Jillian yastığına yaslandı, Grimm’in ona yaşattığı ardı arkası gelmez orgazmlarla bunun ne ilgisi olduğunu merak etmişti.

“Gerçekten ‘görmek’ için uyguladıkları kendilerine has tuhaf bir ritüelleri vardı. Otları, baharatları karıştırarak ya da duman çekerek yapılan bir şey değildi bu. Cinsel aşırılığa ulaşıp, zihnin günlük algısını değiştirmeye dayanıyordu. İçlerindeki medyumlardan birini bir düzine kadınla birlikte bir çadıra kapatıp, kadınların adamı her seferinde doruğa ulaştırmasını sağlardı, ta ki adam daha fazlasını kaldıramayacağını söyleyerek yalvarana kadar. Çingeneler, orgazmın insanın bedeninde bir şeyleri serbest bıraktığına ve ruhu yükseklerle çıkardığına inanırlar. Ruh zincirlerini kırar ve olağanüstü olana doğru açılır.”

“Buna inanırım.” Jillian büyülenmiş gibi görünüyordu. “Bana kendimi sanki çok fazla tatlı şarap içmişim gibi hissettiriyor. Zihnim bulanıyor, bedenim aynı anda hem zayıf hem de güçlü hissediyor.” Grimm’in parmakları onun kasıklarının birleştiği noktayı bulduğunda Jillian titredi. Birkaç hünerli hamleyle, onun vücudunun karıncalanmasına neden olmuştu yine. Çevik elleriyle onun yine boşalmasını sağladığında, bu kez bir öncekinden bile daha muhteşemdi. “Grimm!” Jillian’ın içinde bir ateş yükseldi ve ürpererek vücudu şiddetle titredi. Grimm, o sakinleşene kadar ellerini çekmedi, onu nazıkçe avuçladı. Sonra yeniden başladı, parmaklarını o hassas çıkıntının üzerinde hafifçe gezdiriyordu.

“Ve bir daha benim tatlı Jillian’ım, ta ki sen bana, sana neler yapabileceğimi, seni nerelere götürebileceğimi, kaç kez o noktaya ulaştırabileceğimi düşünemeyecek şekilde bakana kadar.”

★★★

Grimm için o gece uyku yoktu. Taş zemini adımladı, koyun derisi kilimlere bastı ve bu kez doğru olan şeyi nasıl yapacağını kara kara düşündü. Hayatı boyunca kendisine, birine ya da bir şeye bu denli bağlanması için izin vermemişti. Biliyordu ki her an gitmesi gerekebilir, McKane'lerin Berserker olduğunu düşündükleri herkese karşı yürütükleri avdan kaçması icap edebilirdi.

Onu Durrkesh'te bulmuşlardı. Quinn haklıydı, onların Caithness'a gelmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. İki hastayı taşıdıkları yük arabasının bıraktığı izleri kolaylıkla takip edebilirlerdi. Ve eğer yeniden Caithness'a saldırırlarsa, bu kutsal mekân ne büyük acılar çekerd? Jillian'a ve onun yuvasına ne tür bir zarar verirlerdi kim bilir? Son McKane saldırısının neticesinde Edmund hayatını yitirmişti. Belki ciğerleri iltihaplanmıştı ama eğer yara almamış olsaydı, onu genç yaşında öldüren hastalığa hiç tutulmayacaktı.

Grimm, Caithness'a ve Jillian'a -bir kez daha- zarar verme düşüncesiyle hayatına devam edemezdi.

Yatağın kenarında durdu ve Jillian'a doğru baktı. Onu gözleriyle değil, kalbiyle seyretti. *Seni seviyorum Jillian*, demek istedi. *Her zaman sevdim ve hep seveceğim. Ama ben bir Berserker'ım, sense yaşamın en güzel halisin. Ben ev yerine, dağılmış bir haneye ve aklımı yitirmiş bir babaya sahibim. Bir leydiye yakışacak bir hayat değil bu.*

Güçlü iradesiyle karanlık düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Tek düşünmek istediği onun bedeninin derinliklerinde kaybolmaktı. Jillian'la geçen bu iki gün, onun hayatının en güzel iki günüydü. Bunu düşünüp mutlu olmalısın, dedi kendi kendine.

Jillian uykusunda yatağın öbür tarafına doğru döndü,

elleri açıktı, parmakları hafifçe kıvrılmıştı. Altın sarısı saçları yastığın üzerine doğru dağıldı, göğüsleri tüy gibi hafif çarşafların üzerine devrildi. Yalnızca bir gün daha, diye söz verdi kendine. Mutlulukla dolup taşan, büyülü, inanılmaz bir gece daha. Sonra çok geç olmadan gidecekti.

HASRET e-kitaphane

19. Bölüm

Quinn ve Ramsay, Caithness'ın mutfağındaki tüm yiyecekleri mideye indirdiler. Geriye ne bir meyve, ne bir parça et, ne de iştah açıcı bir lokma yemek kalmamıştı.

“Tanrım, haftalardır doğru düzgün bir şey yememiş gibi hissediyorum kendimi!”

“Yemedik desek yeridir zaten. Çorba ve ekmek yemekten sayılmaz.” Ramsay isli jambondan bir parçayı dişleriyle kopardı. “Kaç zamandır iştahım tümüyle kaçmıştı. O kâhrolasica zehir beni öyle hasta etti ki iştahımın bir daha hiç yerine dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

Quinn bir elmayı eline aldı ve afiyetle ısırды. Tabaklar, mümkün olan her yere tepeleme yığılmıştı. Gelecek hafta sonu için hazırlanan tüm yiyeceklerin silip süpürüldüğünü gördüklerinde hizmetçiler şaşkına döneceklerdi.

“Avlanıp yerlerine yenilerini koyarız.” Neredeyse boşalmış olan erzak ambarına gözleri ilişince Quinn kendisini biraz suçlu hissetti. “Biraz av peşinde koşmaya ne dersin Ramsay?”

“Etek giydiği ve Jillian diye seslenince dönüp baktığı sürece neden olmasın,” dedi Ramsay şiddetli bir şekilde iç geçirerek.

“Pek sanmıyorum,” dedi Quinn tersleyerek. “Belki fark etmedin ama Jillian’ın bana karşı ilgisi var. Eğer Durkesh’te hastalanmamış olsaydım, şimdiye kadar ona evlenme teklif etmiştim ve muhtemelen çoktan nişanlanmış olurduk.”

Ramsay viskiden büyükçe bir yudum aldı ve şişeyi tezgâhın üzerine sertçe vurarak bıraktı. “Sahiden de kafan pek çalışmıyor, öyle değil mi de Moncreiffe?”

“Ne yani, sana ilgisi olduğunu söylemeyeceksin bana herhalde?” Quinn gözlerini devirdi.

“Elbette değil. O piç kurusu Roderick’e ilgi duyuyor. Buraya ilk geldiğimizden beri böyle bu.” Ramsay’in suratında ölümcül, karanlık bir ifade vardı. “İki gece önce olanlardan sonra...”

Quinn’in bedeni dikleşti. “Ne olmuş iki gece önce?”

Ramsay viskiden bir yudum daha aldı, ağzını şaplattı ve bir süre düşünceli bir şekilde sessizce durdu. “Ana salondaki uzun masanın ortadan kaybolduğunu fark ettin mi Quinn?”

“Şimdi sen söyleyince, evet, gerçekten de öyle. Ne oldu masaya?”

“Masanın parçalarını arka tarafta çiftliğin orada gördüm, tam ortasından kırılmıştı.”

Quinn hiçbir şey demedi. Öylesine muazzam büyük-

lükteki bir masayı çıplak elleriyle kırabilecek tek bir adam tanıyordu.

“Geçen gün aşağı indiğimde hizmetçileri yerdeki yemekleri temizlerken buldum. Şamdanlardan biri duvara fırlatılmıştı. İki gece önce birileri orada feci bir kavgaya tutuşmuş ama kimse bu konuda ağzını bile açmıyor, öyle değil mi?”

“Nereye varmak istiyorsun?” diye sordu Quinn sertçe.

“İki gece önce ana salonda yemek yiyebilecek kadar sağlıklı olan yalnızca iki kişi vardı, Grimm ve Jillian. Belli ki kavga ettiler ama dün Grimm’i gördüğümde hiç de üzgün değildi. Jillian ise nedense epey havasındaydı ve gülücükler saçıyordu. Aslına bakarsan, şimdi gidip Grimm’i uyardırmaya ve bu konu hakkında onunla konuşmaya ne dersin, sırf onu sınamak için yani? Eğer, başka şeylerle meşgul değilse tabii.”

“Eğer Jillian’ın onun odasında olabileceğini ima ediyorsan aptal herifin tekisin ve bu söylediğinin acısını çıkaracağım senden,” diye cevabı yapıştırdı Quinn. “Belki de gerçekten salonda aralarında bir kavga çıktı fakat Grimm, Jillian’ı baştan çıkarmayı denemeyecek kadar onurlu bir adamdır. Ayrıca, Jillian’ın yanındayken iki kelime bile edemez o. Onu baştan çıkarmak için bile iyi davranamaz ona.”

“Tam da sen Jillian konusunda ilerleme kaydetmişken ikimizin zehirlenip yarış dışı kalması, onaysa hiçbir şeyin olmaması sana tuhaf gelmedi mi yani?” diye sordu Ramsay. “Ben olsam bunun kuşku uyandıracak derecede onun işine geldiğini söyledim. Onun zehirlenmemiş olması epey tuhaf.”

“O, zehirden hiç içmedi,” diye karşı çıktı Quinn.

“Belki neyin içinde zehir olduğunu önceden biliyordun da ondan,” diye fikir yürüttü Ramsay.

“Bu kadarı yeter Logan!” dedi Quinn sertçe. “Onu Jillian’ı arzulamakla suçlamak başka -kahretsin, onu hepimiz arzuluyoruz- bizi öldürmeye teşebbüs etmekle itham etmek başka. Grimm Roderick’i hiç tanıımıyorsun.”

“Belki de onu tanımayan asıl sensindir,” diye karşılık verdi Ramsay. “Belki de Grimm Roderick olmadığı biri gibi davranıyordur. Şahsen ben hemen gidip onu uyandırıp öğrenmek istiyorum.” Ramsay söylenerek odadan çıktı.

Quinn başını iki yana salladı ve onun arkasından atıldı. “Logan, yavaşlasana biraz- ”

“Hayır! Madem onun masumiyetine bu kadar inanıyorsun, gidelim de kanıtlasın!” Ramsay şatonun batı yakasına doğru uzanan merdivenleri üçer üçer çıkıyordu, Quinn ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Ramsay uzun koridor boyunca yürürken yavaşlayınca Quinn ona yetişti ve onu durdurmaya çalışarak elini omzuna koydu ama Ramsay onun elini itti.

“Onun böyle bir şey yapmayacağından bu kadar emin-sen neden korkuyorsun de Moncreiffe? Hadi gidip uyardırırım şunu.”

“Bu konu hakkında sakince düşünemiyorsun Ram- ” Grimm’in odasının kapısı yavaşça açılınca Quinn bir anda donup kaldı.

Jillian koridora doğru çıkınca Quinn’in gözleri şahit olduklarına inanamayarak açıldı. Hiç şüphe yok ki Jillian’ın sabahın bu saatinde Grimm’in odasından çıkması için Ramsay’ın ima ettiği şey dışında bir neden olamazdı. Jillian, Grimm’in âşığıydı.

Quinn hemen geri döndü ve Ramsay’i de onunla beraber bir kapı boşluğuna çekti. Jillian’ın saçları darmadağınktı ve üzerine yalnızca bir pelerin almıştı. Pelerin neredeyse yere kadar uzanıyordu ama altında başka bir şey olmadığına dair de güçlü bir izlenim veriyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Quinn.

Karanlık kapı boşluğunda saklanırlarken Ramsay ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Grimm Roderick o kadar da onurlu değilmiş, ha Quinn, ne dersin?” diye fısıldadı.

“Aşagılık herif.” Quinn’in bakışları koridordan aşağı kaybolmak üzere olan Jillian’ın tatlı kıvrımları üzerinde durdu. Ramsay’e doğru bakarken, şafağın ilk ışıkları gözlerini tuhaf, kızıl bir renge boyamıştı.

“Gerçekten de en iyi dostunmuş ha de Moncreiffe? Senin o kızı arzuladığını biliyordu. Ona evlenme bile teklif etmedi. Hiçbir bedel ödmeden ona sahip oldu.”

“Önce ölümü çiğnemesi gerekir,” diye yemin etti Quinn.

“Babası, kızı içlerinden birini seçsin diye buraya üç adam getiriyor, peki o ne yapıyor? İkimiz de onurlu olanı yapar, onunla evlenir, ona bir soyadı, bir sürü çocuk ve bir hayat sunardık. Roderick onu yatağa atıyor ve sabah olunca, kim bilir nereye tüyecek? Bu adamın onunla evlenmeye falan niyeti yok. Eğer onurlu davranmaya niyeti olsaydı, onu sana ya da bana bırakırdı, kızı layık olduğu şekilde davranacak olan adamlara. Diyorum sana, onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun.”

Quinn kaşlarını çatı ve Jillian görüş alanından çıkar çıkmaz söylenerek saklandıkları yerden gitti.

★★★

Jillian bütün gün bir mutluluk bulutuyla beraber gezdi durdu. Tek keyfini kaçıran an, Quinn'le kahvaltıda karşılaştığı zaman yaşandı. Quinn ona mesafeli davranmıştı, hiç de kendinde gibi değildi. Ona garip bir şekilde bakmış, kahvaltısı boyunca huzursuzca kıpırdanmıştı. Sonunda da sessiz sedasız masadan kalkıp gitmişti.

Bir-iki kez Ramsay'in yanından geçerken onun da tuhaf davrandığını fark etti Jillian ama kafasını fazla meşgul etmedi bunlarla; muhtemelen halen zehrin etkilerinden muzdariplerdi ve zamanla iyileşirlerdi.

Şu an onun için dünya muhteşem bir yerdi. Hayatının aşkını onun ayağına getiren babasına karşı minnet duyguları içindeydi. O an hissettiği yüce gönüllülükle, babasının gerçekten de bir zamanlar düşündüğü kadar bilge biri olduğuna karar verdi. Grimm Roderick'le evlenecekti ve hayatı kusursuz olacaktı.

20. Bölüm

“Evet?” dedi Ronin McIlloch karşı taraftan bir yanıt bekleyerek.

Elinde tuttuğu bir deste parşömenle Elliott öne doğru çıktı. “Caithness’a çok fazla yaklaşmayı göze alamasak da Tobie işini iyi yapmış, lordum. Oğlunuz da sizin gibi sıradışı duyulara sahip. Yine de Tobie onu birçok defa resmetmeyi başarmış: ata binerken, bir oğlanın hayatını kurtarıırken ve iki kere de o kadınla birlikte.”

“Göster bakalım.” Ronin elini sabırsızlıkla Elliott’a doğru uzattı. Sayfaları teker teker açarak her ayrıntıyı hazmetti. “Oldukça güçlü, öyle değil mi Elliott? Şu omuzlara bir bak! Tobie abartmamıştır, değil mi?” Elliott başını hayır anlamında sallayınca Ronin gülümsedi. “Şu azametli bedene bak. Oğlum her şeyiyle efsanevi bir savaşçı. Kadınlar ona bayılıyor olmalı.”

“Evet, oğlunuz gerçekten de bir efsane. Onu yaban ke-

disini öldürürken görmeliydiniz. Berserker öfkelerini ortaya çıkarmak için kendi elini kesti, çocuğu kurtarmak adına.”

Ronin çizimleri hemen yanı başındaki adama verdi. İki çift buz mavisi göz her çizgiyi inceledi.

“Odin’in mızrağı aşkına!” diye haykırdı Ronin. Son iki çizime gelmişti. “Bu gördüğüm en güzel kız.”

“Oğlunuz da böyle düşünüyor,” dedi Elliott, durumdan gayet hoşnut olarak. “Aynen sizin Jolyn’e abayı yaptığınız gibi onun da gözü başkasını görmüyor. Aradığı kız bu, lordum, buna şüphe yok.”

“O işi yaptılar mı?” Ronin imalı imalı baktı.

“Gavrael’in yemek salonunu getirdiği hale bakarsak, öyle sanıyorum ki evet, lordum.” Elliott sırtıttı.

Ronin ve yanındaki adam memnuniyetle birbirlerine baktılar. “Vakit yaklaşıyor. Gilles’i yanına al ve oğlumun eve dönüşü için hazırlıklara başla.”

“Emredersiniz lordum!”

Ronin’in yanında oturan kardeşi, buz mavisi gözlerini McIlloch’inkilere doğru kaldırdı. Balder, “Sahiden de kadının kehânetinin gerçek olacağını düşünüyor musun?” diye usulca sordu.

“Sarsıcı gelişmeler,” diye mırıldandı Ronin. “Kadın bu neslin diğer McIlloch’ların hepsinden daha fazla acı çekeceğini söyledi ama şunu da ekledi: bu nesil kendini daha çok geliştirecek ve en büyük mutluluğu tadacak. Kâhin kadın, oğlumun kendi çocuklarını göreceğine dair yemin etti, ben de ona inanıyorum. Yaşlı kadının dediğine göre, oğlum evleneceği kişiyi seçtiğinde, o kişi oğlumun eve, Maldebann’a gelmesini sağlayacak.”

“Peki, onun sana karşı olan nefretini nasıl aşacaksın Ronin?” diye sordu kardeşi.

“Bilmiyorum,” diyerek kuvvetli bir şekilde içini çekti Ronin. “Belki de bir mucize olur, beni dinler ve affeder. Artık sevdiği kadını bulduğuna göre, benim durumumu da anlayışla karşılar. Yaptığın şeyi neden yaptığımı anlar belki. Ve onun gitmesine neden izin verdiğimi...”

“Kendine bu kadar sert davranma Ronin. Arkasından gitseydin McKane’ler seni takip ederdi. Onun saklandığı yeri açık etmen için pusuda bekliyorlardı. Senin kanından başka bir oğlanın dünyaya gelmeyeceğini biliyorlardı. Benim varlığımdan bile haberleri yok. Onların öldürmeyi kafaya koydukları kişi Gavrael ve zaman daralıyor. Eğer onun evleneceği kızı seçtiğini öğrenirlerse, hiç vakit kaybetmeyeceklerdir.”

“Biliyorum. Yıllar boyu Caithness’ta güvendeydi, ben de onu kendi haline bırakmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Gibraltar onu o zamanlar benim yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde eğitti.” Ronin’in gözleri Balder’inkiyle buluştu. “Ama hep onun bir noktada kendi isteğiyle evine döneceğini düşünmüştüm; meraktan ya da aslında kim olduğuna dair yaşadığı kafa karışıklığından... Çok önce gelmesini beklerdim. Gelmeyince, başını çevirip batıya, Maldebann’a doğru bile bakmayınca... Ah, Balder, korkarım ki biraz gücendim. Benden bu kadar nefret ettiğine inanasım gelmedi.”

“Şimdi affedeceğine seni inandıran ne?”

Ronin çaresizlikle ellerini kaldırdı. “Ahmakça bir hayal? İnanmak zorundayım. Yoksa hayatıma devam etmek için hiçbir nedenim kalmaz.”

Balder onu omzundan şefkatle tuttu. “Hayatına devam

etmek için bir nedenin var. McKane'ler tümüyle yenilgiye uğratılmalı ve böylece oğlunun oğullarının can güvenliği ni sağlamalısın. Bu kendi başına yeterli bir sebep.”

“Ve öyle de olacak,” diye ant içti Ronin.

Grimm bütün günü at üstünde, Caithness'in her bir karesini, McKane'lerin onu bulduğuna dair bir ize rastlamak için arşınladı. Onların nasıl çalıştıklarını biliyordu: Arazinin etrafında kamp kurar ve saldırmak için doğru zamanı, düşmanlarının hassas olduğu bir vakti beklerlerdi. Grimm herhangi bir şey bulma ümidiyle araziye boydan boya kat etti; yeni yakılmış bir ateşin kalıntıları, zorla gasp edilmiş birileri ya da etrafta dolaşan yabancılara dair çiftçilerin ağzından alabileceği birkaç söz...

Hiçbir şey bulamadı. Gizlice takip edildiği şüphesini destekleyecek en ufak bir kanıt yoktu.

Ne var ki ensesinde huzursuz bir karıncalanma baş göstermişti ve bu hep bir şeyler ters gittiğinde olurdu. Caithness'ta bir yerlerde, henüz tanımlayamadığı, göremediği bir tehlike vardı.

Alacakaranlık vakti şatonun surlarına vardı. İçindeki, onu atından inip şatoya girmek ve Jillian'a koşmak için zorlayan arzuyla savaştı. Jillian'ı kollarına almak, odasına taşımak ve ikisi de hareket edemeyecek hale gelene kadar onunla sevişmek istiyordu ki bu bir Berserker için oldukça uzun bir süre demekti.

Terk et burayı, dedi vicdanı. Hemen terk et. Eşyalarını bile almadan, hoşça kal bile demeden çık git.

Sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordu kendini. Bunca yıl boyunca Jillian'ın hayalini kurmuştu; hayatı boyunca bu hissi yaşayabileceğini hiç düşünmemişti, Jillian onu tamamlamış, eksiksiz birine dönüştürmüştü. İçindeki Berserker uyanmış ve kızın varlığı karşısında boyun eğmişti. Jillian onu yeniden düzlüğe çıkarabilir, onu 'temizleyebilirdi'. Sırf onun yanında olmak bile Grimm'in içindeki o nefret ettiği canavarı ehlileştiriyordu, Jillian'ın varlığından bile haberdar olmadığı o canavarı...

Yüzünü buruşturdu. Şimdiye kadar içini doldurmasına izin vermediği o hain duygu, yani umut, onun tehlikeyi önceden sezen duyularıyla rekabet halindeydi. Umut, onun için bir lükstü. Umut insana aptalca şeyler yaptırırdı. Tehlikeyle nasıl başa çıkılacağını biliyordu ancak umutla başa çıkmayı ise bilmiyordu.

İçini çekerek ana salona girdi ve şöminenin yanındaki meyve tabağına uzandı. Jillian'ın yanına gitmesi için bastıran dürtüleriyle savaşıp taze bir armut aldı tabaktan ve bir sandalyeye çöküp şömine ateşine bakarak düşüncelere daldı. Bazı kararlar vermeliydi. Onurlu davranmak, doğru olanı yapmak için bir yol çizmeliydi kendine ama artık neyin doğru olduğunu kestiremiyordu. Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildi; basit cevaplar yoktu. Caithness'ta kalmasının tehlikeli olduğunu biliyordu fakat hayatında hiçbir şeyi arzulamadığı kadar kalmak istiyordu burada.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Ramsay'in geldiğini fark etmedi, ta ki bu Kuzeyli adamın derin sesi onu irkiltene kadar. Sırf bu bile, tehlikeli bir şekilde gardını düşürmüş olduğu konusunda uyarmalıydı onu.

"Nerelerdeydin Roderick?"

“At sürüyordum.”

“Tüm gün mü? Aman sen de şatoda güzel bir kız var, sen gitmişsin bütün gün ata biniyorsun.”

“Aklıma takılan bazı şeyler var, ata binmek kafamı toparlıyor.”

“Bence de aklına takılsın bazı şeyler zaten,” diye ağzının içinde geveledi kelimeleri Ramsay.

Gelişkin işitme yetisi sayesinde Grimm her bir kelimeyi net bir şekilde duydu. Başını çevirip gözlerini Ramsay’e sabitledi. “Ne takılmalıymış aklıma bakalım?”

Ramsay şaşırmıştı. “Senden metrelerce uzaktayım! Bunu duymuş olmana imkân yok. Neredeyse ses bile çıkmamıştı.”

“Belli ki duydum,” dedi Grimm soğukkanlılıkla. “Neymiş bakalım benim aklıma takılması gereken bu şey?”

Ramsay’ın karanlık gözleri parıldadı. “Biraz onurlu olmaya çalışalım Roderick,” dedi sertçe. “Ev sahibimizi ve onun kızını onurlandırmaya bakalım.”

Grimm güldü ama gülüşü tehlike vadediyordu. “Seninle bir anlaşma yapalım Logan. Sen benim onurumu ağzına alma, ben de senin yıllardır domuz ahırının dibinde sürünen onurundan söz açmayayım.”

“Benim onurum- ” diye söze girişti Ramsay ateşli bir şekilde ama Grimm sabırsızlıkla onun lafını kesti. Ramsay ile tartışmaktan daha önemli işleri vardı.

“Lafı fazla uzatmayalım istersen Logan. Campbell’lara kaç altın borcun var, söyle! Jillian’ın edeceğinin yarısı kadar mı, yoksa daha mı fazla? Benim kulağıma gelenlere göre, ona o kadar çok borçlanmışsın ki kendi mezarını kazıp içine girsen daha iyi edersin. St. Clair’in vârisiyle evle-

nirsen, hem borçlarını kapatmış hem de birkaç yıl boyunca bolluk içinde yaşamış olursun, öyle değil mi?”

“Herkes senin kadar varlıklı değil Roderick. Halkı sayıca oldukça kalabalık olan bazılarımız için klanını yönetmek bir hayli zor bir iş. Ayrıca Jillian’ı önemsiyorum,” dedi Ramsay.

“Eminim ki önemsiyorsundur. Karnını en iyi yemeklerle ve en iyi viskiyle doldurmayı önemsedğin gibi... Safkan aygırlara binmeyi, av köpekleriyle caka satmayı önemsedğin gibi... Belki de seni halkını idare etmeye çalışırken asıl bu masraflar zorluyordur. Saray’da kaç yıl boyunca halkının kazandığı altınları har vurup harman savurdun?”

Ramsay kaskatı kesildi ve bir süre sessiz kaldı. Grimm onu izliyordu, bedenindeki her bir kas gerilmişti. Logan’ın şiddete meyilli bir mizacı vardı - Grimm bunu daha önce de tecrübe etmişti. Onu kızkırttığı için kendine kızdı ama Ramsay’in kendi ihtiyaçlarını halkının önüne koyan tavrı onu çileden çıkarıyordu.

Ramsay derin bir nefes aldı ve döndü. Yüzündeki gülcükle Grimm’i şaşırttı. “Benim hakkımda yanılıyorsun Roderick. Geçmişimin pek de örnek teşkil edecek hareketlerle dolu olmadığını kabul ediyorum ancak artık aynı adam değilim ben.”

Grimm onu izledi, suratının her bir kıvrımından şüpheli bir şeyler yaptığı belli oluyordu.

“Gördün mü? Kendimi kaybetmedim.” Ramsay ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. “Benim hakkımda böyle şeyler düşünmeni anlayabiliyorum. Bir zamanlar Vahşi. kendisinden başka hiçbir şeyi düşünmeyen bir serseriydim. Ama değiştim, sana bunu kanıtlamam imkânsız. Ne

kadar samimi olduğumu yalnızca zaman gösterebilir. Bana bu kadarını da çok görme, olur mu?”

Grimm homurdandı. “Tabii Logan. Sana bu kadarını çok görmem. Eminim değişmişsindir.” *Daha kötüye gitmişsindir ancak*, diye ekledi içinden. Bakışlarını tekrar alevlere çevirdi.

Grimm, Ramsay’in dönüp odadan çıkmak üzere olduğunu fark edince “Jillian nerede?” diye sormaktan alıkoyamadı kendini.

Ramsay yarı yolda durdu ve omzunun üstünden soğuk bir bakış fırlattı. “Çalışma odasında Quinn’le satranç oynuyor. Quinn bu gece ona evlenme teklif etmeyi planlıyor, o yüzden ikisini baş başa bırakmanı öneririm. Jillian düzgün bir kocayı hak ediyor. Eğer Quinn’in teklifini kabul etmezse, ona ben teklif edeceğim.”

Grimm sert bir şekilde başını salladı. Birkaç dakika boyunca, çalışma odasında Jillian’a evlenme teklif eden Quinn’in görüntüsünü aklından uzaklaştırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Tekrar dışarı, gecenin karanlığına çıktı. Kabul etmek istemese de Ramsay’in sözleri onu fazlasıyla rahatsız etmişti.

Grimm yarım saat boyunca bahçede dolanıp durmuştu ki atının hiç ses çıkarmadığını fark ederek irkildi. Onu iç avluya bırakalı bir saat bile olmamıştı, Occam nadiren şatodan uzaklaşırdı.

Kafası karışmış bir şekilde iç ve dış avluyu taradı. Sürekli ılık çalıyordu ama karşılığında ne bir kişneme sesi ne de yıldırım gibi gümbürdeyen toynak sesleri işitti. Dü-

şünceli bakışlarını şatonun en dıştaki surlarının yanındaki ahırlara çevirdi. Sezgileri giderek kuvvetlendi ve onu uyardı. Binaya doğru koşmaya başladı.

Bir hışımla ahırlara daldı ve sonra aniden kapıda durdu. Ortalık kuşku uyandıracak derecede sessizdi ve tuhaf bir koku havayı kaplamıştı. Keskin, ekşi, çürük yumurta gibiydi. Karanlık binanın içinde göz gezdirirken içeri girmeden her ayrıntıyı dikkatle inceledi. Zeminin üzerinde kümelenmiş saman yığınları vardı - normal. Çatı kirişlerinden gaz lambaları sarkıyordu - bu da normal. Tüm kapılar kapalıydı - gayet normal.

Kükürtlü bir şeylerin kokusu yayılmıştı - kesinlikle normal değil. Ama daha fazlasını bulamamıştı.

İhtiyatlı bir şekilde içeri daldı, ılık çaldı ve ahırların en uzak ucundan hafif bir kişneme sesi duyuldu. Grimm hemen ileri atılmamak için kendini zor tuttu.

Bu bir tuzaktı.

Ona yaklaşan tehdidin ne olduğunu tam çözmemiş olsa da alçak binanın kirişlerinden tehlikenin kokusunu alabiliyordu. Duyuları keskinleşti. Yanlış olan neydi? Kükürt mü?

Gözlerini dikkatle kıstı, ileri doğru bir adım attı ve ayağıyla hafifçe, hemen önündeki saman parçasına dokundu. Sonra eğildi ve yapraklarla oluşturulmuş kalın bir tabakayı kaldırdı.

Alçak bir şaşkınlık nidası çıktı ağzından.

Biraz daha samanı ileri doğru itti, beş adım kadar ilerledi, sonra aynı şeyi yaptı ve beş adım daha attı. Ellerini samanların altındaki tozlu taş zemine değdirdi ve özenle toz haline getirilmiş bir avuç dolusu barutu havaya kaldırdı.

Tanrı aşkına! Bütün ahırın zemini, eşit biçimde dağıtılmış barutla döşenmişti. Biri barutu taşların üzerine serpiştirmiş, sonra da samanlarla üzerine örtmüştü. Barut; güherçile, odun kömürü ve kükürt karışımından oluşurdu. Birçok klan kendi güherçilesini ahırların içinde ya da yanında üretir ve silah olarak kullanırdı. Zemine yayılmış olan bu şeyse, tümüyle işlenmiş baruttu; oldukça uğraş verici bir süreçle toz haline getirilmiş ve bilinçli bir şekilde yerleştirilmiş ölümcül bir patlayıcıydı bu. Samanın tutuşabilirliğini ve etrafta taze gübrenin çok olduğunu da hesaba katınca, ahır infilak etmek üzere bekleyen bir cehennem gibiydi. Tek bir kıvılcım, bütün ahırı havaya uçurabilirdi. Eğer gaz lambalarından biri yere düşse ya da yağ damlatsa, binayla birlikte dış avlunun surlarının yarısı da patlamanın etkisiyle sallanırdı.

Occam korku ve gerginlik dolu bir sesle kişnedi. Grimm o an atına ağızlık takıldığını fark etti. Birisi onun atına ağızlık takmış ve onu ölümcül bir tuzağın içine yerleştirmişti.

Atının bir kez daha yanmasına asla izin vermeyecekti ve bu tuzağı tasarlayan her kimse, bu zayıflığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Grimm, kapıdan on adım ötede hareketsiz bir şekilde durdu. Samanlar alev alırsa halen dışarı kaçabilirdi. Ama Occam kapısı kapatılmış bir ahır bölmesinde, ondan elli metre ötedeydi.

Katı yürekli biri olsa sırtını çevirir ve oraya terk ederdi. Altı üstü bir attı ne de olsa, insanların kendi amaçları için kullandığı bir hayvan. Grimm kızgınlıkla söylendi. Occam asil, güzel bir yaratıktı ve zekiye. Bir insan nasıl acıyı ve korkuyu hissediyorsa o da öyle hissediyordu.

Hayır, atını asla arkada bırakamazdı.

Tam bunu düşündüğü sırada sol tarafındaki camdan içeri bir nesne fırlatıldı ve samanlar göz açıp kapayıncaya kadar alev aldı.

Grimm nefesini tutup dumanların arasına atladı.

Çalışma odasının sıcak ve güvenli ortamında, Jillian filini oynatıp rakibini mat etmenin verdiği mutlulukla gülümsüyordu. Son bir saatte defalarca yaptığı üzere, pencereden dışarı kaçamak bir bakış atmıştı. Grimm'in döndüğüne dair bir işaret arıyordu. Bu sabah atına binerek uzaklaştığını gördüğünden beri onu tekrar görmeyi bekliyordu. Occam'ın gri silueti belirir belirmez küçük bir kız çocuğu gibi kalkıp koşturacağından korkuyordu. Yorulmak bilmez Grimm'le geçirdikleri gecenin anıları zihnine akın edince, teni kızardı ve içi hiçbir ateşin ısıtamayacağı şekilde ısındı.

"Adil değil bu! Nasıl konsantre olayım ki? Sen küçük bir kız çocuğuyken seninle oynamak daha kolaydı," diye yakındı Quim. "Seninle oynarken doğru dürüst düşünmüyorum artık."

"Eh, bir kadın olmanın avantajları," dedi Jillian hınzırca. "Dikkatinin dağılması benim suçum mu?"

Quim'in gözleri kızın elbisesinin açıkta bıraktığı omuzlarının üstünde oyalandı. "Kesinlikle," dedi. "Kendine bir bak Jillian. Çok güzelsin!" Sesi mahrem bir tona büründü. "Jillian, seninle konuşmak istediğim bir konu var-"

"Quinn, şışşt!" Jillian tek parmağını onun dudaklarının üzerini koydu ve başını salladı.

Quinn onun elini itti. “Hayır Jillian. Yeterince uzun süre sessiz kaldım. Nasıl hissettiğini biliyorum Jillian.” Ağzından çıkacak sözleri vurgulamak için özellikle duraksadı. “Grimm’le yaşadıklarınızı da biliyorum.” Gözlerini Jillian’ın gözlerine dikti.

Jillian ihtiyatlı davranarak, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

Quinn sözlerini yumuşatmak için gülümsedi. “Jillian, o evlenebilecek türden bir adam değil.”

Jillian dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. “Bunu bilemezsin. Bu, Ramsay’in evlenilecek bir adam olmadığını söylemek gibi bir şey. Zira dinlediğim hikâyelere bakılırsa önüne geleni yatağa atan bir çapkınmış. Ama daha bu sabah, beni sadakatine ikna etti. Bir adamın daha önce evlenmeye meyilli olmaması, hiçbir zaman evlenmeyeceği anlamına gelmez. İnsanlar değişir.” Grimm hiç şüphesiz ki değişmişti. Jillian’ın onun gerçekte olduğuna hep inandığı o sevecen, şefkatli adam ortaya çıkmıştı.

“Logan sana evlenme mi teklif etti?” diyerek kaşlarını çatı Quinn.

Jillian başıyla onayladı. “Bu sabah. Kahvaltıdan sonra, ben bahçede yürürken yanıma geldi.”

“Evlenme teklif etti, ha? Benim teklif etmeyi planladığımı biliyordu!” dedi Quinn lanetler ederek, sonra da çabucak özür diledi. “Affet beni Jillian. Onun böyle arkamdan iş çevirmesi ağrıma gitti.”

“Kabul etmedim Quinn, yani bir önemi yok.”

“Nasıl karşıladı peki?”

Jillian içini çekti. Kuzeyli bunu hiç de iyi karşılamamıştı. Jillian, onun öfke patlamasından kıl payıyla kurtul-

duğunu hissetmişti. “Ramsay Logan’ın reddilmeye alışık olduğunu sanmıyorum, çok kızgın görünüyordu.”

Quinn bir müddet onu inceledi, sonra konuşmaya başladı: “Jillian, sana bundan bahsetmeyecektim ama sağlıklı bir karar verebilmek için bilmen lazım sanırım. Logan ailesinin toprakları boldur ama altın konusunda epey sıkıntılıdır. Ramsay Logan’ın evlenmeye ihtiyacı var, hem de zengin biriyle... Sen onun fakirleşen klanı için tanrıların bahsettiği bir lütuf olurdun.”

Jillian ona şaşkınlıkla baktı. “Quinn! Taliplerimi karalamaya çalışacağın hayatta aklıma gelmezdi! Tanrı aşkına! Ramsay de bu sabah dakikalar boyunca seni ve Grimm’i karalamaya çalıştı. Nedir siz erkeklerin sorunu?”

Quinn oturduğu yerde dikleşti. “Taliplerini karalamaya çalışmıyorum. Sana gerçeği söylüyorum. Logan’ın altına ihtiyacı var. Klanı açlıktan kırılıyor, yıllardır bu haldeler. Son zamanlarda kendi topraklarına bile sahip çıkamaz oldular. Eskiden Logan’lar paralı asker olarak tutulurlardı ama son yıllarda o kadar az savaş oldu ki paralı asker olarak da iş bulamaz hale geldiler. Toprak sahibi olmak altın gerektirir fakat Logan’ların hiçbir zaman pek fazla altını olmadı. Sen onların her derdine devasın. Bunu kaba bir şekilde kelimelere dökmemi mazur gör ancak Logan seni bir kere gelini olarak aldı mı klanı onu kurtarıcıları olarak göklere çıkarır.”

Jillian düşünceli bir biçimde dudağını ısırıldı. “Peki, ya sen Quinn de Moncreiffe, sen neden evlenmek istiyorsun benimle?”

“Çünkü senin için derin duygular besliyorum,” dedi Quinn basitçe.

“Belki ben de *seni* Grimm’e sormalıyım?”

Quinn gözlerini kapadı ve içini çekti.

“Grimm’in bir koca adayı olmasında ne sorun var peki?” diye üsteledi, başlamışken her şeyi öğrenmeye kararlıydı.

Quinn şefkatli gözlerle ona baktı. “Zalimce davranmak istemem ama o hiçbir zaman seninle evlenmeyecek Jillian. Herkes, Grimm Roderick’in hiç evlenmeyeceğine dair ant içtiğini bilir.”

Bu sözlerin onda nasıl bir etki bıraktığını görmesine izin vermedi Jillian. Düşünmeden söylenmiş kelimelerin ağzından dökülmemesi için dudağını ısırды. Tam ona, eğer Grimm gerçekten de böyle bir şey söylediyse bunun nedenini sormak için cesaretini toplamıştı ki muazzam bir patlama şatoyu sarstı.

Pencerelerin çerçeveleri zangırdadı, zemin titredi ve hem Jillian hem de Quinn yerlerinden sıçradı.

“Neydi bu böyle?” dedi Jillian nefes nefese.

Quinn ayağa fırladı ve pencereden dışarı baktı. “Tanrım!” diye bağırdı. “Ahırlar yanıyor!”

21. Bölüm

Jillian, Quinn'in peşinden avluya koşarken Kaley ile Hatchard'ın şaşkınlık içinde ona diktiği gözlerine aldırış etmeden Grimm'in ismini sayıklayıp duruyordu. Patlama tüm şatoyu ayağa kaldırmıştı. Hatchard avluda dikilmiş emirler yağdırıyordu, ahırları yutup tüm şatoyu tehdit eden alevleri söndürmek için insanları organize ediyordu.

Kuru güz havası, alevlerin kontrolden çıkıp hızla yayılarak binaları ve mahsulü tutuşturması için uygundu. Alevler ulaşırsa, sazlık ve kilden yapılmış kulübelerle dolu olan köyü küle çevirirdi. Rüzgârın taşıyacağı birkaç kıvılcım, tüm vadiyi yerle bir edebilirdi. Jillian bu fikri güçlüklerle aklından çıkardı; önce Grimm'i bulmalıydı.

"Grimm nerede? Grimm'i gören oldu mu?" Jillian toplanan kalabalığın arasında çaresizce suratlara bakınıyor.

onun o mağrur duruşunu ve harareti gözlerini görmeyi umuyordu. Gözleri kocaman gri atı arıyordu. “Kahraman olmaya çalışma, kahraman olmaya çalışma,” diye kelimeleri ağzının içinde geveledi. “Bir kerecik olsun sıradan bir insan ol Grimm Roderick, kendini tehlikeye atma.”

Kalabalığın içinde onunla birlikte duran Quinn onu keskin bakışlarla süzüp, “Ona gerçekten de âşıksın, öyle değil mi?” diyene kadar, sesli bir şekilde konuştuğunu fark etmemişti Jillian.

Gözleri yaşlarla dolarken başını “evet” dercesine salladı. “Bul onu Quinn! Onu tehlikeden uzaklaştır.”

Quinn içini çekti ve başıyla onayladı. “Burada kal. Onu senin için bulacağım, söz veriyorum.”

Kapana kısılmış bir atın tüyler ürpertici çılgılığı duyulduğunda Jillian ahırlara doğru döndü, bir anda aklına gelen şeyle buz kesmiş ve dehşete düşmüştü. “İçeride olmaz, değil mi Quinn?”

Quinn’in yüz ifadesinden onun da aynı endişeyi duyduğunu anlaşıyordu. Elbette orada olabilirdi. Grimm durup bir atın yanıp kül olmasını seyredebilecek biri değildi. Jillian bunu biliyordu. Grimm bunu ona Durrkesh’teyken söylemişti; onun için, masum bir hayvanın çılgılığı, yaralı bir çocuğun ya da korku içindeki bir kadının çılgılığı kadar dayanılmazdı.

“Hiçbir insan buradan sağ çıkamaz!” Jillian’ın gözleri önündeki cehenneme daldı. Neredeyse şato boyuna ulaşan alevler, gecenin karanlığına karşı kusursuz bir turuncu renkte parladı. Alevlerin oluşturduğu set o kadar güçlüydü ki doğrudan bakmak bile imkânsızdı. Jillian, gözlerini kısarak, ahırların dikdörtgen şeklindeki biçimini seçmeye çalıştı ama faydası yoktu. Alevler dışında bir şey gözükmüyordu.

“Haklısın,” dedi Quinn ağır ağır. “Hiçbir *insan* sağ çıkmaz.”

Sanki rüyadaymışçasına, bir karaltının alevlerin arasında belirdiğini gördü Jillian. Kâbuslardan çıkma bir görüntüyle, beyaz-turuncu alevler titredi ve arkalarında bulanık, karanlık bir cisim dalgalandı. Sonra etrafı alevlerle kaplı bir atlı öne çıktı, göle doğru yöneldi. Hem at hem de binicisi gölün soğuk sularına kendilerini bıraktı. Suyu batarlarken tıslama benzeri bir ses çıktı. At ve üzerindeki binici yüzeye çıkana kadar nefesini tuttu Jillian.

Quinn, koşup Caithness’i tehdit eden alevlere karşı verilen mücadeleye katılmadan önce, dönüp hızlıca Jillian’a başıyla onu anladığını belirten bir işaret yaptı.

Jillian göle doğru fırladı. Bir an önce onun yanına varmak için aceleyle koşarken ayakları birbirine dolandı. Grimm sudan çıkıp Occam’ı gölün kayalık kenarına bırakınca, Jillian kendini ona doğru attı. Kollarının arasına sokulup başını onun sırlıslık olmuştuk göğsüne bastırdu. Grimm uzunca bir süre, titremesi geçene kadar, onu kollarında tuttu. Sonra geri çekildi ve şefkatle gözlerindeki yaşları sildi. “Jillian,” dedi kederle.

“Grimm, seni kaybettiğimi sandım!” Jillian bir yandan elleriyle Grimm’in vücudunu yoklayıp ona bir zarar gelmediğinden emin olmaya çalışırken, bir yandan da yüzüne öpücükler konduruyordu. “Hiç yanmamışsın bile, nasıl olur?” dedi kafası karışarak. Giysileri yanıp paçavraya dönmüş olmasına ve teni biraz kızarmasına karşın, pürüzsüz cildinin üzerinde kabarcıklar bile oluşmamıştı. Sonra başkışlarını Occam’a kaydırdu. O da pek fazla yara almamış görünüyordu. “Nasıl olur?” dedi merakla.

“Derisi bir miktar alev almıştı ama genel olarak iyi durumda. Epey çabuk çıktık oradan,” dedi Grimm hızlı hızlı.

“Seni kaybettiğimi sandım,” diye tekrarladı Jillian. Grimm’in gözlerinin içine bakınca, ani ve dehşet verici bir kavrayışla, alevlerin içinden mucizevî bir şekilde tek parça çıkmış olsa da daha önce hiç bu kadar haklı olmadığını anladı Jillian: Onu *kaybetmişti*. Neden ya da nasıl olduğuna dair bir fikri yoktu ancak alev alev gözleri uzaktı ve hüznölüydü. Hoşça kal, der gibiydi.

“Hayır,” diye bağırды. “Hayır, gitmene izin vermiyorum. Beni bırakamazsın!”

Grimm gözlerini yere indirdi.

“Hayır,” diye ısrar etti Jillian. “Bak bana.”

Grimm’in gözleri karanlıktı. “Gitmek zorundayım. Bu eve bir kez daha yıkım getiremem.”

“Bu yangının seninle ilgisi olduğunu düşündüren ne?” dedi Jillian, bariz gerçeği tamamen görmezden gelerek. Neden olduğunu bilmesede bunun doğru olduğunu biliyordu. “Ah, o kadar kibirlisin ki!” diyerek onun üzerine gitmeye devam etti. Gerçeğin aslında gerçek olmadığına onu ikna etmeye kararlıydı. Onu kaybetmemek için, adil olsun ya da olmasın her yola başvurdu.

“Jillian...” Grimm hayal kırıklığıyla dolu bir biçimde nefesini verdi ve ona doğru uzandı.

Jillian ona vurmaya başlamıştı. “Hayır! Dokunma bana, sarılma bana, hoşça kal demek içinse bunu yapma!”

“Gitmek zorundayım. Sana açıklamaya çalıştım. Tanrım, bizzat kendim açıklamaya çalıştım sana! Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok benim. Ne kadar çok arzu etsem de sana layık olduğun bir yaşam sunamam. Bu yangın ve

bunun gibi daha birçok şey benim sürekli başıma geliyor Jillian. Benim etrafımdaki kimse güvende değil. Beni öldürmek isteyenler var!”

“Seni kim öldürmek istiyor?” diye feryat etti Jillian, dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu.

Grimm öfkeli bir ifade takındı. “Anlatamam, bu konuda bana inanmak zorundasın. Ben normal bir adam değilim. Normal bir adam buradan sağ çıkabilir miydi?” Elini alevlere doğru savurdu.

“Peki sen nesen o zaman?” diye bağırdı Jillian. “Neden söylemiyorsun?”

Grimm kafasını salladı ve gözlerini kapattı. Uzunca bir müddet sonra tekrar açtı. Gözleri kor gibi alev alev yanıyordu. Aklından çoktan uçup gitmiş bir hatıra tekrar zihninde canlanınca Jillian nefesini tuttu. Bu adamın McKane'lere karşı savaşmasını izleyen on beş yaşındaki kızın hatırasıydı bu. Akıtılan her damla kanla daha da uzayan, genişleyen, güçlenen bir adamı izlemişti o zaman. Elmas gibi parlayan gözlerini görmüş, kan donduran kahkahasını işitmiş ve hiç yara almadan daha kaç adamı katledebileceğini merak etmişti.

“Nesen sen?” diye tekrarlardı, bu kez fısıldayarak. Yalnızca bir insan olduğunu söylemesi için yalvarmaya bile hazırdı...

“Bir savaşçıyım, sana- ” Grimm gözlerini kapattı. *Hep âşık olan bir savaşçı.* Ama ağzından bu sözler çıkmadı, çünkü bu sözlerin nasıl bir vaatte bulunacağını kestiremedi. “Hep tapmış olan bir savaşçı Jillian St. Clair. Hiçbir zaman sana sahip olamayacağını bilen bir adam.” Titrek bir nefes aldı. “Quinn’le evlenmelisin. Onunla evlen ve beni

özgür bırak. Ramsay ile evleneyim deme, o sana layık değil. Bırak beni gideyim, senin benim kollarımın arasında öldüğünü görmeye dayanamam ve ikimiz birlikte olursak tek son bu.” Grimm’in gözleri Jillian’inkileri buldu. Konuşmadan, vedasını daha da zor hale getirmemesi için yalvarıyordu ona.

Jillian bedenini dikleştirdi. Eğer onu terk edip gidecekse, bunun onun canını fena halde yakmasını sağlayacaktı. Gözlerini kısıtı ve meydan okuyan, onu cesur olmaya, aşk-ları için savaşmaya davet eden bir bakış attı. Grimm ise yüzünü çevirdi.

“Yaşadığımız bu günler ve geceler için teşekkür ederim. Bana hayatımın en güzel hatıralarını verdiğin için teşekkür ederim. Ama artık hoşça kal deme zamanı Jillian. Bırak beni gideyim. Paylaştığımız o görkemli, o muhteşem şey-lerin hatırına bırak beni.”

Jillian’ın gözyaşları o anda boşaldı. Grimm çoktan kararını vermişti, çoktan aralarına mesafe koymaya başlamıştı. “Sade-ce söyle bana Grimm,” diye yalvardı. “Ne kadar kötü olabilir? Eğer her neyse beraber kalıp bununla mücadele edebiliriz.”

“Ben bir hayvanım Jillian. Beni tanımıyorsun!”

“Senin, tanıdığım en onurlu adam olduğunu biliyo-rum. Hayatımızın nasıl geçeceği umurumda bile değil. Seninle birlikte olduktan sonra her türlü hayata varım,” diye inledi Jillian.

Grimm ağır ağır geriye çekilirken Jillian onun gözlerin-de bir şeylerin kaybolduğunu gördü, artık bakışları kasvetli ve boştu. Onu kaybettiği anın gelip çattığını anladı; içinde bir şeyler yok oldu. Geriye ölecekmiş gibi hissettiren bir boşluk kalmıştı. “Hayır!”

Grimm geriledi, Occam da usulca kişneyerek onu takip etti.

“Bana taptığını söyledin! Eğer beni gerçekten önemseydin, yanımda kalabilmek için savaşırdın!”

Grimm’in suratı asıldı. “Sana zarar veremeyecek kadar çok önemişiyorum seni.”

“Buna mı inanayım yani? Sen birini önemsemenin ne demek olduğunu bilmiyorsun!” diye bağırdı Jillian. “Önemsemek aşk demektir ve insan aşkı için savaşır! Aşk en kolay yolu seçmez. Cehenneme kadar yolun var Roderick, eğer aşk bu kadar kolay olsaydı, herkes ona sahip olurdu. Sen korkağın tekisin!”

Grimm bir an irkildi ve çenesindeki bir kas öfkeyle gerildi. “Ben onurlu olan şeyi yapıyorum.”

“Cehenneme kadar yolu var onurunun!” diye bağırdı Jillian. “Aşkın onuru olmaz. Aşk, zorluklara karşı göğüs germek için bir yol bulmaya çalışır.”

“Jillian, dur artık. Elimden gelmeyecek şeyler istiyorsun benden.”

Jillian’ın gözleri buz kesti. “Belli oluyor. Senin her anlamda bir kahraman olduğunu düşünmüştüm. Ama değilsin, eninde sonunda bir insansın.” Jillian gözlerini uzaklara çevirdi ve nefesini tuttu. Onu yeterince kışkırtmış olup olmadığını merak ediyordu.

“Hoşça kal, Jillian.”

Grimm atma atladı ve bir an için ikisi beraber tek bir hayvanmış gibi göründüler - gecenin içine doğru kaybolan gölgelere ait bir yaratık.

Jillian inanmayarak onun gidişinin kendi dünyasında bıraktığı boşluğa baktı. Grimm onu terk etmişti. Onu ger-

çekten de arkada bırakıp gitmişti. İçinde büyüyen bir hıçkırık onu öyle güçlü bir şekilde sarstı ki bedeni iki büklüm oldu. “Seni korkak,” diye fısıldadı.

HASRET e-kitaphane

22. Bölüm

Ronin anahtarı deliğe yerleştirdi, bir an için tereddüt etti ama sonra omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini, karşısında bir kule gibi dikilen, çelik bir şeritle korunan meşe ağacından yapılma kapıya dikti. Başının üzerinde yükseliyor, taştan bir kemerle son buluyordu. Kemerin üzerine *Deo non fortuna* yazısı akıcı harflerle kazınmıştı: “Tasadüf değil, Tanrı’nın lütfu.” Yıllar boyunca Ronin bu kelimeleri inkâr etmiş, buraya gelmeyi reddedip Tanrı’nın onu terk ettiğine inanmıştı. *Deo non fortuna* onun halkının yaşamının üzerine kurulu olduğu özlü sözdü. Özel yeteneklerinin onlara Tanrı tarafından bahşedildiğine ve hepsinin bir amacı olduğuna inanırlardı. Ama sonra ona “bahşedilen” bu armağan Jolyn’in ölümüne sebep olmuştu.

Ronin endişeli bir şekilde soluk alıp verdi, kendini anahtarı çevirip kapıyı açmak için zorluyordu. Paslanmış menteşeler uzun süredir ihmal edilmişlerine itiraz edercesine gıcırdadı.

Örümcek ağları kapının hemen bitişiğinde dans ediyorlardı ve çoktan unutulmuş efsanevi savaşçıların küflü kokusu onu karşıladı. *Lordlar Odası'na hoş geldin*, diye haykırıyordu efsanevi savaşçılar. *Ciddi ciddi bizi unutabileceğini mi sandın?*

McIllloch'ların bin yıllık tarihi bu odayı dolduruyordu. Dağın eteklerindeki taşın içine oyulmuş bu oda, bir kule gibi elli metreye kadar yükseliyordu. Eğimli duvarlar muazzam bir kemerde bir araya geliyordu ve tavan ise klanlarından çıkan epik kahramanları tasvir eden çizimlerle süslenmişti.

Ronin on altı yaşına bastığında babası onu buraya getirmişti. Onların şanlı tarihini oğluna anlatmış ve geçirmekte olduğu değişim konusunda ona rehber olmuştu - Ronin'in kendi oğluna sağlayamadığı bir rehberlik.

Gavrael'in bu değişimi, hepsinden çok daha gençken yaşayacağını kim bilebilirdi ki? Hazırlıksız yakalanmışlardı. Jolyn'in vahşice öldürölmesinin hemen ardından gelen McKane saldırısı Ronin'i tüketmişti. Keder onu oğluna yardım edemeyecek denli uyuşturmuştu. Berserker'ları öldürmek zordu zor olmasına ancak bir kez ağır şekilde yaralandılar mı, iyileşmeleri uzun zaman alırdı. Ronin'in iyileşmesi aylar sürmüştü. McKane'lerin Jolyn'i öldürdüğü gece, ondan geriye iyileşmeyi bile arzulamayan, kendi kabuğuna çekilmiş bir adam kalmıştı.

Kendi kederinde boğulmuş durumdayken, oğluna elini uzatamamıştı. Oğluna bir Berserker olarak yaşamının ne demek olduğunu öğretememiş, kana susadığı anda kendini hangi gizli yöntemlerle kontrol etmesi gerektiğini ona gösterememişti. Bunları anlatmak için onun yanında olmamıştı. Ronin başarısız olmuştu, oğlu, yeni bir aile ve yeni bir yaşam bulmak için kaçmıştı.

Aradan geçen yıllar Ronin'in bedenini yaşılandırdıka, yorgun dūşmūş her bir kemięi, aęrıyan her bir eklemi ve keşfettięi her bir beyaz sa için şükrediyordu, çünkü bunlar onu sevgili Jolyn'ine bir gūn daha yaklaştırıyorlardı.

Ama henüz Jolyn'in yanına gitmenin vakti değildi. Halledilmemiş işler vardı. Oęlu eve geliyordu ve onu bu kez dūş kırıklığına uğratmayacaktı.

Tūm gūcūnū kullanarak, Ronin dikkatini bu derin suçluluk duygusundan uzaklaştıırıp yeniden Lordlar Odası'na çevirdi. Daha eşıkten geçmeyi bile başaramamıştı. Omuzlarını dikleştirdi. Parlak bir şekilde yanan meşaleyi elinde tutarak, örümcek ağlarının arasından koridora doğru kendine yol açtı. Bu dev taş odada, her adımı küçük patlamalar yaratırcasına yankılandı. Bir kenarda unutulmuş ve küf bağlamış eski eşyaların etrafında dolanıp, bin yıldan daha fazla bir süre önce bu taş duvarın üzerine oyulan ilk portrenin önüne geldi. En eski portreler taş üzerine çamur ve ot karışımlarından oluşıan boyalarla işlenmişti. Daha yeni olanlar ise kömürle izilmişlerdi.

Portreleri olan tūm kadınların çarpıcı bir ortak özellikleri vardı. Hepsi de nefes kesici bir şekilde neşe saçıyor, mutlulukla dolup taşıyorlardı. Erkeklerin de ortak bir özelliği vardı. Bu odada yer alan dokuz yüz elli sekiz erkeğin hepsinin de buz mavisi gözleri vardı.

Ronin karısının portresine doğru ilerledi, meşaleyi yukarı kaldırdı ve gülümsedi. Pagan tanrılarından biri çıkıp da ona, "Hayatın boyunca yaşıadığın tūm trajediler ortadan kalkacak, seni zamanda geri götüreceğim ve bir düzine çocuğunla beraber kusursuz, huzurlu bir yaşıam süreceksin ama hiçbir zaman Jolyn'e sahip olamayacaksın," deseydi,

burun kıvırırdı Ronin. Jolyn'e âşık olduğu için başından geçen tüm trajedileri zevkle kucaklardı. Birbirlerinden ayrı düştükleri o acı dolu kısa süreyi bile...

"Bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacağım Jolyn, sana söz veriyorum. Maldebann Kalesi'nin yeniden güven ve umutla dolu olmasını sağlayacağım. Sonra, aşağıya doğru bakarak beraber gülümsemek için yanına geleceğim." Uzunca bir süre duraksadıktan sonra özlemle fısıldadı: "Seni özlüyorum kadının."

Lordlar Odası'nın dışında şaşkınlık içindeki Gilles, giriş koridorunda ilerlerken gözlerine inanamayarak açık kapıya baktı. Koridor boyunca hızla yürüdü. Geniş bir alana yayılan odaya ulaşp Ronin'i görünce yaşadığı mutluluğu gizleyemeyerek bir çılgılık attı. Ronin'in boynu eğik değildi artık, karısının ve çocuğunun portrelerinin altında dimdik bir şekilde ayakta duruyordu. Ronin başını çevirmedi, zaten Gilles de çevireceğini düşünmemişti; Ronin etrafındaki kim olduğunu her zaman bilirdi.

"Hizmetçilere burayı temizlettir Gilles," diye emir verdi Ronin, gözlerini karısının gülümseyen portresinden ayırmadan. Kapıları açın ve burayı havalandırın. Tüm şatonun temizlenmesini istiyorum, Jolyn öldüğünden bu yana ihmal ettik bunu. Buranın pırıl pırıl olmasını istiyorum." Ronin kollarını iki yana doğru açtı. "Duvarlardaki meşaleleri yakın ve alevlerin gece gündüz hep canlı kalmalarını sağlayın. Oğlum evine dönüyor," diye bitirdi gururla.

"Emredersiniz, lordum!" diye bağırıldı Gilles. Hayatı boyunca bekleyip durduğu bu emri yerine getirmek için koşup gitti.

★★★

Şimdi nereye Grimm Roderick? diye düşündü kendi kendine. Gerisin geri Dalkeith'e gidip o huzurlu kıyı şeridinde de yıkım mı götürecekti?

Ellerini yumruk yaptı ve dibi hiç gelmeyecek bir viski şişesine sahip olmak istedi, o şişenin bile zihnini bu düşüncelerden uzaklaştıramayacağını biliyordu. Eğer bir Berserker yeterince hızlı içerse, toplam üç saniyeliliğine kendini sarhoş gibi hissedebilirdi. Viski hiçbir işe yaramazdı.

McKane'ler eninde sonunda onu bulurdu, bu hep böyle olagelmmişti. Durrkesh'te içeriden bir adamları olmayıdı, bundan emindi artık. Meyhanenin avlusunda Berserker öfkesinin onu ele geçirdiğine şahit olan biri, daha sonra da onu zehirlemeye kalkmış olabilirdi. Yıllar içinde McKane'ler gizli gizli saldırımayı öğrenmişlerdi. Kurnazca tuzaklar ya da sayıca çok üstün oldukları saldırılar dışında, bir Berserker'ı ele geçirmenin yolu yoktu ki bu ikisi de tam anlamıyla güvenilir değillerdi. McKane'lerin elinden iki kez kurtulmuştu ve üçüncü sefer daha da güçlü saldıracaklarını biliyordu.

Önce zehri denemişler, sonra da ahırları ateşe vermişlerdi. Grimm biliyordu ki eğer Caithness'ta kalmış olsaydı, onu öldürmek için çıktıkları bu görevi yerine getirmek için tüm şatoyu yerle bir edip içindeki tüm St. Clair'leri tek tek öldürebilirlerdi. Grimm, onların kendine özgü bu fanatizmiyle çok erken bir yaşta tanışmıştı ve bu, ona uzun süre unutamayacağı bir ders olmuştu.

Şükür ki Edinburgh'ta olduğu süre içinde onun izini kaybetmişlerdi. McKane'ler savaşçı bir aileydi, kral yalakası tipler değillerdi ve krallığın işlerine pek fazla burunlarını sokmazlardı. Oldukça göz önünde olmasına karşın, yine

de Saray'da güven içinde saklanmayı başarmıştı. Sonrasında, Saray'dan Dalkeith'e geçtiği dönemde, çok az sayıda yeni insanla tanışmıştı ve bunların hepsi de Hawk'a delicesine sadık tiplerdi. Zaman içinde gardını düşürmeye ve neredeyse kendini... normal... hissetmeye başlamıştı.

Ne kadar akıl karıştırıcı, ne kadar davetkâr bir kelimeydi bu: normal. "Sözleri geri alıyorum Odin, yanılmışım," diye fısıldadı Grimm. "Artık bir Berserker olmak istemiyorum."

Ne var ki Odin pek oralı değildi.

Grimm gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. McKane'ler şimdi onu bulduğuna göre, tüm ülkeyi altüst eder onu yine ararlardı. Başka insanların etrafında olmak Grimm için güvenli değildi artık. Yeni bir ismin, belki de yeni bir ülkeye gitmenin zamanı gelmişti. Düşünceleri İngiltere'ye yöneldi fakat içindeki İskoçyalı'nın her bir hücresi buna isyan etti.

Jillian'a bir daha dokunamayacağını bilerek nasıl yaşardı? Böylesine müthiş bir zevki tattıktan sonra yavan hayatına nasıl devam ederdi? Tanrı aşkına, hayatının nasıl farklı bir yol alabileceğini hiç bilmeseydi belki daha iyi olurdu! Tulluth'taki o uğursuz gece, on dört yaşın verdiği ahmaklıkla bir Berserker'ı çağırıp ona intikamını bahşetmesi için yalvardığı o gece, bu intikamın onda nasıl bir etki bırakacağını düşünmemişti hiç. İntikam ölenleri geri getirmemiş, intikamını kovalayanı da bir ölüye dönüştürmüştü.

Ama şimdi pişman olmanın bir faydası yoktu. Kendiyle dalga geçti; içindeki hayvan artık ona aitti ve o da içindeki hayvana aitti, bu kadar basitti işte. Teslimiyet duygusu her yanını kapladı ve yalnızca tek bir soru kaldı geriye. *Şimdi nereye Grimm Roderick?*

Occam'ı bundan sonra gidebileceği tek yöne doğru sürdü: tehditkâr bir şekilde yükselen Kuzey İskoçya'nın, içinde kaybolup gidebileceği yabanıl topraklarına. Buradaki her kulübeyi her mağarayı avcunun içi gibi biliyor, yakında dağların etrafını saracak ve her yeri bembeyaz buzlarla kaplayacak olan keskin kıştan nasıl korunabileceğini hatırlıyordu.

Buz kesecekti Grimm, bir kez daha.

Occam'ı dizleriyle yönlendirip saçlarını savaş örgüleriyle donatırken bir yandan da merak ediyordu, aşk acısı denen o masum şey, yenilmez bir Berserker'in canını alabilir miydi?

Jillian, Caithness'in kararmış otlarına hüznle baktı. Her şey onu hatırlatıyordu. Kasım ayıydı ve yangında kararmış otlar, ilk kar onların üzerini kaplayana dek simsiyah kalacaktı. Şatodan dışarı adımını ne zaman atsa o geceyi, yangını ve Grimm'in gidişini hatırlıyordu. Bir zamanlar yokuş aşağı uzanan devasa otlar, küllerden yapılma uçsuz bucaksız bir halıyı andırıyordu. Tüm çiçekleri gitmişti. Grimm gitmişti.

Grimm onu terk etmişti, çünkü korkağın tekiydi.

Jillian onun adına bahaneler bulmaya çalıştı ama tek bir tane bile bulamadı. Hayatı boyunca tanıdığı en cesur adam, aşktan korkuyordu. *Canı cehenneme!* diye geçirdi içinden Jillian hırsla.

İçti acıyordu, bunu inkâr edecek değildi. Hayatının geri kalanını onsuz yaşama düşüncesi dayanılacak gibi değildi

fakat sürekli bunu düşünüp duramazdı. Bu, onu duygusal bir çöküşe sürüklemekten başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden, ona karşı olan öfkesini içinde biriktirdi. Bu öfkeyi, yaralı kalbinin üzerinde bir kalkan gibi kullandı.

“O geri dönmeyecek,” dedi Ramsay yumuşak bir sesle.

Jillian dişlerini kenetledi ve hızla durduğu yerde ona doğru döndü. “O kadarını ben de anladım Ramsay,” diye karşılık verdi ona.

Ramsay kızı cüretkâr bir şekilde baştan aşağı süzdü. Jillian gitmeye davranınca elini uzattı ve onu bileğinden yakaladı. Jillian ondan kurtulmaya çalıştı ama Ramsay fazlasıyla güçlüydü. “Evlen benimle Jillian. Sana söz veriyorum, seni bir kraliçe gibi yaşatacağım. Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğim.”

Dünya üzerinde kalan son erkek olsan bile asla, diye geçirdi içinden Jillian. “Bırak beni,” diye inledi.

Ramsay oralı olmadı. “Durumunu tekrar gözden geçirmelisin bence. Annenle baban her an geri dönebilirler ve senin evlenmeni bekliyor olacaktlardır. Döndüklerinde seni içimizden birini seçmek için zorlayacaklardır. Sana her zaman iyi davranacağımdan emin olabilirsin,” diye söz verdi.

“Hiçbir zaman evlenmeyeceğim,” dedi kararlı bir şekilde.

Ramsay’ın tavrı birdenbire değişti. Alaycı bakışları Jillian’ın karın bölgesine yönelince Jillian şaşkına döndü; ağzından sözcükler döküldüğündeyse bir süre için şaşkınlıktan ağzını açamadı.

“Karnında bir piç taşırsan fikrin değişir belki,” dedi Ramsay pis pis sırtarak. “O zaman ailen seni evlenmeye

zorlardı ve sen de düzgün bir adamı seni kabul etsin diye dua ederdin. Senin gibi kadınlara takılan bir ad vardır ve hiç de öyle saf ayaklarına yatma,” dedi.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı Jillian. O pis pis sırttan su-rata bir tane tokat patlatma isteği duydu ve öyle de yaptı.

Ramsay’ın yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. Jillian toka-dının bıraktığı kırmızı iz beyaz yüzünün üzerinde iyiden iyiye görünür oldu. Ramsay onun diğer bileğini de yaka-ladı ve öfkeden gözü dönerek onu kendine doğru çekti. “Bu yaptığına bir gün pişman olacaksın.” Onu öyle şiddet-le itti ki Jillian’ın ayağı tökezledi. Bir an için, Jillian onun gözlerinde ölümcül biçimde gaddar bir bakış gördü ve bu insan azmanın onu dövebileceğinden ya da daha kötüsünü yapabileceğinden korktu. Hemen ayağa fırladı ve titreyen bacaklarıyla hızla şatoya girdi.

“O geri dönmeyecek Jillian,” dedi Kaley usulca.

“Biliyorum bunu! Tanrı aşkına, herkes bana bunu söy-leyip durmaktan vazgeçebilir mi lütfen? Bu kadar kalın kafalı mı gözüktüyorum dışarıdan?”

Kaley’nin gözleri yaşlarla dolunca Jillian hemen söy-ledikleri için pişman oldu. “Ah Kaley, sana bağırarak is-tememiştım. Son zamanlarda kendimde değilim. Sadece bazı şeyler kafamı... kurcalıyor...”

“Bebek gibi şeyler mi?” dedi Kaley temkinlice.

Jillian oturduğu yerde dikleşti.

“Böyle bir şey mümkün mü?” Kaley sesini alçaltmıştı.

Jillian suçlulukla bakışlarını kaçırdı.

“Ah, hanımım,” Kaley onu geniş kolları arasına aldı. “Ah, hanımım,” diye tekrarladı çaresizlikle.

İki hafta kadar sonra Gibraltar ve Elizabeth St. Clair döndüler.

Jillian karışık duygular içindeydi. Anne-babasının yeniden evde olması onu çok mutlu etmişti ama bir taraftan da onları göreceği için ödü kopuyordu. Bu yüzden, odasına çekilip onların kendisine gelmesini bekledi. Onlar da öyle yaptılar. Ertesi günün sabahı onu çağırdılar. Babasına onu görmeden önce bilgi toplaması için zaman vererek ne büyük aptallık ettiğini çok geç anladı Jillian.

Onu çağırdıklarında, her yanı titriyordu. Anne-babasını gördüğü için yaşadığı heyecanın son kırıntısı da korkuya dönüşmüştü. Ayaklarını sürüye sürüye çalışma odasına kadar gitti.

“Anne! Baba!” diye bağırdı Jillian. Onlar daha onu sorgulama fırsatı bulamadan kendini onların kollarına attı.

“Jillian.” Gibraltar kucaklaşmayı kısa kesmişti. Jillian da oldukça güç bir durumda olduğunun farkındaydı.

“Hugh nasıl? Yeni yeğenim nasıl?” diye sordu Jillian neşeyle.

Gibraltar ve Elizabeth bakiştılar. Elizabeth bir sandalyeye çöktü ve Jillian’ı Gibraltar’la olan yüzleşmesinde tek başına bıraktı.

“Kendine bir koca seçebildin mi Jillian?” Gibraltar nezaket kurallarını bir kenara bırakmıştı.

Jillian derin bir nefes aldı. “Ben de seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum baba. Düşünmek için oldukça uzun zamanım oldu.” Gibraltar ona serinkanlılıkla bakarken gergin bir şekilde yutkundu Jillian. Serinkanlı olması hiç de iyiye alamet değildi, bu, babasının kızgın olduğuna işarettti. Jillian huzursuzca boğazını temizledi. “Uzun süre düşündükten sonra şuna karar verdim. Yani, demek istediğim, buna epey fazla kafa yordum. Şey...” Aniden sustu Jillian. Lafi ağzında gevelemeyi bırakmalıydı. Babasını aklını bu şekilde karıştıramazdı. “Baba... *Ben evlenmek istemiyorum. Hiçbir zaman.*” İşte söylemişti. “Demek istediğim, senin ve annemin benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum, etmiyorum sanmayın ama evlilik bana göre değil.” Sözlerini kendinden emin bir baş hareketiyle vurguladı.

Gibraltar ona sinir bozucu bir kahkaha ve alayla karşılık verdi.

“İyi denemeydi Jillian. Ama artık oyun oynamayacağım. Senin için buraya üç adam getirdim. Geriye sadece ikisi kaldı ve sen onlardan biriyle evleneceksin. Senin saçmalıklarından bıktım usandım artık. Bir ay sonra yirmi iki yaşına gireceksin ve de Moncreiffe ya da Logan’dan biri senin için iyi bir koca olacak. Artık surat asıp durmak ve küçük hilelere başvurmak da yok. *Hangisiyle evleneceksin?*” diye sordu Gibraltar, sesi düşündüğünden biraz daha buyurgan bir tonda çıkmıştı.

“Gibraltar!” diye itiraz etti Elizabeth oturduğu sandalyeden kalkarak. Gibraltar’ın yüksek perdeden çıkan sesi onu rahatsız etmişti.

“Sen karışma buna Elizabeth. Beni bir kez daha aptal yerine koyamayacak. Jillian neden evlenemeyeceğiyle ilgili sürekli yeni bahaneler üretirken, kendimizi bu konuda hiçbir şey yapamayacak denli yaşlanmış bir halde bulacağız.”

“Gibraltar, onu istemediği biriyle evlenmesi için zorlamayacağız.” Elizabeth kararlığını göstermek için ayağını nazikçe yere vurdu.

“Onun istediği adamla evlenemeyeceğini kabullenmesi gerekiyor artık Elizabeth. O adam buradaydı ve çekip gitti. Bu konu burada kapanmıştır.” Gibraltar içini çekti ve gözlerini, elbisesinin etekleriyle oynayan kızının gerginlikle kasılmış sırtına dikti. “Elizabeth, elimden gelen her şeyi yaptım. Sence yapmadım mı? Jillian’ın Grimm hakkında neler hissettiğini biliyordum. Ama adamı onunla evlenmesi için zorlayacak halim yok. Zorlasam bile bu ne işe yarardı ki? Jillian zorla evlendirilmiş bir koca istemez.”

“Ona âşık olduğumu biliyor muydun yani?” diye bağırdı Jillian. Neredeyse onun üzerine yürüyecekti ama kendini tuttu ve bedenini daha da gerdi.

Gibraltar neredeyse gülecekti; kızının sırtı bir süpürgenin sapından bile daha dikti. “Elbette, küçükhanım, yıllardır gözlerinden okunuyordu bu. O yüzden de onu buraya getirdim, senin için. Kaley bana onun bir hafta önce gittiğini ve sana Quinn’le evlenmeni söylediğini anlattı. Jillian, o gitti artık. Hislerini açıkça ifade etmiş.” Gibraltar bedenini doğrulttu. “Kızımı, elindeki hazinenin kıymetini bilmeyen düşüncesiz bir pisliğin kollarına atacak değilim. Bir tanecik Jillian’ımı, onun ne kadar nadir bulunan bir kadın olduğunu anlamayan birine veremem. Bir adamın

peşinden koşturup kızımı ona veririm ne tür bir baba olurum?”

Elizabeth dudaklarını büktü. Gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü. “Onu buraya kızımızın ona âşık olduğunu bildiğin için getirdin demek,” diye mırıldandı. “Ah Gibraltar, ben onun kızımız için uygun olmadığını düşünüp dururken, sen her şeyi çoktan çözmüşsün bile. Jillian’ın neyi arzuladığını anlamışsındır.”

Gibraltar’ın karısının ona taparcasına bakışından aldığı haz, Jillian’ın yenilgiyi kabullenmiş bir halde çöken omuzlarını görünce çabucak buharlaştı.

“Benim hislerimin farkında olduğundan haberim yoktu baba,” dedi Jillian kısık bir sesle.

“Elbette farkındaydım, şu an nasıl hissettiğinin farkında olduğum gibi. Ama gerçeklerle yüzleşmen gerek. O gitti Jillian- ”

“Onun gittiğini biliyorum. Hepiniz bunu bana hatırlatıp durmak zorunda mısınız?”

“Hayatını çarçur etmek konusunda ısrar edersen, evet. Ben ona bir fırsat verdim, o da bunu değerlendirmeyerek nasıl bir ahımak olduğunu gösterdi. Hayatına devam etmek zorundasın.”

“Kendisinin benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu,” diye mırıldandı Jillian.

“Böyle mi söyledi?” diye sordu Elizabeth hemen.

Jillian önüne düşen saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdı. “Aşağı yukarı. Onunla evlenirsem neler olacağını benim hiçbir zaman anlayamayacağımı söyledi. Ve haklı da. Aklında ne kadar korkunç şeyler kurduğunu tahmin bile edemiyorum. Kendisi hakkında tüyler ürpertici bir sır varmış

gibi davranıyor anne ve ona aksini bir türlü kabul ettiremiyorum. Onunla ilgili bu dehşet verici şey ne olabilir, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Grimm Roderick benim hayatım boyunca tanıdığım en iyi adam, senin dışında tabii ki babacığım.” Jillian cılız bir şekilde gülümsedi ve sonra pencerenin kenarına giderek bakışlarını yanmış otlara çevirdi.

Gibraltar’ın gözleri kısıldı ve temkinli bir şekilde Elizabeth’e doğru baktı. Elizabeth’in tek kaşı hayretle kalkmıştı.

Halen bilmiyor, söyle ona, dedi Elizabeth, Gibraltar’a dudaklarını oynatarak.

Gibraltar gözlerinde inanmadığını belirten bir ifadeyle, *Onun bir Berserker olduğunu mu söyleyeyim yani?* diye karşılık verdi ağız hareketleriyle. *Ona kendisi söylemeli.*

Söyleyemez, burada değil!

Söylemeyi reddediyorsa durumu onun için düzeltmek bana düşmez. Ona bunu söyleyebilecek kadar güvenmiyorsa Jillian da bu adamla evlenmemeli. Benim Jillian’ıma layık olabilecek denli cesur değil demek ki.

Bizim Jillian’ımız.

Gibraltar omuzlarını silkti. Çalışma odasını boydan boya kat etti ve ellerini Jillian’ın omuzlarının üzerine koydu. “Üzgünüm Jillian. Gerçekten. Aradan geçen yıllar onu değiştirmiştir belki diye düşünmüştüm. Ama değiştirmemiş. Yine de bu senin evlenmen gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben Quinn ile evlenmeni tercih ederim.”

Jillian bedenini doğrulttu. “Kimseyle evlenmiyorum.”

“Evet, evleniyorsun,” dedi Gibraltar harfleri sertçe vurgulayarak. “Yarın evlilik ilanını astırıyorum ve üç hafta içinde biriyle evleniyorsun.”

Jillian bir hışımla arkasını döndü ve babasıyla yüzleşti.

Gözleri çakmak çakmaktı. “Şunu bilin ki, ben onun âşığı oldum.”

Elizabeth elini hiddetle kendine doğru bir yelpaze gibi salladı.

Gibraltar omuzlarını silkti.

Elizabeth önce kızına, sonra da da tepkisiz kalan kocasına baktı.

“Hepsi bu mu? Yalnızca omuz mu silkeceksin?” Jillian babasına inanamayan gözlerle baktı, gözlerini kırptırdı. “Pekâlâ, belki senin umrunda değil ama müstakbel kocamın bunu pek de sevinçle karşılayacağını düşünmüyorum, öyle değil mi baba?”

“Ben önemsemezdim,” dedi Quinn alçak bir sesle. Aniden ortaya çıkışı hepsini şaşkına çevirmişti. “Seninle her koşulda evlenirim Jillian.”

Tüm gözler, geniş ve altın sarısı silüetiyle kapının eşini boydan boya kaplayan Quinn de Moncreiffe’e çevrilmişti.

“İyi adam dediğin böyle olur,” dedi Gibraltar güçlü bir sesle.

“Ah Quinn!” dedi Jillian hüzünlenerek. “Sen daha iyisini hak ediyorsun...”

“Sana bunu daha önce de söylemiştim. Ben seni her şartta kabul ederim. Grimm ahmağın teki, ben değilim. Seninle seve seve evlenirim. Hiçbir pişmanlık olmadan. Evlenmeden önce, bir adamın mümkün olduğunca çok kadına dokunması tercih edilirken, bir kadının neden el değmemiş olması beklenir hiç anlamamışımdır zaten.”

“O zaman oldu bu iş,” diye çabucak bir sonuca vardı Gibraltar.

“Hayır, olmadı!”

“Evet, oldu Jillian,” dedi Gibraltar inatla. “Üç hafta içinde evleneceksin. Nokta. Tartışma bitmiştir.” Sonra da dönüp gitti.

“Bunu bana yapamazsın!”

“Durun.” Ramsay Logan kapının eşiğinde, Quinn’in arkasında belirdi. “Ben de ona evlenme teklif etmek istiyorum.”

Gibraltar kapı eşiğinde duran iki adamı şöyle bir tarttı ve bakışlarını kızına doğru çevirdi. Jillian öylece, ağzı açık kalmış bir şekilde duruyordu.

“Seçimini yapmak için on iki saatin var Jillian. İlanı şafak vakti astıracağım.”

“Anne, bunu yapmasına izin veremezsin,” diye feryat etti Jillian.

Elizabeth St. Clair dimdik bir şekilde doğruldu ve dudaklarını bükerek çalışma odasını terk eden Gibraltar’ın arkasından gitti.

“Böyle yaparak nereye varmak istiyorsun Gibraltar?” diye bilmek istedi Elizabeth.

Gibraltar yatak odalarındaki pencerenin pervazına dayanmıştı. Göğsündeki kıllar, ipek sabahlığının altında şömine ateşinin soluk ışığında altın gibi parılıyordu.

Elizabeth çıplak bir şekilde yatağa boylu boyunca uzandı. Nefesi kesilen Gibraltar’dan bir hayranlık nidası yükseldi. “Odin’in mızrağı aşkına, seni böyle gördüğümde bana istediğin her şeyi yaptırabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“O zaman Jillian’ı zorla evlendirme, aşkım,” dedi Eli-

zabeth lafı dolandırmadan. O ve kocası birbiriyle oyunlar oynamazlardı, hiçbir zaman da oynamamışlardı. Elizabeth, birçok ilişkide yaşanan sorunların, doğrudan, olayın özüne inen bir iletişimle azaltılabileceğine ya da tümünden engellenebileceğine inanırdı. Oyunlar lüzumsuz anlaşmazlıklara neden olurdu.

“Onu zorla evlendirmek gibi bir planım yok,” diye yanıtladı Gibraltar hafif bir gülümsemeyle. “O kadarına gerek olmayacak.”

“Ne demek istiyorsun acaba bununla?” Elizabeth saçını tutan iğneyi çıkardı ve altın sarısı bukleleri çıplak göğüslerine doğru dalga dalga indi. “Bu da senin o meşhur planlarından biri mi Gibraltar?” diye sordu miskin bir gülümsemeyle.

“Evet.” Yatağın köşesine doğru atılıp karısının yanına sokuldu. Ellerini karısının muntazam bedeninin kıvrımları boyunca gezdirdi; belinin muhteşem çıkıntısından dolgun kalçalarını indi. “Eğer onun âşığı olduğunu itiraf etmeseydi bu kadar kendimden emin konuşamazdım. O bir Berserker Elizabeth. Her Berserker için yalnızca tek bir eş vardır ve onlar da bunu bilirler. Bir Berserker, bu düğünün gerçekleşmesine izin vereceğine ölür daha iyi.”

Elizabeth’in gözleri anlayışla parladı ve duydukları onun durgunluğunu üzerinden atmasını sağladı.

“İlanı onu kışkırtmak için astırıyorsun demek. Bu, onun duygularını elevermesi için en etkili yöntem olabilir!”

“Her zaman olduğu gibi yine birbirimizi kusursuz bir şekilde anlıyoruz, öyle değil mi hayatım? Onu koşa koşa buraya geri getirmek için daha iyi bir yol var mı?”

“Çok akıllıca. Hiç aklıma gelmemiştir. Bir Berseker, ruh eşinin bir başkasıyla evlenmesine hayatta müsaade etmez.”

“Bu savaşçılar hakkındaki tüm efsanelerin doğru olduğunu umalım Elizabeth. Gavrael’in babası bana yıllar önce, bir Berserker’in gerçek ruh eşiyle bir kez seviştikten sonra başka bir kadınla asla sevişemeyeceğini söylemişti. Gavrael babasından bile daha güçlü bir Berserker. Jillian için buraya gelecek ve geldiğinde ona gerçeği söylemekten başka şans kalmayacak. Üç hafta içinde düğünü yapıyor olacağız, ona şüphe yok ama evleneceği kişi, Jillian’ın her zaman arzula-
dığı adam olan Grimm’den başkası olmayacak.”

“Peki ya Quinn’in hisleri?”

“Quinn, Jillian’ın onunla gerçekten evleneceğine inanmıyor. O da Grimm’in geleceğini düşünüyor. Jillian’ı onu seçmeye zorlamadan önce Quinn’le konuştum ve o da bunu yapmayı kabul etti. Ama şunu itiraf etmeliyim ki Ramsay teklifiyle beni gafil avladı.”

“Yani bana onun karşısına çıkmadan önce tüm bunları planladığını mı söylüyorsun?” Elizabeth bir kez daha kocasının sürekli planlar üreten zihninin kıvraklığına hayran kalmıştı.

“Bu, ihtimal dahilinde olan planlardan yalnızca biriydi,” diye düzeltti onu Gibraltar. “Sevdiği kadınlar sözü konusu olduğunda, bir erkek tüm ihtimalleri göz önünde bulundurmalı.”

“Kahramanım benim!” Elizabeth kur yaparcasına onu süzdü.

Gibraltar bedeniyle onun bedenini örttü. “Sana kahraman nasıl olurmuş göstereyim,” dedi hırıltıların arasından.

★★★

Gibraltar, hep üzerine titrediği Jillian'ının üç hafta boyunca somurtup surat asarak aksi aksi davranabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Ama Jillian yapmıştı.

Anne-babasının yatak odasının kapısının altından, üzerinde yalnızca 'Quinn' yazan bir notu bıraktığından beri, babasıyla tek kelimelik yanıtlar dışında iletişim kurmayı reddetmişti. şatodaki diğer herkesi, kaç tane ilan dağıtıldığı, ne zaman ve nereye asıldığı konusunda sorguya çekip duruyordu.

"Durrkesh'te de asıldı mı ilanlar Kaley?" diye sordu endişeyle.

"Evet Jillian."

"Peki, Scurrington ve Edinburgh'ta?"

"Evet Jillian," diyerek içini çekti Hatchard. Aynı soruyu dün yanıtladığını ona hatırlatmanın bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Peki ya Kuzey İskoçya'daki ufak köylere? İlan oralara ne zaman asıldı?"

"Günler önce," diye böldü onun sorgulamalarını Gibraltar.

Jillian dudaklarını büktü ve sırtını babasına döndü.

"İlanların nerelerde asıldığını neden bu kadar merak ediyorsun?" diye kışkırttı onu Gibraltar.

Jillian tüm asilliğiyle odadan çıkıp giderken. "Sadece merak işte," dedi usulca.

"Gelecek anne, biliyorum gelecek."

Elizabeth gülümsedi ve Jillian'ın saçlarını düzeltti ama haftalar geçti ve Grimm gelmedi.

Quinn bile endişelenmeye başlamıştı.

“Eğer gelmezse ne yapacağız?” diye sordu Quinn. Büyük adımlarla sessiz bir şekilde çalışma odasını arşınıyordu. Düğün ertesi gündü ve kimse Grimm Roderick’e dair tek kelime işitmemişti.

Gibraltar ikisine de birer içki doldurdu. “Gelmek zorunda.”

Quinn kadehi kaldırıp bir yudum alırken düşünceliydi. “Düğünün yarın olduğunu biliyor olmalı. Bilmiyorsa artık İskoçya’da değil demektir. O lanet ilanları yüzden fazla nüfusu olan her köye astırdık.”

Gibraltar ve Quinn ateşe doğru dalgın dalgın bakarak bir süre sessizlik içinde içkilerini yudumladılar.

“Eğer gelmezse, bu işi sonuna kadar götüreceğim.”

Gibraltar nazıkçe, “Bunu neden yapacaksın ki evlat?” diye sordu.

Quinn omuzlarını silkti. “Onu seviyorum. Her zaman sevdim.”

Gibraltar başını salladı. “Aşk vardır bir de aşk vardır Quinn. Eğer Grimm’i sırf Jillian’a dokunduğu için öldürecek duruma gelmiyorsan, senin hissettiğin aşk evliliğin gerektirdiği türden bir aşk olamaz. Jillian sana göre değil.”

Quinn karşılık vermeyince, Gibraltar sesli bir şekilde güldü ve onun sırtına bir şaplak attı. “Ah, *gerçekten* de sana göre değilmiş evlat, baksana itiraz bile etmedin.”

“Grimm de bana benzer bir şey sormuştu. Onu *gerçekten* sevip sevmediği mi sormuştu. İçimde bir şeyleri delicesine harekete geçirip geçirmediğini...”

Gibraltar bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Onun içinde bir şeyleri delicesine harekete geçiriyor da ondan...”

“Jillian’ın mutlu olmasını istiyorum Gibraltar,” dedi Quinn coşkulu bir şekilde. “Jillian özel biri. O, cömert, güzel ve... lanet olsun ki *Grimm*’e feci şekilde aşık!”

Gibraltar kadehini Quinn’inkiyle tokuşturdu ve gülümsedi. “Öyle gerçekten de. Eğer mecbur kalırsam, seremoniyi durdurup ona seçme şansı tanıyacağım. Ona bu şansı vermeden seninle evlenmesine izin vermeyeceğim.” İçkisini içerken Quinn’i dikkatle süzdü. “Aslında, o durumda dahi seninle evlenmesine izin verir miyim emin değilim.”

“Kırıyorsun ama beni,” diye yakındı Quinn.

“O benim biricik kızım Quinn. Aşkı tatsın istiyorum. Gerçek aşkı. Bir adamın içinde bir şeyleri delicesine hareket ettiren bir aşkı...”

Jillian, gözetleme kulesindeki pencerenin çıkıntısı üzerinde bedenini tortop etmiş, boş gözlerle gecenin karanlığına doğru bakıyordu. Sayısız yıldız gökyüzünü donatmıştı ama onun gözü hiçbirini görmüyordu. Geceye doğru bakmak, muazzam büyüklükteki bir boşluğun içine -onun Grimm ile olan geleceğine- bakmak gibiydi.

Quinn’le nasıl evlenebilirdi ki?

Peki onu nasıl reddedebilirdi? Belli ki gelmeyecekti Grimm.

İlanlar bütün ülkeye yayılmıştı. Jillian St. Clair ile Quinn de Moncreiffe’in yarın evleneceğinden Grimm’in ha-

beri olmaması imkânsızdı. Tüm ülkenin bundan haberi vardı.

Üç hafta önce kaçıp gidebilirdi Jillian.

Ama bu gece kaçamazdı. Âdeti üç hafta geciktikten sonra değil. Grimm'den tek kelime bile işitmemişken olamazdı. Ona inanıp aptal bir âşık olduğunu kanıtlandıktan sonra değil...

Jillian avcunu karnının üstüne yerleştirdi. Hamile kalmış olabilirdi fakat emin değildi. Âdeti daha önce de düzensiz olmuştu ve şimdikinden bile çok geciktiğini hatırlıyordu. Annesi ona, hamileliğin yanı sıra, duygusal iniş çıkışların ve kadının tüm benliğiyle hamile olmayı arzulamasının da bu kanamaları etkileyebileceğini söylemişti.

Böyle mi olmuştu acaba? Grimm Roderick'in çocuğuna hamile olmayı o kadar çok istemesi, onun kendini kandırıp hamile olduğunu sanmasına mı yol açmıştı? Yoksa sahiden de içinde büyüyen bir bebek mi vardı? Emin olabilmeyi ne kadar çok isterdi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Ne olduğunu yalnızca zaman gösterebilirdi.

Kendi başına yola çıkıp onun peşine düşmeyi ve aşkları için mücadele etmeyi düşünmüştü. Ama gururunun buna karşı gelen bir parçası, sağduyuyla birleşip bunu yapmasını engellemişti. Grimm kendisiyle yoğun bir savaş içindeydi ve bu savaşı bizzat *onun* kazanması ya da kaybetmesi gerekiyordu. Jillian ona aşkını sunmuştu, beraber yaşadıkları müddetçe her türlü hayatı kabul edeceğini söylemişti. Bir kadının, sevdiği erkeğin aşkı için savaşması doğru değildi. Erkek o aşkı ona sunmayı kendisi, özgür iradesiyle seçmeliydi. Şu hayatta korku verici olmayan tek şeyin aşk olduğunu öğrenmesi şarttı.

O, zeki ve cesur bir adamdı. Gelecekti.
Jillian içini çekti. Elinde değildi, inanıyordu.
Gelecekti.

23. Bölüm

Grimm gelmedi.

Jillian'ın düğün gününün şafağı bulutlu ve soğuktu. Şafak vaktinden itibaren karla karışık yağmur yağmaya başlamış ve yanmış otların üzerini ince, siyah bir buz tabakasıyla kaplamıştı.

Jillian yatağında kalıp, düğün ziyafeti için hazırlık yapan şato ahalisinin çıkardığı sesleri dinledi. Fırına verilmiş jambon ve keklik kokularını aldığı anda, karnından sabırsız bir gurultu yükseldi. Ölüyü bile uyandıracak bir ziyafetti ve işe yaradı da. Jillian yataktan çıktı, loş odada el yordamıyla yolunu bulup aynanın karşısına geçti. Aynadaki yansımasına baktı. Elmacık kemiklerinin, çökmüş bal rengi gözleriyle buluştuğu noktada narin cildi karanlık gölgelerle lekelenmişti.

Altı saatten az bir süre içinde Quinn de Moncreiffe ile evlenecekti. Gürültüler odasına kadar geliyordu; kasabanın yarısı dünden beri buradaydı. Dört yüz kişi davet edilmiş ama beş yüz kişi gelmişti ve şatoyu tıklım tıklım dolduran insan kalabalığının fazlası, hemen yakınlardaki köyün nispeten daha az konforlu hanelerine yerleştirilmişti.

Beş yüz kişi... Bu onun cenazesine gelecek kişi sayısından daha fazlaydı; buz tutmuş simsiyah otların üzerinde dolanıp duruyorlardı.

Jillian gözlerini sımsıkı kapadı ve ağlamayı reddetti. Bir damla daha gözyaşı dökerse gözlerinden kan geleceğine emindi.

Saat on birde, Elizabeth St. Clair onun gözyaşlarını zarif bir eldivenle nazikçe kuruladı. “Muhteşem görünüyorsun Jillian,” dedi kalpten gelen bir iç çekişle. “Benim bir zamanlar olduğumdan bile daha güzelsin.”

“Gözlerimin altındaki torbalar görüntüyü bozmuyor mu sence anne?” diye sordu Jillian aksi bir şekilde. “Ya somurtmuş bir şekilde duran ağzım? Omuzlarım çökük, burnumsa ağlamaktan pancar gibi kızardı. Sence birileri benim görünüşüme bakıp kuşkulamaz mı?”

Elizabeth dudaklarını büktü. Jillian’ın saçlarının üzerine bir başlık yerleştirdi ve kızının yüzüne, ince, mavi bir tül taktı. “Baban her şeyi düşündü,” dedi omuzlarını silkerek.

“Bir tülle mi örteceksin yüzümü? Bu zamanda kimse bu tüllerden takmıyor anne.”

“Düşünsene, yeni bir akım başlatacağsın. Bu yıl bit-

meden herkes bunlardan takıyor olacak,” dedi Elizabeth neşyle.

“Bana bunu nasıl yapar anne? İkinizin arasındaki aşkı bile bile beni nasıl aşksız bir evliliğe mahkûm eder?”

“Quinn sana âşık, yani evliliğin aşksız olmayacak.”

“Benim tarafımdan bakınca öyle olacak.”

Elizabeth yatağın kenarına ilişti. Bir süre yere baktı, sonra bakışlarını Jillian’a doğru kaldırdı.

“Sen umursuyorsun,” dedi Jillian. Elizabeth’in bakışlarındaki anlayış onu bir nebze olsun yatıştırmıştı.

“Elbette umursuyorum Jillian, ben senin annenim.” Elizabeth düşünceli bir şekilde ona baktı.

“Canım, endişe etme, babanın bir planı var. Sana bunu söylemeyecektim ama baban seni bu şekilde evlendirmeyi planlamıyor. Grimm’in geleceğini düşünüyor o.”

Jillian homurdandı. “Ben de öyle düşünüyordum anne fakat vakit geldi ve ondan halen bir iz yok. Babam ne yapmayı planlıyor? Grimm ortalarda gözükmmezse düğünü ortasında durdurmayı mı? Hem de beş yüz davetlinin önünde?”

“Biliyorsun ki baban böyle gösterilerden hiçbir zaman çekinmez... Beni kendi düğünümünden kaçırmıştı. Sanırım senin de başına aynı şeyin geleceğini umuyor.”

Jillian belli belirsiz gülümsedi. Annesi ve babasının birbirlerini ‘ayartma’ hikâyesi çocukluğundan beri hep hoşuna giderdi. Grimm’in onun babasından öğrenecek çok şeyi vardı! Grimm Roderick, Jillian için kendi kendisiyle değil, Jillian *uğruna* tüm dünyaya karşı savaşmalıydı. Jillian derin bir nefes aldı, her şeye karşın umutlu olmaya çalıştı ve annesinin başına gelenlerin kendi başına geldiğini hayal etti.

★★★

“Bugün buraya, ailelerinin, dostlarının ve onlardan iyi dileklerini esirgemeyenlerin huzuruna, bu adamla bu kadını kutsal, bozulmaz bir bağ ile birleştirmek için toplandık.”

Julian hiddetle üfleyerek yüzündeki tülü uçurmaya çalıştı. Tülü biraz yana kaysa da görüş alanı tam anlamıyla açılmamıştı. Rahip de Quinn de gözüne mavi görünüyordu. Huzursuzlanarak yüzündeki tülü çekiştirdi. Düğün gününde hiçbir şey toz pembe görünmüyordu. Hem neden görünecekti ki zaten? Dışarıda, karla karışık yağmur mavi bir örtü gibi yere iniyordu.

Jillian, yanında dikilen Quinn’e kaçamak bir bakış attı. Jillian’ın suratı onun göğsüne denk geliyordu. Tüm acısına karşın, onun muhteşem bir adam olduğunu kabul etmeliydi. Seremoniye uygun olarak, İskoç eteğini asil bir şekilde giymiş ve uzun saçlarını kafasının arkasında toplamıştı. Pek çok kadın onun yanında durup yaşam boyu onları bağlayacak yeminleri etmekten, onun kadını olmaktan, ona çocuklar vermekten ve hayatının geri kalanı boyunca refah içinde yaşamaktan heyecan duyardı.

Ama o yanlış adamdı. *Benim için gelecek, benim için gelecek, biliyorum gelecek*, diye sessizce tekrarladı Jillian. Sanki yeterince tekrarlarsa gerçekleşecek bir büyükün sözlerini söyler gibiydi.

Grimm hızlanırken, kilisenin duvarından bir ilanı daha söküp çıkardı. İlanı buruşturup tortop edilmiş parşömen parçalarıyla dolu olan bir çantaya tıktırdı. İlanı ilk kez gördüğünde, Kuzey İskoçya’daki küçük köylerden birin-

de, Tummas'taydı. Köhne bir çiftlik evinin duvarına asılmıştı. 20 adım ötede ikinci ilanı bulmuş, sonra üçüncüsünü, sonra dördüncüsünü...

Jillian St. Clair, Quinn de Moncreiffe ile evleniyordu. Öfkeyle bir küfür savurdu. Kaç gün bekleyebilmişti Jillian? İki gün mü? O gece uyumadı Grimm. Öylesine kızgındı ki Berserker öfkesinin ortaya çıkması için kan dökülmesine gerek kalmamıştı.

Öfkesi giderek daha da yoğunlaştı. Occam'ı şaha kaldırıp ona Kuzey İskoçya'nın etrafında daireler çizdirdi. Caithness'in sınırına kadar geldi, sonra geri dönmeye başladı. Güney İskoçya'dan Kuzey İskoçya'ya doğru deli gibi at sürerken, bir yandan da yoldaki ilanları söküyordu. Sonra yeniden geri göndü. Kavrıyamadığı ama iliklerine kadar hissettiği bir güç tarafından Caithness'a doğru gitmeye zorlanıyordu. Grimm savaş örgülerini arkaya doğru savurdu ve haykırdı. Yakınlardaki bir ormanda, bir kurt yas tutan bir ulumayla karşılık verdi.

Dün gece yine aynı rüyayı görmüştü. Rüyada, Jillian onun Berserker'a dönüşmesini izliyordu. Jillian avcunu onun göğsüne koyuyor ve ikisi gerçek bir iletişimle birbirlerine bağlanıyorlardı - Jillian ve canavar. Rüyasında, Grimm canavarın da en az kendisi kadar Jillian'a âşık olduğunun ve ona zarar veremeyeceğinin farkına varıyordu. Gün ışıdığında, artık Jillian'a zarar vereceğinden korkmuyordu. Babasının deliliği bile bir tehdit değildi onun için. Kendisini, Berserker öfkesinin en şiddetli noktasında bile Jillian'a zarar veremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ama rüyasında, Jillian'ın onun alev alev yanan, kötücül gözlerine doğru bakarken korktuğunu ve öğrendiğini de

görmüştü. Jillian, Grimm'e doğru eliyle bir hareket yaparak, Occam'ın onu götürebileceği en uzak yere götürmesi için yalvarmıştı.

Berserker acıklı bir ses çıkarmış, onun içindeki adamın kalbi ise buz kesmişti. Sayısız ölüme şahit olan buz mavisi gözlerden bile daha soğuktu... Rüyasında, Jillian'ın dehşete kapılmış bakışlarından kaçmak için karanlığın koruyuculuğuna sarılmıştı.

Bir keresinde Quinn, bir Berserker'ı neyin öldürebileceğini sormuştu. Şimdi biliyordu Grimm.

Jillian'ın gözlerindeki bir ifade. Bu kadar küçük bir şey...

Grimm rüyadan umutsuzluk duyguları içinde uyandı. Bugün Jillian'ın düğün günüydü. Eğer rüyalar gerçekten de birer kehanetse, Jillian onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde, şu an yapmak üzere olduğu şey için onu asla affetmeyecekti.

Bilmesi gerekli miydi peki?

Gerekirse Berserker'ı içinde sonsuza kadar saklardı Grimm. Bir daha kimseyi kurtarmaz, kimseyle dövüşmez, hiç kan görmezdi; hiçbir zaman gerçek kimliğini açık etmezdi. Sıradan bir adam gibi yaşardı. Dalkeith'e, Hawk'ın Grimm için hatırı sayılır bir servet biriktirdiği yere gidebilir ve altınlarla istedikleri yerden bir şato satın alıp, onun sırrını bilenlerden ve kalles McKane'lerden kaçabilirdi.

Eğer Jillian halen onu istiyorsa...

Yapmak üzere olduğu şeyin onurlu olmadığını biliyordu ama artık umursamıyordu. O, büyük ihtimalle babasının deliliğinden nasibini almış olan bir Berserker'dı ve -tanrılar onu affetsin-yaşadığı ve nefes aldığı müddetçe,

Jillian St. Clair'in bir başkasıyla evlenmesine müsaade edemezdi.

Yıllar önce ormandan dışarı adımını atıp da Jillian'a doğru baktığında, kızın içgüdüsel olarak fark ettiği şeyi şimdi anlamıştı.

Jillian St. Clair onundu.

Vakit öğlene doğru yaklaşıyordu. Caithness'a varmasına üç kilometreden daha az mesafe kalmıştı ki Grimm pusuya düşürüldü.

24. Bölüm

Aman Tanrım! Jillian'ın dalıp giden zihni kendine gelmiş ve paniğe kapılmaya başlamıştı. Tıknaz rahip neredeyse “kabul ediyorum,” kısmına geçmek üzereydi. Jillian boynunu uzatarak deli gibi babasını bulmak için uğraştı ama başarılı olamadı. Ana salon tıkiş tikiştı; davetliler her yeri köşe bucak doldurmuştu, merdivenlerden aşağı sarkanlar bile vardı.

Korku Jillian'ı kısıkırak yakaladı. Ya annesi, babasının bir planı olduğu hikâyesini yalnızca onu kalabalığın önüne çıkarmak için uydurduysa? Ya annesi, onun, bir kez yemin merasimine geçildi mi evlenmeyi reddederek anne-babasını, Quinn'i ve elbette kendisini rezil etmeyi göze almayacağını bildiğı için kasten yalan söylediye?

“Eğer bugün burada, herhangi bir sebeple bu evliliğe itirazı olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sessiz kalsın.”

Salondan çıt çıkmadı.

Sessizlik birkaç kalp atımlık süreye yayıldı. Sessizlik, dayanılmaz bir hal alarak dakikalar sürünce, insanlar esnemeye, ayaklarını sürümeye ve sabırsızlıkla gerinmeye başladı.

Sessizlik.

Jillian yüzünü örten tülü üfleyerek kaldırdı ve Quinn'e baktı. Elleri sıkıca kavuşturulmuş bir şekilde, onun yanında dimdik duruyordu. Jillian onun ismini fısıldadı ama o, ya duymadı ya da duymazlıktan geldi. Jillian, bir transa girmişe benzeyen, elindeki ciltli deftere doğru gözlerini dikmiş olan rahibe baktı.

Tanrı aşkına, ne oluyordu? Ayağını yere vurdu ve babasının bir şeyler söyleyerek bu fiyaskoya son vermesini bekledi.

“Eğer bugün burada, herhangi bir sebeple bu evliliğe itirazı olan varsa, dedim,” diye dramatik bir tonlamayla konuştu rahip.

Daha fazla sessizlik oldu.

Jillian'ın sınırları iyiden iyiye bozulmuştu. Ne yapıyordu orada? Eğer babası onun yardımına koşmayacaksa, cehenneme kadar yolu vardı. Çıkacak skandaldan korkarak sinmeyi reddetti. O, babasının kızıydı, lüzumsuz görgü kurallarının karşısında diz çökerek yanlış olan şeyi yapacak değildi. Yüzünü örten tülü sabırsızlıkla arkaya attı ve rahibe doğru kaşlarını çatı. “Ah, kahretsin-”

“Sözlerine dikkat et, küçükhanım,” diye cevabı yaptırdı hemen rahip. “Ben yalnızca işimi yapıyorum.”

Onun beklenmedik çıkışı Jillian'ın cesaretini bir süreliğine kırmıştı.

Quinn, Jillian'ın ellerini tuttu. “Bir sorun mu var Jillian? İyi hissetmiyor musun? Yüzün kıpkırmızı olmuş.”

Bakışları endişe ve anlayış mı doluydu, yoksa Jillian'a mı öyle geliyordu?

"B-ben seninle evlenemem," diye lafa girmişti ki ana salonun kapıları çarpılarak açıldı ve hazırlıksız yakalanan birçok kişiyi duvara savurdu. Kızın sözleri, öfkeli bağırış çağırışların arasında kaybolup gitti.

Tüm gözler salonun girişine yönelmişti.

Boz renkli devasa bir at kapının eşiğinde şaha kalkmıştı. Bu, Jillian'ın okuduğu tüm romantik peri masallarında yer alan sahneydi: yakışıklı prens muhteşem bir atın üzerinde bir hışımla şatoya girer, arzu ve vakarla ışıldayarak, herkesin önünde ölümsüz aşkını ilan ederdi. Jillian'ın yüreği sevinçle dolmuştu.

Sonra, 'prens'ini incelerken tek kaşı havaya kalktı. Neredeyse bir peri masalı gibiydi ama bir fark vardı. Bu prensin üzerinde, sırlıklam olmuş, çamurlu bir İskoç eteğinden başka bir şey yoktu ve yüzüyle elleri kanla kaplıydı. Şakaklarındansa savaş örgüleri sarkıyordu. Bakışlarından kararlılık okunsa da ölümsüz aşkını ilan etmek bu adamın önceliği gibi görünmüyordu pek.

"Jillian," diye gürledi.

Önce ayaklarının bağı çözüldü ama onun sesi Jillian'ı sarsarak hayata döndürdü. Odadaki diğer her şey bula-nıklaştı ve geriye yalnızca Grimm'in parlayan mavi gözleri, onun kapının eşiğini kaplayan cüssesi kaldı. Heybetli, yüce ve amansız bir görünüşü vardı. Jillian'ın vahşi savaş-çısı, onun uğruna tüm dünyaya savaş açarak onu kazan-mak için *buradaydı* işte.

Occam'ı kalabalığın üstüne doğru sürerek mihraba doğru ilerledi.

“Grimm,” diye fısıldadı Jillian.

Grimm onun yanında durdu. Occam’ın sırtından aşağı kayarak gelin ve damadın durduğu yere indi. Quinn’e doğru baktı. Gergin bir an boyunca iki adam birbirlerine baktılar. Sonra Quinn sürtüşmeden kaçınarak bir adım geri attı. Beş yüz davetli önlerinde olan biteni yerlerine mihlanmış gibi izliyorlardı, salondan çıt çıkmıyordu.

Grimm’in aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Jillian o kadar güzeldi ki... Parlak saten kumaşın içinde bir tanrıçaydı. Grimm ise kanla, çamurla kaplıydı, kirliydi. Arkalarındaysa, onunla mukayese kabul etmeyecek olan Quinn duruyordu; kusursuz bir şekilde giydirilmiş, asil ve unvan sahibi - onda eksik olan her şeye sahip olan Quinn.

Ellerindeki kan, o her ne kadar hararetle Berserker’ı saklayacağına ant içse de McKane’lerin onun peşini bırakmayacağını hatırlatıyordu ona. Bugün pusuya yatıp onu beklemişlerdi. Ya Jillian’la birlikte seyahat ettiği sırada saldırısalardı ona? Dördü onun elinden kaçmayı başarmıştı, geri kalanlarsa ölmüştü. Ama o dördü de yeterince bela olurdu başına. Daha fazla adam toplayıp Grimm’in peşinden gelmeye devam ederlerdi, ta ki en son McKane ölene kadar böyle devam edecekti.

Şimdi onu alıp götürerek neyi başarmayı umuyordu? Hangi ahmakça rüyanın peşine takılıp da gelmişti buraya kadar? Ondan gerçek kimliğini saklayabileceğine ne tür bir çaresizlik içinde inanmıştı? Jillian gerçekte ne olduğunu gördüğünde, Grimm onun yüzünde oluşacak ifadeyi görüp nasıl yaşayacaktı? “Aptalın tekiyim,” diye mırıldandı.

Jillian’ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Evet, birden fazla kez öyle davrandın Grimm Roderick. Beni terk

ettiğinde gerçekten de aptallık ettin ama artık döndüğüne göre, seni affedebilirim sanırım.”

Grimm şiddetli bir şekilde içini çekti. Lanet olası Berserker, ne olursa olsun Jillian’a sahip olmak zorundaydı.

“Benimle gelecek misin Jillian?” *Lütfen evet de*, diye dua etti içinden.

Jillian’ın başıyla yaptığı basit bir hareketle cevabını aldı.

Grimm’in göğsü beklenmedik bir duygu dalgasıyla kabardı. “Üzgünüm Quinn,” dedi. Daha fazla şey söylemek istedi ama Quinn başını salladı, öne doğru eğildi ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Grimm’in çenesi gerildi ve bir süre sessizlik içinde bakıştılar. Sonunda Grimm başıyla onayladı.

Quinn açıkça duyulacak şekilde, “İyi dileklerim hep sizinle olacak,” dedi.

Grimm kollarını açtı ve Jillian onun kollarının arasına süzüldü. Onu delicesine öpme isteğine boyun eğmeden, onu Occam’ın sırtına yerleştirdi ve Grimm de arkasına atlayarak atı sürmeye başladı.

Jillian etrafındaki endişeli yüzleri inceledi. Ramsay gözlerinde inanılmaz bir nefret ifadesiyle Grimm’e doğru bakıyordu ve Jillian bir an, onun nefretinin yoğunluğu karşısında telaşlandı. Quinn’in ifadesi, kaygının yanı sıra bir parça da olsa anlayış içeriyordu. Jillian sonunda babasını buldu, on metre kadar ötede annesiyle birlikte duruyordu. Elizabeth’in ifadesi kasvetliydi. Gibraltar bir süre kızına baktı, sonra başını cesaret verici bir şekilde salladı.

Jillian arkaya, Grimm’in kuvvetli göğsüne doğru yaslandı ve mutlulukla hafifçe iç geçirdi. “Seninle birlikte olduğum müddetçe, yaşamam gereken her türlü hayatı yaşamaya hazırım Grimm Roderick.”

Bunu duymak Grimm için yeterliydi. Elleri onun belinin etrafında sıkılaştı, Occam'ı ileri doğru sürdü ve birlikte Caithness'tan kaçtılar.

Gibraltar mutlulukla, "Bir erkek bir kadına tam da böyle evlenme teklif etmeli," dedi.

HASRET e-kıtapخانه

BİR ILLYOCH KEHANETİ

Efsaneye göre, Illyoch Klanı bin yıl boyunca refah içinde yaşayacak, dünyaya getireceği savaşçıların İskoçya'ya büyük iyiliği dokunacak.

Tuluth'un verimli vadisi üzerinde, Tanrıların Odası'nın etrafında bir şato yükselecek ve birçokları, İskoçya'nın bu kutsanmış ırkına ait şeylere göz diyecek.

Kâhinler uyarır: Haset içindeki bir klan Illyoch'ların peşine düşecek ve onlardan yalnızca üç kişi kalana kadar peşlerini bırakmayacak. Bu üç kişi, rüzgârın savurduğu tohumlar gibi ayrı düşecek ve uzaklara gidecek, her biri kendi yolunu kaybedecek. Kutsal vadinin üzerine çok fazla keder ve ümitsizlik çökecek.

Ey Odin'in oğulları, umudunuzu yitirmeyin, çünkü bu üç kişi bir araya gelecekler. O, gerekeni yaptığında, bu, etrafındaki herkesi etkileyecek. Genç Illyoch, tek ve gerçek eşini bulduğunda onu evine getirecek, düşman bozguna uğratılacak ve Illyoch'lar bir bin yıl daha huzur içinde yaşayacaklar.

25. Bölüm

Akşamın ilk saatlerine kadar birlikte at üstünde zorlu bir yolculuk yaptılar. Grimm, Occam'ı ağaçlık bir alanda durdurdu. Caithness'ı terk etmelerinin ardından, Grimm ekose desenli bir kumaşı alıp sıkıca kızın bedenine sarmış, onu yağmurdan ve diğer her türlü etkiden koruyacak bir kalkan oluşturmuştu.

O zamandan bu yana ağzından tek kelime çıkmamıştı. Yüzü öylesine kasvetliydi ki Jillian da sessizliğini koruyarak ona düşünceleriyle baş başa kalması için zaman tanıdı. Jillian arkaya doğru yaslanmış, Grimm'in bedenini hissetmenin tadını çıkarıyordu.

Grimm Roderick onun için gelmişti. Böylesine uğursuz bir başlangıç, beraber bir hayata baş koymak için en iyi yol değildi belki ama yine de şikâyetçi değildi Jillian. Grimm Roderick bir kadını düğününden kaçırıyorsa, bu,

hayatının geri kalanı boyunca o kadına kendini adayacak anlamına gelirdi. Jillian'ın hep arzuladığı şey gerçek olmuştu - onunla geçecek bir ömür.

Occam'ı durdurduğunda yağmur dinmiş ama sıcaklık da epey düşmüştü. Kış yüzünü göstermeye başlamıştı. Jillian, dosdoğru Kuzey İskoçya'ya yol aldıklarından şüpheleniyordu ki orada soğuk rüzgârlar daha da güçlü eserd. Jillian, soğuk havadan korunmak için üstünü örten ekose kumaşa sıkıca sarıldı.

Grimm attan indi, Jillian'ı eyerden aşağı indirdi ve bir süre kollarında tuttu. "Tanrım, seni ne kadar özlemişim Jillian." Sözler ağzından infilak edercesine çıktı.

Jillian başını keyifle eğdi. "Neden bu kadar geç kaldın Grimm?"

Grimm'in ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. Feci şekilde yıkanmaya ihtiyacı olan ellerine doğru bakmıştı. Bir kap su ve bir parça temiz kumaşla zorlu lekeleri çıkarmaya koyuldu. Yolda küçük bir çatışma yaşadım ve..." derken sözleri güçlkle işitilir bir hal almıştı.

Jillian onun paramparça olmuş kıyafetlerini inceledi fakat bir şey sormamaya karar verdi. Üzerindeki çamur ve kan yeni tutuşulmuş bir kavganın eseriymiş gibi duruyordu ama son birkaç günde ne olduğu Jillian'ın aklını meşgul eden ilk şey değildi. "Bunu kastetmedim. Gelmen neredeyse bir ay sürdü. Beni isteyip istemediğine karar vermek senin için bu kadar zor muydu?" Jillian incindiğini gizlemek için zorlukla gülümsedi.

"Bunu aklına bile getirme Jillian. Her sabah seni arzulayarak uyanıyorum. Her gece seni arzulayarak uyuyakalıyorum. Muhteşem bir gündeğumunu izliyorum ve tek

düşünebildiğim o anı seninle paylaşabilmek. Jillian, ben bir hastalığa tutuldum ve ateşim ancak sen yanımdayken diniyor.”

Jillian ona gülücükler saçarak baktı. “Neredeyse affedildin diyebilirim. Peki, söyle bana, neden bu kadar geç kaldın? Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünden dolayı mı Grimm Roderick? Bir unvanın olmadığı için yani?” Grimm yanıt vermeyince Jillian bu konuda endişe etmemesi için hemen atıldı. “Bu umrumda değil, biliyorsun. Sen benim tanıdığım en harika adamsın. Tanrı aşkına, senin yeterince iyi olmadığını düşünmene iten şey ne?”

Grimm’in inatçı sessizliği Jillian’ı bu sorgulamadan vazgeçirmekte pek de etkili olmadı; Jillian onu farklı bir yönden sorguya çekmeye başladı. “Quinn bana babanın bir deli olduğunu ve senin de böyle bir deliliği kanında taşımaktan endişe ettiğini söyledi. O, bunun bir saçmalık olduğunu söyledi ve ben de ona katıldığımı belirtmeliyim. Sen benim hayatımda gördüğüm en akli başında adamsın. Tabii bana güvenmediğin anları saymazsak ki bunlar da senin akıl yürütme konusunda göze çarpan kusurlarını gösteriyor.”

Grimm canı sıkılmış bir şekilde ona doğru baktı. “Quinn başka ne anlattı sana?”

“Senin bana âşık olduğunu,” dedi Jillian.

Grimm çevik bir hamleyle onu kollarının arasına aldı. Elleri onun saçlarının arasına gömdü ve onu nazıkçe öptü. Jillian, onun taş kadar sert bedeninin dokunuşunun tadını çıkardı. Onun baştan çıkarıcı dilinin, yüzünü kavrayan güçlü ellerinin... Jillian onun karşısında adeta erimişti. Sözlere gerek duymadan, daha fazlasını istediğini belli

ediyordu. Onsuz geçen bir ay ve şimdi onun kaslı bedenine değerek yapılan bir yolculuk, içindeki arzuyu yavaş yavaş tutuşturmuştu. Son bir saattir, onun teninde değdiği her nokta tatlı bir ürpertiye kapılmıştı. Karnında bir sıcaklık birikiyordu ve giderek daha aşağılara doğru inerek içinde hayret verici derecede yoğun bir arzunun uyanmasına yol açıyordu. O an içinde bulunduğu mekânı gözleri görmüyordu. Zihni tümüyle hayal etmekle meşguldü. Yüz kızartacak kadar ayrıntılı bir şekilde, onunla gerçekleştirmeyi arzuladığı her türlü fanteziyi aklında canlandırıyordu.

Jillian şimdi sahiden de arzuyla titriyordu ve Grimm'in öpüşüne vahşi bir şekilde karşılık verdi. Bedeni çoktan ona hazırlanmıştı ve kendini kalçalarına doğru kışkırtıcı bir şekilde bastırdı.

Grimm onu öpmeye, başladığı biçimde hızla son verdi. "Yola devam etmeliyiz," dedi kararlılıkla. "Gidecek uzun bir yol var önümüzde. Seni bu soğuk havada daha fazla dışarıda tutmayı istemem."

O kadar ani bir şekilde kendini geri çekmişti ki Jillian ona bakakaldı ve neredeyse hayal kırıklığıyla dolu bir çığlık atacaktı. Onun öpücüğü içini öyle ısıtmıştı ki havanın soğukluğunun bir önemi yoktu ve hiç şüphesiz, Jillian onunla yeniden sevişmek için bir an daha bekleyemezdi.

Gözlerini bir süre kırpıştırıp yavaşça kapadı ve bir süre tüm bedeni titredi. Grimm dikkatle ona baktı. "İyi misin?"

"Hayır," diye cevapladı Jillian, ona yan yan baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz ağrım var Grimm ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Grimm hemen onun yanına gitti ve Jillian da tuzağını hazırladı.

“Neren ağrıyor, Jillian? Ne yap- ”

“Burası.” Jillian çevik bir hareketle onun elini kapdı ve göğsünün üzerine yerleştirdi. “Ve burası.” Onun diğeri elini kalçalarına doğru yönlendirdi.

Grimm ardı arkasına derin nefesler aldı ve sonra hızla verdi. Gümbür gümbür çarpan kalbini sakinleştirmeye, kasıklarına daha fazla kan pompalanmamasına ve sağlıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu. Düş kırıklığıyla nefesini verirken, “Jillian,” dedi.

“Evet canım,” dedi Jillian hınzırca, ellerini onun bedeni üzerinde gezdiriyordu. “Sen de aynı hastalıktan muzdaripsin sanırım.” Jillian’ın elleri onun kiltinin altına doğru kaydı ve Grimm’in gırtlığının derinliklerinden alçak bir inilti koptu.

İkisi de aynı anda konuştular.

“Burası buz gibi, kendi bencil arzularım uğruna- ”

“Ben o kadar da- ”

“-üşümene izin verecek değilim.”

“-hassas değilim Grimm. Ya benim bencil arzularım ne olacak?”

“-ve seninle dışarıda düzgün bir şekilde sevişemem!”

“Ah, sanki beni hep *düzgün* şekillerde mi arzuluyorsun?” diye kışkırttı onu Jillian.

Grimm’in gözleri onun gözlerine sabitlendi ve arzuyla karardı. Donup kalmıştı sanki. Soğuşu tartıp biçiyor, Jillian’ın tüm ihtiyaçlarını göz önünde bulunduruyordu - en önemli ihtiyacını göz ardı ederek.

Kısık bir sesle konuştu Jillian. “Hadi yap artık, al beni, *şimdi*.”

Grimm’in gözleri kısıldı ve şiddetli bir şekilde içini

çekti. “*Jillian.*” Buz mavisi gözlerinde bir fırtına koptu. Jillian, bir an için, neyi kıskırtmış olduğuna hayret ederek ürperdi. Bir canavar - onun canavarı. Jillian onu tam da bu haliyle, olduğu gibi istiyordu.

Erkeğinin tutkusunun şiddeti onu bir deniz fırtınası gibi çarptı. Sıcak, keskin ve ilkel bir güçle üzerine geliyordu, kendine hiçbir şekilde gem vurmada. İkisinin bedeni de aynı anda hareket etti, birbirlerine olabildiğince sokuldular. Grimm onu bir ağaca yasladı, elbisesini yukarı kaldırdı ve kendi kiltini indirdi. Bu sırada onu göz kapaklarından, burnundan, dudaklarından öpüyor ve dilini ağzının derinliklerine daldırıyordu. Jillian hissettiği hazla boğulacak gibi oldu.

“Sana ihtiyacım var Jillian St. Clair. Seni atımın üstüne attığım andan beri, seni oradan indirip, tek kelime etmeden, hiçbir mazerete başvurmadan bedenimi senin içine gömmekten başka bir şey düşünemiyordum - çünkü sana ihtiyacım var.”

“Evet,” diye fısıldadı Jillian coşkuyla. “Ben de bunu istiyorum.”

Grimm çevik bir hareketle onun bedeninin derinliklerine doğru indi. Fırtına şimdi bedeninin içindeydi, bir kasırga gibi giderek şiddetleniyordu.

Jillian başını arkaya attı ve çığlıklarını bastırmaktan vazgeçti. Yabanıl bir hayvan gibi inledi. Kalçaları erkeğinin her bir salınışına karşılık veriyordu. Jillian elleriyle onu omuzlarından kavradı ve bacaklarını onun belinin etrafına sıkıca doladı. Ayak bilekleri onun kaslı kalçalarının üstünde kilitlenmişti. Grimm’in bedeninin her ileri atılışında, Jillian’ın sırtını ağacın gövdesine doğru bastırıyordu ve Jil-

lian bundan destek alarak, bedenini gerisin geri Grimm'e doğru savuruyordu. Jillian onun bedenini alabildiği kadar derinlerine almak istiyordu. Kelimelere gerek yoktu o anda; yalnızca tutkunun sesleri vardı. Birbirlerine kenetlenip bağlanırken, bedenleri, asla yanılmayan kadim bir dili konuşuyordu.

Grimm onun içine gelirken, "Jillian," diye haykırdı. Grimm'in bedeninden çıkan ılık sıvıyla Jillian'ın ağzından dizginlenemez bir zevk nidası yükseldi ve bedenini tamamen erkeğine bıraktı.

Bir süre hiçbir şey yapmadan birbirlerine tutundular. Onun yumuşak bedenine yaslanan Grimm, hareket etmeye hiç de gönüllü değil gibiydi. Sanki sonsuza kadar onun bedeniyle yapışık kalmak istiyordu. Grimm içinde yeniden sertleşmeye başladığında, Jillian birazcık soğuşun ruha iyi geldiği konusunda onu ikna ettiğini artık biliyordu.

Grimm ısılık çalarak ağaçların arasındaki Occam'ı çağırdı ve bir iple çantaların ağzını sıkılaştırdı. Zifiri karanlıktı ve yollarına devam etmeleri gerekiyordu. Bu akşam sığınabilecekleri bir barınak yoktu ama ertesi gün, Kuzey İskoçya topraklarına varmış olacaktı ve ondan sonra her gece barınacak bir yer bulabilirdi Grimm. Omzunun üstünden Jillian'a bir göz attı. Onun mutlu, sıcak ve güvende olmasını istiyordu.

"Aç mısın Jillian? Islanmadın değil mi? Üşüyor musun?"

"Hayır, hayır ve hayır. Nereye gidiyoruz Grimm?" diye

sordu Jillian. Yoğun sevişmelerinin etkisiyle halen hülyalı bakıyordu.

“Buradan bir günlük mesafede terk edilmiş bir kulübe var.”

“Şimdi nereye gittiğimizi kast etmedim. Beni daha sonra nereye götüreceksin?”

Grimm vereceği yanıtı bir süre zihninde tarttı. En başta, doğrudan Dalkeith’e at sürmeyi, sonra da mal varlığını alıp atlara yükleyerek orayı terk etmeyi planlamıştı. Daha sonra, kaçmasının gerekemeyebileceğini düşünmeye başladı. Caithness’tan bu yana, yolculukları boyunca, kafasında Quinn’in söylediği bir söz dönüp duruyordu. *Kendi ordunu topla ve McKane’leri kesin olarak bozguna uğrat. Senin için savaşmaktan onur duyardım! Aynı şeyi hissedecek yüzlerce adam tanıyorum.* Hawk’ın ordusu da onun için savaşırdı, Saray’da tanıdığı, para karşılığı savaşan birçok adam da.

Grimm, Jillian’ı İskoçya’dan ve ailesinden uzaklara götürme düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu. Kendi halkından uzaklaşmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Eğer McKane’leri yenilgiye uğratırsa, Jillian’ın ailesine yakın bir yere yerleşebilirdi ve geriye, savaşacağı tek bir şeytani güç kalırdı. Bütün enerjisini, vahşi doğasını bastırmaya ve Jillian için iyi bir koca olmaya adayabilirdi.

Quinn onun kulağına, *Ona gerçeği anlatacağına dair söz ver bana,* diye fısıldamıştı.

Grimm başıyla onaylamıştı.

Ama ne zaman anlatacağını söylememişti. Bir yandan kızın masum yüzüne baktığından kaçamak bir cevap verememişti. Gelecek sene de anlatabilirdi ya da bir ömür sonra. Bu sırada, sürdürmesi gereken başka mücadeleler vardı.

“Dalkeith’e gidiyoruz. Çok yakın bir arkadaşım ve karısı, oranın lord ve leydisi. Onların yanında güvende olursun.”

Jillian hemen onun söylediklerine kulak kesildi. Daldığı hayaller, yaklaşmakta olan ayrılık düşüncesiyle bir anda dağılmıştı. “Orada güvende olursun da ne demek? Orada güvende *oluruz* demek istedin sanırım?”

Grimm, Occam’ın eyeriyle oynamaya başladı.

“Grimm, *biz* demek istedin, değil mi?”

Grimm bilinçli bir şekilde çelişkili şeyler geveledi durdu.

Jillian bir müddet ona gözlerini dikti ve zarıfçe homurdandı. “Grimm, beni Dalkeith’e götürüp orada tek başıma bırakmayı planlamıyorsun, değil mi?” Jillian gözlerini kıstı. Yaklaşmakta olan kavgaya hazırlanıyordu, eğer Grimm’in niyeti buysa istediğini verecekti.

Grimm, Occam’ın yularını dikkatle inceleyerek, başını kaldırmadan cevap verdi: “Yalnızca bir süreliğine Jillian. Halletmem gereken bir şey var ve ben bunu hallettiğim esnada senin güvende olduğundan emin olmalıyım.”

Jillian onun oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanışını izledi ve seçeneklerini gözden geçirdi. “Yakın bir arkadaşım ve onun karısı,” demişti Grimm. Onun gizemli erkeği hakkında bir şeyler bilen birileri... Bu onun tercih edeceği şey değildi belki ama yine de umut vadediyordu. Grimm’in ona tüm sırlarını anlatmasını, onu bu denli yalnızlaştıran şeyi ona açıklamasını dilerdi ama elindekiyle yetinmek zorundaydı. Belki de geçmişte yaşadıkları, onun için bunları tartışamayacak kadar acı doluydu. “Dalkeith nerede?”

“Kuzey İskoçya’da.”

“Doğduğun topraklara yakın mı?”

“Daha ileride. Daikeith’e ulaşabilmek için Tuluth’un etrafından dolanmamız gerekiyor.”

“Neden etrafından dolanıyoruz? Neden içinden geçmiyoruz?” diye bilmek istedi Jillian.

“Çünkü Tuluth’a hiç geri dönmedim ve şimdi de oraya dönmeyi planlamıyorum. Üstelik köy yerle bir olmuştu zaten.”

“Eğer yerle bir olduysa, etrafından dolanmak daha da garip o zaman. Var olmayan bir şeyden neden kaçırıyorsun?”

Grimm tek kaşını kaldırdı. “Her zaman bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?”

Jillian kaldırdığı kaşıyla karşılık vererek, “Sen de hep böyle sır küpü olmak zorunda mısın?” dedi.

“Oradan geçmek istemiyorum işte, oldu mu?”

“Harap halde olduğundan emin misin?”

Grimm elini saçlarının arasına daldırınca, Jillian niha yet anladı. Ne zaman ona cevaplamak istemediği bir soru sorsa, Grimm Roderick saçlarıyla oynamaya başlıyordu. Jillian neredeyse kahkaha atacaktı; onu sorguya çekmeye devam ederse, elleriyle çekiştire çekiştire saçlarını koparabilirdi. Ama Jillian’ın bazı yanıtlara ihtiyacı vardı ve onun bu sorgulamaları, nadiren de olsa saklı bir hazine sandığının kapağını aralardı. Tuluth’tan onu azılı bir vebadan kaçırmışçasına uzaklaştıran ne olabilirdi? “Tanrım,” dedi sezgileri onu emin adımlarla gerçeğe doğru yaklaştırıken. “Ailen hâlâ hayatta, öyle değil mi Grimm?”

Buz mavisî gözler onun gözleriyle buluştu ve Jillian, onun cevap vermemek için can çekişmesini seyretti.

Grimm saçındaki savaş örgüleriyle oynarken, Jillian dudaklarını ısırarak bekliyordu.

“Babam hâlâ hayatta,” diye kabul etti Grimm.

Gerçi Jillian bu çıkarıma kendisi ulaşmıştı ama gerçeği duymak yine de sarsıcıydı. “Bana anlatmadığın başka neler var Grimm?”

“Quinn’in sana gerçeği söylediğini anlatmadım mesela. Babam sahiden de aklını yitirmiş bir bunak,” dedi Grimm acı içinde.

“Gerçekten aklını mı yitirdi, yoksa birçok kişinin an-ne-babasıyla yaşadığı gibi, sen de bazı konularda onunla fikir ayrılığı mı yaşıyorsun?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Baban kaç yaşında? Benim hakkında hiçbir şey bilmediğim başka akrabaların da var mı?”

Grimm yürüyerek uzaklaştı ve adımlarını hızlandırmaya başladı. “Hayır.”

“Peki, oradaki evin neye benziyor? Tuluth’taki evin?”

“Tuluth’ta değildi,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Benim evim Tuluth’un üzerindeki dağın içine oyulmuş kasvetli, can sıkıcı bir kaleydi.”

Eğer Grimm onun sorularını yanıtlamaya devam ederse, onun hakkında daha ne gibi şaşırtıcı şeyler öğreneceğini merak etti Jillian. “Eğer kale senin evinse, o halde sen ya bir hizmetkârdın...” Jillian onu tepeden tırnağa süzdü ve gerçeği anlayınca kafasını iki yana salladı. “Ah, burada durmuş unvanlar hakkında atıp tutuyorum ve sen tek kelime etmiyorsun! Sen klan şefinin oğlusun, öyle değil mi? Herhalde onun en büyük oğlu değilsindir, değil mi?” diye sordu ama cevabı biliyordu. Grimm hızla gözlerini kaçırınca,

Jillian ıgık attı. “Yani bir gün oranın lordu olacağını mı söylüyorsun? Halkın senin dönüşünü m bekliyor?”

“Asla. Tuluth’a asla dönmem. Tartışma burada bitmiştir. Babam kafayı yemiş bunağın teki ve kale de harabeye dönmüş durumda. Kyle birlikte, halkımın yarısı da yıllar önce yok edildi. Eminim ki kalan yarısı da o yaşlı bunaktan kaıp yerleşecek yeni bir yer bulmuşlardır. Tuluth’ta birilerinin kaldığını hiç sanmıyorum - muhtemelen, sadece harabeler.” Jillian’a doğru kaamak bir bakış atıp, kızın bu itirafı nasıl karşıladığını görmek istedi.

Jillian’ın zihni durmaksızın çalışıyordu. Bu anlattıklarında uyuşmayan bir şeyler vardı ve hayati bir bilginin eksik olduğunu hissediyordu. Grimm’in çocukluk evi, gelecek durakları arasındaki bir yerlerdeydi ve o çürümüş harabelerin arasında Jillian’ın aradığı yanıtlar vardı. O “atlık bunak” ve sezgileri, Jillian’a Grimm’in kalbinde yatan sırları verecekti.

“Neden terk ettin orayı?” diye sordu yumuşakça.

Grimm yüzünü ona doğru çevirdi. Buz mavisi gözleri solgun ışıkta parlıyordu. “Jillian, lütfen, bir defada bu kadar soru çok fazla. Bana biraz zaman ver. Bu şeyler... basımdan geçtiğinden beri bunlar hakkında konuşmadım.” Gözleri, Jillian’dan sabır ve anlayış göstermesi için yalvarıyordu.

“Zaman vermekte sorun yok. Sabırlı olacağım ama vazgeçmeyeceğim.”

“Söz ver bana.” Birdenbire ciddileşmişti Grimm. “Ne olursa olsun vazgemeyeceğine dair söz ver bana.”

“Senden mi? Elbette vazgeçmeyeceğim. Tanrım, kken bana yaptığın onca zalimliğe rağmen vazgeçme-

dim senden,” dedi Jillian usulca. Grimm’in ağırbaşlı ifadesini değiştirebilmeyi ummuştu.

“Bizden Jillian. Bizden vazgeçmeyeceğine dair söz ver bana.” Sırtına kollarını dolayıp onu kucakladı ve ona öylesine yoğun gözlerle baktı ki Jillian’ın nefesi kesilecekti.

“Söz veriyorum,” dedi soluk soluğa. “Ve benim sözüm de en az onurlu bir savaşçının sözü kadar değerlidir.”

Grimm, ona bu sözlerini hatırlatma ihtiyacı duymayacağına umarak, bir nebze olsun rahatladı.

“Acıkmadığına emin misin?” diyerek konuyu hızla değiştirdi.

“Gece bir yerde mola verene kadar bekleyebilirim,” diyerek onun endişelerini giderdi Jillian. Zihni fiziksel ihtiyaçlarını düşünemeyecek kadar meşguldü. Artık, onun her yanı çamur ve kana bulanmış bir şekilde neden bu kadar geç geldiğini merak etmiyordu. Grimm gelmişti ve şimdilik bu yeterliydi.

Yanıtlanmasını istediği daha başka, daha büyük sorular vardı.

Yeniden atın üzerinde yerlerini aldıklarında, Grimm onun bedenini kendisinininkine doğru çekti ve Jillian gevşeyerek, onun sıcaklığının tadını çıkardı.

Jillian birkaç saat sonra bir karar verdi. *Bir kadın ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı*, dedi kendi kendine. Sabah olunca, birdenbire esrarengiz bir hastalığa tutulduğunu iddia edecekti. Böylelikle, Dalkeith’e ulaşmadan önce uzun süre barınabilecekleri bir yer bulmak zorunda kalacaklardı. Bunu yapmasına gerek kalmayacağını ve kaderin cilvesi sonucu, olayların akışının sabah kendiliğinden değişeceğini henüz bilmiyordu. Kaderin çarpık bir eğlence anlayışı vardı.

26. Bölüm

Jillian yattığı yerde yana doğru kıvrıldı, gerindi ve loş ışıktaki Grimm'e doğru baktı. Kulübenin pencerelerinin üzerinde kürkler asılıydı. Kürkler sert esen rüzgârın içeri girmesini engelliyordu ama bir yandan da içeriye fazla ışık girmesine izin vermiyorlardı. Ateş saatler önce sönmüştü ve odayı dolduran kehribar rengi ışıktaki Grimm bronz bir savaşçı gibi görünüyordu; efsanelerden fırlamış, kudretli bir Viking, kürk minderinin üzerinde yatmış, bir elini ense-sine götürmüştü, diğer eli ise belinin üstünde kıvrılmıştı.

Azizler aşkına, bu adam öylesine çekiciydi ki! Uyku-dayken, yüzü öylesine kusursuzdu ki insanın aklına, keyifli bir Tanrı tarafından yaratılmış bir meleği getiriyordu.

Kaşları, kapkara kirpiklerle süslü gözlerinin üzerinde siyah kemerler oluşturarak yükseliyordu. Gözlerinin kenarından ince çizgiler yayılıyordu ama ağzının kenarında,

gülerken oluşan çizgilerden neredeyse hiç yoktu. Jillian'ın gidermeye çalıştığı bir eksiklik. Burnu düz ve mağrurdu, dudakları ise... O dudaklara bakarak tüm gününü geçirebilirdi Jillian. Uykuda bile şehvetli bir şekilde kıvrılan, o etli, pembe dudaklar... Onun inatçı çenesindeki çukura fısıltı kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Bir önceki gece buraya vardıklarında, Grimm harlı bir ateş yakmış ve kova kova karı banyo yapmaları için eritmişti. Aynı yerde yıkanmışlar ve tutkuları onları ısıtana kadar, buz gibi havada titremişlerdi. Sonra, bir yığın kürkün üzerine uzanıp, birbirlerine verdikleri sözleri yinelemişlerdi. Bu adam yorulmak nedir bilmiyor, diye düşünmüştü Jillian memnuniyetle. Uzun süre devam eden sevişmelerinin ardından, vücudu keyif içinde ağrı-maktaydı. Ona öyle şeyler yapmıştı ki Jillian hem utanıyor hem de heyecanla daha fazlası için bekliyordu.

Birdenbire altüst olan midesi, hülyalı düşüncelerinden sıyrılmasına neden olmuştu. Mide bulantısıyla bir süre nefessiz kalan Jillian, yana doğru kıvrılıp acının geçmesini beklemişti. Jillian bunu, dün gece yiyecek çok az şeyleri olmasına rağmen oldukça fazla hareket etmelerinden dolayı karnının acıktığına yormuştu. Mide bulantısı, onun Grimm'i Dalkeith'e gidemeyecek kadar hasta olduğu konusunda ikna etme planını kolaylaştıracaktı muhakkak. Hastalığının ne olduğunu söyleyecekti? Mide bulantısı, bir daha hiç gitmemeye yemin ettiği bir köye adım atmasını sağlamak için yeterli olmayabilirdi.

Bir başka mide bulantısı atağı yardımına koştu. Hasta olmayı planlayarak gerçekten hasta olmuş olabileceği düşüncesi üzerine kafa yorarken yüzünü buruşturdu. Hare-

ketsizce yatıp rahatsızlığın geçmesini bekledi. En sevdiği yiyecekleri hayal etti ve bunun aklıktan kaynaklanan acısını dindirmesini umdu.

Kaley'nin kızarmış domuzunu düşünmek neredeyse iki büklüm etti onu. Fırında şarap sosuyla hazırlanmış balık anında öğürmesini sağladı. Ya ekmek? Bu o kadar kötü gelmiyordu kulağa. Ne kadar kıtır kıtır, o kadar iyi. Dün gece bir somun kahverengi ekmek gördüğü çantaya uzanmak için Grimm'den birkaç santim uzaklaştı ama Grimm, uykusunda, ellerini onun beline doladı. Yeni bir bulantı dalgası gelince, karnını tutup tortop olarak kıvrıldı. Çıkan ses Grimm'i uyandırmıştı.

“İyi misin? Bir yerini mi acıttım?”

Coşkun sevişmelerini kast ettiğini düşünerek, Jillian hemen bir sorun olmadığını söyleyip onu yatıştırdı. Bir dahaki sefere ona bu türden zevkleri tattırmadan önce tereddüt etmesini istemiyordu Jillian. “Biraz üşütmüşüm sadece,” dedi ve sonra midesi yeniden altüst olunca inledi.

“Neyin var?” Grimm yattığı yerde doğruldu. Tüm ısıtmasına karşın Jillian, onun yakışıklılığına hayran hayran baktı. Siyah saçları yüzüne düşüyordu. Yemek yeme düşüncesi onu kusacak gibi yapsa da Grimm'in dudakları halen davetkâr görünüyordu.

“Uyurken bir yerini mi incittim?” diye sordu boğuk bir sesle. “Ne oldu? Anlat bana!”

“İyi hissetmiyorum, hepsi bu. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Karnım ağrıyor.”

“Yiyecek bir şeyler içse yarar mı?” Grimm çantaları hızla karıştırdı. Büyük bir parça yağlı, tuzlanmış et buldu ve onu Jillian'ın öntüne koydu.

Jillian dizlerini karnına çekerek, “Ah, hayır,” diye feryat etti. Grimm’den mümkün olduğunca hızlı uzaklaştı ama birkaç adım atmıştı ki öğürmeye başladı. Grimm göz açıp kapayıncaya kadar onun yanına geldi, yüzüne düşen saçlarını arkaya attı. “Yapma,” diye bağırdı Jillian. “Bana bakma bile.” Jillian hayatı boyunca pek az hasta olmuştu ama hasta olduğunda, başkalarının onu zayıf bir halde görmesi düşüncesinden nefret ederdi. Bu, kendini çaresiz hissetmesine yol açardı.

Yalan söylemeyi planladığı için cezalandırılıyordu sanki. Bu hiç de adil değil, diye düşündü sinirli bir şekilde. Hayatı boyunca hiç yalan söylememişti nerdeyse - böylesine hayırlı bir iş için bir kerecik yalan söyleme hakkına sahip olmalıydı. Tuluth’a gitmeleri gerekiyordu. Jillian’ın yalnızca Grimm’in köklerine inerse öğrenebileceğini düşündüğü bazı yanıtlara ihtiyacı vardı.

“Şşşt, geçti artık. Neye ihtiyacın var? Senin için ne yapabilirim?” Grimm telaşa kapılmış bir şekilde, bu zehir olamaz, diye düşündü. Geçen gece yedikleri yemeği bizzat kendisi hazırlamıştı. Önce geyiği avlamış, sonra da kendi elleriyle onu yenecek hale getirmişti. Neydi o zaman? Çaresizlik, korku gibi duyguların içinde boğularak ona ne olduğunu merak etti. Kollarındaki kadının onun için her şey demek olduğunu ve eğer yapabilse onun hastalığını kendine geçirip acıyı kendisinin çekeceğini fark etti.

Jillian onun kollarında bir kez daha kasıldı ve Grimm onun titreyen bedenini tuttu.

Bir süre daha kasılmalar devam etti. Nihayet bedeni dinginleştğinde, Grimm onu sıcak bir battaniyeyle sardı ve ateşin üzerinde su ısıttı. Grimm onun yüzünü yıkarken

Jillian tamamıyla hareketsizdi. Onun güzelliği karşısında kendinden geçmişti Grimm. Hastalığına rağmen ılık saçıyordu Jillian; cildi yarı saydam bir fildişinin rengindeydi, dudakları koyu pembeydi, yanakları ise pembeye yakın bir renkte kızarmışlardı.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Jillian derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. “Sanırım. Ama bugün at üzerinde fazla yol alabilir miyim emin değilim. Dalkeith’le burası arasında durabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu ağlamaklı bir şekilde.

“Belki de hiç hareket etmesek daha iyi,” dedi Grimm ihtiyatlı davranarak ama devam etmeleri gerekiyordu ve bunu o da biliyordu. Burada bir gün daha kalmak yapabileceği en tehlikeli şeydi. Eğer McKane’ler onları takip ediyorlarsa, bir gün daha burada kalmak, hayatlarına mal olabilirdi. Gözlerini kapatıp bu zor durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ya yola çıktıklarında Jillian daha da kötüleşirse? Onu nereye götürebilirdi? Jillian seyahat edebilecek kadar iyileşinceye dek nerede saklanabilirlerdi?

Elbette, diye düşündü acı bir şekilde.

Tuluth.

27. Bölüm

Tuluth'a yaklaştıkça, Grimm sessizliğe daha çok gömülmüştü.

Gündüz ağır bir tempoda ilerlemişlerdi ve Jillian eski dinçliğini kısa sürede yeniden kazanmıştı. Kendini daha iyi hissetmesine karşın, numara yapmaya devam etmek için kendini zorluyordu. Tuluth'a çok yakındılar ve tereddütte kalmanın sırası değildi.

Jillian'ın yöntemlerini tasvip etmek mümkündü ama ne olursa olsun Tuluth'a gitmek zorundaydılar. Grimm'in oraya kendi rızasıyla dönmeyeceğini adı gibi biliyordu.

Grimm'in kendi geçmişi hakkında konuşamadığı gerçeğini kabullenmişti ama Tuluth'a geri dönmenin ken-

disinden çok Grimm'e yarayacağına dair bir sezgisi vardı. Anılarıyla barışık olabilmesi için onlarla yüzleşmesi gerekiyor olabilirdi.

Jillian ise onun hayatına dair şeyleri kendi gözleriyle görmek istiyordu ve onun "kaçık" babasıyla konuşarak bilgi toplamak niyetindeydi. Kaleden geriye kalan enkazda, sevdiği adamı anlamasına yardımcı olacak ipuçlarını bulabilirdi.

Bakışlarını Grimm'in ellerine indirdi. Elleri o kadar büyüktü ki tek eli Jillian'ın iki elini birden kaplarken, diğer eliyle Occam'ı yönlendiriyordu. Ne tür bir dertten muzdaripti bu adam? Asıldı, geçmişinden bahsetmediği zamanlarda dürüsttü. Güçlüydü, gözüpakti ve gördüğü en iyi savaşçılardan biriydi. Neredeyse yenilmezdi. Berserker denen o efsanevi mitolojik canavarları utandıracak kadar iyiydi.

Jillian gülümsedi. Böyle efsanelerin Grimm gibi adamlar sayesinde doğduğunu düşündü. O efsanevi vahşi mavi gözlere bile sahipti. Eğer bu tür varlıklar gerçekten varoluyorsa, Grimm de o kudretli savaşçılardan biri olabilirdi, diye hülyalara daldı. Onun bir klan şefinin oğlu olduğunu öğrendiğinde şaşırmamıştı; o muhteşem yüzünün her çizgisinden asalet okunuyordu. Jillian keyifle içini çekti ve arkaya, onun göğsüne doğru yaslandı.

"Neredeyse geldik," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Grimm. Onun iç çekişini yanlış yorumlamıştı.

"Kaleye gidecek miyiz?" diye sordu Jillian alçak bir sesle.

"Hayır. Wotan Tepesi adı verilen bir kayalıkta barınabileceğimiz birçok mağara var. Çocukken orada oynardım, iyi bilirim orayı."

“Kale daha sıcak olmaz mıydı? Çok üşüyorum Grimm.” İnandırıcı olduğunu umarak titremeye başladı.

“Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Maldebann yıkık dökük bir haldeydi.” Grimm, ekose kumaşı Jillian’ın omuzlarına daha sıkı bir şekilde sardı ve onu bedeninin sıcaklığıyla kucaklayarak ısıttı. “Duvarlarından biri bile ayakta mıdır, emin değilim. Ayrıca, babam halen hayattaysa eğer, o darmadağın olmuş odalardan çıkmıyordur kesin.”

“Peki ya köy? Halkının bir kısmı halen yaşıyordur emim ki.” Tuluth’a gidip de erkeği hakkında bir şeyler bilen insanlar bulacağına inanmak istiyordu.

“Jillian, tüm köy yerle bir olmuştu. Muhtemelen insanlar burayı çoktan terk etmiştir. Eğer mağaralar hâlâ bize geçit verir haldelerse kendimizi şanslı saymalıyız. Benim henüz orada oynadığım yıllarda, birçok geçit ya kaydı ya da yıkılarak taş yığınınına dönüştü.”

“Kaleye gitmek için bir başka neden daha,” diye atıldı hemen Jillian. “Anlattıklarına bakılırsa mağaralar oldukça tehlikeli.”

Grimm iç geçirdi. “Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?”

“Üşüyorum da ondan,” diye sızlandı Jillian. Yalan söylediği için hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelmişti. Ne de olsa, iyi bir amaç içindi.

Grimm’in kolları Jillian’ı sardı. “Ben sana bakarım Jillian, söz veriyorum.”

“Neredeler Gilles?” diye sordu Ronin.

“Yaklaşık üç mil doğuda, lordum.”

Ronin, kiltini gergin bir şekilde çekti ve kardeşine döndü. “İyi görünüyor muyum?”

Balder sırtarak, “İyi görünüyor muyum?” diyerek onu taklit etti.

Ronin onun koluna bir yumruk indirdi. “Kes şunu Balder. Bugün önemli bir gün. Oğlumun karısıyla tanışacağım.”

“Bugün oğlunu göreceksin,” diye düzeltti Balder.

Ronin bakışlarını duvara çevirdi. “Evet, onu göreceğim,” dedi sonunda. Gergin bir şekilde Balder’e baktı. “Ya benden hâlâ nefret ediyorsa Balder? Ya buraya gelir, yüzüme tükürür ve çekip giderse?”

Balder’in dudaklarındaki sırıtış kayboldu. “O zaman o oğlanı bir güzel pataklarım, bağlarım ve karşısına geçip istediğin kadar konuşuruz. İkna edici bir şekilde...”

Ronin’in suratı gözle görülür biçimde aydınlanmıştı. “İşte buna plan derim,” dedi iyimserlikle. “Belki de doğrudan bunu uygulamalıyız, ne dersin?”

“Ronin.”

Ronin omuzlarını silkti. “Bana en kestirme yol bu gibi geldi ne yapayım?” dedi kendini savunarak.

Balder kardeşini süzdü. Gergin, nasır tutmuş parmakları, resmî törenler için giyilen kiltini düzeltiyordu. Düzgünce taranmış siyah saçlarının arasında gümüş rengi teller özgürce salmıyorlardı. Mücevher kakmalı hançeri ve kiltinin üzerindeki kadife kesesi yerli yerindeydi. Omuzları genişti, beliyse hiç de ince sayılmazdı. Balder’in onu yıllardır görmediği kadar dik ve mağrur duruyordu. Mavi gözleri sevinç, umut ve... korku taşıyorlardı. “Her şeyinle muhteşem bir lord gibi görünüyorsun kardeşim,” dedi

Balder yumuşak bir tonda. “Her erkek, sana baba demek-ten gurur duyardı.”

Ronin derin bir nefes aldı ve gergin bir şekilde başını salladı. “Umarım ki haklı çıkarsın. Sancaklar asıldı mı Gilles?”

Gilles gururla başını evet anlamında salladı. “Gerçek bir asilzade gibi görünüyorsunuz lordum,” diye ekledi. “Ve şunu da belirtmeliyim ki Tuluth halkı da oldukça iyi bir iş çıkardı. Tüm klan göz kamaştırıyor. Kim olursa olsun, böyle bir toprağın vârisi olmaktan memnuniyet duyar.”

“Peki ya Lordlar Odası, orası da temizlenip havalandırıldı mı? Meşaleler yakıldı mı?”

“Evet, lordum. Portreyi de yemek salonuna astım.”

Ronin ciğerlerini havayla doldurdu ve hızlı adımlarla ileri geri yürümeye başladı. “Köylülere gerekli bilgiler verildi mi? Her birine?”

“Yollara dökülmüş bekliyorlar Ronin, sancaklar da Tuluth’un her yanına asıldı. Harika bir eve dönüş karşılaması hazırlattın,” dedi Balder.

Ronin yürümeye devam ederken, “Umarım o da öyle düşünür,” diye mırıldandı.

Occam, Wotan Tepesi’ne doğru çıkan arka yolda dik-
katle ilerlerken, Grimm Jillian’ın beline sardığı parmakla-
rını sıkılaştırdı.

Jillian’ı soğuk ve nemli mağaralara götürmek gibi bir niyeti yoktu. Mağaranın içindeki tünellerde, rüzgârın ani bir yön değiştirmesiyle, yaktıkları ateş sönüp onları duma-

na boğabilirdi. Grimm'in tepeye çıkmaktaki amacı, oradan köye ve kaleye bakıp bir fikir edinmektir. Eğer köyün halen ayakta olan bir kısmı varsa, bacadan çıkan zayıf bir dumandan bile olsa, burada yaşayan insanlar olduğunu anlayabilirdi. Ayrıca, Jillian'ın buranın ne kadar çorak bir yer olduğunu görünce mümkün olan en çabuk şekilde Dalkeith'e gitmek isteyeceğini düşünüyordu. Hızlı bir şekilde sıhhatine kavuşuyor gibi görünüyordu ama hâlâ kendini zayıf hissediyordu ve aralıklı olarak mide bulantısından yakınıyordu.

Güneşin batmasına daha saatler vardı; böylelikle, Grimm'e yıkık köydeki olası tehlikeleri ve güvenli barınakları belirleyecek kadar zaman vermiş olacaktı. Eğer Jillian yarın sabaha kadar düzelmiş olursa, hızla Dalkeith kıyılarına doğru yol alırlardı. McKane'lerin Douglas'ların arazisine kadar onları takip etmesini önlemek için, yakınlardaki bir köyde durmayı ve Hawk'a bir haberci göndermeyi planlamıştı Grimm. Onunla güvenli bir yerde buluşur, bir ordu toplama ihtimalini ve Jillian'la bundan sonra ne yapacağını konuşurlardı.

Wotan Tepesi'nin yüksek taşları görüş alanına girince, Grimm göğsünde bir ağırlık hissetti. Kayalıklarla dolu yoldan geçerken, kendini derin ve düzenli nefesler almaya zorladı. Acı hatıralarını yeniden gözünün önüne getirebileceğini hiç hesaba katmamıştı. Bu patikayı en son on beş sene önce tırmanmıştı ve bütün hayatı değişmişti. *Duy beni ey Odin, Berserker'ı çağırıyorum...* Oraya bir insan olarak tırmanmış ve oradan bir canavar olarak inmişti.

Ellerini yumruk yaptı. Buraya geri dönmeyi nasıl kabul etmişti? Ama o sırada Jillian ona sokulup ısınmaya çalışı-

yordu ve Grimm biliyordu ki Tuluth şeytani güçlerden oluşan bir ordu tarafından işgal edilmiş bile olsa, Jillian'ı sıcak ve güvende tutmak için seve seve eve dönerdi.

“İyi misin Grimm?”

Tam da Jillian'lık bir hareket, diye düşündü Grimm hayranlıkla. Kendi hastalığına karşın, onun için endişeleniyordu Jillian. “Ben iyiyim. Yakında ısınacağız. Sen biraz dinlen.”

Grimm'in sesi öylesine endişeli geliyordu ki Jillian o an itirafta bulunmamak için dilini ısırdı.

“Birazdan, eskiden köyün durduğu yeri görebileceksin,” dedi Grimm. Sesi kederden çatlamıştı.

“Caithness'in yok edilmesini görmek nasıl bir şey olurdu, hayal bile edemiyorum. Seni bu kadar acıyla dolu bir yere getirmek istememiştim.”

“Çok uzun yıllar önce oldu bunlar. Öyle ki sanki başka bir hayatta başımdan geçmiş gibi...”

Tepeye çıkıp meraklı gözlerle etrafı araştırırlarken Jillian vücudunu dikleştirdi.

“İşte orada.” Grimm onun dikkatini sarp bir kayalığa doğru çekti. “Buradaki çıkıntı, tüm vadiyi gözlerinin önüne seriyor insanın.” Belli belirsizce güldü. “Eskiden buraya çıkıp etrafa bakardım ve kimsenin benim kadar şanslı olmadığını düşünürdüm.”

Occam sabit bir tempoya ilerliyordu. Uçurumun kenarına yaklaştıklarında Jillian nefesini tuttu.

“Mağaralar arkamızda kaldı, şu taş yığınının arkasında. En iyi arkadaşım Arron ve ben bir zamanlar bu mağaradaki her tüneli, her kovuğu öğreneceğimize ant içmiştik ama mağara geçitleri sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Tüm mağaranın neredeyse dörtte birini çözmüştük ki...”

Grimm'i geçmişinin hayaletleriyle yüzleşmeye zorlamanın getirdiği pişmanlık, bir anda Jillian'ın her yanını kapladı. "Arkadaşını savaşta mı kaybettin?"

"Evet."

"Baban savaşta yaralandı mı?" diye sordu Jillian yumuşakça.

"Keşke ölseydi," dedi Grimm sertçe. "McKane'ler, onun göğsüne bir savaş baltası saplamışlardı, neredeyse sapına kadar. Yaşaması bir mucize. Yıllar boyu onun öldüğünü farz ettim."

"Ya annen?" diye fısıldadı Jillian.

Yalnızca Occam'ın toynaklarının altında ezilen taşların çıkardığı seslerle bozulan bir sessizlik oldu. "Birazdan köyü göreceğiz."

Jillian'ın gözleri, kayaların aniden son bulup ufuk çizgisinin görüldüğü uçurumun kenarına kilitlendi. Yüzlerce metre aşağıda Tuluth'un küllerini bulacaktı. Kendini atın üzerinde dikleştirip bu kasvetli manzara için hazırlanırken, neredeyse düşecekti.

Grimm uçuruma birkaç adım kala, "Sakin ol," dedi ve hayat belirtisi göstermeyen vadiye bakışlarını dikti.

Neredeyse beş dakika boyunca hiç konuşmadı. Jillian onun o sırada nefes aldığından bile emin değildi. Gerçi kendisi de nefes alacak durumda değildi.

Aşağılarında, berrak bir nehrin ve ıslıl ıslıl göllerin etrafında, hayat dolu, capcanlı bir yerleşim vardı. İkinci güneşi, beyaz kulübeleri bal rengine boyamıştı. Titizlikle düzenlenmiş yolların etrafına düzenli bir şekilde yayılan yüzlerce hane vardı. Sıcacık evlerin bacalarından dumanlar aheste aheste süzülüyordu ve Jillian seslerini işitemese de koşup oyun oynayan

çocukları görebiliyordu. İnsanlar bir aşağı bir yukarı yollarda yürürken, gruplar halinde birkaç inek ve koyun da arkalarından geliyordu. Küçük bir bahçede iki av köpeği oynuyordu. Şehrin merkezinden aşağı uzanan yolda, pırıl pırıl renklere sahip sancaklar rüzgârda dalgalanıp salınıyordu.

Şaşkınlık içinde vadiyi inceledi Jillian. Nehrin dağın yamacına kadar uzanışını izledi. Nehir suyunu, taştan kalenin üzerinde yükseldiği dağın tabanındaki, yeraltından fokurdayarak fışkıran bir kaynaktan alıyordu. Bir şaşkınlık nidasını bastırmak için eli ağzına gitti. Bu, hiç de görmeyi beklediği şey değildi.

Grimm burası için “kasvetli ve can sıkıcı” demişti.

Gerçeğe bundan daha uzak bir tanım olamazdı. Maldebann Kalesi, şu ana kadar gördüğü en güzel kaleydi. Dağın içine zarifçe oyulmuş kuleleri ve asil gövdesiyle, iyi bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Muazzam kemerlerle nefes kesici bir yüksekliğe çıkan kale, soluk gri taşlardan yapılmıştı. Kalenin tarafında, dağ vadiyi tümüyle kuşatıyordu ve hem batıya hem de doğuya doğru kanatları açılan kale, dağın üzerinde geniş bir alana yayılıyordu.

Kalenin muazzam kulelerinin yanında Caithness yazlık kulübe gibi kalıyordu - hatta çocukların oynadığı bir ağaç evi gibi. Maldebann Kalesi’nin bir saldırıya maruz kalmasına şaşmamalıydı; burası kıskanılacak türden, muazzam bir kaleydi. Kalenin tepesindeki, muhafız devriye yolu, sayısız üniformalı adamla doluydu. Neredeyse elli metre yüksekliğindeki girişe, demir parmaklıklı bir kale kapısı ve küçük bir yaya kapısının ardından ulaşılabilirdi. Aşağılardaki geçitlerde, pırıl pırıl giyinmiş kadınlar kollarında sepetler ve çocuklarla ileri geri yürüyorlardı.

“Grimm?” dedi Jillian boğuk bir sesle. Grimm, yıllar önce o vahim savaşı kimin kaybettiğini yanlış anlamış olabilir miydi?

Kalenin girişinde, üzerine koyu renkli harfler işlenmiş olan kocaman bir sancak asılıydı. Jillian, Zeke’yi hep azarlamasına neden olan hareketi yaptı ve gözlerini kısarak orada ne yazdığını görmeye çalıştı ama başaramadı. Fısıldayarak, “Ne yazıyor Grimm?” dedi. Karşısında uzanan huzur ve zenginlikle şaşırmış kalmıştı.

Uzunca bir süre cevap vermedi Grimm. Jillian, arkasında duran adamın sürekli yutkunduğunu duyuyordu. Grimm’in bedeni Occam’ın toynaklarının altındaki taşlar kadar kaskatıydı.

“Başka bir klan burayı devralıp yeniden inşa etmiş olabilir mi ne dersin?” diye fikrini belirtti Jillian, cılız bir sesle. Gördüklerini anlamlandırmak için bulabildiği her türlü mantıklı düşünceye sarılıyordu.

Grimm içini çekerken ısılk çalar gibi bir ses çıkardı, sonra da bunu bir inleme takip etti. “Pek sanmıyorum Jillian.”

“Ama böyle bir şey mümkün, öyle değil mi?” diye ısrar etti Jillian. Eğer değilse Grimm de babasının deliliğinden muzdarip olabilirdi, çünkü böyle muhteşem bir şehri ancak bir deli harabe olarak adlandırırdı.

“Hayır.”

“Neden? Bu kadar uzak mesafeden nasıl emin olabiliyorsun ki? Ben buradan kiltlerini bile doğru düzgün seçemiyorum.”

Grimm dehşete kapılmış bir şekilde, “Çünkü o sancağın üzerinde, ‘Eve hoş geldin oğlum’ yazıyor.” diye fısıldadı.

28. Bölüm

Aralarındaki gergin sessizlik giderek tırmanırken, “Bundan ne mana çıkarmamı bekliyorsun Grimm?” diye sordu Jillian. Grimm boş gözlerle aşağıdaki vadiye bakıp duruyordu. Jillian’ın kafası birdenbire allak bullak olmuştu.

“Bundan ne mana çıkarabilirsin ki?” Grimm, Occam’ın sırtından indi ve Jillian’ı da aşağıya, hemen yanı başına indirdi. “Ha?” dedi Grimm kuşkuyla. O da bu durumdan hiçbir şey anlamamıştı. Evinin, külleri dört bir yana savrulmuş bir harabe olmamasının üstüne, bir de kulelere hoş geldin pankartları asılmıştı.

“Evet,” diye kışkırtı onu Jillian. “Ben. Bana buranın yok edildiğini söylemiştin.”

Grimm gözünü vadiden alamıyordu. Öylesine afalla-

mıştı ki mantıklı hiçbir şey düşünemiyordu. Tuluth öncesinden beş kat daha büyüktü, toprak düzenli olarak sürülmüştü, evler eskisinin iki katı büyüklükteydi. Bir insan büyüdükçe binaların daha küçük gözükmesi gerekmez miydi? Zihni, şaşkınlık içinde, gördüklerine inanmayı reddediyordu. Dönüp arkasındaki kayalıklara baktı, mağaranın girişini aradı gözleri, sanki aşağıdakinin Tuluth olduğundan emin olmak ister gibi. Vadinin ortasından akan nehir eskisinden iki misli daha genişti ve gök kadar maviydi.

Maldebann Kalesi de hiç aşağı kalmamıştı. Renkleri mi değişmişti sanki? Kapkara obsidiyenden yapılma yekpare bir sütun olarak hatırlıyordu burayı. Her yanından yosun fışkırırdı ve üzerindeki hilkat garibesi heykellerle ürkütücü bir görüntüsü vardı. Gözlerini hayretle, soluk gri renkli bu davetkâr binanın yuvarlak hatları üzerinde gezdirdi. Ağzına kadar dolu, hem keyif verici hem de işlevsel bir binaydı - sanki sancaklar Tanrı'nın yardımıyla süslenmişti.

“Evine hoş geldin” yazan sancaklar.

Grimm dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini ardına kadar açtı, sonra kapayıp elleriyle ovuşturdu ve tekrar açtı. Jillian merakla onu izliyordu.

“Hâlâ yerinde duruyor, öyle değil mi?” dedi Jillian gerçeği dillendirerek. “Ben de denedim,” diyerek onu anladığını belirtti.

Grimm ona doğru hızlı bir bakış attı ve Jillian'ın dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm görünce şaşırdı. “Bunda komik olan bir şey mi var?” dedi esrarengiz bir tonda, gücenmişti.

Jillian'ın yüz hatları bir anda ona karşı sevecenlikle dol-

du. Bir elini şefkatle Grimm'in kolunun üzerine yerleştirdi. "Ah, hayır Grimm, sana güldüğümü düşünme sakın. İkimizin de nasıl şaşkına döndüğüne gülüyorum ve kısmen de olsa kendimi rahatlamış hissediyorum. Dehşet verici bir manzarayla karşılaşmayı bekliyordum. Bu, görmeyi umduğumuz son şeydi. Yaşadığımız şoku hazmetmenin senin için iki misli zor olduğunu biliyorum. Gülüyordum, çünkü sen Caithness'a geri dönünce hissettiğim şeylerin aynısını şu an senin hissettiğini düşünüyorum."

"Nasıl hissetmiştin?"

"Ben küçükken gözüme çok büyük görünürdün. Devasa, kocaman, dünyadaki en uzun adamdın benim için. Geri döndüğünde, artık ben büyüdüğüme göre, senin daha küçük görünmeni beklerdim. Benden daha küçük değil ama en azından, seni yakından en son gördüğüm zamankinden daha küçük."

"Ve?" diye devam etmesini istedi Grimm.

Jillian şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Daha küçük değildin. Daha bile büyüktün."

"Ve bununla anlatmaya çalıştığın şey?" Grimm bakışlarını vadiden ayırıp ona dikti.

"Buranın eskisinden daha küçük görünmesini bekliyordun, değil mi? Muhtemelen, gözüne eskisinden de büyük görünüyor. Akıl alır gibi değil, öyle değil mi?"

"Halen anlatmaya çalıştığın şeyi bekliyorum," dedi Grimm pek fazla coşku göstermeden.

"Sana küçükken daha fazla masal anlatmalıymışlar," diye takıldı ona Jillian. "Demek istediğim şu ki hafıza yanıltıcı olabilir," diye açıkladı sözlerini. "Belki de köy hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmamıştı. Belki de sen bırak-

tığında da aynen böyle görünüyordu. Geceleyin mi terk etmiştin? Etrafı göremeyecek kadar karanlık mıydı?”

Grimm onun ellerini kendi elleri arasına aldı ve uçuşunun kenarında birlikte diz çöktüler. Tuluth’u geceleyin terk etmişti ve etraf kalın bir sis tabakasıyla kaplıydı. On dört yaşındaki bir çocuk için dehşet verici bir görüntüydü. Halkının ve yuvasının yok edildiğine, kendisinin de bir canavar olduğuna inanmış bir çocuktü. Öfke ve çaresizlikle dolmuştu, hayattan da pek fazla bir beklentisi kalmamıştı.

Şimdi, on beş yıl sonra, aynı tepeye tırmanmıştı ve kendi canından bile çok sevdiği kadının ellerini tutarken, bir yandan da gözleri inanılmaz bir manzaraya şahit oluyordu. Eğer Jillian onun yanında olmasaydı, kuyruğunu kısıtayıp kaçarı ve bu vadiyi ne tür bir büyüünün bu hale getirdiğini merak bile etmezdi. Grimm, Jillian’ın ellerini kendi dudaklarına götürdü ve öptü. “Benim sana dair anılarım hiçbir zaman yanıltıcı olmadı. Seni her zaman, hayatın bana sunduğu en güzel şey olarak hatırladım.”

Jillian’ın gözleri kocaman açıldı. Konuşmaya niyetlendi ama bunun yerine zor işitilir bir ses çıkarabildi. Grimm doğruldu, onun çıkardığı sesi rahatsızlığının bir ifadesi olarak algılamıştı. “Hastasın ve ben de gelmiş seni bu soğukta bekletip duruyorum.”

“Bununla ilgisi yok... hayır,” diye kekeledi Jillian. “Sahiden de daha iyi hissediyorum kendimi.” Grimm ona kuşkululu gözlerle bakınca, “Ama en yakın zamanda sıcak bir yerde dinlenmeye ihtiyacım var Grimm” diye ekledi. “Bu kale de oldukça sıcak görünüyor.” Kaleye doğru umut dolu bir şekilde baktı.

Grimm’in bakışları yeniden vadiye çevrildi. Kale sıcak gö-

rünüyordu ve iyi korunuyordu. Bu yakınlarda onu götürebileceği en güvenli yerdi. Hem neden gitmeyecekti ki? Her yer “evine hoş geldin,” sancaklarıyla donatılmıştı. McKane’ler onu takip ediyorsa eğer, durup savaşmak için daha iyi bir yer olabilir miydi? Bunca yıl sonra, McKane’ler onun ensesindeyken yeniden Tuluth’a dönmek ne kadar da garipti. Tarih bir kez daha tekerrür eder ve acaba bu olay bir daha açılmamak üzere kapanır mıydı? Belki de McKane’lere karşı bir ordu toplamak için Dalkeith’e kadar gitmelerine gerek yoktu.

Ama önce babasıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Sıkınlıkla içini çekti ve seçeneklerini gözden geçirdi. Tüm korkularını yeniden canlandıran bu vadiye nasıl inecekti? Peki ya dönüp giderse, bunu Jillian’a nasıl anlatacaktı? Ya hastalığı nüksederse? Ya McKane’ler onları yakalarsa? Kesin yanıtları olmayan soruların hücumuna uğramıştı. Tuluth’un böylesine muhteşem bir yer olduğunu keşfetmek, onun için hazmı hiç de kolay değildi.

Jillian irkildi ve karnını ovuşturmaya başladı. Grimm, kızın ellerinin üzerinde duran ellerini sıkılaştırdı. O efsanevi irade gücünü topladı. Gün bitmeden, o gücün her bir zerresine ihtiyacı olacağını biliyordu.

Başka seçeneği yoktu. Çabucak atın üzerindeki yerlerini aldılar ve aşağı doğru yola koyuldular.

“Geliyorlar!”

Ronin bayılacakmış gibi duruyordu.

“Rahatla biraz,” diye payladı onu Balder. “Her şey iyi gidecek, göreceksin.”

Yaşlı McIlloch yüzünü buruşturdu. “Senin için söylemesi kolay, nasıl olsa senin oğlun değil. Sana söylüyorum, yüzüme tükürecek.”

Balder başını salladı ve gülmemek için kendini zor tuttu. “Eğer korktuğun buysa ihtiyar, endişe edecek bir şey yok demektir.”

Grimm ve Jillian, Wotan Tepesi’nin arkasından dolanıp etrafında bir daire çizdiler ve vadinin ağzına doğru çıkan yolda ilerlediler. Muazzam büyüklükteki beş dağ, vadinin etrafında doğal bir sur görevi görüyordu. Açık duran bir elin beş parmağı gibi yükseliyorlardı. Bu beş parmağın koruduğu avcun içinde, yemyeşil, hayat dolu bir toprak vardı. Jillian hızlıca, McKane’lerin yıllar önce buraya saldırarak için ya fazlasıyla kibirli ya da sayıca çok üstün olmaları gerektiğine karar verdi.

Grimm, sanki onun zihnini okumuşçasına söze girişti. “Sayımız her zaman bu kadar çok değildi Jillian. Tuluth, yalnızca McKane’lerle yapılan savaşta kaybedilen adamları telafi etmekle kalmamış...” Gözleri hayret içinde vadiyi boydan boya taradı. “Sayımız neredeyse beş kat artmış.” Bir ıslık çaldı ve başını salladı. “Birileri burayı baştan yaratmış.”

“Babanın kaçık olduğuna emin misin?”

Grimm suratını buruşturdu. “Evet.” *Bu aralar bir şeylerden ne kadar emin olabiliyorsam o kadar,* diye ekledi içinden.

“Kaçık bir adama göre burada epey mucize yaratmış gibi.”

“Onun yaptığını sanmıyorum, başka bir şeyler dönüyor olmalı.”

“Peki ya ‘hoş geldin oğlum’ yazısı? Başka bir kardeşin olmadığını söylemiştin.”

“Yok,” diye yanıtladı Grimm ters ters. Yakında en baştaki sancakların görüş alanına gireceklerini fark etmişti ve halen Jillian’a gerçeği söylemiş değildi. Kimi beklediklerine dair şüpheye hiç yer yoktu ama sorun şu ki Grimm, Jillian’a bu konuda dürüst davranmamıştı: şehrin her bir yanına asılmış onlarca sancağın üzerinde “Hoş geldin Gavrael,” yazıyordu.

Jillian oturduğu yerde hareket ederek daha iyi bir görüş açısı elde etmeye çalıştı. Grimm’in zihnini kemiren tüm endişelerine karşın, onun kasıklarına doğru sürünen Jillian’ın dolgun kalçaları damarlarını ani bir şehvetle doldurmuştu. Bir önceki gecenin anıları zihninde dolandı ama şu an dikkatini dağıtmayı göze alamazdı. “Rahat dur,” diye gürlledi.

“Görmek istiyorum sadece.”

“Böyle kıpırdanmaya devam edersen sırt üstü kapaklanıp gökyüzünü göreceksin.” Grimm onu kendine doğru çekti ki bu kıpırdanmalarının kendi bedeninde ne tür etkiler yarattığını fark etsin. Grimm’in onunla birlikteyken hissettiği tutkuya kendini kaptırmak ve Jillian doyumuna ulaşip gevşediğinde onu yeniden göklere uçurmak kadar hoşlandığı bir şey yoktu.

Jillian yeniden ileri doğru atıldığında sancaklar onun da okuyabileceği kadar yakındı artık. Grimm yutkundu ve birazdan geleceğini bildiği sorulara karşı kendini hazırladı.

“Neden senin adın geçmiyor bunların üzerinde

Grimm?” diye sordu Jillian merak içinde. Bu sancağın üzerinde ‘Hoş geldin oğlum’ yazmıyor, ‘Hoş geldin Gavrael’ yazıyor.” Jillian bir an için duraksadı ve dudaklarını ısırdı. “Gavrael de kim? Ve sen bu kadar uzak mesafeden okumayı başarıp da nasıl olur da ‘Gavrael’i ‘oğlum’ sanırsın. İki kelime birbirine benzemiyor bile.”

“Hep bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?” diyerek iç geçirdi Grimm. Hiçbir açıklama yapmadan Occam’ı ters istikamete döndürmeyi düşündü ama bunun başına geleceklere sadece geçici bir çözüm olacağını biliyordu. Eninde sonunda, Jillian yine bu konuyu açardı.

Geçmişinin hayaletleriyle yüzleşmenin zamanı gelmişti - görünüşe bakılırsa, tümüyle birden. Karşıdan ellerinde gaydalar ve davullarla bir grup insan geliyordu ve -eğer herhangi bir konuda hafızasına güvenmesi mümkünse- en önde gelen kişi babasıyla büyük bir benzerlik taşıyordu. Onun yanı başında at süren adam da öyle. Grimm’in bakışları ikisi arasında gidip geldi. Hangisinin babası olduğunu anlamak için bir ipucu arıyordu.

Birden olabilecek en kötü şeyin başına geldiğini fark etti. Evinin şu anki halini görünce afallayıp bir süreliğine tüm duyularını kaybettiğinden, bunu tamamıyla göz ardı etmişti. Refah içindeki Tuluth’u gördüğü an, yaşadığı şok, en derin korkusunu zihninin arkalarına gizlemişti. Şimdi dalga dalga geri geliyor ve onu çaresizlikle baş başa bırakıyordu.

Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa -ki bugün bundan emin olmak hiç mümkün değildi- tanıdık yüzler ona doğru yaklaşıyordu. Bu da demekti ki ona doğru at sürenlerden bir kısmı, onun Berserker olduğunu biliyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, onun sır gibi sakladığı şeyi Jilliann'a söyleyebilirlerdi ve Grimm, Jillian'ı sonsuza kadar kaybedebilirdi.

HASRET e-kitaphane

29. Bölüm

Grimm, Occam'ı o kadar ani bir şekilde durdurdu ki at ürküp şaha kalktı. O tedirgin ruh halinde aklına gelen en yatıştırıcı sözleri mırıldanıp, ürkmüş olan atı sakinleştirdi ve atın sırtından aşağı indi.

“Ne yapıyorsun?” Jillian onun aniden attan inişi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Grimm zemini dikkatle inceledi. “Burada beklemen gerek. Ben işaret edince yanıma gelirsin, daha önce değil. Ben seni çağırıncaya kadar bekleyeceğine söz ver bana.”

Jillian onun eğilmiş başını inceledi. Kısa bir süre muallâkta kaldıktan sonra, ileri doğru uzandı ve onun siyah saçlarını okşadı. Grimm yüzünü onun eline doğru götürdü ve avcunun içini öptü.

“Bu insanları on beş yıldır görmüyorum Jillian.”

“Burada duracağım, söz veriyorum.”

Grimm gözleriyle ona sessiz bir teşekkür etti. Çelişkili duygular içindeydi fakat yine de oraya tek başına gitmesi gerektiğini biliyordu. Yalnızca onlardan sırrını koruyacaklarına dair söz aldığı takdirde Jillian’ı şehre sokacak ve onun burada rahat etmesini sağlayacaktı. Eğer Jillian ölümcül derecede hasta olsaydı, kızın ona olan aşkını riske etmek pahasına, şehre girer ve onu kurtarırdı. Ne var ki Jillian aciz durumda değildi ve Grimm, ona sıkıntı verecek her türlü şeyden imtina etmeye çalışsa da Jillian’ın gözleminde, rüyasında gördüğü o korku ve tiksintmeyi görmeye hiç niyeti yoktu. İşini şansa bırakamazdı.

Jillian’ın o çağırana kadar orada bekleyeceğine ikna olmuş bir şekilde, Grimm arkasını döndü ve toprak yoldan aşağı yaklaşmakta olan gruba doğru hızla ilerledi. Kalbi sanki boğazının yakınlarında bir yerlerde atıyordu ve o an sanki ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissetti. Arkasında sevdiği kadın, önündeyse yüzleşmemek için yemin ettiği geçmişti vardı.

Grubun en önünde, boyları ve genişlikleri aynı olan iki adam at sürüyordu. İkinin de aralarına beyazlar karışmış gür siyah saçları vardı. İkisi de kuvvetli, sert suratlara sahipti ve mağrur çenelerinde bir çukur bulunuyordu. İkinin de yüz hatlarında benzer bir sevinç ifadesi vardı. Neler oluyordu burada? Grimm iyice meraklanmıştı.

Sanki doğru olduğuna inandığı her şey yalandı. Tuluth’un yok olduğunu düşünüyordu, oysa Tuluth refah içindeki bir şehirdi. Babasının kaçık olduğunu düşünüyordu, oysa bu şehri ancak ölçülü bir zihne ve güçlü bir iradeye sahip birisi böylesine yeniden yaratabilirdi. Babası

onu gördüğü için olağanüstü bir şekilde sevinçli gözüküyordu ve Grimm geri dönmeyi planlamamış olmasına karşın, görünüşe bakılırsa, babası onun gelişini bekliyordu. Nasıl? Neden? Aralarındaki mesafeyi kat ettiği kısa süre içinde, zihninde binlerce soru uçuştı.

O yaklaştıkça, ona doğru gelen gruptan bir haykırış yükseldi. Her birinin suratı gülücüklerle kaplıydı. Böylesine coşkun bir kalabalığın arasına bir adam nasıl olur da kalbinde öfkeyle girebilirdi?

Ve onu gördükleri için neden delicesine mutlu görünüyorlardı?

Grubun ön saflarına on adım kadar kala durdu. Yerinde kıpırdamadan durmayı beceremeyince, olduğu yerde ileri geri yürümeye başladı. Koşmaktan değil, yaklaşan yüzleşmenin getirdiği dehşetten dolayı şiddetli bir şekilde soluk alıp veriyordu.

Birbirine çok benzeyen iki adam kalabalıktan ayrılıp öne çıktı. Bir tanesi, arkasından gelenlere doğru elini kaldırdı ve onları susturdu. İleri doğru atlarını sürerken aralarında saygıdan dolayı belli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyorlardı. Grimm omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak Jillian'ın onu takip etmediğinden emin oldu. Jillian'ın onun sözünden çıkmamasından memnun kalmıştı. Gerçi Jillian Occam'ın üzerinde kalabalığa doğru biraz daha eğilirse, Grimm onu yerden toplamak zorunda kalacaktı.

“Gavrael.”

Kalın bir ses başını hemen çevirmesine neden oldu. İki adama birden baktı ama hangisinin konuştuğundan emin olamadı.

“Grimm,” diye düzeltti hemen.

Sağdaki adam birden öfkeyle patladı. “Grim* de ne biçim isimmiş? Neden kendine melankoli ya da bunalım gibi bir isim takmıyorsun? Ah, yok, ben buldum. Adın Gamlı olsun.” Grimm’e doğru tiksinti dolu bir bakış attı ve homurdandı.

“McIllioch’tan daha iyi,” dedi Grimm ters ters. “Ayrıca, tek M ile değil, çift M ile yazılıyor. Yani Grimm.”

“Peki adını neden değiştirme ihtiyacı duyuyorsun ki evlat?” Soldaki adam alınmış ifadesini gizlemek için pek çaba sarf etmedi.

Grimm onların yüzlerini inceleyip, çaresizlik içinde hangisinin babası olduğunu anlamaya çalıştı. Anladığında ne yapacağına dar hiçbir fikri yoktu fakat sayısız yıl boyunca içinde biriktirdiği zehri hangisine saçması gerektiğini bilmek isterdi doğrusu. Hayır, sayısız değil, diye düzeltti kendini: On beş yıldır içinde biriktirdiği öfkeli kelimeleri ona doğru savurmak istiyordu. Yaşamının yarısı kadar bir süre boyunca içinde birikip iltihaplanan kelimeler...

“Kimsin sen?” diye sordu en son konuşan adama.

Adam, ona eşlik edene döndü ve kederli bir ifadeyle baktı. “Bana kim olduğumu soruyor Balder. İnanabiliyor musun buna? Kimim ben?”

“En azından tükürmedi,” dedi Balder alçak sesle.

“Sen Ronin’sin,” dedi Grimm suçlarcasına. Eğer diğeri Balder’sa, o babası olmalıydı; Ronin McIllioch.

“Sen bana Ronin diyemezsin,” diye bağırды adam kızgınlıkla. “Ben senin babanım.”

* İngilizcede asık suratlı, nemrut, kasvetli gibi anlamlara sahiptir. (ç.n.)

“Sen benim babam değilsin,” dedi Grimm. Öylesine soğuk bir şekilde söylemişti ki Kuzey İskoçya’daki en sert rüzgârla âşık atabilirdi.

Ronin suçlayıcı bir ifadeyle Balder’a baktı. “Sana söylemiştim.”

Balder başını salladı ve tek kaşını havaya kaldırdı. “Yine de tükürmedi ya.”

“Bütün bunların tükürmekle ne ilgisi var?”

“Pekâlâ evlat,” diyerek ağır ağır konuşmaya başladı Balder. “Tükürmen, seni o kindar kışından tutup şatoya götürmek ve bir güzel döverek sana biraz terbiye vermek için ihtiyacım olan bahaneyi bana verir.”

“Yapabileceğini mi sanıyorsun,” diye ona meydan okudu Grimm soğukkanlılıkla. İçindeki, tehlikeli bir şekilde karmaşık olan duygular, bir kavga için can atıyordu.

Balder kahkaha attı. Ses, kalın göğsünden yankılanan bir gümbürdeme gibi çıkmıştı. “Seve seve dövüşürdüm seninle evlat ama benim gibi bir adam senin gibi bir yavrucağı çenesinin tek hareketiyle yutar.”

Grimm, Ronin’e doğru karanlık bir bakış fırlattı. “Benim ne olduğumu biliyor mu?” Soruyu kibirli bir şekilde vurgulamıştı.

“Sen benim ne olduğumu biliyor musun?” diye karşılık verdi Balder yumuşakça.

Grimm’in gözleri onun yüzüne çevrildi yeniden. “Ne demek istiyorsun?” diye öylesine hızlı sordu ki sanki ağzından tek kelime çıkmış gibi işitildi. Dikkatli gözlerle Balder’ı inceledi. Alaycı buz mavisi gözler onunkilerle buluştu. *İmkânsız!* Bunca yıl boyunca, başka bir Berserker’la hiç karşılaşmamıştı.

Balder başını salladı ve içini çekti. Ronin’le ikisi karşılıklı bakiştılar. “Bu çocuk kalın kafalı Ronin, sana diyorum. Hiç kafası çalışmıyor!”

Ronin öfkeyle inledi. “Kalın kafalı falan değil, o benim oğlum.”

“Kendisi hakkındaki en önemli şeyi bile bilmiyor bu çocuk, yaşanan bunca şeyden sonra- ”

“Nereden bilecek ki- ”

“Bir ahmak bile anlamıştı şimdiye- ”

“Bu, kalın kafalı olduğu anlamına gelmez- ”

“Kesin artık!” diye bağırdı Grimm.

“Kulağımın dibinde bağırmama gerek yok, çocuk,” diye azarladı onu Balder. “Berserker öfkesine sahip olan tek kişi sen değilsin burada.”

“Ben çocuk değilim, evlat değilim, kalın kafalıysa hiç değilim!” diye karşılık verdi Grimm. Bu tuhaf konuşmanın kontrolünü ele almaya karar vermişti. Balder’ın nasıl Berserker olduğunu tartışmak için daha sonra vakitleri olacaktı. “Ayrıca, arkamdaki kadın buraya doğru yavaştağında, köylülere, hizmetçilere ve tüm klana, benim bir Berserker *olmadığımı* nazik bir şekilde bildireceksiniz, anlaşıldı mı?”

“Berserker olmadığını mı?” Balder’ın kaşları hızla kalktı.

“Berserker olmadığını mı?” Ronin’in kaşları da hızla kalktı.

“Evet, Berserker olmadığını.”

“Ama sen bir Berserker’sın,” diye itiraz etti Ronin anlamayarak.

Grimm, Ronin’e dik dik baktı. “Ama o bunu bilmiyor ve eğer öğrenirse beni terk eder. Ve beni terk ederse, bana ikinizi birden öldürmekten başka çare bırakmamış olursunuz,” dedi Grimm sakince.

“Pekâlâ,” dedi Balder gücenerek. “Ağzını bozmana gerek yok, evlat. Eminim ki işleri yoluna sokmak için bir yol buluruz.”

“Bundan pek emin değilim Balder ve eğer bana bir kez daha evlat dersen başın belaya girer. Tükürür ve sana aradığın bahaneyi vermiş olurum ve yaşlanmış bir Berserker gücünün doruğundaki bir Berserker’ı devirebiliyor muymuş görürüz.”

“Yaşlanmış iki Berserker,” diye düzeltti onu Ronin gururla.

Grimm başını hızla çevirdi ve Ronin’e dikti bakışlarını. Yine o buz mavisi gözler. Bugün ortaya çıkan şaşkınlık verici şeylerin ardı arkası kesilmiyordu. Grimm çareyi işi alaya vurmakta buldu: “Bu da ne böyle, Berserker vadisi mi burası?”

“Onun gibi bir şey Gavrael,” diye mırıldandı Balder. Bunu söylerken Ronin onu dürtmüştü.

“Adım *Grimm*.”

“Sancakların üzerindeki ismi karına nasıl açıklamayı planlıyorsun?” diye sordu Ronin.

“O benim karım değil,” diyerek soruyu geçiştirmeye çalıştı Grimm. Henüz bu soruna bir çözüm bulamamıştı.

“Ne?” Öfkeden deliye dönen Ronin, neredeyse yerinden sıçrayacaktı. “Buraya onurunu lekelediğin bir kadını mı getirdin? Münasip bir şekilde hayatlarını birleştirmeyi teklif etmeden kızlarla oynayan çocuk benim oğlum olamaz!”

Grimm elini saçlarına daldırdı. Bütün dünyası tepetaklak olmuştu. Bu, hayatı boyunca yaşadığı en saçma konuşmaydı. “Onunla evlenecek *vaktim* olmadı henüz. Daha onu yeni kaçırdım- ”

“Kaçırdın mı?” Ronin’in burun delikleri açıldı.

“Onun rızasıyla,” diye kendini savundu Grimm.

“Ben Caithness’ta bir düğün olacağını sanıyordum,” dedi Ronin.

“Neredeyse olacaktı ama benim düğünüm değildi. Yakında bir tane olacak, en kısa zamanda. Zaman darlığı onun halen karım olmamasının tek sebebi. Ve sen...” Parmağını hiddetle Ronin’e doğrulttu. “Bana on beş senedir babalık yaptığın yok, o yüzden şimdi babalık taslayabileceğini sanma.”

“Sana babalık yapamadım, çünkü eve geldiğin yoktu!”

“Neden eve gelmediğimi biliyorsun,” dedi Grimm öfkeden köpürerek. Gözleri alev alevdi.

Ronin geri çekildi. Derin bir nefes aldı ve yeniden konuştuğunda, Grimm’in öfkesi karşısında kendi öfkesi dinmiş gibiydi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum,” dedi, gözleri pişmanlıkla doluydu.

“Hayal kırıklığı demek hafif kaçır,” diye mırıldandı Grimm. Babasının tepkisi onun dengesini tamamen yitirmesine yol açmıştı. İhtiyarın, ona öfkeyle karşılık vermesini ya da çatlağın teki olduğunu belli edecek şekilde ona saldırmasını beklemişti. Oysa gözlerinde sahici bir pişmanlık vardı. Bununla nasıl baş etmesi gerekiyordu Grimm’in? Eğer Ronin de öfkeyle karşılık verseydi, onunla dövüşerek bastırılmış öfkesini serbest bırakabilirdi. Ama Ronin böyle karşılık vermemişti. Atının üzerinde öylece oturup, ona yukarıdan üzgün üzgün bakmakla yetinmişti. Bu da Grimm’in kendini daha da kötü hissetmesine yol açmıştı.

“Jillian hasta,” dedi boğuk bir sesle. “Kalacak sıcak bir yere ihtiyacı var.”

“Hasta mı?” diye bağırdı Balder. “Odin’in mızrağı aşkına evlat, en önemli şeyi söylemek için bu kadar beklemek zorunda mıydın?”

“Evlat mı?” Grimm’in ağzından kelimenin çıkış şekli yeterince tehditkârdı.

Ne var ki Balder istifini bozmadı. Yalnızca dudaklarına küçümseyici bir gülüş yayıldı. “Dinle beni, McIlloch’un oğlu, senden korkacak değilim. Küçük bir yavru köpeğin çıkardığı hırıltılardan korkmak için fazla yaşlıyım. Sana Tanrı’nın verdiği isimle hitap etmeme izin vermiyorsun, ben de sana kendi seçtiğin o saçma sapan lakapla seslenmeyi reddediyorum. O yüzden sana ya, ‘evlat’ ya da ‘göt’ diyeceğim. Hangisini tercih edersin?” Yaşlı adamın sırtışı tehditkârdı.

Grimm kendini gülümserken buldu. Buradan nefret etmek konusunda bu kadar kararlı olmasaydı, bu çetin ceviz Balder’dan hoşlanabilirdi. Saygı uyandıran, kimsenin önünde diz çökmeyen türden bir adamdı.

“Bana tek bir şartla evlat diyebilirsin,” diye yumuşadı Grimm. “Kadınıma göz kulak ol ve sırrımı sakla. Köylülerin de aynı şekilde davrandığından emin ol.”

Ronin ve Balder birbirlerine bakıp iç çektiler. “Kabul.”

“Eve hoş geldin evlat,” diye ekledi Balder.

Grimm gözlerini devirdi.

“Evet, hoş geldin...” diye tam söze başlamıştı ki Ronin, Grimm tek parmağını havaya kaldırdı.

“Ve sen ihtiyar,” dedi Grimm, Ronin’e doğru bakarak, “senin yerinde olsaydım, yanıma fazla yanaşmazdım.”

Ronin ağzını açtı ama sonra kapadı. Mavi gözleri acıyla kararmıştı.

30. Bölüm

Jillian gülümsemeden edemiyordu. Bu kadar heyecan-
lıyken aksi zaten imkânsızdı. Grimm'in nasıl bu kadar cid-
di görünmeyi başardığını ise aklı almıyordu.

Grimm'e doğru bir bakış attı ve neredeyse bunu yap-
tığına pişman oldu; etrafında baktığı her şeyde büyüleyici
bir şeyler bulmayı başarırken, Grimm o kadar perişan gö-
züküyordu ki bu onun moralini bozmuştu. Jillian, onun
bu zor durumunda ona karşı daha anlayışlı olması gerek-
tiğini düşündü. Ne var ki ailesi onun baba ocağına dönü-
şünü bu kadar şevkle karşılarken, Grimm için o kadar da
üzgün hissetmesi pek mümkün değildi.

Gavrael, diye düzeltti içinden Jillian. Grimm babasıyla
konuştuktan sonra, Jillian'ı onlara katılmak üzere çağırarak
yerine, beraber at sürebilmeleri için kızın yanına kadar
gelmişti. Onları selamlayan kalabalığın arasında, Grimm

ona yıllar önce Tuluth'u terk ettikten sonra yeni bir isim kullanmaya başladığını anlattı. Her ne kadar Jillian'dan ona Grimm diye seslenmeye devam etmesini ısrarla istese de gerçek ismi, Gavrael Roderick Icarus McIlloch'tu. Jillian hülyalı bir şekilde iç geçirdi. Jillian Alanna McIlloch; yüksek sesle söylenince ahenkle yuvarlanan L'lerden oluşuyordu.

Düzenlerini kurar kurmaz, Grimm'in onunla evleneceğinden şüphesi yoktu.

Grimm, kızın elini sıkıca kavradı ve Jillian'ın kulağına onun ismini fısıldayarak kızın dikkatini çekmeye çalıştı. "Aklın nereye gittiye, artık dönme vakti Jillian. Balder bize odalarımızı gösterecek ve seni sıcak bir yere yerleştirip bir şeyler yedireceğiz."

"Ah, ben kendimi çok daha iyi hissediyorum Grimm," dedi Jillian, aklı başka yerde. O sırada salonu süsleyen güzel bir heykele hayranlıkla bakıyordu. Grimm'in elini sevinç içinde tutarak, Balder ve onun yanındaki çeşit çeşit hizmetçilerin ardı sıra yürüyordu. "Bu muazzam kale öylesine nefes kesici ki... Buranın karanlık ve iç sıkıcı olduğunu nasıl düşünebildin?"

Grimm ona doğru somurtkan bir ifadeyle baktı. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

"Odan burası Gavrael," dedi Balder.

"Grimm."

"Evlâ." Balder ona dik dik bakarak karşılık verdi. "Merry de Jillian'a odasını gösterecek," dedi başıyla işaret ederek.

"Ne?" Grimm bir an için afallamıştı. Kız çoktan onun olmuştu, o kollarında değilken nasıl uyurdu şimdi?

"Bu oda," diye işaret etti Balder sabırsızlıkla, "senin."

Sonra sevimli bir hizmetçiye çevirdi bakışlarını hızlıca. “Merry de Jillian’a odasını gösterecek.” Mavi gözlerinde serinkanlı bir meydan okuma vardı.

“Jillian’ı odasına bizzat ben götüreceğim,” dedi Grimm gergin bir duraksamanın ardından.

“Buraya geri döndüğün müddetçe sorun yok evlat, önden buyur. Ama siz evli değilsiniz ve evliymiş gibi davranabileceğinizi de sanmayın sakın.”

Jillian’ın yüzü kızardı.

“Sözüm sana değil küçükhanım,” diye belirtti Balder, vakit kaybetmeden. “Senin iyi huylu bir leydi olduğunu görebiliyorum ama bu çocuk senin etrafında dönen azgın bir keçi gibi görünüyor. Eğer evliliğin beraberinde getirdiği keyifli şeyleri arzuluyorsa, o zaman önce seninle bir evlensin bakalım. Dügün olmadan, keyif yapmak da yok!”

Grimm de kızardı. “Bu kadarı yeter Balder.”

Balder tek kaşını havaya kaldırdı, sonra da suratını astı. “Ayrıca, babana karşı da biraz daha nazik olmaya çalış evlat. O olmasa sen de bu dünyada olmazdın.” Bunu söyledikten sonra sırtını döndü ve koridor boyunca gürültülü bir şekilde yürüyerek uzaklaştı. Mağrur çenesi, dalgaları yaran bir geminin pruvası gibi ileri uzanıyordu.

Grimm, o gözden kayboluncaya kadar bekledi, sonra da hizmetçiden yön tarifini aldı. Bir peri kızı gibi gözüken Merry’ye, “Jillian’a odasına kadar eşlik edeceğim,” diye bildirdi. Diğer hizmetçilere dönerek, “Bize sıcak bir küvet hazırlayın ve- ” Jillian’a doğru endişeyle baktı. “Miden hangi yiyecekleri kaldırabilir?”

Her şeyden istiyorum, diye düşündü Jillian. Kurt gibi açtı. “Bir sürü şeyi,” dedi Jillian kısa ve öz.

Grimm hafifçe gülümsedi, hizmetçilere talimatları verdi ve Jillian'a odasına kadar eşlik etti.

Odaya girdiklerinde, Jillian rahatlayarak içini çekti. Odası da Maldebann'ın geri kalanı gibi oldukça lükstü. Odanın batı yakasına bakan duvarında, dört adet pencere yer alıyordu. Dağların arasından batan güneşi buradan izleyebilirdi. Zemin, bembeyaz koyun postundan kilimlerle kaplıydı. Beyaz çarşaflarla bezeli yatak, parlak renkte kiraz ağacından oyulmuştu. Kocaman şömine coşkuyla yanıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun Jillian?" Grimm kapıyı kapattı ve onu kollarına aldı.

"Şimdi çok daha iyiyim," diyerek rahatlatı onu Jillian.

"Tüm bunlar senin için oldukça sarsıcı olmalı, biliyorum- "

Jillian onu öperek daha fazla konuşmasını engelledi. Grimm bu hareket karşısında gafil avlanmış gibiydi. Ardından, o da onun öpücüğüne öyle hevesli bir şekilde karşılık verdi ki Jillian'ın ayak parmakları daha fazlasının beklentisiyle kıvrıldı. Jillian, Grimm'i öperken onun bedenine yapıştı. Öpücüğü mümkün olduğu kadar sürdürmek, Grimm'in içini, ihtiyacı olacağını düşündüğü cesaret ve aşkla doldurmak istiyordu. Birden içlerini cız ettiren bir arzu ikisini de sardı ve Jillian asil emellerini bir çırpıda unuttu.

Birdenbire kapıya vurulunca keyiflerinin kaçması da uzun sürmedi.

Grimm geri doğru çekildi ve kapıya kadar gitti. Kapının ardında Balder'ın dikildiğini görünce hiç şaşırılmamıştı.

"Sana söylemeyi unutmuşum evlat, biz burada yemeği saat sekizde yeriz," dedi Balder. Grimm'in arkasında duran Jillian-

an'a doğru göz atmıştı. "Yoksa bu herif seni öptüyor muydu küçükhanım? Eğer öyleyse söyle, hemen icabına bakayım."

Grimm cevap vermeden kapıyı yüzüne kapadı ve kilitledi. Kapının arkasında Balder öyle şiddetli bir şekilde içini çekti ki Jillian neredeyse kahkaha atacaktı.

Grimm yeniden ona doğru gelirken Jillian onu baştan aşağı süzdü. Günün gerginliği onun bedeninden rahatça okunuyordu; her zaman mağrurca dimdik duran vücudu bile kambur görünüyordu. Son birkaç saat içinde başından geçen her şeyi düşününce, onun adına kötü hissetti Jillian. Gün boyunca yaşadığı sarsıntıları atlatması için bir süre yalnız başına kalması muhtemelen Grimm'in en çok ihtiyacı olan şeydi, oysa sürekli Jillian'la ilgilenmek durumunda kalıyordu. Jillian eliyle onun yanağını okşadı. "Grimm, eğer mahsuru yoksa daha fazla insanla tanışmadan önce biraz dinlenme imkânım olur mu sence? Belki de bu akşam yemeğimi odamda yerim ve şato ahalisiyle yarın tanışırım?"

Jillian yanılmamıştı. Grimm'in ifadesi endişe ve rahatlamamanın karışımından oluşuyordu.

"Tek başına kalmanın sorun olmayacağına emin misin? Kendini yeteri kadar iyi hissediyor musun?"

"Grimm, muhteşem hissediyorum. Bu sabah ne tür bir rahatsızlığım vardıysa, artık geçti. Şimdi sadece gevşemek, uzunca bir banyo yapmak ve de uyumak istiyorum. Muhtemelen, aradan geçen yılları telafi etmen gereken insanlar ve yerler vardır."

"Muhteşem birisin, biliyor muydun bunu?" Grimm kızın saçlarını okşadı ve kulağının arkasına dalından yeni kopmuş bir yaprak astı.

"Seni seviyorum Grimm Roderick," dedi Jillian coş-

kuyla. "Hadi şimdi git, halkınla konuş, evine yeniden bak. Acele etme, ben her zaman senin yanında olacağım."

Grimm birden, "Seni hak etmek için ne yaptım ben?" dedi.

Jillian dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi. "Ben de sürekli kendime aynı soruyu sorup duruyorum."

"Bu gece seni görmek istiyorum Jillian. Seni görmeye ihtiyacım var."

"Kapımın kilidi açık olacak." Jillian, ona ayı ve yıldızları vaat eden bir gülümseme gönderdi.

Grimm ona son bir kez daha şefkatli bir bakış attı ve odadan çıktı.

★★★

"Onun yanına git, ben gidemem." dedi Ronin telaşla.

İki adam pencereden Grimm'e baktılar. Kalenin önündeki duvara oturup köyü seyre dalmışlardı. Gece çökmüştü ve köydeki her ufak ışık, göğe serpilmiş yıldızların yansımaları gibi parıldıyordu. Kale, köyün tümünü görebilecek bir şekilde inşa edilmişti. Taştan, genişçe bir avlu kalenin çevresini sarıyor, hem doğu yakasına hem de batı yakasına uzanıyordu. Katman katman alçalan bir yol, terasla surları bağlıyordu. Terasın çevresiye, üzerine çıkınca tüm vadiyi görebileceğiniz alçak bir duvarla çevriliydi. Grimm duvarın üzerinde saatlerdir oturuyordu. Bakışları, arkasındaki kale ve önündeki vadi arasında gidip geliyordu.

"Benim ne dememi bekliyorsun," diye homurdandı Balder. "O, senin oğlun Ronin. Bir noktada onunla konuşmak zorundasın."

“Benden nefret ediyor.”

“Öyleyse konuş onunla ve bunu atlatması için ona yardımcı olmayı dene.”

“O kadar basit değil!” diye çıkıştı Ronin. Onun mavi gözlerindeki korkuyu görmüştü Balder. Grimm’le konuşacak olursa, onu yeniden tümüyle kaybetmenin korkusuydu bu.

Balder kardeşine bir süre baktı ve içini çekti. “Deneyeceğim Ronin.”

Grimm, vadinin geceye hazırlanışını seyretti. Köylüler mumları yakmaya ve pencere gölgeliklerini kapatmaya başlamıştı. Alçak duvarın üzerinde oturduğu yerden, çocuklarını güvenli ve rahat kulübelerine çağıran anne babaların belli belirsiz seslenişlerini ve yatmaya gitmeden önce hayvanlarını toparlayan çiftçilerin seslerini duyabiliyordu. Huzur ve ahenkle dolu bir manzaraydı. Omzunun üstünden şatoya doğru hızlıca bir bakış attı; şatonun üzerinde onu eskiden ürküten o hilkat garibelerinden eser yoktu. On dört yaşındayken, hayal görüyordum herhalde, diye düşündü. Yıllar boyu kaçıp saklanması sonucunda, algıları, her şeyi ıssız ve anlamsız görece kadar değişmiş olabilirdi; aslında oldukça parlak olan bir geçmişi bile. O meşum günde hayatı öylesine keskin bir şekilde değişmişti ki bu, hafızasını çarpıtmış olabilirdi pekâlâ.

Tuluth’un aslında nasıl bir yer olduğunu unuttuğunu kabul etmeye hazırdı. Şatonun hiçbir zaman ürpertici bir yer olmadığını kabullenebilirdi. Peki ya babasını ne yapacaktı? Onu, annesinin bedeni üzerine eğilmiş halde kendi gözleriyle görmüştü. O an geçirdiği sarsıntı ve kederin etkisiyle bu olayı da mı yanlış hatırlıyordu? Bir kez daha olayı her açıdan düşündü ve kafa karışıklığı daha da arttı.

Babasını sabahın erken saatlerinde güneydeki bahçede g rm    ; Jolyn'in etrafta dolanıp yeni ba layan günü se-lamladığı yerde. Grimm o sırada Arron'la bulu up balık tutmak için yola  ık ı tı. O sahne, acı verici bir şekilde zihninin bir köşesine kazın ı tı: Feci şekilde d v lm   olan Jolyn'in yüzü yara bere içindeydi. Ronin onun  ze-rine doğru e il ı tı. Her yer kanla kaplıydı ve Ronin'in elinde o l net suç aleti vardı; bir ha er.

Balder, Grimm'in içinde sürüp giden tartışmaları, " ok güzel, öyle değil mi?" diyerek böldü.

"Evet," diye cevapladı Grimm. Balder'in yanına gelme-si onu biraz  a ırt ı tı. "Burayı bu şekilde hatırlamıyor-dum Balder."

Balder onun omzuna güven verici bir şekilde dokundu. "Her zaman böyle değildi de ondan. Tuluth yıllar içinde muazzam bir şekilde büyüdü. Bunun için babana m te- ekkir olmalıyız."

"Aslına bakılırsa, seni de hatırlamıyorum," dedi Grimm düşünceli düşünceli. "Küçük bir çocukken seni görmüş m yd m?"

"Hayır, ben hayatımın büyük bir kısmını oradan oraya dolanarak geçirdim. Sen küçükken Maldebann'ı iki kez zi-yaret etmiştim ama çok kısa ziyaretlerdi bunlar. Altı ay önce, denize a ıldı ım gemi fırtınada alabora oldu ve beni bu ih-tiyar  sko ya kıyılarına sürükledi. Ben de bunun, halkıma neler olduğunu görmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Babandan büyük olmama karşın, benim hep d n-yayı dolaşmak gibi bir tutkum oldu ve bu yüzden babanı buranın lordu olmaya zorladım; o da bunun hakkını verdi."

Grimm kaşlarını çattı. "Orası tartışılır."

“Ronin’in üzerine bu kadar gitme evlat. O sadece senin eve dönmeni istiyor. Belki de ona dair anıların Tuluth’a dair anıların kadar çarpıktır, ha?”

“Belki öyle,” dedi Grimm gergin bir şekilde. “Belki de değil.”

“Ona bir şans ver, senden tüm istediğim bu. Onu yeniden tanımaya çalış ve kararını gözden geçir. Daha önce sana açıklamaya fırsat bulamadığı bazı şeyler var. Bırak da sana onları şimdi açıklasın.”

Grimm, onun elini omzundan silkti. “Bu kadarı yeter Balder, beni yalnız bırak.”

“Ona, seninle konuşması için bir fırsat vereceğine dair söz ver bana evlat,” diye ısrar etti Balder.

“Hâlâ çekip gitmedim, öyle değil mi?”

Balder başını hafifçe eğdi ve uzaklaştı.

“Ne uzun akşam yemeğiymi ama,” diye yakındı Ronin.

“Ben üstüme düşeni yaptım, şimdi sıra sende!” diye haykırdı Balder.

“Yarın,” dedi Ronin yüzleşmeyi erteleyerek.

Balder ona ters ters baktı.

“İnsanlar yorgunken onlarla konuşmaya çalışmak aptalcadır Balder, bunu sen de biliyorsun. Çocuk çok yorgun olmalı.”

“Berserker’lar yalnızca bir öfke nöbeti yaşadıktan sonra yorgun hissederler,” dedi Balder soğuk bir sesle.

“Bana ağabeylik taslamayı bırak,” diye karşılık verdi Ronin.

“Sen de küçük kardeş gibi davranmayı bırak.” İki çift buz mavisi göz çarpıştı. Sonunda Balder omuzlarını silkti. “Eğer bu sorunla yüzleşmeyeceksen al sana yenisi. Merry, Jillian’ı kapıyı kilitlemeyeceğini söylerken duymuş. Eğer hemen bir şey yapmazsak, senin bu çocuk bedelini ödemedi kızıla keyif çatacak.”

“Zaten çoktan o keyfin tadına bakmış, bunu biliyoruz.”

“Bu, yaptığı şeyin doğru olduğu anlamına gelmez. Reddedilmek, onun evlenmek için acele etmesine yarayabilir,” diye görüşünü belirtti Balder.

“Ne yapmamı öneriyorsun? Onu kuleye mi kilitleyeyim? Oğlan bir Berserker, hiçbir engel onun önünde duramaz.”

Balder bir süre düşündü, sonra sırtıttı. “Dargın olduğu biri önüne çıkarsa, onu aşması pek kolay olmaz ama öyle değil mi?”

Grimm, koridordan aşağı Jillian’ın odasına doğru hızlıca yürüdüğü sırada saat gece yarısını geçmişti. Merry, Grimm’e, Jillian’ın hastalığı nüksetmeden rahat bir akşam geçirdiği konusunda güvence vermişti. Onun kıtlıktan çıkmış gibi yediğini söylemişti sevimli hizmetçi.

Jillian ne zaman aklına gelse, dudaklarının kocaman bir gülücükle kıvrılmasına izin verirdi Grimm. Ona dokunmaya ihtiyaç duyardı. Onunla evlenmek istediğini söyleme isteği duyardı, Jillian onu halen istiyorsa elbette. Tüm sırlarını onunla paylaşma arzusu hissederdi. Jillian’ın mantıklı düşünen bir zihni vardı; belki de Grimm’in

fazla derinlerine saplandığından çıkış yolu bulamadığı bazı sorunlarına o çözüm bulabilirdi. Jillian'ın onun gerçekte ne olduğunu bilmemesi konusunda fikri değişmiş değildi hâlâ ama ona on beş yıl önce neler olduğunu -ya da Grimm'in neler olduğunu zannettiğini- sırrına ihanet etmeden anlatabilirdi. Jillian'ın odasına giden koridora yaklaştıkça adımları hızlandı, köşeyi döndüğündeyse neredeyse koşuyordu.

Duvardaki bir çatlağı kil ve taş parçalarıyla kaplamaya çalışan Balder'ın fırıl fırıl dönen bedenini görünce birdenbire durdu.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu Grimm kızgın bir ifadeyle. "Gecenin yarısı oldu."

Balder masumane bir şekilde omuzlarını silktiler. "Kaleyle ilgilenmek insanın bütün gününü alıyor. Çok şükür ki artık fazla uykuya ihtiyacım olmuyor. Ha, aklıma gelmişken, sen ne arıyordun burada? Odan bu tarafta..." Yarısı dolu olan bir malayla ters yönü işaret etti. "Hani unuttuysan, hatırlatayım dedim. Buraya kadar genç bir kızı rahat-sız etmeye gelmemişsindir herhalde, değil mi?"

Grimm'in çenesinde bir kas seğirdi. "Haklısın, yanlış yöne sapsan olmalıydın."

"E peki, geri dön o zaman evlat. Ben *gece boyunca* bu duvarla uğraşıyor olurum sanırım," dedi Balder karşılık olarak.

Yirmi dakika kadar sonra Jillian başını kapıdan dışarı uzattı. "Balder!" Sabahlığını üzerine aldı ve hırçın bir şekilde adama doğru baktı.

Balder sırttı, bu kız muhteşem görünüyordu. Uyku mahmurluğuyla yüzü kızarmıştı ve belli ki gizlice Grimm'in odasına gitmek istiyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var küçükhanım?"

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun burada?"

Balder, aynı uyduruk bahaneyi ona da söyledi ve canhıraş çalışarak sıva yapmaya devam etti.

"Ah, öyle mi?" dedi Jillian alçak bir sesle.

"Mutfağa kadar size eşlik etmemi ister misiniz küçükhanım? Size şatoda küçük bir tur attırayım mı? Genelde tüm gece ayaktayımdır ve bu gece tek planım burada sıva yapmak. Gerekli bakım yapılmadığı takdirde, duvardaki küçük çatlaklar göz açıp kapayıncaya kadar genişleyip kocaman çatlaklara dönüşebilirler."

"Hayır, hayır," diye başından savmaya çalıştı onu Jillian. "Bir ses duydum ve ne olduğunu merak ettim sadece."

Jillian kapıyı kapatınca Balder gözlerini ovuşturdu. Azizler aşkına, oldukça uzun bir gece olacaktı.

★★★

Tuluth'un yukarısında, bir grup adam toplandı. İki adam gruptan ayrıldı ve sessizce konuşarak uçuruma doğru yaklaştı.

"Pusu işe yaramadı Connor. Bir Berserker'im arkasından bu kadar az sayıda adamı ne diye gönderirsin ki?"

"Çünkü onun muhtemelen Tuluth'a doğru gittiğini söylemiştin," diye cevabı yaptırdı Connor.

"Daha sonra ihtiyacımız olacak adamları şimdiden kaybetmek istemedik. Sen onu bırak da boş yere kaç fiçi barut harcadığını söyle bana!"

Ramsay Logan kaşlarını çattı. “Yeterince ayrıntılı plan yapmamışım. Bir dahaki sefere kaçamayacak.”

“Logan, Gavrael McIllloch’u öldürürsen, sana hayatının sonuna kadar yetecek altına sahip olacaksın. Yıllardır peşindeyiz. O, bildiğimiz kadarıyla soyunu devam ettirebilecek olan tek Berserker,” diye ekledi.

“Tüm çocukları birer Berserker olarak mı doğuyor?” Ramsay vadideki ışıkların titreyip solmasını izledi.

Connor’ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Yalnızca lordun soyundan gelen erkek çocuklarının. Bu lanet, ailenin erkekleriyle sınırlı. Yüzyıllar boyunca klanımız McIllloch’lar hakkında toplayabildiği tüm bilgileri topladı. Onların yalnızca bir kadına bağlandıklarını biliyoruz. Ve o kadın ölünce, hayatlarının geri kalanı boyunca kimseye el sürmüyorlar. Yani, ihtiyar artık bir tehdit değil bizim için. Ne var ki geçtiğimiz yüzyıllar boyunca içlerinden birkaçını bizden saklamayı başardılar. Bu yüzden de Maldebann Kalesi’nin içine sızman çok önemli. Son McIllloch’un yok edildiğini görmek istiyorum.”

“Şatonun mavi gözlü oğlanlarla dolu olduğundan mı şüpheleniyorsun? Ronin’in Gavrael dışında oğulları olması mümkün mü?”

“Bilmiyoruz,” diye kabul etti Connor. “Önceki yıllarda, Odin’e adanmış bir pagan tapınağı olduğunu duymuştuk. Tam dağın kalbinde olması gerekiyor.” Yüzü öfkeyle gerildi. “Kahrolasica kâfirlerin hâlâ pagan seremonileri gerçekleştirdikleri duyumunu aldık. Burası artık bir Hıristiyan ülkesi! Elimize geçirdiğimiz hizmetçilerden biri, ölmeden önce, onların uğursuz lanetine sahip herkesin kaydının o tapınakta tutulduğunu söyledi. Orayı bulmalı ve Gavrael’in sonuncuları olduğunu teyit etmelisin.”

“Bu yaratıkların inine girip casusluk yapmamı mı bekliyorsun benden? Bu işten ne kadar altın alacağımı söylemiştin?” Ramsay kurnazca pazarlık ediyordu.

Connor onu bir bağnazın hastalıklı bakışıyla inceledi. “Eğer onun soyunun sonuncusu olduğunu kanıtlar ve onu öldürmek konusunda başarılı olursan, kendi fiyatını kendin belirlersin.”

“O kaleye girip, son Berserker’in mezarı boylamasını sağlayacağım,” dedi Ramsay keyifle.

“Peki nasıl? Şimdiye kadar üç kez başarısız oldun.”

“Merak etme. O tapınağa girmekle kalmayacağım, onun kadını, Jillian’ı da alacağım. Onun hamile olması da olası—”

“İsa’nın kutsal gözyaşları aşkına!” diyerek tiksintiyle ürperdi Connor. “Onunla işin bittikten sonra öldür onu!” diye emretti.

Ramsay tek elini havaya kaldırdı. “Hayır, önce bekleyip, hamile olup olmadığını göreceğiz.”

“Ama o kirletildi-”

“Onu istiyorum. Ücretimin bir parçası da o,” diye ısrarcı oldu Ramsay. “Eğer onun çocuğunu taşıyorsa, doğum yapana kadar benim korumam altında olacak.”

“Eğer bir oğlan olursa onu öldüreceksin ve ben de izlemek için orada olacağım. Berserker’lardan nefret ettiğini söylüyorsun ama senin halkın onları doğurabilseydi, fikrin değişebilirdi.”

“Gavrael McIlloch kardeşlerimi öldürdü,” dedi Ramsay öfkeyle. “Din ne buyurursa buyursun, onun oğlunu ya da kızını öldürürken tereddüt etmeyeceğim.”

“Güzel.” Connor McKane vadiye, uyumakta olan Tulluth’a doğru baktı.

“Burası artık çok daha büyük Logan. Planın nedir?”

“Dağda mağaralar olduğundan bahsetmiştin. Kadını ele geçirdikten sonra, elbisesinin bir parçasını sana veririm. O parçayı alıp yaşlı adamla Gavrael’in karşısına çıkarsın. Jillian’ın benim elimde olduğunu bildikleri sürece savaşamazlar. Onu mağaralara gönderirsin ve ben de gerisini hallederim.”

“Nasıl?”

“Gerisini hallederim dedim sana,” dedi Ramsay, dişlerini gıcırdatarak.

“Ölüsünü kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

“Göreceksin.” Ramsay, bir kayalığı kendine siper etmiş olan Connor’a katıldı. İkisi birlikte aşağı, Maldebann Kalesi’ne doğru baktılar.

“Böylesine bir güzellik ve kudret kâfirlerin elinde boşa harcanıyor. Diz çöktükleri zaman, McKane’ler Maldebann’ı alacak,” diye tısladı Connor.

“Söz verdiğim gibi işi hallettiğimde, Maldebann’ı Logan’lar alacak,” dedi Ramsay, buz gibi bir bakışla Connor’a meydan okuyarak.

31. Bölüm

Jillian ertesi sabah uyandığında birdenbire iki şeyin farkına vardı: Birincisi, Grimm'i inanılmaz şekilde özlemişti; ikincisi, kadınların "doğum çilesi" dediği şeyden muzdaripti. Yana doğru yatıp karnını okşayınca, rahatsızlığının ne olduğunu bir önceki sabah nasıl anlamamış olduğuna inanamadı. Daha önce hamile olduğundan şüphelenmişti gerçi ama Grimm'i Maldebann'a nasıl götüreceği konusunda o kadar çok kafa yormuştu ki parçaları birleştiremeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Caithness'teki hizmetçilerin sık sık şikâyetçi oldukları sabah bulantılarının ne anlama geldiğini çoktan anlamış olmalıydı. Her sabah böyle bir dertle uyanma düşüncesi tüm neşesini kaçırdı. Grimm'in çocuğunu karnında taşıdığı düşüncesiye keyfini yerine getirdi. Bu muhteşem haberi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Karnında birden başlayan bir ağrı, neredeyse onu bu sevincini yeniden gözden geçirmeye itecekti. Yüksek sesle, kendine acıyarak inledi. Bir top gibi kıvrılmak ve daha önce duyduklarını anımsayıp, bu acının kısa süreli olacağını bilmek işe yaramıştı.

Gerçekten de kısa sürmüştü. Yaklaşık yarım saat sonra, başladığı gibi ani bir şekilde son bulmuştu. Dinç ve zinde olduğunu görünce şaşırmıştı. Sanki az önce midesi bulan kendisi değildi. Uzun saçlarını fırçayla taradı, arkadan bir kurdeleyle tutturdu, sonra da oturup gelinliğinden arta kalanları hüznle seyretti. Caithness'ı üzerinde sadece gelinlikle terk etmişti. Odasındaki tek kıyafeti bundan ve yolda Grimm'in onun bedenine sardığı, Douglas hanesinin simgesi olan ekose kumaştan ibaretti. Kıyafetim uygun değil diye bana kahvaltı vermeyecek değiller ya, diye geçirdi aklından. Karnı böylesine hassasken hele...

Birkaç dakika ve birkaç ustalıkla atılmış düğüm sonrasında, İskoç usulü ekose bir kumaşın içine sarınmış bir şekilde ana salona doğru yol aldı.

Ronin, Balder ve Grimm çoktan kahvaltıya inmiş, gergin bir sessizlik içinde yiyorlardı. Jillian neşeli bir günaydınla adeta şakıdı; asık suratlı bu ekibin biraz neşeye ihtiyacı vardı.

Üç adam ayağa sıçrayıp onu yerine oturtma şerefine nail olmak için yarıştılar. Jillian, parlak bir gülümsemeyle bu onuru Grimm'e bahşetti. "Günaydın," diye mırıldandı Jillian, gözleri iştahla onun üzerinde geziniyordu. Karnın-

da ikisinin çocuğunu taşıdığına dair yeni keşfettiği bilgilerin parıltısının gözlerinden okunup okunmadığını merak ediyordu Jillian. Onu en kısa sürede tek başına yakalamak zorundaydı!

Grimm büyülenmiş gibi bakarak Jillian'ın sandalyesini çekti. "Günaydın," dedi alık alık. "Ah Jillian, başka hiç kıyafetin yok, öyle değil mi?" Kızın bedenini saran ekose kumaşa baktı ve sevecenlikle gülümsedi. "Küçük bir kızken böyle giyindiğin zamanları hatırlıyorum. Baban gibi olmak için oldukça kararlıydın." Grimm onun oturmasına yardım etti, elleri kızın omuzlarının üzerinde dolandı. "Balder, hizmetçileri Jillian'ın giyebileceği bir kıyafet bulmaya göndermen mümkün olur mu?"

Cevap veren Ronin oldu. "Eminim ki Jolyn'in kıyafetlerinden bazıları ona uygun bir hale getirilebilir. Onları kaldırtmıştım..." Gözleri kederle gölgelendi.

Grimm'in çenesi öyle bir kasıldı ki Jillian şaşkınlık içinde kaldı. Yerine oturdu ve ellerini yumruk yaparak sıktı; kadehi tutan parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Grimm ona ailesi hakkında birkaç şey anlatmıştı anlatmasına ama ne Jolyn'in nasıl öldüğünden bahsetmişti ne de Ronin'in ikisi arasındaki uçurumun bu kadar büyümesine neden olmak için ne yaptığından. Jillian'ın gördüğü kadarıyla, babasında tuhaf ya da delice bir şey yoktu. Pişmanlık ve oğlu ile birlikte daha iyi bir gelecek kurma arzusuyla dolu, nazik bir adama benziyordu. Jillian, Balder'ın da Grimm'i kendisi kadar dikkatle incelediğini fark etti.

"Kuzu postuna bürünmüş kurt hakkındaki masalı dinlemiş miydin hiç evlat?" diye sordu Balder ona onaylamayan gözlerle bakarak.

“Evet,” diye homurdandı Grimm. “Bu masalla çok küçük bir yaşta tanıştım.” Ronin’e yeniden hiddet dolu bir bakış attı.

“O zaman bazen tam tersinin de geçerli olduğunu bilmelisin; kurt postuna bürünmüş kuzu diye de bir şey vardır. Görünüş bazen aldatıcı olabilir. Bazen gerçekleri olgun gözlerle yeniden değerlendirmen gerekir.”

Jillian onlara doğru meraklı gözlerle baktı. Bu sözlerin altında onun anlayamadığı bir mesaj yatıyordu.

“Jillian masallara bayılır,” diye mırıldandı Grimm, konuyu değiştirerek.

“Küçükhanım bize bir tane anlat o zaman,” diye cesaretlendirdi onu Ronin.

Jillian kızardı. “Hayır, gerçekten, beceremem. Aslında bu masallara çocuklar bayılıyor.”

“Çocuklar, diyor Balder!” diye haykırdı Ronin. “Benim Jolyn’im de masallara bayılırdı ve bize sık sık anlatırdı. Hadi, bize bir tane anlat.”

“Ama...” diye itiraz edecek oldu Jillian.

“Anlat hadi,” diye baskı yaptı iki kardeş.

Yanı başındaki Grimm, kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra kadehi sertçe masaya çarptı.

Jillian ürperdi ama hiç tepki vermedi. Grimm geldiklerinden beri sürekli kızgın kızgın bakıyor ve ayağını sertçe vurarak yürüyordu fakat neden olduğunu anlayamıyordu Jillian. Elle tutulur bir hale gelen gerginliği yumuşatmak için bir yol ararken masalları zihninde taradı ve aklına gelen hınzırca bir düşüncenin yardımıyla aralarından bir tanesini seçiverdi.

“Bir zamanlar kudretli bir aslan varmış. Kahramanca

savaşmış ve hiç yenilmezmiş. Hayvanların kralymış ve bunun farkındaymış. Biraz kibirli olduğu söylenebilirmiş gerçi ancak yine de iyi bir kralmış.” Grimm’e doğru sıcak bir gülümseme göndermek için bir süre duraksadı Jillian.

Grimm somurttu.

“Bu kudretli aslan bir akşam ormanda yürürken bir kadına rastlamış ve onu gözlemeye başlamış.”

“Kadının altın sarısı dalgalı saçları ve bal rengi gözleri mi varmış?” diye araya girdi Balder.

“Evet, nereden bildin? Bunu dinlemiştin daha önce, öyle değil mi Balder?”

Grimm gözlerini devirdi.

Jillian içinden gelen gülme isteğini bastırdı ve anlatmaya devam etti. “Kudretli aslan onun güzelliği, zarif hareketleri ve söylediği şarkı karşısında büyülenmiş. Kız ürkmesin diye yavaşça ilerlemiş. Ama kızın korktuğu falan yokmuş, aslanı olduğu gibi görüyormuş: Korku salan bir kükremesi olan ama temiz ve korkusuz bir yüreğe sahip güçlü, cesur ve onurlu bir yaratık. Kadın onun kibrini göz ardı edebiliyormuş, çünkü babasını izleyerek kibrin çoğu zaman sıradışı bir güçle beraber geldiğini öğrenmiş.” Jillian, Ronin’e doğru hızlı bir bakış attı; yaşlı adam keyifle sırtıyordu.

Ronin’in gülümsemesinden güç alarak doğrudan Grimm’e baktı ve devam etti: “Aslan, kadına sevdalanmış. Ertesi gün kızın babasını bulmuş ve tüm kalbiyle kızıyla evlenmek istediğini söylemiş ona. Kızın aslanın hayvani doğasıyla hiçbir sorunu olmamasına karşın, babası bu konuda endişeliymiş. Baba, aslanın kızıyla evlenmesini kabul etmiş ama bir şartı varmış - kızının bundan haberi yok-

muş. Aslan pençelerini çıkarıp dişlerini sökecek, böylece medeni ve evcil olacaktı. Aslanın aşktan gözü hiçbir şeyi görmüyormuş. Kabul etmiş ve böylece anlaşılmışlar.”

“Al sana bir ‘Samson ve Dalila’* hikâyesi,” diye mırıldandı Grimm.

Jillian onu duymazlıktan geldi. “Aslan tekrar kapılarına geldiğinde, babası onu taş ve sopalarla kovalamış, çünkü aslan artık korku saçan bir yaratık değilmiş.”

Jillian uzunca bir süre duraksadı, Balder ile Ronin ise ellerini çırpıldılar. “Fevkalade anlattın,” diye bağırdı Ronin. “Bu benim karımın da en sevdiği masallardan biriydi.”

Grimm suratını buruşturdu. “Böyle mi bitiyor yani? Bu hikâyenin anlatmak istediği şey neymiş peki?” diye sordu gücenmişçesine. “Aşkın bir adamı güçsüz kıldığı mı? Silahlarını kuşanmadığı zaman adamın sevdiği kadını kaybedeceği mi?”

Ronin ona küçümseyici bir bakış attı. “Hayır, evlat. Masaldan çıkarılacak ders, en kudretlilerin bile aşk karşısında tevazu gösterebileceği.”

“Bekleyin, daha bitmedi,” dedi Jillian usulca. “Kız ona her şeyiyle güvenmek istemiş ve babasının evinden kaçarak aslan kralıyla evlenmiş.” Jillian şimdi Grimm’in korkusunu anlamıştı. Sakladığı sır her neyse, Jillian’ın bunu keşfettiğinde kendisini terk edeceğinden korkuyordu Grimm.

Grimm ellerini kızgınlıkla sallayarak, “Halen berbat bir hikâye olduğunu düşünüyorum,” dedi. Eli kadehine

* Eski Ahit’te geçen, gücünü saçlarından alan savaşçı Samson ile onun aşık olduğu kadın Dalila’yı anlatan öykü. Dalila, güçlü savaşçı Samson’un zayıf noktasını bilir ve uykusunda onun saçlarını kestirerek adamın felaketine sebep olur. (ç.n.)

çarpıp kadehi masanın öbür ucuna uçurdu ve Ronin'in üstüne elına şarabı döktü. Grimm uzun ve gerilimli bir süre boyunca babasının beyaz giysisinin üzerindeki parlak kırmızı lekeye bakakaldı. "Müsaadenizle," dedi kabaça, sandalyesini itti ve bakışını bir daha odaya çevirmeden hızla uzaklaştı.

"Ah, kızım, bazen bu oğlan ele avuca sığmıyor işte," dedi Ronin özür dileyen bir bakışla. Bir yandan da elindeki bezle lekeyi çıkarmaya çalışıyordu.

Jillian kahvaltısına doğru uzandı. "Keşke neler olup bittiğini anlıyor olsaydım." Gözlerini beklenti içinde iki kardeşe dikti.

"Ona sormadın, değil mi?" dedi Balder.

"Ona sormak istiyorum ama..."

"Sana istediğin cevapları veremeyebilir, çünkü onları kendisi de bilmiyor, öyle değil mi?"

"Bana anlatmasını o kadar çok istiyorum ki! Bana değilse bile, en azından *size*," dedi Jillian Ronin'e. "İçinde hapsedilmiş çok fazla şey var ve ben ona zaman vermek dışında ne yapabilirim, bilmiyorum."

"O seni seviyor," diyerek teskin etti Ronin. "Gözlerinden, sana dokunuşundan, sen etrafta olunca hareket ediş şeklinden okunuyor bu. Sen onun kalbinin merkezisin."

"Biliyorum," dedi Jillian. "Beni sevdiğinden kuşku duymuyorum ama güven aşkın ayrılmaz bir parçasıdır."

Balder delici bakışını kardeşine yöneltti. "Ronin bugün onunla konuşacak, öyle değil mi kardeşim?" Balder masadan kalktı. "Sana temiz bir gömlek getireyim," diye ekledi ve salonu terk etti.

Ronin elma şarabıyla ıslanmış gömleğini çıkardı, bir

sandalyenin arkasına astı ve vücudunu keten bir bezle kuruladı. Elma şarabı onu sırlıslıkla etmişti.

Jillian ilgiyle onu izliyordu. Adamın gövdesi orantılı ve kuvvetliydi. Yıllarca Kuzey İskoçya güneşinin altında kalan geniş göğsü kararmış, aynı Grimm'inki gibi tüylerle kaplanmıştı. Grimm'in bedeni gibi onun bedeni de yara ve doğum lekelerinden arınmış, zeytin rengi bir tene sahipti. Elinde olmadan ona bakmayı sürdürdü. Onlarca savaşta yer almış olmalıydı ve gövdesinde tek bir yara izi bile yoktu. Eğer alışıldık İskoç tarzında dövüşüyorsa, geleneksel kıyafeti dışında üzerinde hiçbir şey olmadan savaşmış olmalıydı. Jillian'ın babasının göğsünde bile bir-iki yara vardı. Durumu çözemeyerek ona bakakaldı, ta ki, Ronin'in artık kıpırdamadığını ve ona baktığını anlayana dek.

"En son güzel bir kızın göğsüme bakmasının üzerinden on beş sene geçti," diye dalga geçti onunla.

Jillian'ın gözleri onun yüzüne yöneldi, şefkatle bakıyordu. "Karınızın ölümünün üzerinden bu kadar mı süre geçti?"

Ronin başıyla onayladı. "Jolyn gördüğüm en muhteşem kadındı. Ondan daha iyi yürekli birine hiç rastlamadım."

"Onu nasıl kaybettiniz?" diye sordu Jillian usulca.

Ronin ona doğru duygularını belli etmeden baktı.

"Savaşta mıydı?" diye ısrar etti Jillian.

Ronin gömleğini inceledi. "Korkarım ki bu gömleğin işi bitti artık."

Jillian başka bir yol denedi, adamın da ilgisini çekebilecek bir yol. "Ama bu on beş yıl içinde başka kadınlarla da tanıştınız herhalde, öyle değil mi?"

"Bizim için yalnızca bir kadın vardır küçükhanım. O bu hayattan göçtüğünde yerine yenisi gelmez."

“Yani on beş senedir... kimseyle birlikte- ” Sohbetin gittiği yönden utanıp sustu Jillian ama merakını bastıramıyordu. Çoğu erkeğin eşleri öldükten sonra yeniden evlendiklerini biliyordu. Eğer evlenmemişlerse de bir metresleri olması doğal karşılanırdı. Bu adam on beş yıldır tümüyle yalnız başına mı olduğunu söylüyordu yani?

“Burada yalnızca bir kişiye yer var.” Ronin yumruğuyla göğsüne vurdu. “Biz yalnızca bir kere severiz ve aşk olmadan kadınlar ilgimizi çekmez,” dedi sessiz bir vakarla. “Oğlum, en azından, bunu biliyor.”

Jillian’ın gözleri yeniden onun göğsüne doğru yöneldi ve az önce neden afallamış olduğunu bir anda fark etti. “Grimm, McKane’lerin sizin göğsünüzü bir savaş balta-sıyla ikiye ayırdığını söylemişti.”

Ronin gözlerini kaçırdı. “Ben çabuk iyileşirim ve aradan on beş yıl geçti.” Sanki bu her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi omuzlarını silkti.

Jillian yaklaştı ve meraklı elini ona doğru uzattı.

Ronin geri çekildi. “Tenimi koyulaştıran güneş birçok yarayı da gizler. Bir de tüyler var elbette,” dedi telaşla.

Fazla telaşlı, diye düşündü Jillian. “Ama en ufak bir yara izi bile göremiyorum,” diye itiraz etti Jillian. “Grimm’in anlattığına göre, balta sapına kadar vücudunuza gömülmüş. Çoğu insan böyle bir şeyden sağ çıkamazdı, en azından üstü beyaz bir dokuyla kaplı derin bir yara izi kalması gerekirdi. Grimm sizin birçok savaşta yer aldığınızdan bahsetti. İnsan en azından gösterecek bir iki yara izinizin olmasını bekliyor,” diye sesli düşündü Jillian. “Aslına bakarsanız, Grimm’in de hiç yara izi yok, hiçbir yerinde. Onun üzerinde en küçük bir çizik bile gördüğümü hatırl-

lamıyorum. Hiçbir zaman kendini yaralamaz mı? O inatçı genesini tıraş ederken hiç eli kaymaz mı? Ayağını bir yere çarpmaz mı? Şeytan tırnağı çıkmaz mı?" Jillian sesinin gidererek yükseldiğinin farkındaydı ancak kendine engel olmadı.

"Biz McIlloch'lara kusursuz bir sıhhat bahşedilmiştir." Ronin kiltini çekti, katlanmış kumaşın bir kısmını alıp göğsüne sardı.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Jillian, aklı başka yerlerde. Sesini alçaltmaya çalışmıştı bu kez. "Lordum- "

"Ronin."

"Ronin, bana oğlun hakkında anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Ronin içini çekti ve ona kasvetli bir ifadeyle baktı. "Var sahiden de," diye kabul etti. "Ama anlatamam kızım. Bunu sana kendisi anlatmalı."

"Bana neden güvenmiyor?"

"Güvenmediği sen değilsin," dedi Balder salona temiz bir gömlekle girerken. Grimm gibi o da sessizce hareket ediyordu. "Onun güvenemediği kendisi."

Jillian, Grimm'in amcasına doğru baktı. Bakışları o ve Ronin arasında gidip geldi. Tam tanımlayamadığı ama onun zihnini kemiren bir şey vardı. İkisi de onu dikkatlice, neredeyse bir şey bekleyerek izliyordu. Ancak bekledikleri şey neydi? Afallamış haldeki Jillian elma şarabını bitirdi ve kadehi yakınındaki bir masaya koydu. "Sanırım gidip Grimm'i bulmalıyım."

"Jillian onu ana salonda arama sakın," dedi Balder çabucak, ona dikkatle bakarak. "Oraya nadiren gider, gittiğinde de biraz yalnız kalmak ister."

“Ana salon mu?” Jillian’ın kaşı kalktı. “Ben buranın ana salon olduğunu sanıyordum?” Elini yemek yedikleri geniş odaya doğru salladı.

“Hayır, bu ön salon. Ben şatonun arkasına doğru açılanı kastediyorum. Aslına bakarsan, tam dağın kalbinde yer alıyor o salon. Orası, onun çocukken sığınmak için kaçtığı yeri.”

“Ah.” Jillian başını öne doğru eğdi. “Teşekkür ederim,” diye ekledi ama ne için teşekkür ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın o şifreli yorumu, görünüşte, oradan sakınması için söylenmiş gibiydi ama gerçekte, oraya gitmesi için bir davetiyeydi sanki. Jillian hızlı bir şekilde başını salladı ve onlardan müsaade istedi. Meraktan çatlayacaktı.

Jillian odadan çıkınca Ronin, Balder’a bakarak sırtıttı. “Grimm çocukken oraya hiç gitmezdi. Hatta, Lordlar Odası’m henüz görmedi bile! Kurnaz piç kurusunun teki-sin, öylesin gerçekten de,” diye bağırdı hayranlıkla.

“Ailede zekâ namına aslan payını benim kaptığımı sana hep söylemişimdir,” dedi Balder eliyle saçlarını düzelterek. Sonra da ikisine de birer kadeh elma şarabı doldurdu. “Meşaleler yakılmış mıydı Ronin? Odanın kapısını açık bırakmıştın, öyle değil mi?”

“Elbette açık bıraktım! Zekânın tümü de sana gitmedi ya. Fakat Balder, ya kız durumu anlayamazsa? Ya da daha kötüsü, kabullenemezse?”

“Bu kızın omzunun üzerinde duran şey boş bir kafa değil kardeşim. O, sorularla dolup taşmış durumda zaten fakat ağzını kapalı tutuyor. Çekingen olduğundan değil, senin oğlanı ziyadesiyle sevdiğinden. Burada on beş yıl önce ne olduğunu öğrenmek için yapıp tutuşuyor ve Gavrael’in ona anlatması

için sabırla bekliyor. Biz ona aradığı yanıtları başka bir yolla verip, Gavrael nihayet konuştuğunda kızın hazırlıklı olmasını sağlayacağız.” Balder bir an durdu ve kardeşine doğru sert bir ifadeyle baktı. “Sen eskiden bu kadar ödleğ değildin Ronin. Onun sana gelmesini beklemekten vazgeç. Git ona, yıllar önce yapmak istediğın gibi. Yap artık bunu Ronin.”

Jillian ana salona kestirme bir yoldan gitti. Maldebann Kalesi’nde dolanmak bir şehirde haritasız yol bulmaya benzediğinden, ne kadar kestirme olduğundan da emin değildi aslında. Kafa karıştırıcı koridorların arasında yolunu bulmaya çalıştı. Kalenin arkasına, dağa doğru giden bir istikamette ilerlediğini umuyordu. Ana salonu bulmaya kararlıydı. Balder ve Ronin’in onun burayı görmesini arzu ettikleri ortadaydı. Bu yer onun Grimm hakkındaki sorularına yanıt olabilecek miydi?

Yarım saat kadar arayıp başarısız olduktan sonra, sürekli kıvrılan bir dizi koridorda tekrar tekrar dolandı ve sonunda bir köşeyi geçip, kahvaltıyı yaptıklarından bile daha büyük bir salona vardı. Tereddüt içinde ilerledi; salon hiç şüphesiz ki çok eskiydi—belki de gizemli Kelt rahipleri tarafından dikilen taşlar kadar kadimdi.

Birileri onun işini kolaylaştırmış ve meşaleleri yakmıştı -iki kardeş olaya müdahale etmişler diye düşündü minnettar bir biçimde- zira salonun bu kısmında tek bir pencere bile yoktu, nasıl olacaktı ki zaten? Ana salon dağın etkilerinin içindeydi. Bu fikir ürküp titremesine neden oldu. Salonun öbür ucunda, taşın içine yerleştirilmiş esrarengiz

çift kanatlı kapıyı görünce, kocaman odayı boydan boya ağır adımlarla geçti. Kapı tepesinde bir kule gibi yükseliyordu ve çelikten şeritlerle kaplanmıştı. Kapının üzerindeki kemere kalın harflerle bir yazı işlenmişti.

“*Deo non fortuna,*” diye fısıldadı Jillian. Caithness’taki şapelde olduğu gibi, burada da alçak sesle konuşmak zorunda hissetmişti kendini.

Devasa kapıyı itirdi ve kapının kanatları içeri doğru açılıp Balder’ın bahsettiği ana salonu gözler önüne sererken nefesini tuttu. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde, bir uyurgezer gibi hülyalı bir biçimde yürüdü ve önünde duran şeylerden gözlerini alamadı. Salonun yuvarlak hatları insanın bakışını yukarı doğru çekiyordu, Jillian da usulca ve hayranlıkla çatıyı seyre daldı. Duvar resimleri ve freskler her yeri kaplıyordu. Bazıları öylesine canlı ve gerçekçiydi ki elini uzatıp onlara dokunmak istedi. Gördüklerini anlamaya çalışırken, içinden bir ürperti geçti. McIlloch’ların yüzyıllar süren tarihine mi bakıyordu? Bakışını aşağılara kaydırıp ve yeni harikalar keşfetti. Salonun duvarlarında portreler asılıydı. Yüzlercesi!

Jillian duvar boyunca süzüle süzüle yürüdü. Portrelerden oluşmuş kronolojik bir soy ağacının önünde yürüyor olduğunu anlaması pek de uzun sürmemişti. İlk resimler taşın üzerine oyulmuştu, bazıları doğrudan duvarın içine kazınmışlardı, altlarında isimler vardı - telaffuz bile edemediği eski isimler. Jillian duvar boyunca ilerleyince, betimleme şekilleri de kıyafetler de daha modern hale geldi. Aradan geçen yüzyıllara karşın keskinliklerini yitirmemeleri adına, portreleri yeniden resmetmek ve renklendirmek için oldukça büyük bir çaba sarf edildiği belliydi.

Jillian soy ağacında günümüze doğru yaklaştıkça, portreler görsel olarak daha ayrıntılı betimlemeler içermeye başladılar. bu da onun artan kafa karışıklığını iyiden iyiye derinleştirdi. Renkler daha canlıydı, daha titiz bir şekilde uygulanmıştı. Gözleri bir portreden diğerine doğru giderken, Jillian bir ileri bir geri yürüdü. Çocukların portreleriyle onların yetişkin hallerindeki portrelerini karşılaştırıyordu.

Yanlış görüyor olmalıydı.

Aklın alır gibi değildi. Jillian gözlerini bir süreliğine kapadı. sonra yavaşça tekrar açtı ve birkaç adım gerileyerek bu kısmı baştan sonra taradı. Bu doğru olamazdı. Bir meseleyi alıp daha yakına geldi ve annelerinin eteklerindeki çocukları daha yakından inceledi. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, ileride tehlikeli bir şekilde yakışıklı adamlara dönüşecek güzel oğlanlardı bunlar.

Sonraki portrelere geçti ve işte yine oradalar: siyah saçlı, mavi gözlü, tehlikeli bir şekilde yakışıklı adamlar.

Gözlerin rengi sonradan değişmezdi.

Jillian biraz önce izlediği yolu yeniden takip etti ve en son baktığı portredeki kadını incelemeye koyuldu. Eteğinde kahverengi gözlere sahip beş çocuk olan, kestane rengi saçlara sahip muhteşem bir kadındı. Jillian onun sağına doğru ilerledi; ya aynı kadındı bu ya da onun tıpatıp ikizi. Beş erkek, onun etrafında çeşitli pozlarda duruyordu ve hepsi de doğrudan ressama bakıyorlardı. Böylelikle, gözlerinin rengi konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyorlardı. Buz mavisi. Portrelerin altındaki isimler aynıydı. Şaşkınlık içerisinde koridor boyunca ilerledi.

Sonunda 16. yüzyılı bulmuştu.

Ne yazık ki portreler yanıt vermekten ziyade yeni sorular yaratıyorlardı. Jillian salonda dizlerinin üzerine çöktü ve uzun süre öylece durarak düşündü.

Durumu çözüp rahatladığında aradan saatler geçmişti. Bir kez çözmüştü ve artık aklında hiçbir soru kalmamıştı - akıl yürütme konusunda en iyilerle aşık atabilecek, zeki bir kadındı o. Ve o güçlü akıl yürütme yeteneği Jillian'a, bu durum rasyonel düşünceye tamamıyla aykırı olsa da başka bir açıklamanın mümkün olamayacağını söylüyordu. Orada dizlerinin üzerine çökmüş, ekose kumaşa sarınmış bir şekilde, elinde neredeyse sönmek üzere olan bir meşaleyle, Berserker'larla dolu bir salonda oturuyordu.

32. Bölüm

Grimm terasta bir aşağı bir yukarı yürürken kendini bir aptal gibi hissediyordu. Babasıyla aynı masaya oturmuş ve onunla aynı sofrayı paylaşmış, hatta Jillian gelene kadar medenice onunla sohbet etmeyi bile başarmıştı. Sonra Ronin, Jolyn'den bahsetmişti ve Grimm içindeki öfkenin öylesine ani bir şekilde kabardığını hissetmişti ki neredeyse masanın öbür ucuna fırlayıp adamın gırtlığına yapışacaktı.

Ancak Grimm, içinde hissettiği öfkenin çok büyük bir kısmının kendine karşı olduğunu anlayabilecek kadar zeki-ydi. Bazı bilgilere ihtiyacı vardı ama sormaya korkuyordu. Jillian'la konuşmaya ihtiyacı vardı fakat ona ne söyleyebilirdi ki? Daha kendisi aradığı yanıtları bulamamıştı. *Babanla yüzleş, diye emretti vicdanı. Tamı olarak neler yaşadığını öğren.*

Bu düşünce onun dehşete kapılmasına sebep oluyordu. Eğer yanlış yaptığını öğrenirse, tüm dünyası bambaşka bir hal alacaktı.

Ayrıca, endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Jillian'ın onun gerçekte ne olduğunu keşfetmediğinden emin olmalı ve McKane'lerin ensesinde olduğu konusunda Balder'ı uyarmalıydı. Onlar saldırmadan önce Jillian'ı güvenli bir yere götürmeliydi ve neden hem kendisinin, hem amcasının, hem de babasının Berserker olduğunu çözmeliydi. Bu kadar rastlandı biraz fazlaydı ve Balder da Grimm'in bilmediği bazı bilgilere atıfta bulunup duruyordu. Kimseye sormadığı bilgilerdi bunlar.

"Oğlum."

Grimm döndü. "Bana öyle seslenme," diye cevapladı ama itirazı her zamanki zehirli tınıyı taşımıyordu.

Ronin içini çekti. "Konuşmalıyız."

"Çok geç. Söylemen gereken her şeyi yıllar önce söyledin."

Ronin terası boydan boya kat etti ve duvara, Grimm'in yanına geldi. "Tuluth çok güzel, öyle değil mi?" diye sordu.

Grimm cevap vermedi.

"Evlad, ben..."

"Ronin, sen..."

İki adam birbirlerine sorgularcasına baktı ve her ikisi de Balder'ın terasa adım attığını fark etmedi.

"Neden gittin ve bir daha hiç gelmedin?" Kelimeler Ronin'in ağzından on beş yıl bunları söylemeyi beklemenin birikmişliğiyle hızla döküldü.

"Neden mi gittim?" diye tekrarladı Grimm inanamamış gibi.

“Dönüştüğün şeyden korktuğun için miydi?”

“Dönüştüğüm şey mi? Ben hiçbir zaman senin gibi olmadım.”

Ronin ona dik dik baktı. “O mavi gözlere sahipken bunu nasıl söyleyebilirsin? Aynı kana susamışlık sende de var.”

“Bir Berserker olduğumu biliyorum,” diye karşılık verdi Grimm. “Ama ben *delirmedim*.”

Ronin gözlerini kırıştırdı. “Bir deli olduğunu söylemedim ki hiçbir zaman.”

“Söyledin. Savaşığımız o gece, benim de aynı senin gibi olduğumu söyledin,” diye hatırladı Grimm acı bir şekilde.

“Öylesin zaten.”

“Değilim!”

“Evet, öylesin- ”

“Sen annemi öldürdün!” diye haykırdı Grimm, on beş yıl beklemiş olmanın tüm ızdırabıyla.

Balder hemen ileri atıldı ve Grimm kendini iki çift mavi gözün huzursuz sorgusu altında buldu.

Ronin ve Balder hayret içinde birbirleriyle bakiştılar. “Eve *bu yüzden* mi dönmedin hiç?” dedi Ronin ihtiyatlı bir şekilde.

Grimm derin bir nefes aldı. Bir anda zihnindeki soruları ardı ardına ortaya dökmeye başladı. Bir kez başlayınca bir daha hiç duramayacağını sandı. “Gözlerim daha önce neden kahverengiydi? İkiniz birden nasıl oldu da Berserker’a dönüştünüz?”

“Ah, gerçekten kalın kafalısın, öyle değil mi?” diye homurdandı Balder. “Hadi ama, parçaları birleştiremiyor musun evlat?”

Grimm'in bedenindeki tüm kaslar gerildi. Binlerce soru ve yüzlerce şüphe, onlarca bastırılmış hatırayla karıştı ve hepsi birleşince içinden çıkılmaz bir hal aldılar. "Babam bir başkası mı?" diye sordu.

Ronin ve Balder başlarını hayır anlamında sallayarak onu izlediler.

"Pekâlâ, o zaman annemi neden öldürdün?" diye gürledi Grimm. "Bana bizim doğuştan böyle olduğumuzu falan da söyleyeyim deme sakın. Sen kendi karını öldürecek kadar aklını yitirmiş bir adam olarak doğmuş olabilirsin ama ben öyle değilim."

Ronin'in yüzü hiddetle kaskatı kesildi. "Jolyn'i benim öldürdüğümü düşündüğüne inanamıyorum."

"Seni onun bedeninin üstünde buldum," diye üsteledi Grimm. "*Hançeri elinde tutuyordun.*"

"Hançeri kalbinden çıkarmıştım," dedi Ronin dişlerini gıcırdatarak. "Hayatım boyunca sevdiğim tek kadını neden öldüreyim? Tek ve gerçek eşimi öldürebileceğime, özellikle de sen nasıl inanırsın? Sen Jillian'ı öldürebilir misin? Berseker öfkesinin ortasında olsan bile, ona kıyabilir misin?"

"Asla!" dedi Grimm, gök gürültüsü gibi bir sesle.

"O zaman, yanılmış olduğunu da anlamalısın."

"Bana doğru atıldın, bir sonraki kurbanın ben olacaktım!"

"Sen benim oğlumsun," dedi Ronin nefes nefese. "Sana *ihtiyacım* vardı. Sana dokunmaya, senin hayatta olduğunu bilmeye; McKane'lerin sana da zarar vermediğinden emin olmaya ihtiyacım vardı."

Grimm ona anlamayan gözlerle baktı. "McKane'ler

mi? Annemi McKane'lerin öldürdüğünü mü söylüyorsun bana? McKane'ler gün batımına dek saldırıya geçmediler bile. Annem sabahleyin ölmüştü.”

Ronin ona şaşkınlık ve öfkenin karışımı olan bir ifadeyle baktı. “McKane'ler tüm gün tepelerde bekliyorlardı. Aramızda casusları vardı ve Jolyn'in yeniden hamile olduğunu öğrenmişlerdi.”

Grimm'in suratından bir dehşet ifadesi geçti. “Annem hamile miydi?”

Ronin gözlerini ovuşturdu. “Evet. Başka bir çocuğumuzun olmayacağını düşünüyorduk... Beklenmedik bir şeydi. Senden bu yana hiç hamile kalmamıştı ve bu da on beş yıl önce hamile kaldığı anlamına geliyor. Belki yeni bir çocuk için yaşlanmıştık ama yine de onu dört gözle bekliyorduk- ” Ronin devamını getiremedi, defalarca kez yutkundu. “Her şeyimi bir günde kaybettim!” Gözleri parlak alev alev yanıyordu. “Bunca yıl, senin neye dönüştüğünü anlayamadığın için eve gelmediğini düşünmüştüm. Sana yardımcı olamadığım için kendimden utanmıştım. Seni bu hale getiren ben olduğum ve bununla baş etmek için yanında olmadığım için benden nefret ediyorsun sanıyordum. Yıllar boyu McKane'ler senin izini bulmasınlar diye, peşinden gelip seni bulma ve seni oğlum olarak bağrıma basma arzuma karşı savaş verdim. Ortadan kaybolma konusunda epey başarılıydın. Şimdiyse... Şimdi öğreniyorum ki ben yıllar boyu seni uzaktan seyredip eve dönmeni beklerken, sen benden nefret ediyormuşsun. Benim Jolyn'i öldürdüğümü düşünüyormuşsun!” Ronin acı bir ifadeyle başını çevirdi.

“Annemi McKane'ler mi öldürdü?” diye fısıldadı

Grimm. “Onun hamile olup olmaması neden umurlarında olsun ki?”

Ronin başını salladı ve Balder’a baktı. “Bu kadar kalın kafalı bir oğlanı nasıl yetiştirmiş olabilirim?”

Balder omuzlarını silkti ve gözlerini devirdi.

“Hâlâ anlamıyorsun, öyle değil mi Gavrael? Sana yıllar önce de bunu anlatmaya çalışmıştım: Biz, McIlloch erkekleri doğuştan Berserker’ız. Lordun soyundan gelen her erkek bir Berserker’dır. McKane’ler bizi yıllardır avlamaya çalışıyorlar. Bizim efsanelerimizi neredeyse bizim kadar iyi bilir onlar da. Kehanete göre, neredeyse yok olmanın eşiğine gelip üç parçaya ayrılacaktık.” Kollarını onunla birlikte üçünü kapsayacak biçimde salladı. “Ama içimizden çıkacak bir delikanlı, tek ve gerçek eşini bulduğunda yuvasına getirecek ve McKane’leri yok edecek. McIlloch’lar hiçbir zaman olmadıkları kadar kudretli olacaklar. O delikanlı *sensin*.”

“Doğuştan mı B-b-e-r-serker?” diye kekeledi Grimm.

“Evet,” diye yanıtladı iki adam da aynı anda.

“Ama ben bir Berserker’a dönüştüm,” dedi Grimm işin içinden çıkamayarak. “Wotan Tepesi’nde Odin’e seslendim.”

Ronin başını salladı. “Öyle zannetmişsin. İçindeki Berserker’ı ortaya çıkaran şey, savaşta dökülen ilk kandı. Normalde, oğullarımız on altı yaşından önce içlerindeki Berserker’ı belli etmezler. Savaşı yaşamış olmak, senin yaşadığın değişimi hızlandırdı.”

Grimm duvarın üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Benim aslında ne olduğumu değişimi geçirmeden önce neden söylemedin bana?”

“Oğlum, bunu senden saklıyor değildik. Sana efsanelerden bahsetmeye genç yaştan itibaren başladık. O efsanelerle kendinden geçerdin, hatırlamıyor musun?” Ronin sustu ve kahkaha attı. “Senin yıllarca etrafta koşturup bir Berserker olmaya çalıştığını hatırlıyorum. Bu mirası böylesine hoşnut bir şekilde kucaklayan bizi memnun etmişti. Hadi git, git ve Lordlar Odası’m gör şimdi Gavrael- ”

“Grimm,” diye düzeltti inatla. Kimliğinin bir parçasına tutunmak istiyordu, hangi parçası olursa olsun.

Ronin, sanki sözü hiç kesilmemiş gibi devam etti. “Sırrımızı oğullarımızla paylaşıp, onlara Berserker öfkesiyle nasıl başa çıkacaklarını öğrettiğimizde, bazı seremoniler yaparız. Seninkinin zamanı da yaklaşıyordu ama McKane’ler ansızın saldırdı. Jolyn’i kaybettim, sen burayı terk ettin ve bir daha yüzünü batıya, Maldebann’a, bana dönmedin bile. Beni bir adamın yapabileceği en aşağılık şeyle suçladığını ve bu yüzden benden nefret ettiğini biliyorum artık.”

“Biz oğullarımızı eğitiriz Gavrael,” dedi Balder. “Yoğun bir disiplin; zihinsel, duygusal ve fiziksel bir eğitim. Berserker’in onlara değil, onların Berserker’a hükmetmeleri için onlara çeşitli yollar öğretiriz. Sen bu eğitimi alamadın ama şunu söylemeliyim ki kendi başına da epey iyi idare ettin. Hiçbir eğitim almamana, kendi doğan hakkında hiçbir şey bilmemene karşın hep onurlu kalmayı başardın ve fevkalade bir Berserker’a dönüştün. On dört yaşındayken, henüz dünyayı tam olarak anlayamamış o gözlerle, bazı şeyleri farklı görmüş olabilirsin, kendine fazla haksızlık etme.”

“Yani benim Maldebann’ı yeniden Berserker’larla dolu

bir yer haline getirmem mi gerekiyor?” Grimm, Ronin’in kehanet hakkındaki sözlerine takılmıştı birden.

“Kehanet bize Lordlar Odası’nda bildirildi.”

“Ama Jillian benim ne olduğumu bilmiyor,” dedi Grimm çaresizlikle. “Ve doğurduğu her oğlan aynı benim gibi olacak. Biz hiçbir zaman- ” Düşüncesinin sonunu sesli olarak getiremedi.

“O senin sandığından daha güçlü evlat,” diye yanıtladı Ronin. “Ona güven. Birlikte bu miras hakkında çok fazla şey öğrenebilirsiniz. Bir Berserker olmak bir onurdur, bir lanet değil. İskoçya’nın en büyük savaşçılarından çoğu bizim gibilerden çıkmıştır.”

Grimm on beş yıldır zihnini dolduran şeyleri yeniden gözden geçirirken uzun süre sessiz kaldı. “McKane’ler geliyor,” diyebilirdi sonunda. Elle tutulamayacak şeylerin akınına uğramış bir haldeyken, somut olan tek gerçeğe sığınmıştı.

İki adam da bakışlarını etraflarını saran dağlara çevirdi. “Dağlarda hareket eden bir şey mi çarptı gözüne?”

“Hayır, beni takip ediyorlar bir süredir. Beni öldürmeyi üç defa denediler bile. Caithness’i terk ettiğimizden beri ensemizdeler.”

“Harika!” Balder, sinsice bir şeyleri bekliyormuş gibi ellerini ovuşturdu.

Ronin de hoşnut görünüyordu. “Ne kadar arkanızdaydılar?”

“Tahminlerime göre bir günden daha az bir süre.”

“Yani her an burada olabilirler. Evlat, gidip Jillian’ı bulmalısın. Onu kalenin kalbine götür ve her şeyi açıkla. Ona güven ve tüm bunları sindirmesi için fırsat ver. Eğer ger-

çeği yıllar önce biliyor olsaydın, on beş yılı boşa harcamış olur muydun?”

“Benim ne olduğumu öğrendiğinde benden nefret edecek,” dedi Grimm acı bir ifadeyle.

“Bundan da benim Jolyn’i öldürdüğüm kadar emin misin?” diye sordu Ronin lafı gediğine oturtarak.

Grimm’in gözleri onunkilerle buluştu. “Artık hiçbir şeyden emin değilim,” dedi kasvetli bir biçimde.

“Ona âşık olduğundan eminsin evlat,” dedi Ronin. “Ben de onun, senin için tek ve gerçek eş olduğundan eminim. Kadınlarımızdan hiçbiri bizim mirasımızı reddetmediler, asla.”

Grimm başıyla onayladı ve kaleye yöneldi.

“Jillian’ın kalenin içinde kaldığından emin ol Gavrael,” dedi Ronin onun arkasından. “Savaşta onu riske atamayız.”

Grimm, Maldebann’a doğru gözden kaybolduktan sonra Balder gülümsedi. “Ona Gavrael dediğinde düzeltmeye çalışmadı bu kez.”

Ronin’in gülümsemesi neşe doluydu. “Fark ettim. Köylüleri hazırla Balder, ben de muhafızları uyarmalıyım. Bu kavgaya bir son vereceğiz bugün, hem de toptan.”

33. Bölüm

Lordlar Odası'nda öylece oturmuş olan Jillian nihayet ayağa kalktığında vakit ikindiye yaklaşıyordu. Zihnini kemiren son soruları da açıklığa kavuşturunca, içini bir huzur kapladı. Birdenbire, Grimm etraftayken kardeşlerinin ve Grimm'in konuştuklarını duyduğu birçok söz anlam kazanmaya başlamıştı ve bir süre bunun üzerine düşündükçe, bir yanının bu gerçeği çoktandır bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı Jillian.

Onun âşık olduğu adam, kendinden nefret eden ve kökenleriyle olan bağlarını koparmış olan efsanevi bir savaşçıydı. Ama şimdi evine döndüğüne ve bu kökenleri keşfetmesi için zamanı olduğuna göre, Grimm'in sonunda kendisiyle barışması için bir fırsatı vardı.

Jillian salonda son bir kez dolaşırken, McIlloch gelinlerinin mutluluk saçan ifadeleri gözünden kaçmadı. Grimm

ile anne-babasının portrelerinin önünde uzunca bir süre durdu. Jolyn kestane rengi saçlarıyla güzel bir gelindi; metanet dolu gülümsemesinden aşk yayılıyordu. Ronin hayran hayran onu seyrediyordu. Portrede Grimm, oturmakta olan anne-babasının önünde diz çökmüştü ve dünyanın en mutlu kahverengi gözlü çocuğu gibi görünüyordu.

Dünyaya Grimm gibi bir erkek çocuğu getirmenin nasıl bir şey olacağını düşünürken, eli karnına doğru gitti. Grimm onunla ne kadar gurur duyardı kim bilir? Grimm, Balder ve Ronin’le birlikte ona ne kadar özel biri olduğunu öğretirlerdi, onu İskoçya’yı koruyacak olan savaşçılardan biri yaparlardı.

“Ah, bana hamile olmadığını söyle lütfen!” Bu tiksintiyle dolu bir sestti.

Ramsay Logan’ın eli omzunu bir mengene gibi kavrayınca, Jillian’ın çığlığı soğuk taş duvarlarda yankılandı.

“Onu bulamıyorum,” dedi Grimm gergin bir şekilde.

Ana salona bir hışımla girdiğinde Ronin ve Balder tek vücut olmuş gibi ona doğru döndüler. Muhafızlar hazırды, köylüler uyarılmıştı, Tuluth son adamına kadar McKane’lere karşı savaşmak için hazırды.

“Lordlar Odası’na baktın mı?”

“Evet, orada olmadığını anlamak için kısa bir bakış atmak yeterli oldu.” Haklarında hiçbir şey bilmediği ataları onu öylesine büyültüyordu ki eğer bir süre daha onlara baksaydı oradan hiç çıkamayabilirdi.

“Kalenin tamamına baktın mı?”

“Evet.” Ellerini saçlarına daldırdı ve en büyük korkusunu dillendirdi. “McKane’lerin buraya girip onu bir şekilde kaçırmış olması mümkün mü?”

Ronin içini çekti. “Her şey mümkün evlat. Bugün ikindi vaktinde köyden erzak gelecekti. Kahretsin, o erzakların içine herhangi biri gizlice girmiş olabilir. On beş yıllık barışın ardından fazla gevşedik.”

Muhafız evinden gelen ani bir çığlık hepsinin dikkatini başka yöne çekti.

“McKane’ler geliyor!”

★★★

Connor McKane, Douglas klanının simgesi olan ekose kumaştan bir parçayı elinde bayrak gibi sallayarak atını vadiye doğru sürdü. Bu, çoğu McIllloch’u yalnızca şaşırtmış olmakla kalsa da Grimm’i öfke ve korkuya sevk etmişti. Bir McKane’in Douglas klanına ait bir kumaşı bulabileceği tek yer, Jillian’ın bedeniydi. Mavi ve gri renklere sahip kumaşı daha bu sabah kahvaltıda giymişti.

Köylüler saldırmaya hazırlanıyorlardı. On beş yıl önce kaybettikleri sevdiklerinin öcünü almak için hevesle doluydular. Ronin onlara ilerlemelerini emretmek üzereyken, Grimm koluna elini atarak durdurdu onu.

“Jillian ellerinde,” dedi cansız bir sesle.

“Nasıl bu kadar eminsin?” Ronin’in bakışı onunla buluştu.

“Salladıkları bu kumaşı ben getirdim. Jillian kahvaltıda onu giyyordu.”

Ronin gözlerini kapattı. “Yine mi?” diye fısıldadı. Göz-

lerini açtığında, kararlılığın verdiği içten içe yanan ateşle kaplıydı gözleri. “Onu kaybetmeyeceğiz evlat. McKane’lerin lordu öne çıksın,” diye emir verdi muhafızına.

McIllloch birlikleri her yerlerinden nefret fıskırsa da geri çekilerek onun yaklaşmasına izin verdiler. Connor McKane, Ronin’in önüne geldiğinde yüzünü buruşturdu. “O savaş baltasının bıraktığı yarayı atlatacağını tahmin etmiştim seni şeytan ama kendi ellerimle öldürdüğüm o kaltak karının ardından kendini bu kadar toparlayabileceğini ummamıştım.” Connor sırtınca dişleri meydana çıktı. “Ve doğmamış çocuğunun ardından.”

Ronin, elini yumruk yapıp kılıcını kabzasından kavramıştı fakat kılıcını çekmedi. “Bırak kızı gitsin McKane, onun bizimle bir ilgisi yok.”

“Kız hamile olabilir.”

Grimm, Occam’ın üzerinde kaskatı kesildi. “Değil,” diye karşılık verdi ona soğukkanlılıkla. *Öyle olsaydı Jillian mutlaka söylerdi!*

Connor McKane onun yüzünü dikkatle inceledi. “O da öyle diyor ama ikinize de güvenmiyorum.”

“Nerede o?” diye sordu Grimm.

“Güvende.”

“Beni al Connor, onun yerine beni al,” diye önerdi Ronin, Grimm’i şaşkına çevirerek.

“Seni mi alayım ihtiyar?” Connor sertçe tükürdü. “Sen artık bizim için bir tehdit değilsin, bunu yıllar önce gördük. Başka erkek çocuğun olmayacak. Şimdi bizim sorunumuz o,” dedi Grimm’i işaret ederek. “Casuslarımız bize onun yaşayan son Berserker olduğunu söylediler. Hamile olup olmadığından emin olmadığımız kadın da onun kadını.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Grimm alçak bir sesle.

“Canını,” dedi McKane lafı dolandırmadan. “Son McIlloch’un da öldüğünü görmek tek istediğim şey.”

“Biz sandığın gibi birer canavar değiliz.” Ronin, McKane’lerin klan liderine öfkeyle baktı.

“Siz pagansınız. Tek gerçek dine küfreden kâfirlersiniz.”

“Bunu yargılamak sana düşmez,” diye bağırdı Ronin.

“Tanrı’nın buyruklarını benimle tartışmaya kalkma McIlloch. Şeytanın sesi beni Tanrı’nın yolundan saptırmayacak.”

Ronin hırlarken dudakları içeri doğru kıvrıldı. “Bir insan Tanrı’nın yolunu Tanrı’nın kendisinden daha iyi bildiğini düşünmeye başladığında, yüzlerce insan ölür- ”

“Jillian’ı serbest bırakırsan canımı alabilirsin,” diye araya girdi Grimm. “Ama o serbest kalacak. Onu...” Grimm, Ronin’e doğru baktı. “Onu babama emanet edeceksin.” Ona baba dediğinde Ronin’in ona çevirdiği bakışlarına karşılık vermek istedi Grimm ama yapamadı.

“Seni yeniden kaybetmek için bulmadım ben evlat,” diye mırıldandı Ronin sertçe.

“Ne dokunaklı bir kavuşma ama!” dedi Connor duygusuzca. “Ama onu kaybedeceksin. Ve eğer kızı istiyorsan Gavrael McIlloch, Berserker’ların sonuncusu, git de onu kendin serbest bırak. Kız orada, yukarıda.” Wotan Tepe-si’ni işaret etti. “Mağaralarda.”

Grimm, dehşete kapılmış bir şekilde, tepenin sarp yamacını taradı gözleriyle. “Mağaraların neresinde?” Jilli-

an'ın karanlıkta yürüdüğü ve kestiremeyeceği tehlikelerle karşı karşıya olduğu düşüncesi Grimm'in dehşetini artırdı: tüneller çökebilir, bir kaya yuvarlanabilir ya da o bir çukurun içine düşebilirdi.

"Git kendin bul onu."

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileyim?" Grimm'in gözleri tehlikeli şekilde parladı.

"Bilemezsin," dedi McKane açıkça. "Ama içerisinin zifiri karanlık ve tehlikeli uçurumlarla dolu olduğunu biliyorsun. Hem seni oraya yollamanın bana ne yararı olabilir ki?"

"Tuzak kurmuş, patlayıcılar döşemiş olabilirsin," dedi Grimm gergin bir sesle.

"O halde onu bir an önce oradan çıkarsan iyi edersin McIlloch," diye kışkırttı onu McKane.

Ronin başını salladı. "Onun orada olduğuna ve yaşadığına dair kanıt lazım bize."

Connor, kısık sesle hızlıca bir şeyler söylediği muhafızını gönderdi.

Bir müddet sonra, beklenen kanıt gelmişti. Jillian'ın iç parçalayıcı çılgılığı vadideki gergin havayı ikiye bölmüştü.

Grimm, Wotan Tepesi'ne giden kayalıklarla dolu geçidi tırmanırken Ronin sessizce izledi.

Balder çok daha arka sıralardaydı. Yüzü, McKane'lerin halen hayatta olan ve henüz kadını seçmemiş bir Berserker olduğunu öğrenmemeleri adına, kalın bir pelerinle gizlenmişti. Ronin, birilerinin hayatı söz konusu olmadıkça varlığını açık etmemesini özellikle istemişti.

İki kardeş, tepeye tırmanan genç adamı durdukları farklı yerlerden hayranlıkla izledi. Occam'ı geride bırakmıştı ve tepenin yamacını, olağanüstü Berserker güçlerini kullanarak ustaca ve rahatlıkla tırmanıyordu. Yıllar yılı gizlendikten sonra, şimdi üstün güçlerini düşmanının gözü önünde sergiliyordu. O, içindeki canavarla tek vücut olmuş bir savaşçıydı, hayatta kalmak ve acıya dayanmak için yaratılmıştı. Tepenin zirvesine ulaşp yamacın ötesinde gözden kaybolunca, iki klanın askerleri, atlarını savaş hizasına getirdiler. Onları ayıran boşluğa öylesine büyük bir öfkeyle bakıyorlardı ki bu nefret, on beş yıl önce vadiyi dolduran sis kadar somut ve boğucu bir şekilde havada asılı duruyordu.

Jillian ve Grimm -ya da bir McKane- tepenin üzerinde belirmeden, iki taraf da kılını bile kıpırdatmayacaktı. McKane'ler Tuluth'a klanlarından daha fazla adamı kaybetmek için gelmemişlerdi; Gavrael'i alıp, son Berserker'ı saf dışı bırakmak için buradaydılar.

McIllioch'lar ise Jillian'a bir şey olacağı korkusuyla yerlerinden kıpırdamadılar.

Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu.

Grimm tünele sessizce girdi. Jillian'a seslenmemek için kendini zor tutuyordu; onu esir alan kişiye haber vermekten başka bir işe yaramazdı bu. Jillian'ın korkunç feryadını hatırlayınca hem kanı donuyor hem de intikam ateşiyle yanıyordu.

Tünelin içine bir yaban kedisi gibi temkinli bir şekilde

süzüldü, havayı bir kurt gibi kokladı. Tüm hayvani içgüdüleri, soğukkanlılıkla ve avına odaklanan bir kusursuzlukla uyarılmıştı. Bir yerlerde meşaleler yanıyordu; koku, yanılamayacağı kadar keskindi. Kıvrılan koridorlar boyunca, ellerini karanlığa doğru uzatarak kokuyu takip etti. Tünellerin içi zifiri karanlık olsa da gelişkin duyuları ona zeminin eğiminin ayırımına varma şansı tanıyordu. Derin çukurların etrafından dolandı, çöken tavanların altında eğildi, kokuyu takip ederek bu küflü tünellerin içinde yön bulmaya çalıştı.

Tünelin uzun, düz bir koridora açıldığı bir dönemeci aldı ve işte oradaydı, altın sarısı saçları meşale ışığında parlıyordu.

“Orada dur,” diye uyardı Ramsay Logan. “Yoksa kız ölür.”

En feci kâbuslarında yer edebilecek türden bir görüntüydü bu. Tünelin sonunda Jillian, Ramsay’in elindeydi. Onu bağlamış ve ağzını tıkamıştı. Jillian’ın üzerinde McKane’lere ait bir tartan vardı. Onun bedenini bunun içinde görmek Grimm’in içini öfkeyle kapladı. Onu kimin soyup yeniden giydirdiği düşüncesi çileden çıkarıcıydı. Grimm çabucak onun iyi olup olmadığını kontrol etti. Ona çığlık attıran şey her neyse, kan çıkmasına ya da onun üzerinde kalıcı bir yara oluşmasına neden olmamıştı. Logan’ın onun boğazına doğru tuttuğu kılıç kızın hassas tenini delmemişti. Henüz.

“Ramsay Logan.” Grimm ona doğru ürpertici bir gülümseme gönderdi.

“Beni gördüğüne pek şaşırmadın herhalde, değil mi Roderick? Yoksa McIlloch mu demeliydim?” Sanki nahoş bir şeyi ağzından tükürürcesine zikretmişti adını.

“Hayır, şaşırdığımı söyleyemem.” Grimm fark ettirme-

den yaklaştı. “Senin ne tür bir adam olduğunu her zaman biliyordum.”

“Orada dur dedim, seni piç kurusu. Onu gözümü kırpmadan öldürürüm.”

“Sonra ne yapacaksın?” diye karşılık verdi Grimm ama durmuştu. “Beni aşmak gibi bir şansın yok. O halde, Jillian’ı öldürmek sana ne kazandıracak?”

“Dünyayı yeni doğacak McIlloch canavarlarından temizlemiş olmanın keyfine varırım. Ayrıca, buradan ben değil de sen canlı çıkarsan, McKane’ler sen çıkar çıkmaz canına okurlar.”

“Bırak kızı gitsin. Onu serbest bırak ve onun yerine beni al,” diye önerdi Grimm. Jillian, Ramsay’in sınıksız ellerinin arasında kımlıdayıp böyle bir şeyi kesinlikte istemediğini belli etti.

“Ne yazık ki böyle bir şey yapamam McIlloch.”

Grimm hiçbir şey söylemedi ama bakışları ölümcüldü. Aralarında metrelerce mesafe vardı. Grimm, Berserker öfkesinin, Ramsay kılıcına davranmadan Jillian’ı serbest bırakmasını sağlayıp sağlayamayacağını kafasında tarttı.

Fazla riskliydi ve Ramsay de buna güveniyordu. Yine de burada aklına yatmayan bir şeyler vardı. Logan nasıl bir kazanç elde etmeyi umuyordu? Eğer Jillian’ı öldürürse, Ramsay, Grimm’in Berserker öfkesine kapılıp onu parçalara ayıracağını biliyordu. Logan’ın planı neydi? Biraz vakit kazanmaya çalışarak zihninde bu soruların yanıtlarını bulmaya çalıştı. “Bunu neden yapıyorsun Logan? Geçmişte aramızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum ama bunlar küçük şeylerdi.”

“Bunun geçmişte aramızda geçenlerle hiçbir alakası

yok, sadece senin ne olduğunla ilgili bu,” dedi Ramsay küçümseyerek. “Sen insan değilsin McIlloch.”

Grimm gözlerini kapattı, Jillian’ın yüzünü kapladığından emin olduğu dehşet ifadesini görmek istemiyordu. “Ne zaman öğrendin?” Ramsay’in konuşmaya devam etmesini sağlamak, bu aşağılık herifin ne istediği konusunda bir fikir edinmesine yarayabilirdi. Tek istediği hayatı olsa, bunu ona vererek Jillian’inkini seve seve kurtarırdı. Eğer ikisini birden öldürmeyi planlıyorsa, Grimm Jillian uğruna savaşarak ölecekti.

“Yaban kedisini öldürdüğün gün anlamıştım. Ağaçların arasında duruyordum ve senin dönüşüm geçirdikten sonraki halini gördüm. Hatchard sana gerçek isminle seslendi.” Ramsay başını tiksintiyle salladı. “Saraydaki onca yıl boyunca fark etmemişim. Gavrael

McIlloch’un kim olduğunu biliyordum tabii, zaten senin bu küçük orospun dışında herkes biliyor galiba.” Grimm’in bedeni kaskatı kesilince Ramsay bir kahkaha attı. “Dikkat et, yoksa boğazını keserim.”

“Yani beni zehirlemeye çalışan sen değil miydin?” Grimm öylesine incelikle ileri doğru bir adım attı ki hareket ettiği anlaşılmadı.

Ramsay coşkuyla güldü. “Her şey iyi ayarlanmıştı. Seni zehirlemeye çalışan bendim elbet. Gerçi bir şekilde paçayı sıyırmayı başardın ve olan bana oldu. Ama o zamanlar bir Berserker olduğunu bilmiyordum, yoksa vaktimi boşa harcamazdım.”

Grimm ürperdi. Sonunda ortaya çıkmıştı sırrı. Ama Jillian’ın yüzü yana dönüktü, kılıçtan uzaktaydı ve Grimm onun yüzündeki ifadeyi göremedi.

“Hayır,” diye devam etti Ramsay. “O zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Seni Jillian rekabetinde saf dışı bırakmak istemiştim sadece. Görüyorsun ya, kıza ihtiyacım var.”

“Haklıydım. Onun servetinin peşindesin.”

“Ama olayın tamamını bilmiyorsun. Campbell’a donuma kadar borçlanmış durumdayım ve topraklarımın unvanı onun elinde. Geçmişte Logan’lar paralı asker olarak kiralanırlardı fakat son zamanlarda şöyle iyi bir savaş çıkmadı gitti. En son ne zaman paralı asker olarak tutulduğumuzdan haberin var mı? Hareket etmeyi kes artık!” diye haykırdı.

Grimm sakince durdu. “Ne zaman?”

“On beş yıl önce. McKane’ler tarafından, seni piç kurusun. Ve on beş sene önce, Gavrael

McIllloch babamı ve üç kardeşimi öldürdü.”

Grimm bunu bilmiyordu. O çarpışma kafasında bir sis bulutunun arkasındaydı. Henüz ilk Berserker öfkesi-ydi bu. “Adil bir savaştı. Ve senin klanın bir dava uğruna savaşmıyordu, yalnızca para uğruna öldürüyorlardı. Tulluth’ta, benim evime saldırıyorlar ve benim insanlarımı katlediyorlardı.”

“Senin insanların falan yok. Siz *insan* değilsiniz.”

“Jillian’ın bununla bir ilgisi yok. Bırak gitsin, istediğin benim.”

“Eğer hamileyse bu iş onu da ilgilendirir McIllloch. Olmadığına dair yemin ediyor ancak onu bir süre yanımda tutup bundan emin olsam iyi olacak sanırım. McKane’ler sizin gibi canavarlar hakkında bana çok şey anlattı. Oğlanların birer Berserker olarak doğduğunu ama yaşları gelene kadar değişim geçirmediğini biliyorum. Onun bir oğlu

olursa ölür. Kızı olursa, kim bilir? Belki de yaşamasına izin veririm. İşime yarayabilir ilerde.”

Grimm sonunda bir an için Jillian’ın yüzünü görmeyi başardı; dehşetle çarpılmıştı. Nihayet sırrı ortaya çıkmıştı. Jillian artık biliyordu ve her şey bitmişti. Kâbuslarında gördüğü o korku ve tiksinti dolu ifade gerçek oluyordu işte. Bunu görünce neredeyse dövüşecek gücü kalmamıştı. Jillian tehlikede olmasaydı dövüşemezdi de. Şu an ölmek mühim değildi, içten içe ölmüştü çünkü. Ama Jillian değil, o yaşamalıydı.

“O hamile değil Ramsay.”

Sahiden de değil miydi? Kulübede birdenbire gelen mide bulantıları Grimm’in zihnine üşüştü. Elbette Ramsay bilemezdi. Jillian’ın çocuğunu taşıyor olması ihtimali bile Grimm’in bedenini heyecan ve iftiharla doldurmuştu. Hâlihazırda zaten tüm benliğini saran Jillian’ı koruma ihtiyacı, tek düşünebildiği şeydi şimdi. Ramsay avantaj sahibi olabilirdi ancak Grimm onun kazanmasına izin veremeyecekti.

“Bana gerçeği neden söyleyesin ki?” diye dalga geçti Logan. “Emin olmak için tek bir yol var. Zaten hamile olsa da olmasa da o benimle evlenecek. Onun çeyiziyle beraber gelecek altınları istiyorum. McKane’lerin bana ödeyecekleri parayla onun altınları birleşince, bir daha hayatım boyunca parayı dert etmeme gerek kalmayacak. Merak etme, onu öldürmeyeceğim. O nefes aldığı sürece, Gibraltar onu mutlu etmek adına her şeyi yapar, bu da sonsuz bir para madeni demek.”

“Seni orospu çocuğu, bırak onu!”

“Onu istiyorsan gel de al,” diye kışkırttı onu Ramsay.

Grimm ileri doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi gözleriyle ölçtü. O tereddüt ettiği anda, Ramsay kılıcı oynattı ve Jillian'ın tenine batırdı. Kızıl kan damlaları aşağı düştü.

Öfkeli Berserker meydana çıktı.

Ramsay'ın neden Berserker'in ortaya çıkması için onu kışkırttığını anlayamasa da içgüdüleri Grimm'in ileri doğru atılmasına neden oldu. Berserker öfkesini çağırarak için kendini kesmeyi düşünüyordu ki Ramsay bunu onun için yapmıştı. Bir sıçrayışta on adım ileri fırladı. Görünmez bir tuzağı sezerek durmaya çalıştı ancak ayaklarının altındaki zemin birdenbire kayboldu. Çocukluğunda bu tünellerde oynadığı zamanlarda var olmayan bir çukura düşmüştü. Bir Berserker'ı bile öldürecek kadar derin bir çukura.

"Hele şükür, seni pislik," dedi Ramsay yüzünde bir sırıltıyla. Meşaleyi, önceden gizlenmiş çukura doğru tuttu ve alevlerin izin verdiği kadar derinlere doğru göz gezdirdi. Beş dakika boyunca bekledi ama hiçbir ses işitmedi. Bu tuzağı seçtiğinde çukura taş atarak derinliğini sınınamıştı. Taşların bir tanesi bile ses çıkarmamıştı. Dünyanın merkezine doğru uzanıyormuş gibi görünen bu yarık işte bu kadar derindi. Grimm kayalıklara çarparak parçalara ayrılmadığı takdirde, düşüşün etkisiyle vücudundaki tüm kemikler kırılacaktı. Ramsay çukurun etrafından dolanarak Jillian'la beraber mağaralardan dışarı çıktı.

"Bitti bu iş! McKane'ler!" diye bağırdı Ramsay Logan. Wotan Tepesi'nin kenarında durdu, tek kolunu kaldırdı

ve anında tüm McKane'ler bir zafer çılgılığı attı. Tüm vadi zaferin gürültüsüyle yankılandı. Zafer sarhoşluğu içinde Ramsay, Jillian'ın ellerini bıraktı ve ağzını çözdü. Onu ağzından vahşi bir şekilde, muzafferane bir edayla öptü. Jillian kaskatı kesildi, tüm bedeniyle ona karşı koymaya çalıştı. Onun karşı koymasına sinirlenen Ramsay onu itti ve Jillian dizlerinin üzerine çöktü.

"Ayağa kalk, seni geri zekâlı kaltak," diye bağırdı Ramsay, onu ayağıyla dürterek. Jillian onun tekmesine, kıvrılıp bedenini tortop ederek karşılık verince, "Kalk dedim!" diye haykırdı. "Sana zaten şu an ihtiyacım yok," diye mırıldandı, aşıya, onun yeni evi olacak vadiye doğru bakarken.

Vadide, onun bu büyük zaferinin ardından Ramsay'e methiyeler düzülüyordu. Hedefini avlamanın verdiği coşkuyla elini yeniden kaldırdı.

Ramsay Logan bir Berserker'ı tek eliyle haklamıştı. İsmi efsanelerde yaşayacaktı. Çukur o kadar derindi ki Odin'in canavarları bile oradan sağ çıkamazdı. Çukuru ince odunlardan bir demetle dikkatlice kapamış, sonra da üzerine taş tozu serpmişti. Kendi eserini değerlendirmesi gerekseydi, dâhice olduğunu söylerdi.

"Dâhice," dedi Ramsay, çöken geceye doğru.

Ramsay'in arkasında Grimm gözlerini kırptırdı. Kana susamışlığın gözlerinin önüne indirdiği kızıl sisi dağıtmaya çalışıyordu. Zihninin, uzun bir koridorun sonunda kaybettiği bir parçası, ona tortop halde yatan kadını değil, onun yanında ayakta dikilen adamı öldürmek istediğini hatırlattı. Kadın onun bütün dünyasıydı. Sıçradığında dikkatli, çok dikkatli olmalıydı, zira Berserker öfkesinin verdiği kuvvetle ona yalnızca dokunması bile kadının ölümüne sebep olabi-

lirdi. Elinin hafif bir okşayışı çenesini dağıtabilir, göğüslerine değmesi halinde kaburgaları kırılabilirdi.

Aşağıdaki vadide atlarının üzerinde oturmuş Ramsay Logan'ın zafer çığlıklarını dinleyenler için, yaratık gecenin içinden öylesine bir hızla çıktı ki kim olduğunu teşhis etmek imkânsızdı. Bulanık bir hareketler zinciri havayı yardı, Ramsay Logan'ı saçlarından yakaladı ve kimse uyarı çığlığı atmaya fırsat bulamadan kafasını tek seferde kopardı.

Jillian yerde olduğundan, aşağıda toplanmış olan iki klanın adamları, onun yuvarlandığını görmedi. Ramsay'in boğazını kesen kılıcın çıkardığı belli belirsiz tıslama sesi onu ürkütmüştü. Ama uçurumun kenarında duran yaratık kızın hareket ettiğini görmüştü. Şimdiyse onun karar vermesini bekliyordu; onun tarafından kınanmaya hazırdı.

Jillian'ın onu görebileceği en feci haldeydi, içindeki canavar tümüyle meydandaydı. Berserker öfkesinin doruğunda, onun önünde bir kule gibi yükseliyordu ve mavi gözleri göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Birden ortaya çıkan bir çıkıntının üzerinde sona eren düşüşün etkisiyle yara bere içindeydi, her yeri kanla kaplıydı. Tek elinde, Ramsay Logan'ın bedeninden ayrılmış başını tutuyordu. Derin derin nefes alırken kıza bakıyor ve bekliyordu. Çığlık atacak mıydı? Ona tükürecek miydi? Ondan tiksinecek miydi? Onu bırakacak mıydı? Jillian St. Clair hayatı boyunca istediği tek şeydi. Şimdi onun kendisinden korkarak çığlık atmasını beklerken, içinde bir şeylerin ölmek istediğini fark etti.

Ama Berserker dizlerinin üzerine bu kadar çabuk çökmezdi. İçindeki yabaniyet en yüksek noktaya ulaştı, kırılan buz mavisi gözlerle ona tepeden baktı ve sözlere başvurmadan kıza aşkı için yalvardı.

Jillian başını ağır ağır kaldırdı ve ona doğru uzunca bir süre sessiz sedasız baktı. Kalkıp bedenini oturur pozisyona getirdi ve kocaman açılmış gözlerle ona doğru baktı.

Berserker.

Grimm'in saklamak için onca çaba verdiği gerçek, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış, orada öylece duruyordu.

Jillian, Grimm'in gerçekte ne olduğunu daha önce öğrenmiş olmasına karşın, onun görüntüsü karşısında kısa bir süre için hareketsiz kalmıştı. Sevdiği adamın Berserker olduğunu bilmek başka, gözleriyle tanık olmak başkaydı. Ona bakan gözler, bir insandan o kadar uzaktı ki gözlerinin içine, ta derinlere bakmasaydı, orada Grimm'in izine hiç rastlamayabilirdi. Ancak orada, titreyen mavi alevlerin derinliklerinde, öyle büyük bir aşk gördü ki tüm ruhu sarsıldı. Gözyaşlarının arasından ona doğru gülümsedi.

Grimm'den, hâlâ gördüklerine tam olarak inanamayan yaralı bir ses çıktı.

Jillian o an vücudunun elverdiği en baş döndürücü gülümsemeyle ona baktı ve elini yumruk yapıp onun kalbinin üzerine koydu. "Ve kız aslanla evlenir," dedi apaçık duyulabilecek bir şekilde.

Savaşçının suratından halen inanmadığını belli eden bir ifade geçti. Mavi gözleri büyülenmişçesine açıldı ve sessizlik içinde kıza bakakaldı.

"Seni seviyorum Gavrael McIlloch."

Adam güldüğünde yüzü aşkla parladı. Başını geriye attı ve sevincini göklere doğru haykırdı.

McKane'lerin en sonuncusu, 14 Aralık 1515'te Tuluth Vadisi'nde öldü.

HASRET e-kitaphane

34. Bölüm

“Geliyorlar Hawk!” Hawk, Lydia ve Tavis’in düğün hazırlıklarıyla meşgul olduğu salona hızla girdi Adrienne. Seremoni Noel günü yapılacağı için, geleneksel süslemelerle, o güne uygun olarak, kırmızı ve yeşil gibi canlı renkleri birleştirmişlerdi. Kozalaklar ve kurumuş meyvelerle donatılan muhteşem ağaçlar, harikulade kadife keselerle ve ısıltı ısıltı parlayan kurdelelerle süslenmişti. En güzelinden kilimler duvarlara renk katmıştı. Kilimlerden birinde Adrienne’in de emeği vardı. Kilimin üzerinde İsa peygamberin doğumunu simgeleyen, Meryem’in bebek İsa’yı kucağında tuttuğu ve vakur duruşlu Yusuf peygamber ile rahibin onlara baktığı bir desen vardı.

Bugün, salonun zemininde tek bir toz zerresi bile yoktu. Temizlenmiş taşlar, kusursuz bir gri tonundaydı. Daha

sonra, düğüne dakikalar kala, taşlara kurumuş gül yaprakları serpiştirilerek odaya bahardan kalma bir çiçek kokusu yayılacaktı. Tüm kapıların kirislerinden ökseotu filizleri sarkıyordu ve Adrienne ağaç süslemeleriyle ilgileniyordu. Hawk ise merdivene çıkmış, süs ağaçlardan birini duvara ilistiiriyordu.

“Duvara astığın bu hoş filizler de ne Hawk?” diye sordu Adrienne, bir masumiyet abidesi olarak.

Hawk yukarıdan ona doğru baktı. “Ökseotu. Bir Noel geleneğidir.”

“Noel’le bu otun ne bağlantısı var?”

“Efsaneye göre, İskandinav barış tanrısı Balder, ökseotundan yapılma bir okla katledilmiş. Diğer tanrı ve tanrıçalar Balder’ı o kadar çok seviyorlarmış ki ona yeniden hayat verilmesi için yalvarmışlar ve ökseotuna özel bir anlam yüklenmesini istemişler.”

“Ne çeşit bir özel anlam?” Adrienne merakla gözlerini ona doğru kırıştırdı.

Hawk çevik bir hareketle merdivenden aşağı indi, bahsettiği şeyi gösterme fırsatı bulduğu için mutluydu. Adrienne’i öylesine tutkulu bir şekilde öptü ki genç kızın gözleri tutkuyla birden aydınlandı. “Ökseotunun altından kim geçerse, böyle bir öpücük almalı.”

“Hmm, bu geleneği sevdim. Peki ya zavallı Balder’a ne oldu?”

Hawk sırttı ve onun dudaklarını başka bir öpücük daha kondurdu. “Balder’a yeniden bir hayat bahşedildi ve ökseotu aşk tanrıçasına emanet edildi. Ökseotunun altında ne zaman birileri öpüşse, ölümlülerin dünyasında aşk ve huzur biraz daha güçlenir.”

“Ne kadar güzel,” dedi Adrienne, gözleri hınzırca bakıyordu. “Yani, bu ağaç dalının altında seni ne kadar çok öpersem dünyaya o kadar iyilik yapmış oluyorum. İnsanlığa yardımcı oluyorum, görevimi yerine getiriyorum gibi de düşünebiliriz- ”

“Görevini mi?” dedi Hawk tek kaşını yukarı kaldırarak.

Lydia güldü ve o da Tavis’i ağaç dalının altına sürükledi. “Bana kalırsa oldukça iyi bir fikir Adrienne. Belki onları yeteri kadar öpersek, bu ülkedeki onca saçma kan davasına bir son verebiliriz.”

Sonraki birkaç dakika âşıklara aitti, ta ki kapı çarpılarak açılana ve bir muhafız konukların geldiğini haber verene kadar.

Adrienne bakışlarını salonun etrafında gezdirerek, henüz hallolmamış bir iş kalıp kalmadığına baktı. Grimm’in gelini için her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. “Nasil söyleniyordu?” diye sordu Lydia’ya telaş içinde. Onları uygun bir şekilde “mutlu Noel’ler” diyerek selamlayabilmek için kadim İskoç lisanına hâkim olmak istiyordu.

“*Nollaig Chridheil*,” diye tekrarladı Lydia ağır ağır.

Adrienne bunu birçok defa tekrarladı ve Hawk’ın koluna girerek keyifle gülümsedi. “Dileğim gerçek oldu Hawk,” dedi gayet hoşnut bir şekilde.

“Neydi şu lânet dilek?” dedi Hawk huysuzlanarak.

“Grimm Roderick’in onun yüreğini iyileştirecek kadını bulmasıydı aşkım, tıpkı senin benim yüreğimi iyileştirdiğin gibi.” Adrienne hiçbir erkek için “etrafına ışık saçan” ibaresini kullanmazdı aslında, bu kelime ona kadınlara özgü gelirdi. Ne var ki kocası ona doğru gözlerinde muhteşem bir parıltıyla baktığında, Adrienne İsa peygamberin

doğumunu resmeden kilime doğru gönülden bir teşekkür etti. Sonra da aradığı adamı bulması için onun beş yüzyıl geriye gitmesine sebep olan olaylar zinciri için minnetle dua etti. İskoçya büyüğü bir yerdi, efsaneleri boldu. Adrienne bu efsaneleri kucakladı çünkü altlarında yatan mesaj evrenseldi: Sonsuz aşk her şeyi iyileştirirdi.

Geleneksel bir düğündü. Tabii bir kadının efsanelere konu olmuş bir adamla evlenmesi ne kadar geleneksel olabilirse o kadar. Düğüne katılan iki efsanevi savaşçı daha vardı. Kadınlar çene çaldı, erkekler kadeh kaldırdı. Gibraltar ve Elizabeth St. Clair son anda yetiştiler. Jillian'ın Dalkeith'te evleneceğini duydukları anda yola çıkıp deli gibi at sürmüşlerdi.

Jillian, anne babasını gördüğü için sevinç doluydu. Elizabeth ve Adrienne ona giyinmesi için yardımcı oldular ve damadın yanına kadar ona kimin eşlik edeceği sorununu her iki “baba”nın da eşlik etmesi gerektiğine karar vererek çözüme kavuşturdular. Ronin bu iş için evvelden seçilmişti ama Elizabeth, Gibraltar'ın kızına eşlik etmesine izin verilmezse kahrından öleceği konusunda ısrarcıydı. Evet, o da Jillian'ın onların düğüne yetişeceğini ummadığını biliyordu fakat yetişmişlerdi işte ve başka bir çare yoktu artık.

Gelin ve damat, Gibraltar ve Ronin Jillian'a eşlik edip, salona giden karmaşık merdivenden aşağı onu indirene kadar birbirlerini görmediler. Salona varıldığında, uzunca bir süre duraksayıp, salonu dolduranların etrafına ışık saçan gelin için övgüler yağdırmasına fırsat tanıdılar.

İki “baba”sı, Jillian’ın ellerini kollarının üzerine alıp, kızın kolunu müstakbel kocasının koluna dolarken, Jillian’ın kalbi yerinden fırlayacaktı neredeyse. Grimm, geleneksel tartanını giymişti ve muhteşem görünüyordu. Siyah saçları başının arkasında düzgün bir şekilde toplanmıştı. Jillian, Ronin’in bakışlarının Grimm’in kıyafeti üzerinde gezindiğini gözden kaçırmadı. Kısa bir süre için şaşakalmış, sonra da içi sevinçle dolmuştu. Zira Grimm, düğünü için, McIlloch’ların geleneksel kıyafetini eksiksiz bir şekilde kuşanmıştı.

Rahip seremoniye başlayana dek, bugünün daha da kumsursuz olabileceğini hiç sanmıyordu Jillian. Sanki yıllarca sürmüş gibi bir izlenim veren geleneksel duaların ardından, yemin törenine geçmişti rahip.

“Sen Grimm Roderick- ”

Grimm’in kalın sesi yaşlı rahibin sözünü kesti. Konuştuğunda her kelimeyi gururla vurgulayarak, “Benim adım Gavrael,” dedi. Grimm derin bir nefes aldı ve tam ismini söyledi: “Gavrael Roderick Icarus McIlloch.”

Jillian’ın içi sevinçle doldu. Ronin’in gözleri gözyaşlarıyla nemlendi ve tüm salon bir süre sessizliğe gömüldü. Hawk, Adrienne’e bakarak sırtıttı. Salon arkalarında, henüz pek az kişinin orada olduğunu fark ettiği Quinn de Moncreiffe, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Nihayet, Grimm Roderick kim ve ne olduğuyla barışmıştı.

“Sen, Gavrael Roderick- ”

“Ediyorum.”

Jillian onu dürttü.

Gavrael tek kaşını kaldırdı ve suratını astı. “Şey, kabul ediyorum işte, bu kısmı atlasak olmaz mı? Kabul ediyor-

rum. Yemin ederim ki hiçbir erkek benim kadar gönülden ‘kabul ediyorum’ dememiştir. Seninle evlenmek istiyorum Jillian, tek istediğim bu.”

Ronin ve Balder gülen gözlerle birbirlerine baktılar. Onları bir süre ayrı tutmak hiç şüphesiz Gavrael’in evlilik yemini için duyduğu coşkuyu artırmıştı.

Konuklar kıkırdadı ve Jillian gülümsedi. “Bırakalım da rahip kendi sözlerini söylesin. Yemini senin ağzından işitmek istiyorum. Özellikle de, ‘beni seveceğini ve kollayacağını’ söyleyeceğin kısmı.”

“Ah, merak etme, seni seveceğim ve her türlü zevki tatıracağım,” dedi Gavrael, onun kulağına eğilerek.

“Kollayacağım diyecektin! Terbiyeni takın.” Ona vurmuş gibi yaptı Jillian ve rahibe dönerek devam etmesini belirten bir şekilde başını salladı. “Buyurun.”

Ve böylece evlendiler.

Kaley Twillow parmak uçlarında yükselerek sinirli bir şekilde önündeki kafaların üzerinden uzanmaya çalışıyor, kendine yer açmak etrafındakileri itip kakıyordu. Biricik Jillian’ı evleniyordu ve o hiçbir şey göremiyordu. Buna razı gelemezdi.

Kaley stratejik bir şekilde dirseğiyle insanları çeşitli hassas noktalarından dürtünce, “Kolunun nereye çarptığına dikkat et,” diye bağırdı öfkeli bir konuk.

Kaley ayağına basınca, “Gelini tebrik etmek için sıramı bekle!” diye yakındı bir başkası.

“Bu gelin benim elimde büyüdü sayılır. Arkada oturup

göremezsem kahrolurum. O yüzden kışını oynat bakalım,” dedi Kaley ters ters bakarak.

Ona gönülsüzce yol verilirken dar bir geçit açıldı.

Dolgun göğüslerini ve kalçalarını bir grup muhafızın arasına sıkıştırarak ilerlemeye çalışınca, onlarca adamın gözleri ilgiyle ona yöneldi ve ufak çaplı bir sansasyon yarattı. Sonunda oradan geçmiş, muhafızlardan oluşan son iki hattı da yarmış ve boyu posuyla onun soluğunu kesen bir adamın yanında durmuştu. Gür siyah saçlarının arasındaki gümüş renkli tutamlar onun olgunluğunu ele veriyorlardı. Kaley’nin deneyimlerine göre, bu, olgun bir tutku demekti. Gözünün kenarıyla cilveli bir şekilde siyah saçlı adama baktı, sonra da ona rahatça bakabilmek için başını çevirdi. “Ulu Tanrım, kiminle tanışma şerefine nail oldum acaba?” Uzun kirpiklerini hayran hayran kırıştırmıştı.

Onu gördüğüne memnun olduğu her halinden belli olan bu dolgun hatlı kadına bakarken, Balder’ın buz mavisî gözleri zevkle kısıldı. “Hayatı boyunca seni beklemiş olan adamla,” dedi boğuk sesiyle.

Düğün kutlamalarına yeminler edilir edilmez başlandı. Seremoni biter bitmez kocasıyla beraber oradan sıvışmayı arzuladı Jillian. Son iki haftadır Balder ve Ronin onların birlikte geçirdiği vakitleri yakından gözlediğinden, hiç yalnız kalamamışlardı. Ne var ki Jillian, onun düğününün rüyalar da görülecek türden olması adına büyük çaba sarf eden Adrienne’in duygularını incitmek istemedi. Böylelikle, görev icabı da olsa, orada durdu, herkesi selamladı ve gülümsedi.

Evlenmişlerdi, birbirleriyle geçirecekleri daha bir sürü zamanları olacaktı ama şimdi daha yaşlı ve daha bilge olanların tavsiyelerini dinleme zamanıydı. Jillian gözlerini devirdi ve yüzüne bir gülücük yerleştirerek tebrikleri kabul etti.

Sonunda, ekmekler dağıtıldı ve ziyafet başladı, böylece yeni evli çiftin üzerindeki ilgi azaldı.

Adrienne, Jillian'a salondan dışarı çıkarken eşlik etti. Ama ona kalacakları odayı göstermek yerine, bu sıra dışı, şaşırtıcı kadın onu çalışma odasına götürmüştü. Gaz lambaları ve onlarca mumun ışığı, etrafa neşe saçan bir şömine ateşiyle birleşip, pencereden görünen lapa lapa kara karşın, odayı samimi ve sıcak bir cennet haline getirmişti.

"Görünüşe göre bizi manyak bir şey bekliyor," dedi Adrienne, dışarıda yağmaya devam eden kara bakıp ateşi canlandırırken.

Jillian gözlerini kırptırdı. "Bizi ne bekliyor dedin?"

"Ah, şey..." Adrienne bir an duraksadı, sonra güldü. "Büyük bir fırtına. Bir süre karda mahsur kalabiliriz."

"Sen ülkenin bu yakasından değilsin, değil mi?" Jillian suratını buruşturup onun tuhaf aksanının kaynağını çözmeye çalıştı.

Ev sahibesi bir kez daha güldü. "Pek değil." Jillian'a şöminenin başında ona katılmasını işaret etti. "Söyle bana, bu ikisi gördüğün en şekilli vücuda sahip erkekler, öyle değil mi?" Adrienne, meşe ağacından yontulmuş şömine rafının üzerindeki resmi gösterdi.

Jillian, ev sahibesinin bakışlarını takip ederek Gavrael ve Hawk'ın ustalıkla yapılmış bir portresini gördü. "Ulu Tanrım, 'şekilli' ne demek bilmiyorum ama şüphesiz ki onlar benim gördüğüm en yakışıklı iki adam."

“Bence de öyle,” diye onayladı Adrienne. “Resim için poz verirken sürekli yakındıklarına inanabiliyor musun? Ah şu erkekler.” Gözlerini devirdi ve resmi gösterdi. “Böylesine görkemli iki erkeği ölümsüzleştirmek istediği için bir kadını nasıl suçlayabilirler?”

İki kadın, Hawk ve Gavrael’in içeri girdiğinin farkına varmadan, bir süre alçak sesle konuştular. Gavrael’in gözleri karısının üzerinde oyalandı ve derken ileri doğru bir hamle yaptı. Birileri onları rahatsız etmeden önce onu bir kez daha öpmeye kararlıydı.

“Sakin ol.” Hawk onu kıyafetinin kolundan tutarak durdurdu. İki adam ve eşleri arasında yeterince mesafe vardı, kadınlar onların geldiğini işitmemişlerdi henüz. Adrienne’in sesiye açık bir şekilde duyuluyordu:

“Hepsi o perinin suçu, beni zamanda geriye getirdi. Gerçi bundan hiç de şikâyetçi değilim, yanlış anlama beni. Burayı seviyorum ve kocama tapıyorum ama ben aslen 20. yüzyıldan geliyorum.”

Jillian şaşkınlıktan geç tepki verince iki adam da sırtıttı. “Yani bugünden beş yüz yıl sonrasından mı?” diye haykırdı.

Adrienne başıyla onayladı, gözleri keyifle bakıyordu. Jillian onu dikkatle inceledi, sonra da ona doğru yaklaştı. “Benim kocam bir Berserker,” dedi o da kendi sırrını vererek.

“Biliyorum. Caithness’a gitmeden hemen önce bunu bize söyledi. Ama ona soru soracak fırsatım olmadı hiç. Şekil değiştirebiliyor mu?” Adrienne, sanki not alacakmış gibi duruyordu. “20. yüzyılda, onların tam olarak ne oldukları ve neler yapabildikleri üzerine bir sürü tartışına var.” İki adamın kapının eşliğinde beklediğini fark eden Adrienne

duraksadı. Gözleri hınzırca parıldadı ve kocasına göz kırptı. “Yine de, bir konuda herkes hemfikir Jillian.” Yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. “Berserker’lar efsanevi dayanıklı olmalarıyla bilinirler, hem savaş alanında hem de yat- ”

“Mesajın yerine ulaştı Adrienne.” Hawk onun lafını kesti, siyah gözleri keyifle parıldıyordu. “Şimdi bırakalım da Gavrael ona gerisini göstersiz.”

Gavrael ve Jillian’ın odası Dalkeith’in üçüncü katındaydı. Adrienne ve Hawk onlara odalarına kadar eşlik etti ve yeni evlilerin istedikleri kadar ses yapabilecekleri konusunda çok da muğlak olmayan bazı imalarda bulundular; aşağıdaki katlarda kalanlar da onlardan aşağı kalmayacaktı.

Kapı arkalarından kapanıp nihayet yalnız kaldıklarında, Gavrael ve Jillian maun kaplama geniş yatağın iki ucunda birbirlerine baktılar. Şömineden bir kıvılcım sıçrayıp cızırdaydı, pencerenin ötesinde yumuşak kar taneleri yere düştü.

Grimm ona şefkat dolu bir şekilde bakarken, gözleri, son zamanlarda sıklıkla olduğu gibi aşağılara, Jillian’ın karnındaki fark edilmesi güç şişkinliğe doğru inmişti. Jillian onun sahiplenici bakışlarını fark etti ve baş döndürücü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Saldırının olduğu ve ona bebekleri olacağını söylediği günden beri, Jillian onu durduk yere gülümserken yakalıyordu. Grimm’in onun içinde büyüyen bebekten duyduğu yoğun sevinç, Jillian’ı da mutluluğa boğuyordu. Mağaralardan kaleye döndüklerinde ona söylemişti Jillian. Grimm oturup gözlerini kırpmıştı, başını sallayıp durmuştu, sanki bunun gerçek

olduğuna inanamıyormuş gibi. Jillian, onun başını elleri arasına alıp, onu öpmek için yakınına doğru çektiğinde, Grimm'in gözlerinin ıslanmış olduğunu görtüp hayrete düşmüştü. Kocasını olabilecek en iyi erkekti; güçlü ama hassas, sağlam ama kırılğan - onu ne kadar seviyordu Jillian!

şimdi onu izlerken, Grimm'in gözleri arzuyla karardı ve Jillian'ın bedeni beklentiyle titredi.

"Adrienne bir süre karda mahsur kalabileceğimizi söyledi," dedi Jillian soluğu kesilirken. Birdenbire kendini tuhaf hissetmişti. Son birkaç haftadır ona hep aile büyüklerinden birinin eşlik etmesi, Jillian'ı çileden çıkarmıştı. Dizginlenmesi zor, şehvet dolu hayallerini zihninin arka köşelerinden birine atarak onları bastırmaya çalışmıştı. şimdi zincirlerinden boşanmış, serbest kalmışlardı ve ilgilenilmeyi bekliyorlardı. Kocasını istiyordu, *hemen şimdi*.

"Tanrım, umarım on karış kar yağar." Gavrael yatağın etrafından dolandı. Tek istediği tüm bedenini onun içine gömmek, Jillian'ın onun kadını olduğunu bir kez daha hatırlamaktı. Bugün, tüm rüyaları gerçeğe dönüşmüştü, Jillian St. Clair ile evlenmişti. Ona doğru bakarken, bu kadının onun hayatını ne çok değiştirmiş olduğunu düşünüyordu: Artık bir evi ve bir klanı vardı. Babası vardı. Hep hayalini kurduğu kadın karısı olmuştu ve şimdi de bir çocuk bekliyorlardı. Önlerinde parlak bir gelecek vardı. Her zaman toplumun dışına itilmiş biri gibi hisseden Grimm, artık bir yerlere aitti ve tüm bunları Jillian'a borçluydu. Ondan birkaç santim uzaklıkta durdu ve ona doğru uyuşuk, şehvetli bir gülümseme yolladı. "Karda mahsur kalmışken çıkarmak istediğin bazı sesler vardır diye tahmin ediyorum. Ev sahiplerimizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Jillian nezaketi bir kenara atıp, elini erkeğinin kaslı kollarına attı ve kiltini bedeninden sıyırdı. Parmakları onun gömleğinin düğmelerine doğru çıktı. Birkaç saniye sonra Grimm onun önünde, doğanın ona bahsettiği doğal kıyafetle duruyordu - sert kıvrımlara ve kaslı hatlara sahip güçlü bir savaşçı.

Jillian'ın bakışları daha da aşağılara indi ve doğanın kuşkusuz ona en büyük armağanı olan şeyin üzerine kilitlendi. Dudaklarını yalayarak arzusunu sözlere gerek duymadan aktardı, bunun Grimm'in üzerindeki etkisinin farkında bile değildi.

Gavrael inledi ve ona doğru atıldı. Jillian onun kollarının arasına girdi, elleriyle erkeğinin erkekliğini kavradı ve zevkten neredeyse mırıldanmaya başladı.

Grimm, bir yaban kedisinin zarafeti ve gücüyle hareket edip Jillian'ı yatağa doğru götürürken gözleri alev aldı. Şiddetli bir şekilde içini çekti. "Ah, seni ne kadar özlemişim. Seni arzulamaktan delireceğimi sandım. Balder seni öpmeme bile izin vermedi!" Gavrael onun gelinliğinin düğmeleri üzerinde çevik ellerle çalıştı. Jillian'ın elleri uslu durmayınca, Grimm onun iki elini birden tek eliyle yakaladı. "Sen böyle yaparken, düşünemiyorum."

"Senden düşünmeni isteyen kim, benim güçlü, iri savaşçım," diye sataştı ona Jillian. "Sen benim işime başka şekillerde yarayacaksın."

Grimm ona, şu an iplerin kimin elinde olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayan kibirli bir bakış attı. Jillian'ın sürekli dikkatini dağıtan elleri hazır hareketsizken, düğmelere yoğunlaştı. Her açılan düğmeyle kızın biraz daha ortaya çıkan tenine öpücükler kondurarak ilerliyord-

du. Dudakları yeniden Jillian'ın dudaklarına yöneldiğinde, Grimm onu vahşi bir coşkunlukla öptü. Dilleri buluştu, sonra geri çekildi, sonra yeniden buluştu. Grimm konyak ve tarçın kokusu aldı; Jillian onun dilini dikkatle takip etti, kendi diliyle onu ağzına davet etti. Grimm bütün ağırlığıyla onun üzerine çıkmıştı, kaslı bedeni onun ipeksi bedeni üstünde, Jillian'ın yumuşaklığı onun sertliğini mükemmel bir simetriyle karşılıyordu. Jillian zevkle inledi.

“Lütfen,” diye yalvardı bedeniyle baştan çıkarıcı bir biçimde onun altına girerek.

“Lütfen ne Jillian? Ne yapmamı istersin? Bana tam olarak söyle.” Grimm'in kısık gözleri ilgiyle parıldadı.

“Senin buraya...” Jillian istediği şeyi işaret etti.

Grimm onun alt dudağını dişledi, geri çekildi ve sonra masumane bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Korkarım ki anlamıyorum, ne yapmamı istiyorsun?”

“Buraya,” diyerek tekrar işaret etti.

“Söyle Jillian,” diye fısıldadı Grimm boğuk bir sesle. “Söyle bana. İstedğin her şeyi yapmaya hazırım ama yalnızca kesin talimatlarla çalışırım.” Grimm'in muzip sırıtışı Jillian'ın zincirlerinden boşanmasını sağladı ve böylece ona ne istediğini söyledi. Grimm onun için bir efsaneydi, kendisine has bir efsane. Bu efsane, onun tüm gizli arzularını tatmin etti; ona diliyle, elleriyle dokundu, onu zevkin doruklarına çıkardı. Tutkusuyla Jillian'ın bedenine tapındı. Onun karnındaki çocuğu nazik öpücüklerle selamladı. Kalçalarına geldiğindeyse, bu öpücükler nezaketini kaybetti, ateşli ve doymak bilmeyen bir hal aldılar ve onun kasıklarının arasına gelince iyice kızışarak alevlendiler.

Jillian ellerini onun kapkara ve gür saçlarının arasına

daldırarak Grimm'e doğru uzandı ve onun ismini tekrar ve tekrar haykırdı.

Gavrael.

Sonunda tüm arzuları sona erdiğinde -ya da daha doğrusu, akıl almayacak bir şekilde tatmin edildiğinde- yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü Jillian. Bacaklarını iki yana açarak onu yanına çekti ve uzun bacaklarını belinin etrafına doladı. Grimm sertleşmiş aletini yavaşça, her seferinde azar azar iterken, Jillian'ın tırnakları onun sırtını deşiyordu.

"Bebeğe zarar veremezsin Gavrael," diye güvence verdi ona Jillian. Gavrael onun bedenini uzakta tutup, deli gibi arzuladığı şeyin yalnızca küçük bir parçasını ona sunarken, Jillian hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"O konuda endişeli değilim," dedi Grimm.

"Öyleyse... neden... bu... kadar yavaş gidiyorsun?"

"Yüzünü seyredebilmek için," dedi Grimm ağırkanlı bir gülümsemeyle. "Sevişirken gözlerine bakmaya bayılıyorum. Onlardan yansıyan her zevk kırıntısını, her arzu zerresini görebiliyorum."

"Onların daha da güzel görünmesini istiyorsan sadece biraz daha- " Jillian kalçalarıyla ona doğru sokuldu ama Grimm, bir yandan gülümseyerek, onu güçlü elleriyle belinden kavrayarak kendinden uzakta tuttu.

Jillian neredeyse ağlayacaktı. "Lütfen!"

Ama Grimm yavaş hareketlerle yaşadıkları anın keyfini çıkardı, ne keyifti ama! Sonra, birdenbire, Grimm onun içine, derinlere doğru girdi. "Seni seviyorum Jillian McIlloch." Teklifsiz bir gülümseme onun sözlerine eşlik etti. Bembeyaz dişleri koyu tenli yüzünün ortasında parlıyordu.

Jillian tek parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Biliyorum,” dedi.

“Ama yine de söylemek istedim.” Grimm onun parmağını dudaklarının arasında yakaladı ve öptü.

“Anlıyorum,” dedi Jillian ona sataşarak. “Sana hep aşk sözcüklerini söylemek düşünüyor, banaysa istediklerimi.”

Grimm’in boğazından boğuk bir haykırış yükseldi. “Sana ne yapmamı istediğini bana söylemeni *seviyorum*.”

“Öyleyse bunu yap...” Jillian’ın alçak sesle hızla söylenmiş sözleri, az sonra Grimm onun isteğini yerine getirdiğinde, zevk dolu bir çığlığa dönüştü.

Saatler sonra Jillian, Berserker’lar konusunda herkesin hemfikir olduğu o *özelliğin* fena halde doğru olduğunu Adrienne’e söylemeyi aklının bir köşesine yazdı.

HASRET e-kitaphane

SONSÖZ

“Anlamıyorum,” dedi Ronin oğlanlara bakarak. Başını iki yana salladı. “Daha önce hiç olmamıştı bu.”

“Ben de anlamıyorum baba ama bende diğer McIlloch erkeklerinin hepsinden farklı bir şeyler var. Ya da fark Jillian’dan kaynaklanıyordur. Belki de ikimizde birden.”

“Hepsine birden nasıl yetişiyorsun?”

Gavrael manidar bir kahkaha attı. “Jillian’la birlikte idare ediyoruz bir şekilde.”

“Ama onlar böyleyken, yani bilirsin işte, daha böylesine gençken, sürekli haylazlık edip durmuyorlar mı?”

“Durmadan tırmanılması imkânsız yerlere çıkmalarını da unutmamak lazım! İnanılmayacak işlerin altından başarıyla kalkmasını biliyorlar ve bana sorarsanız, kimsenin hayrına olmayacak kadar zekiler. Tek bir Berserker’in tüm bunlarla baş edebilmesi olanaksız. Bu yüzden de büyük-babalarının da burada olmasının iyi olacağını düşünüyorum,” dedi Gavrael.

Ronin'in yanakları memnuniyetle kızardı. "Yani benim, sen ve Jillian'la burada kalmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"Maldebann bizim yuvamız baba. Jillian ve benim yeni evlilere özgü bir mahremiyete ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Ancak senin yuvaya temelli olarak dönmeni istiyoruz. Hem senin hem de Balder'ın... Oğlanların amcalarına da ihtiyacı var. Unuttun mu yoksa, biz McIlloch'lar efsanelerin içine doğmuşuz. Eğer en iyi iki Berserker onlara bunları öğretmek için burada olmazsa, efsaneleri nasıl anlayacak onlar? Sürekli bir kapıdan diğerine misafirliğe gitmeyi bırak ve *eve dön*." Gavrael gözünün ucuyla onu süzdü ve Ronin'in Maldebann'ı bir daha terk etmeyeceğine kanaat getirdi. Bu fikir ona büyük mutluluk vermişti. Oğulları büyükbabalarını tanımalıydı. Arada bir ortaya çıkan bir misafir olarak değil, daima yanlarında olan nüfuzlu biri olarak.

Huğu içindeki bir sessizlikle, Gavrael ve Ronin üç oğlanın çimlerin üzerinde oynamasını seyretti. Jillian dışarı, günışığına çıkınca, oğlanlar annelerinin varlığını sezebiliyorlarmış gibi aynı anda ona doğru döndüler. Oynamayı bırakıp annelerinin etrafını sardılar ve onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarıştılar.

"Güzel manzara diye buna denir," dedi Ronin hayranlıkla.

"Evet," dedi Grimm onunla hemfikir olarak.

Jillian, gencecik üç oğlunun saçlarıyla oynarken kahkahalar attı ve üç çift buz mavisi göze bakarak gülümsedi.

BİR İSKANDİNAV EFSANESİ (TANRILARIN ALACAKARANLIĞI)

Efsaneye göre, *Ragnarok*, yani tanrıların son savaşı, dünyanın sonunun habercisi olacak.

Tanrıların diyarında yıkım kol gezecek. Nihai savaşta, Odin bir kurt *tarafından* yutulacak. Yeryüzü ateş *tarafından* yok edilecek ve tüm evren sulara gömülecek.

Efsaneye göre, bu yıkımın ardından yeniden doğuş gelecek. Dünya sulardan yeniden yükselecek, verimli arazilerle ve yeni canlılarla dolu olarak. Ölü tanrıların oğullarının, tanrıların evi olan Asgard'a döneceği ve yeniden hüküm süreceği söylenir.

İskoçya'nın dağlarında yaşayan bilge kişiler der ki, Odin işini şansa bırakmayı sevmez. O, kendi savaşçı ırkı olan Berserker'ları İskoç soylarının arasına gizlice karıştırarak, kadere karşı gelmeyi planlamaktadır. Berserker'lar burada Tanrıların Alacakaranlığı'nı bekler dururlar ki vakit gelince, Odin onları bir kez daha kendisi için savaşmaları için çağırınsın.

Efsaneye göre, bugün bile aramızda yaşamakta olan Berserker'lar vardır.